พระวรสารและกิจการของอัครทูต

สารบัญ

พระวรสารมัทธิว	1
พระวรสารมารโก	25
พระวรสารลูกา	40
พระวรสารยอห์น	65
กิจการของอัครทูต	84

แมทธิว

บทที่ 1

1 หนังสือเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นโอรสของดา
วิด ผู้เป็นโอรสของอับราฮัม
2 อับราฮัมให้กำเนิดอิสอัค อิสอัคให้กำเนิดยาโคบ ยาโคบให้
กำเนิดยูดาสและพี่น้องของเขา
3 และยูดาสให้กำเนิดฟาเรศและซาราจากเมืองทามาร์
ฟาเรศให้กำเนิดเอสโรน และเอสโรนให้กำเนิดอารัม
4 และอารัมให้กำเนิดอามีนาดับ และอามีนาดับให้กำเนิดนา
สัน และนาสันให้กำเนิดซาลมอน
5 และซัลมอนให้กำเนิดโบอัสจากราฮับ และโบอัสให้กำเนิด
โอเบดจากรูธ และโอเบดให้กำเนิดเจสซี
6 เจสซีให้กำเนิดดาวิดซึ่งเป็นกษัตริย์ และดาวิดซึ่งกษัตริย์
ให้กำเนิดซาโลมอนจากนางที่เคยเป็นภรรยาของอุรียาห์
7 และซาโลมอนให้กำเนิดโรโบอัม และโรโบอัมให้กำเนิดอา
บียา และอาบียาให้กำเนิดอาสา
8 และอาสาให้กำเนิดโยซาฟัท โยซาฟัทให้กำเนิดโยรัม และ
โยรัมให้กำเนิดโอซียาห์
9 และโอซีอัสให้กำเนิดโยทัม และโยทัมให้กำเนิดอาคัส และ
อาคัสให้กำเนิดเอเสเคียส
10 และเอเสเคียสให้กำเนิดมนัสเสส และมนัสเสสให้กำเนิด
อาโมน และอาโมนให้กำเนิดโยสิอัส;
11 โยสิยาห์ให้กำเนิดเยโคเนียห์และพี่น้องของเขา ใน
ช่วงเวลาที่ถูกจับไปบาบิลอน
12 และหลังจากพวกเขาถูกนำไปยังเมืองบาบิลอน เยโคนิ
ยาห์ก็ได้ให้กำเนิดซาลาเทียล และซาลาเทียลก็ได้ให้กำเนิด
โซโรบาเบล
13 และโซโรบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่ออาบีอูด และอาบีอูดให้
กำเนิดเอลียาคิม; และเอลียาคิมให้กำเนิดอาซอร์
14 และอาซอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อซาโดก และซาโดกให้กำเนิด
บุตรชื่ออาคิม และอาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอูด
15 และเอลีอูดให้กำเนิดเอเลอาซาร์ และเอเลอาซาร์ให้
กำเนิดมัทธาน และมัทธานให้กำเนิดยาโคบ
16 ยาโคบมีบุตรชื่อโยเซฟ ผู้เป็นสามีของมารีย์ ซึ่งพระเยซู
ซึ่งมีชื่อเรียกว่าพระคริสต์ก็เกิดมาจากนางมารีย์
17 ฉะนั้นตลอดชั่วอายุคนตั้งแต่อับราฮัมถึงดาวิดมีสิบสี่ชั่ว
อายุคน และตั้งแต่ดาวิดจนถูกกวาดไปเป็นเชลยที่เมืองบาบิ
ลอนมีสิบสี่ชั่วอายุคน และตั้งแต่ถูกกวาดไปเป็นเชลยที่เมือง
บาบิลอนจนถึงพระคริสต์มีสิบสี่ชั่วอายุคน
18 เรื่องราวการประสูติของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือ มารีย์
มารดาของพระองค์ได้หมั้นหมายกับโยเซฟแล้ว ก่อนที่ทั้ง
สองจะได้อยู่กินกัน ปรากฏว่ามารีย์ตั้งครรภ์โดยฤทธิ์พระ
วิญญาณบริสุทธิ์
19 แล้วโยเซฟสามีของนางเป็นคนชอบธรรม และไม่ประสงค์
จะให้นางเป็นตัวอย่างแก่สาธารณชน จึงคิดจะไล่นางออกไป
อย่างลับๆ
20 แต่เมื่อโยเซฟกำลังคิดเรื่องเหล่านี้ ทูตสวรรค์ของพระเจ้า
ก็ปรากฏแก่โยเซฟในความฝันและกล่าวว่า “โยเซฟ บุตรดา
วิด เจ้าอย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย
เพราะว่าสิ่งที่ปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์”
21 และเธอจะให้กำเนิดบุตรชาย และเจ้าจงเรียกชื่อบุตรนั้น
ว่าเยซู เพราะว่าพระองค์จะทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้
รอดจากบาปของพวกเขา
22 บัดนี้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามพระดำรัสของพระ
เจ้าที่ตรัสผ่านทางผู้เผยพระวจนะว่า
23 ดูเถิด หญิงพรหมจารีจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และ
เขาจะเรียกชื่อบุตรนั้นว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรง
อยู่กับเรา
24 เมื่อโยเซฟตื่นขึ้นจากหลับ เขาก็ทำตามที่ทูตสวรรค์ของ
พระเจ้าสั่งเขา โดยรับภรรยามาเป็นภรรยา
25 และไม่ได้หลับนอนกับเธออีกเลยจนเธอได้ให้กำเนิด
บุตรชายหัวปีแล้ว และเขาเรียกชื่อบุตรนั้นว่าพระเยซู

บทที่ 2

1 ครั้นพระเยซูประสูติที่เมืองเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในสมัย
ของกษัตริย์เฮโรด ก็มีพวกโหราจารย์จากทิศตะวันออกมายัง
กรุงเยรูซาเล็ม
2 ถามว่า “ผู้ที่เกิดมาเป็นกษัตริย์ของชาวยิวนั้นอยู่ที่ไหน
เพราะพวกเราเห็นดาวของเขาทางทิศตะวันออก และเราก็มา
เพื่อจะนมัสการพระองค์”
3 เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินคำเหล่านั้น พระองค์ก็ทรงโศกเศร้า
และคนทั้งกรุงเยรูซาเล็มก็โศกเศร้าไปด้วย
4 และเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชุมพวกหัวหน้าปุโรหิตและ
พวกธรรมาจารย์ของประชาชนทั้งหมดแล้ว พระองค์ตรัสถาม
พวกเขาว่า “พระคริสต์จะประสูติที่ใด”
5 พวกเขากล่าวแก่เขาว่า "ในเมืองเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย
เพราะว่ามีเขียนไว้โดยผู้เผยพระวจนะดังนี้ว่า
6 ส่วนเมืองเบธเลเฮมในแผ่นดินยูดาห์นั้น ก็หาได้เป็นเมืองที่
เล็กที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้นำของยูดาห์ไม่ เพราะว่าผู้ว่า
ราชการจะออกมาจากเจ้า ผู้ที่ปกครองชนชาติอิสราเอลของ
เรา
7 จากนั้นเฮโรดเรียกโหราจารย์มาเป็นการส่วนตัว ถามพวก
เขาอย่างละเอียดว่าดาวนั้นปรากฏขึ้นเมื่อใด
8 แล้วท่านส่งพวกเขาไปที่เบธเลเฮมแล้วตรัสว่า จงไปค้นหา
เด็กน้อยนั้นอย่างขยันขันแข็ง และเมื่อพบแล้ว จงกลับมาแจ้ง
แก่ข้าพเจ้าด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไปนมัสการเขาด้วย”
9 เมื่อพวกเขาได้ยินพระราชโองการนั้นแล้ว พวกเขาจึง
ออกไป และดูเถิด ดาวซึ่งพวกเขาเห็นทางทิศตะวันออกก็
นำหน้าพวกเขาไป จนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่ที่เด็กน้อยอยู่
10 เมื่อพวกเขาเห็นดาวนั้น พวกเขาก็มีความยินดีเป็นอย่าง
ยิ่ง
11 ครั้นพวกเขาเข้าไปในบ้าน เห็นกุมารกับมารีย์มารดาของ
พระองค์ จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แล้วเปิดหีบสมบัติของ
ตนออก แล้วนำของขวัญมาถวายแด่กุมาร ได้แก่ ทองคำ
กำยาน และมดยอบ
12 ครั้นเมื่อได้รับคำเตือนจากพระเจ้าในความฝันว่าไม่ควร
กลับไปหาเฮโรด พวกเขาจึงออกไปยังเมืองของตนอีกทาง
หนึ่ง
13 ครั้นพวกเขาไปแล้ว ทูตสวรรค์ของพระเจ้าปรากฏแก่โย
เซฟในความฝันและกล่าวว่า จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาของ
เด็กหนีไปอียิปต์ และอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่า
เฮโรดจะแสวงหากุมารนั้นเพื่อจะประหารชีวิตเสีย”
14 เมื่อเขาลุกขึ้น เขาพาเด็กน้อยและมารดาของเขาไปยัง
อียิปต์ในเวลากลางคืน
15 และได้อยู่ที่นั่นจนเมื่อเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เพื่อให้
สำเร็จตามพระวจนะของพระเจ้าที่ตรัสไว้โดยผู้เผยพระวจนะ
ว่า เราได้เรียกบุตรของเราออกจากอียิปต์
16 เมื่อเฮโรดเห็นว่าพวกโหราจารย์ล้อเลียนพระองค์ เขาก็
กริ้วมาก จึงส่งคนไปฆ่าเด็กๆ ทั้งหมดในเบธเลเฮมและ
บริเวณใกล้เคียงทุกแห่ง ตั้งแต่อายุสองขวบลงไป ซึ่งตรงกับ
เวลาที่เขาได้สอบถามพวกโหราจารย์อย่างละเอียด
17 แล้วคำที่ตรัสผ่านทางผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ก็สำเร็จ
18 ในพระรามาทรงได้ยินเสียงคร่ำครวญและร้องไห้และคร่ำ
ครวญเป็นอันมาก คือราเชลร้องไห้คร่ำครวญถึงลูกๆ ของเธอ

และนางไม่ยอมรับการปลอบโยนเนื่องจากลูกๆ ของเธอไม่มี
แล้ว
19 เมื่อเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ทูตสวรรค์ของพระเจ้าปรากฏ
แก่โยเซฟในความฝันที่ประเทศอียิปต์
20 ตรัสว่า “จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาของเด็กไปยังแผ่นดิน
อิสราเอล เพราะว่าผู้ที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว”
21 แล้วเขาจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาของเขาไปยังแผ่นดิน
อิสราเอล
22 แต่เมื่อได้ยินว่าอาร์เคลาอุสครองราชย์ในแคว้นยูเดียแทน
เฮโรดบิดาของตน เขาก็กลัวที่จะไปที่นั่น แต่เมื่อเขาได้ยินคำ
เตือนจากพระเจ้าในความฝัน เขาก็เลยเลี่ยงไปยังแคว้นกาลิ
ลี
23 แล้วพระองค์มาอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ เพื่อให้คำ
ที่ตรัสไว้โดยผู้เผยพระวจนะว่า พระองค์จะได้ชื่อว่าชาวนาซา
เร็ธ เป็นจริง

บทที่ 3

1 ในเวลานั้น ยอห์นผู้ให้บัพติศมามาเทศนาในถิ่นทุรกันดาร
ของแคว้นยูเดียว่า
2 และกล่าวว่า จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่ง
สวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว
3 นี่แหละคือผู้ที่ถูกกล่าวถึงโดยผู้เผยพระวจนะเอซายาห์ว่า
“เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมทางสำหรับพระเจ้า
จงทำทางเดินของพระองค์ให้ตรง”
4 ยอห์นผู้นี้สวมเสื้อผ้าที่ทำจากขนอูฐ และคาดเข็มขัดหนัง
สัตว์ที่เอว และกินตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร
5 แล้วพวกเยรูซาเล็มและคนทั่วแคว้นยูเดียและคนทั่วแคว้น
รอบแม่น้ำจอร์แดนก็ออกไปหาเขา
6 และได้รับบัพติศมาจากพระองค์ในแม่น้ำจอร์แดน โดย
สารภาพบาปของตน
7 เมื่อท่านเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีจำนวนมากมาเพื่อจะ
รับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “โอ พวกงูพิษ ใคร
เตือนพวกเจ้าให้หนีจากพระพิโรธที่จะมาถึง?”
8 จงออกผลให้สมกับการกลับใจเสียเถิด
9 และอย่าคิดนึกในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะว่าเรา
บอกพวกท่านทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงสามารถให้บุตรเกิดขึ้น
แก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้
10 บัดนี้ขวานก็วางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้น ทุกต้นไม้ที่ไม่
เกิดผลดีก็จะถูกโค่นและโยนเข้ากองไฟ
11 ฉันให้พวกท่านรับบัพติศมาด้วยน้ำเพื่อแสดงการกลับใจ
ใหม่ แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังฉันนั้นทรงยิ่งใหญ่กว่าฉัน
ซึ่งฉันไม่คู่ควรที่จะสวมรองเท้าของพระองค์ พระองค์จะทรง
ให้พวกท่านรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ
12 ซึ่งพระองค์ถือพัดอยู่ในพระหัตถ์ และจะทรงชำระลานข้าว
ของพระองค์ให้สะอาด และจะทรงเก็บข้าวสาลีของพระองค์
ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่มีวันดับ
13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำ
จอร์แดนเพื่อรับบัพติศมาจากเขา
14 แต่ยอห์นห้ามเขาโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องการรับบัพติศ
มาจากท่าน แต่ท่านกลับมาหาข้าพเจ้าหรือ?”
15 พระเยซูทรงตอบเขาว่า “ ปล่อยให้มันเป็นอย่างนี้เถิด
เพราะเราควรที่จะทำตามความชอบธรรมทุกประการ” แล้ว
พระองค์ก็ทรงยอมให้เขาทำ
16 และเมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมาแล้ว ก็เสด็จขึ้นจากน้ำ
ทันที และดูเถิด ท้องฟ้าก็เปิดออกให้พระองค์เห็น และ
พระองค์ทรงเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจดัง
นกพิราบ และสถิตอยู่เหนือพระองค์
17 และดูเถิด มีเสียงจากสวรรค์ตรัสว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของ
เรา ผู้ที่เราพอใจมาก”

บทที่ 4

1 ครั้งนั้น พระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
เพื่อทรงถูกมารทดลอง
2 และเมื่อพระองค์ทรงอดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืน พระองค์ก็
ทรงหิวต่อไป
3 เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสว่า ถ้าท่านเป็น
พระบุตรของพระเจ้า จงสั่งให้ก้อนหินเหล่านี้กลายเป็นขนม
ปัง
4 พระเยซูตรัสตอบว่า มีเขียนไว้ว่า มนุษย์จะดำรงชีวิตอยู่ด้วย
อาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุก
คำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
5 แล้วมารก็พาพระองค์ไปยังนครบริสุทธิ์ แล้วให้พระองค์
ประทับบนยอดวิหาร
6 แล้วตรัสแก่พระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จง
กระโดดลงไปเถิด เพราะมีคำเขียนไว้ว่า พระองค์จะทรง
มอบหมายให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ดูแลท่าน และทูต
สวรรค์เหล่านั้นจะทรงอุ้มท่านไว้ในมือของพวกเขา เพื่อว่า
เท้าของท่านจะไม่สะดุดหิน
7 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " มีเขียนไว้อีกว่า อย่าทดลองพระ
เจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า"
8 อีกครั้งหนึ่งมารก็พาพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาสูงมาก และ
แสดงอาณาจักรทั้งสิ้นในโลกพร้อมทั้งความรุ่งเรืองของ
อาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร
9 และตรัสแก่ท่านว่า เราจะให้สิ่งของทั้งหมดนี้แก่ท่าน ถ้า
ท่านยอมกราบลงนมัสการเรา
10 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า " จงออกไปจากที่นี่เถิด
ซาตาน เพราะมีคำเขียนไว้ว่า จงนมัสการพระเจ้าผู้เป็นพระ
เจ้าของเจ้า และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว"
11 แล้วมารจึงละพระองค์ไป และมีเหล่าทูตสวรรค์มา
ปรนนิบัติพระองค์
12 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นถูกขังคุก พระองค์ก็เสด็จ
ไปยังแคว้นกาลิลี
13 แล้วพระองค์เสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธไปประทับใน
เมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งอยู่ริมชายฝั่งทะเลในเขตแดนของเผ่า
เศบูลุนและเผ่าเนฟทาลี
14 เพื่อให้เป็นไปตามคำที่ตรัสไว้โดยเอซายาห์ผู้เผยพระ
วจนะว่า
15 แผ่นดินเศบูลุน และแผ่นดินนัฟทาลี ทางริมทะเลฝั่งตรง
ข้ามแม่น้ำจอร์แดน คือ แคว้นกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ
ต่างชาติ
16 ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่
และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตายก็มีความสว่างขึ้น
17 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระเยซูทรงเริ่มเทศนาว่า จง กลับใจ
เสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้จะมาถึงแล้ว
18 ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ริมทะเลสาบกาลิลี พระองค์
ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือ ซีโมนที่เรียกว่าเปโตร
กับอันดรูว์น้องชายของเปโตร กำลังทอดแหอยู่ในทะเลสาบ
เพราะเขาเป็นชาวประมง
19 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่าน
ให้เป็นผู้หาคน
20 แล้วพวกเขาละทิ้งอวนของตนแล้วติดตามพระองค์ทันที
21 ครั้นพระองค์เสด็จต่อไปจากที่นั่น พระองค์ทอดพระเนตร
เห็นพี่น้องอีกสองคน คือ ยากอบบุตรเศเบดีและโยฮัน
น้องชายของยากอบ กำลังซ่อมแหอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดา
ของพวกเขา พระองค์จึงทรงเรียกพวกเขา

22 แล้วพวกเขาละเรือและบิดาของพวกเขาแล้วติดตาม
พระองค์ทันที
23 แล้วพระเยซูก็เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรม
ศาลาของพวกเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร
และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บและโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ในหมู่
ประชาชน
24 กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปตลอดทั่วซีเรีย และ
พวกเขานำคนป่วยทั้งหลายที่ติดโรคต่างๆ และความทรมาน
คนที่ถูกผีเข้า คนบ้า และคนที่เป็นอัมพาตมาหาพระองค์ และ
พระองค์ทรงรักษาพวกเขา
25 และมีฝูงชนมากมายติดตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลี
และจากแคว้นเดคาโปลิส และจากกรุงเยรูซาเล็ม และจาก
แคว้นยูเดีย และจากฝั่งแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

บทที่ 5

1 และเมื่อทอดพระเนตรเห็นคนมากมาย พระองค์จึงเสด็จขึ้น
ไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็มา
หาพระองค์
2 แล้วพระองค์ทรงเปิดพระโอษฐ์และทรงสอนพวกเขาว่า
3 ผู้ยากจนฝ่ายวิญญาณเป็นผู้มีบุญ เพราะว่าอาณาจักรแห่ง
สวรรค์เป็นของเขา
4 ผู้โศกเศร้าก็เป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้รับการ
ปลอบโยน
5 ผู้อ่อนโยนเป็นผู้มีบุญ เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็น
มรดก
6 ผู้หิวกระหายความชอบธรรม ย่อมเป็นสุข เพราะว่าเขา
ทั้งหลายจะอิ่ม
7 บุคคลใดแสดงความเมตตา ย่อมเป็นสุข เพราะว่าเขาจะ
ได้รับความเมตตา
8 บุคคลผู้มีใจบริสุทธิ์เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า
9 ผู้สร้างสันติสุขเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เรียกว่าเป็นบุตร
ของพระเจ้า
10 ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรม ก็เป็นสุข เพราะว่า
อาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา
11 สุขแก่ท่านทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะด่าว่า ข่มเหง และ
พูดเท็จสารพัดสิ่งเกี่ยวกับท่านเพราะเรา
12 จงชื่นชมยินดีและมีความปีติอย่างยิ่ง เพราะว่ารางวัลของ
ท่านในสวรรค์นั้นยิ่งใหญ่ เพราะพวกเขาได้ข่มเหงผู้เผยพระ
วจนะที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน
13 ท่านทั้งหลายเป็นเกลือของแผ่นดินโลก แต่ถ้าเกลือหมด
รสเค็มแล้ว จะเอาอะไรเค็มได้อีก เกลือนั้นก็ไม่มีประโยชน์
อะไร มีแต่จะถูกทิ้งให้คนเหยียบย่ำ
14 ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก เมืองที่ตั้งอยู่บน
ภูเขาไม่สามารถซ่อนไว้ได้
15 ยิ่งกว่านั้น ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้ววางไว้ใต้ถัง แต่ย่อมตั้ง
ไว้บนเชิงเทียน ซึ่งจะให้แสงสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้าน
16 จงให้ความสว่างของคุณส่องสว่างแก่คนทั้งหลาย เพื่อว่า
เขาจะได้เห็นการงานดีที่คุณทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดา
ของคุณผู้สถิตในสวรรค์
17 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อทำลายธรรมบัญญัติและคำของผู้เผย
พระวจนะ เราไม่ได้มาเพื่อทำลาย แต่มาเพื่อทำให้สำเร็จ
18 เพราะฉันบอกท่านทั้งหลายจริงว่า ตราบใดที่ฟ้าและดินจะ
สูญไป แม้อักษรหนึ่งหรือขีดหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากธรรม
บัญญัติ จนกว่าทุกสิ่งจะสำเร็จ
19 เพราะฉะนั้น ผู้ใดละเมิดพระบัญญัติข้อเล็กน้อยเพียงข้อ
เดียว และสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้รับการ
เรียกว่าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใด
ประพฤติและสอนผู้อื่นให้ประพฤติตาม ผู้นั้นจะได้รับการ
เรียกว่าเป็นผู้ใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์
20 เพราะว่าเราบอกพวกท่านว่า ถ้าความชอบธรรมของพวก
ท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และฟาริสี
แล้ว พวกท่านจะเข้าในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย
21 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำกล่าวที่กล่าวไว้ในสมัยโบราณ
ว่า อย่าฆ่าคน และผู้ใดฆ่าคนจะต้องถูกพิพากษา
22 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดย
ไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษา และผู้ใดพูดกับพี่น้องว่า
“โง่” ผู้นั้นจะต้องถูกสภาสูง แต่ผู้ใดพูดว่า “ไอ้โง่” ผู้นั้น
จะต้องถูกไฟนรก
23 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชาของท่านมาที่แท่นบูชา
และนึกขึ้นได้ว่าพี่น้องของท่านมีเรื่องขัดเคืองต่อท่าน
24 จงวางเครื่องบูชาของคุณไว้ตรงหน้าแท่นบูชา แล้ว
กลับไปคืนดีกับพี่น้องของคุณเสียก่อน แล้วค่อยกลับมาถวาย
เครื่องบูชาของคุณ
25 จงตกลงกับคู่ความของท่านโดยเร็ว ขณะที่ท่านอยู่
ระหว่างทางกับเขา มิฉะนั้น คู่ความจะมอบท่านให้ผู้พิพากษา
แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านให้เจ้าหน้าที่ และท่านจะต้องถูก
ขังในคุก
26 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้
เลย จนกว่าจะชำระหนี้จนหมด
27 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำกล่าวที่กล่าวไว้ในสมัยโบราณ
ว่า อย่าล่วงประเวณี
28 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิด
ความกำหนัด ก็ได้ล่วงประเวณีกับนางในใจของเขาแล้ว
29 และถ้าตาขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักมันออก
และโยนมันทิ้งไป เพราะว่าเป็นการดีสำหรับท่านที่อวัยวะ
ส่วนหนึ่งจะสูญสลายไป ไม่ใช่ว่าทั้งตัวของท่านจะต้องถูก
โยนลงในนรก
30 ถ้ามือขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย
เพราะว่ายังดีกว่าให้อวัยวะส่วนหนึ่งของท่านสูญสิ้นไป ไม่ใช่
ให้ร่างกายทั้งหมดของท่านต้องถูกโยนลงในนรก
31 มีคำกล่าวไว้ว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยาของตน ก็ให้เขียน
หนังสือหย่าให้ภรรยาของตน
32 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตน เว้น
แต่เพราะเหตุผิดประเวณี ผู้นั้นก็ทำให้ภรรยาของตนล่วง
ประเวณี และผู้ใดแต่งงานกับหญิงที่หย่าแล้ว ผู้นั้นก็ล่วง
ประเวณีด้วย
33 และท่านทั้งหลายได้ยินคำกล่าวจากคนสมัยโบราณว่า
อย่าให้คำสาบาน แต่จงทำตามคำสาบานต่อองค์พระผู้เป็น
เจ้า
34 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าสาบานเลย อย่าสาบาน
โดยอ้างถึงสวรรค์ เพราะว่าสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า
35 หรือโดยอ้างถึงแผ่นดินโลก เพราะเป็นบัลลังก์พระบาท
ของพระองค์ หรือโดยอ้างถึงเยรูซาเล็ม เพราะเป็นนครของ
พระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
36 อย่าสาบานด้วยศีรษะของตน เพราะท่านไม่อาจทำให้ผม
แม้เส้นเดียวขาวหรือดำได้
37 แต่จงกล่าวว่า "ใช่, ใช่, ไม่ใช่, ไม่ใช่" เพราะว่าอะไรที่เกิน
กว่านี้ย่อมมาจากความชั่ว
38 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำที่มีกล่าวไว้ว่า ตาต่อตา ฟันต่อ
ฟัน
39 แต่เราบอกพวกท่านว่า อย่าต่อต้านคนชั่วเลย ถ้าผู้ใดตบ
แก้มขวาของท่าน จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย
40 ถ้าผู้ใดจะฟ้องศาลเพื่อจะยึดเสื้อของท่านไป ก็ให้เสื้อ
คลุมแก่เขาด้วย
41 และผู้ใดจะบังคับให้ท่านไปหนึ่งไมล์ ก็จงไปกับเขาสอง
ไมล์

42 จงให้แก่ผู้ที่ขอจากท่าน และอย่าเมินเฉยต่อผู้ที่อยากขอ
ยืมจากท่าน
43 ท่านทั้งหลายได้ยินคำกล่าวไว้ว่า จงรักเพื่อนบ้านและ
เกลียดศัตรูของท่าน
44 แต่เราบอกพวกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้
ที่แช่งด่าท่าน จงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐาน
เพื่อผู้ที่ใช้ท่านในทางดูหมิ่น และข่มเหงท่าน
45 เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรง
สถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของ
พระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนชั่วและคนดี และให้ฝนตกแก่คน
ชอบธรรมและคนอธรรม
46 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้รับ
รางวัลอะไร พวกเก็บภาษีก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ?
47 และถ้าท่านทั้งหลายทักทายเฉพาะพี่น้องของตนเท่านั้น
ท่านได้ทำอะไรพิเศษกว่าคนอื่น ๆ บ้าง แม้แต่พวกเก็บภาษีก็
ไม่ได้ทำอย่างนั้นหรือ?
48 เพราะฉะนั้น พวกท่านจงเป็นผู้สมบูรณ์เหมือนอย่างพระ
บิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์เป็นผู้สมบูรณ์

บทที่ 6

1 จงระวังอย่าทำทานต่อหน้าคนอื่นเพื่อให้คนอื่นเห็น มิฉะนั้น
คุณจะไม่ได้รับรางวัลจากพระบิดาของคุณผู้สถิตในสวรรค์
2 เพราะฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรเหมือนคนหน้า
ซื่อใจคดทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อให้คนยกย่อง
สรรเสริญ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จ
ของตนแล้ว
3 ฝ่ายท่านเมื่อทำทานอย่าให้มือซ้ายของท่านรู้ว่ามือขวาของ
ท่านทำอะไรอยู่
4 เพื่อให้ทานของท่านต้องเป็นทานลับ และพระบิดาของ
ท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับจะทรงตอบแทนท่านอย่างเปิดเผย
5 และเมื่อท่านอธิษฐานอย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและตามมุมถนน
เพื่อให้คนอื่นเห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่าพวกเขาได้รับ
บำเหน็จของพวกเขาแล้ว
6 ส่วนท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าในห้องลับ และเมื่อปิดประตู
แล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลี้ลับ
และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลี้ลับจะทรงตอบแทน
ท่านอย่างเปิดเผย
7 แต่เมื่อพวกท่านอธิษฐานอย่าพูดซ้ำซากไร้ประโยชน์
เหมือนคนต่างชาติทำ เพราะพวกเขาคิดว่าพระเจ้าจะทรงฟัง
เพราะพูดมาก
8 เพราะฉะนั้น พวกท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าพระ
บิดาของพวกท่านทรงทราบสิ่งที่พวกท่านต้องการก่อนที่พวก
ท่านจะขอพระองค์
9 เพราะฉะนั้น พวกท่านทั้งหลายจงอธิษฐานอย่างนี้ว่า ข้าแต่
พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้
พระนามของพระองค์เป็นที่นับถือ
10 ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาถึง ขอให้พระประสงค์ของ
พระองค์สำเร็จในแผ่นดินโลก เช่นเดียวกับในสวรรค์
11 ขอทรงประทานอาหารแก่เราทุกวันในวันนี้
12 และขอทรงโปรดยกโทษให้แก่พวกข้าพระองค์ เหมือนที่
ข้าพระองค์ยกโทษให้แก่ผู้ที่ทำผิดต่อพวกข้าพระองค์
13 และขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปในความทดลอง
แต่โปรดทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เพราะว่า
อาณาจักรและฤทธิ์เดชและความรุ่งโรจน์เป็นของพระองค์
ตลอดไป อาเมน
14 เพราะว่าถ้าท่านยกโทษให้มนุษย์ พระบิดาของท่านผู้สถิต
ในสวรรค์ก็จะทรงยกโทษให้ท่านด้วย
15 แต่ถ้าพวกท่านไม่ยกโทษให้แก่ผู้อื่น พระบิดาของพวก
ท่านก็จะไม่ทรงยกโทษให้แก่พวกท่านเหมือนกัน
16 และเมื่อพวกท่านถือศีลอด อย่าทำหน้าเศร้าเหมือนพวก
หน้าซื่อใจคด เพราะพวกเขาทำให้หน้าของตนดูหมองหม่น
เพื่อให้คนอื่นเห็นว่าพวกเขาถือศีลอด เราบอกความจริงแก่
พวกท่านว่าพวกเขาได้รับบำเหน็จแล้ว
17 ส่วนท่านเมื่อถือศีลอด จงเจิมศีรษะและล้างหน้า
18 เพื่อว่าเจ้าจะไม่ปรากฏให้คนเห็นว่าถือศีลอด แต่ให้
ปรากฏให้พระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดา
ของเจ้าผู้ทรงเห็นในที่ลี้ลับจะทรงตอบแทนเจ้าอย่างเปิดเผย
19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนแผ่นดินโลก ซึ่งมอดและสนิม
จะกัดกร่อน และซึ่งขโมยจะเจาะเข้าไปขโมยไปได้
20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ ซึ่งไม่มีมอดหรือสนิม
กัดกร่อนได้ และที่ไม่มีขโมยเจาะเข้าไปขโมยไม่ได้
21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะ
อยู่ที่นั่นด้วย
22 ตาเป็นความสว่างของร่างกาย ฉะนั้น ถ้าตาของท่านดี
ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง
23 แต่ถ้าตาของท่านไม่ดี ร่างกายของท่านทั้งหมดก็จะเต็ม
ไปด้วยความมืด ดังนั้น ถ้าความสว่างที่อยู่ในตัวท่านเป็น
ความมืด ความมืดนั้นจะยิ่งใหญ่สักเพียงไร!
24 ไม่มีผู้ใดจะปรนนิบัติสองเจ้านายได้ เพราะว่าเขาจะ
เกลียดนายคนหนึ่งและรักอีกคนหนึ่ง หรือเขาจะยึดมั่นในนาย
คนหนึ่งและดูถูกอีกคนหนึ่ง พวกท่านไม่สามารถปรนนิบัติ
พระเจ้าและเงินทองได้
25 เพราะฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากังวลถึงชีวิต
ของท่านว่าจะกินอะไรหรือจะดื่มอะไร และอย่ากังวลถึง
ร่างกายของท่านว่าจะนุ่งห่มอะไร ชีวิตสำคัญกว่าอาหารมิใช่
หรือ และร่างกายสำคัญกว่าเสื้อผ้ามิใช่หรือ?
26 จงดูนกในอากาศ มันไม่หว่าน ไม่เกี่ยว ไม่เก็บเข้ายุ้งฉาง
แต่พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงดูพวกมัน
พวกท่านไม่ดีกว่าพวกมันมากนักหรือ?
27 มีใครในพวกท่านบ้าง โดยความกระวนกระวาย แล้ว
สามารถยืดความสูงของตนออกไปได้แม้แต่ศอกเดียว?
28 และทำไมท่านจึงกังวลเรื่องเสื้อผ้า จงพิจารณาดอกไม้ใน
ทุ่งว่ามันเติบโตอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นฝ้าย
29 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้แต่กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อ
ทรงรุ่งเรืองเต็มที่ ก็ไม่ได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้เหล่านี้
ดอกหนึ่ง
30 เพราะฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าในทุ่งอย่างนั้น
ซึ่งเป็นอยู่วันนี้ และพรุ่งนี้ต้องทิ้งในเตาไฟ พระองค์จะไม่ทรง
ตกแต่งพวกท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ พวกท่านผู้มีศรัทธาน้อย?
31เพราะฉะนั้นอย่ากระวนกระวายว่า เราจะกินอะไร หรือจะดื่ม
อะไร หรือจะสวมอะไร
32 (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งสิ้นนี้) เพราะว่า
พระบิดาของพวกท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า
พวกท่านต้องการสิ่งของทั้งสิ้นเหล่านี้
33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าและ
ความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรง
เพิ่มเติมสิ่งของเหล่านี้ให้ด้วย
34 อย่ากังวลถึงวันพรุ่งนี้เลย เพราะว่าวันพรุ่งนี้จะต้องกังวล
ถึงสิ่งต่างๆ เอง ความชั่วร้ายของวันนั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับ
วันนี้

บทที่ 7

1 อย่าตัดสินผู้อื่น เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกตัดสิน

2 เพราะว่าพวกท่านตัดสินคนอื่นอย่างไร เขาก็จะตัดสินพวกท่านอย่างนั้น และพวกท่านวัดให้เขาด้วยทะนานอันใด เขาก็จะวัดให้ท่านอย่างนั้นเช่นกัน
3 และเหตุไฉนท่านจึงมองเห็นผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่คำนึงถึงไม้คานที่อยู่ในตาของท่านเอง?
4 หรืออย่างไรท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า 'ให้ฉันเขี่ยผงออกจากตาของท่าน' แต่ปรากฏว่า มีไม้คานอยู่ในตาของท่านเอง?
5 เจ้าคนหน้าซื่อใจคด จงเขี่ยไม้ออกจากตาเจ้าก่อน แล้วเจ้าจะเห็นได้ถนัด จึงจะเขี่ยผงออกจากตาพี่น้องเจ้าได้
6 อย่าให้ของศักดิ์สิทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกให้แก่หมู มิฉะนั้น มันจะเหยียบย่ำไข่มุกนั้น และหันกลับมากัดคุณอีก
7 จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะมีเปิดให้
8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้แก่ทุกคนที่เคาะ
9 หรือมีใครในพวกท่านบ้างที่เมื่อลูกขอขนมปัง เขาจะยื่นก้อนหินให้?
10 หรือถ้าเขาขอปลา เขาจะถวายงูให้เขาหรือ?
11 ดังนั้น ถ้าท่านทั้งหลายซึ่งเป็นคนชั่วยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรหลานของตน แล้วพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะยิ่งประทานของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์มากยิ่งกว่านั้นอีกหรือ?
12 เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งที่ท่านปรารถนาให้ผู้อื่นทำต่อท่าน จงทำสิ่งนั้นต่อเขาด้วย เพราะนี่คือธรรมบัญญัติและคำสั่งสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ
13 จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูที่กว้างนั้นก็กว้าง และทางที่กว้างนั้นก็กว้าง ซึ่งนำไปสู่ความพินาศ และมีคนมากมายที่เข้าไปทางนั้น
14 เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นคับแคบ และทางก็แคบ และผู้ที่พบก็มีน้อย
15 จงระวังผู้เผยพระวจนะเท็จ ซึ่งมาหาท่านในคราบแกะ แต่ภายในเป็นหมาป่าที่ดุร้าย
16 พวกท่านจะรู้จักพวกเขาจากผลของพวกเขา มนุษย์เก็บองุ่นจากหนามหรือเก็บมะกอกจากหนาม?
17 แม้อย่างนั้นต้นไม้ที่ดีก็ให้ผลดี แต่ต้นไม้ที่เสื่อมก็ให้ผลชั่ว
18 ต้นไม้ที่ดีไม่อาจให้ผลเลวได้ และต้นไม้ที่เสื่อมทรามไม่อาจให้ผลดีได้
19 ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีก็จะถูกโค่นและโยนทิ้งในกองไฟ
20 เพราะฉะนั้น พวกท่านจะรู้จักพวกเขาจากผลของพวกเขา
21 ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า 'พระเจ้า พระเจ้า' จะได้เข้าในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราผู้ทรงอยู่ในสวรรค์จะเข้าได้
22 เมื่อถึงวันนั้น คนเป็นอันมากจะกล่าวแก่เราว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์ได้เผยพระวจนะในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์แล้วหรือ และได้กระทำการอัศจรรย์มากมายในพระนามของพระองค์แล้วหรือ"
23 และเมื่อนั้นเราจะบอกเขาว่า เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย ไปให้พ้นจากเรา ผู้ทำความชั่ว
24 เพราะฉะนั้น ผู้ใดได้ยินคำของเราเหล่านี้และประพฤติตามเราก็จะเปรียบเขาเหมือนคนฉลาดที่สร้างบ้านไว้บนศิลา
25 ฝนตกหนัก และน้ำท่วม และลมพัดกระโชกใส่บ้านนั้น แต่บ้านก็ไม่พังทลาย เพราะว่าบ้านหลังนั้นตั้งอยู่บนศิลา
26 และทุกคนที่ได้ยินคำของเราเหล่านี้และไม่ประพฤติตามเขาก็เปรียบเสมือนคนโง่เขลาที่สร้างบ้านของเขาไว้บนทราย
27 ฝนตกหนัก และน้ำท่วม ลมพัดกระโชกเข้าใส่บ้านหลังนั้น บ้านก็พังทลายลง และการพังทลายของบ้านนั้นก็ยิ่งใหญ่มาก
28 เมื่อพระเยซูทรงจบคำเทศนาเหล่านี้แล้ว ประชาชนก็ประหลาดใจในคำสอนของพระองค์
29 เพราะพระองค์ทรงสอนพวกเขาอย่างผู้มีสิทธิอำนาจ ไม่ใช่เหมือนพวกธรรมาจารย์

บทที่ 8

1 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายติดตามพระองค์ไป
2 ทันใดนั้น มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า
"พระองค์เจ้าข้า หากพระองค์พอพระทัย พระองค์ก็สามารถทรงทำให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้"
3 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์แตะเขาแล้วตรัสว่า " เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด" ทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย
4 พระเยซูจึงตรัสสั่งเขาว่า " อย่าบอกเรื่องนี้ให้ใครฟังเลย แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาที่โมเสสสั่งเพื่อเป็นพยานแก่คนเหล่านั้น"
5 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาหาพระองค์ อ้อนวอนพระองค์ว่า
6 และกล่าวว่า "ท่านเจ้าข้า คนรับใช้ของข้าพเจ้านอนอยู่ที่บ้าน เป็นอัมพาต ทรมานมาก"
7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราจะไปรักษาเขา"
8 นายร้อยตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่สมควรที่จะให้พระองค์เข้าในบ้านของข้าพเจ้า แต่ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น และบ่าวของข้าพเจ้าก็จะหายโรค"
9 เพราะว่าข้าพระองค์เป็นผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชา ข้าพระองค์บอกคนนี้ว่า ไป เขาก็ไป บอกอีกคนว่า มา เขาก็มา บอกคนรับใช้ของข้าพระองค์ว่า จงทำสิ่งนี้ เขาก็ทำ
10 เมื่อพระเยซูได้ยินดังนั้น พระองค์ก็ประหลาดใจแล้วตรัสกับบรรดาคนที่ตามมาว่า " เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าเราไม่เคยพบศรัทธาที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ในอิสราเอลเลย"
11 "เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาร่วมโต๊ะกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์"
12 แต่บุตรหลานแห่งอาณาจักรนั้นจะถูกขับไล่ออกไปสู่ความมืดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
13 พระเยซูจึงตรัสแก่ร้อยตำรวจโทว่า " จงไปเถิด และเมื่อท่านเชื่อแล้ว ก็ให้เป็นไปตามนั้น" ทันใดนั้น บ่าวของเขาก็หายจากโรค
14เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในบ้านของเปโตร พระองค์เห็นแม่ภรรยาของเขานอนป่วยเป็นไข้อยู่
15 และพระองค์ทรงแตะมือเธอ อาการไข้ก็หาย และเธอจึงลุกขึ้นช่วยเหลือพวกเขา
16 เมื่อเย็นลง เขาทั้งหลายพาคนจำนวนมากที่ถูกผีเข้ามาหาพระองค์ พระองค์จึงทรงขับผีออกด้วยพระวจนะ และทรงรักษาคนเจ็บป่วยทุกคน
17 เพื่อให้เป็นจริงตามพระวจนะที่ตรัสไว้โดยเอซายาห์ผู้เผยพระวจนะว่า พระองค์ทรงรับเอาความเจ็บป่วยของเรา และทรงแบกรับความเจ็บไข้ของเรา
18 เมื่อพระเยซูทรงเห็นฝูงชนมากมายอยู่รอบพระองค์ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป
19 และมีธรรมาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์และกล่าวกับพระองค์ว่า "อาจารย์ครับ ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไปที่ใดก็ว่ามา"
20 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ
21 สาวกอีกคนหนึ่งของพระองค์ก็ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพเจ้าไปฝังศพบิดาของข้าพเจ้าก่อน"

22 แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ จงตามเรามา และปล่อยให้คน
ตายฝังคนตายของตนเถิด”
23 เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ตาม
พระองค์ไป
24 ทันใดนั้น ก็เกิดพายุใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่
พระองค์ยังทรงหลับอยู่
25 เหล่าสาวกของพระองค์มาหาพระองค์แล้วปลุกพระองค์
โดยกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงช่วยเราด้วยเถิด เรา
กำลังจะพินาศ”
26 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า เหตุใดเจ้าจึงกลัว ผู้ซึ่งมี
ศรัทธาน้อย? จากนั้นพระองค์จึงทรงลุกขึ้นตักเตือนลมและ
ทะเล แล้วก็มีความสงบอย่างยิ่ง
27 แต่คนเหล่านั้นก็ประหลาดใจและพูดว่า "คนนี้เป็นคน
อย่างไรหนอ แม้แต่ลมและทะเลก็ยังเชื่อฟังเขา!"
28 ครั้นพระองค์ข้ามฟากไปยังแดนเกอร์เกเซเนแล้ว มีคน
สองคนซึ่งถูกผีเข้าสิงออกมาจากหลุมฝังศพมาพบพระองค์
พวกเขามีพฤติกรรมดุร้ายมาก จนไม่มีใครสามารถผ่านไป
ทางนั้นได้
29 และดูเถิด พวกเขาร้องตะโกนว่า “พระเยซู ผู้เป็นพระบุตร
ของพระเจ้า เรามีธุระอะไรกับท่าน ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมาน
เราก่อนเวลาหรือ?”
30 ไกลจากที่นั่นมีฝูงหมูจำนวนมากกำลังกินหญ้าอยู่
31 ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า “ถ้าท่านขับไล่พวกเรา
ออกไป ก็ขอให้พวกเราเข้าอยู่ในฝูงหมูเถิด”
32 พระองค์ตรัสแก่พวกมันว่า “ จงไป” พวกมันออกไปแล้วจึง
เข้าไปในฝูงหมู และดูเถิด หมูทั้งฝูงนั้นก็วิ่งลงมาที่ลาดชันลง
ไปในทะเล และตายลงในน้ำ
33 ส่วนคนเลี้ยงแกะเหล่านั้นก็หนีเข้าไปในเมือง เล่าเรื่องราว
ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับผู้ที่ถูกผีเข้าให้ฟัง
34 และดูเถิด คนทั้งเมืองก็ออกมาต้อนรับพระเยซู เมื่อพวก
เขาเห็นพระองค์แล้ว พวกเขาจึงอ้อนวอนพระองค์ให้ออกไป
จากเขตแดนของพวกเขา

บทที่ 9

1 แล้วพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามไปยังเมืองของพระองค์
2 ดูเถิด เขานำคนเป็นอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนเตียงมา
หาพระองค์ เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่อของพวกเขา จึง
ตรัสกับคนเป็นอัมพาตว่า " ลูกเอ๋ย จงชื่นใจเถิด บาปของเจ้า
ได้รับการอภัยแล้ว"
3 และดูเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า คนนี้พูดหมิ่น
ประมาทพระเจ้า
4 พระเยซูทรงทราบความคิดของพวกเขาจึงตรัสว่า “ เหตุ
ไฉนพวกท่านจึงคิดชั่วอยู่ในใจเล่า”
5 เพราะว่าอะไรจะง่ายกว่ากันระหว่างการพูดว่า บาปของคุณ
ได้รับการอภัยแล้ว หรือพูดว่า จงลุกขึ้นเดินไป?
6 แต่เพื่อให้ท่านทั้งหลายรู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจบน
แผ่นดินโลกที่จะอภัยบาปได้” (พระองค์จึงตรัสแก่คนเป็น
อัมพาตว่า) “ จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด”
7 แล้วเขาได้ลุกขึ้นและเดินทางไปบ้านของเขา
8 เมื่อฝูงชนเห็นดังนั้น พวกเขาก็ประหลาดใจและสรรเสริญ
พระเจ้าผู้ได้ประทานอำนาจเช่นนั้นแก่คน
9 เมื่อพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น พระองค์เห็นชายคนหนึ่ง
ชื่อมัทธิว นั่งอยู่ที่ด่านเก็บเงิน จึงตรัสกับเขาว่า “ จงตามเรา
มา” เขาก็ลุกขึ้นติดตามพระองค์ไป
10 เมื่อพระเยซูทรงเสวยอาหารอยู่ในบ้าน มีคนเก็บภาษีและ
คนบาปจำนวนมากเข้ามาร่วมนั่งกับพระองค์และเหล่าสาวก
ของพระองค์
11 เมื่อพวกฟาริสีเห็นดังนั้น พวกเขาก็กล่าวแก่บรรดาลูก
ศิษย์ของพระองค์ว่า “เหตุไฉนอาจารย์ของท่านจึง
รับประทานอาหารร่วมกับพวกเก็บภาษีและคนบาป?”
12 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขา
ว่า “ คนสบายไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการ”
13 แต่ท่านทั้งหลายจงไปเรียนความหมายของข้อที่ว่า เรา
ต้องการความเมตตา ไม่ใช่ต้องการเครื่องบูชา เพราะว่าเรา
ไม่ได้มาเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจ
14 แล้วบรรดาศิษย์ของยอห์นมาหาพระองค์แล้วทูลว่า "เหตุ
ใดพวกเราและพวกฟาริสีถือศีลอดบ่อยๆ แต่บรรดาศิษย์ของ
พระองค์ไม่ถือศีลอด?"
15 พระเยซูจึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ บุตรหลานของเจ้าบ่าวจะ
โศกเศร้าได้อย่างไร ตราบใดที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขา แต่
จะมีวันหนึ่งที่เจ้าบ่าวจะถูกพรากจากพวกเขาไป และในเวลา
นั้นพวกเขาจะอดอาหาร”
16 ไม่มีผู้ใดเอาผ้าใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะผ้าที่ปะเข้าไป
ใหม่จะยึดออกจากเสื้อเก่า และรอยขาดจะยิ่งกว้างออกไป
17 เช่นเดียวกัน มนุษย์ก็ไม่เอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังเก่า
ถ้าทำอย่างนั้น ถุงหนังจะแตก น้ำองุ่นก็จะไหลออกมา และ
ถุงหนังก็จะพินาศไป แต่ถ้าเขาเอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ในถุง
หนังใหม่ และทั้งสองอย่างก็ยังคงอยู่ได้
18 ขณะที่พระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่พวกเขาอยู่ มีขุน
นางคนหนึ่งมาบูชาพระองค์แล้วกล่าวว่า “ลูกสาวของ
ข้าพเจ้าเพิ่งตายไป แต่ท่านขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์
บนเธอ แล้วเธอจะฟื้นขึ้น”
19 แล้วพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นติดตามพระองค์ไป และเหล่า
สาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย
20 และดูเถิด มีสตรีคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดมาเป็นเวลาสิบ
สองปี เข้ามาข้างหลังพระองค์ และแตะชายเสื้อของพระองค์
21 เพราะนางคิดในใจว่า “ถ้าฉันได้แตะเสื้อของเขา ฉันก็จะ
หายเป็นปกติ”
22 แต่พระเยซูทรงหันกลับมาเห็นนางจึงตรัสว่า “ ลูกเอ๋ย จง
มีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายดี” และนางก็
หายเป็นปกติตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา
23 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในบ้านของนายธรรมศาลา เห็น
พวกนักดนตรีและประชาชนกำลังส่งเสียงดัง
24 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ จงถอยไปเถิด เพราะสาวคน
นี้ไม่ตาย แต่หลับอยู่” แล้วพวกเขาจึงหัวเราะเยาะพระองค์
25 เมื่อประชาชนออกไปแล้ว พระองค์ก็เสด็จเข้าไปจับมือ
เธอ และสาวใช้ก็ลุกขึ้น
26 และชื่อเสียงเรื่องนั้นก็แพร่สะพัดไปทั่วแผ่นดินนั้น
27 เมื่อพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสองคน
ติดตามพระองค์ไป ร้องว่า “บุตรดาวิด ขอทรงเมตตาพวกเรา
ด้วยเถิด”
28 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้าน คนตาบอดทั้งสองก็เข้า
มาหาพระองค์ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ เจ้าเชื่อไหมว่าเรา
กระทำได้” พวกเขาทูลพระองค์ว่า “ได้ พระเจ้าข้า”
29 แล้วพระองค์ทรงแตะตาพวกเขา ตรัสว่า ให้เป็นไปตาม
ความเชื่อของพวกท่านเถิด
30 ตาของพวกเขาก็เปิดขึ้น และพระเยซูทรงกำชับพวกเขา
อย่างเข้มงวดว่า “ จงระวังอย่าให้ใครรู้”
31 แต่เมื่อพวกเขาจากไปแล้ว ก็แพร่ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ไป
ทั่วแคว้นนั้น
32 ครั้นพวกเขากำลังออกไป เขาก็พาคนใบ้คนหนึ่งที่ถูกผี
เข้ามาหาพระองค์
33 เมื่อผีถูกขับออกแล้ว คนใบ้ก็พูดได้ และฝูงชนก็ประหลาด
ใจพูดกันว่า ไม่เคยมีใครเห็นเช่นนี้ในอิสราเอลมาก่อน
34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า เขาขับผีออกโดยผ่านทางเจ้าแห่งผี

35 แล้วพระเยซูก็เสด็จไปตามเมืองและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร และทรงรักษาโรคและความเจ็บป่วยทุกอย่างในหมู่ประชาชน
36 แต่เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นฝูงชน พระองค์ก็ทรงสงสารพวกเขา เพราะเขาท้อแท้และกระจัดกระจายไปดั่งแกะไม่มีผู้เลี้ยง
37 แล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า การเก็บเกี่ยวมีมาก แต่คนงานมีน้อย
38 เพราะฉะนั้น พวกท่านจงอธิษฐานต่อเจ้าของการเก็บเกี่ยวว่า ให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์

บทที่ 10

1 และเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ทรงประทานอำนาจให้พวกเขาขับไล่วิญญาณชั่วร้าย และรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดได้
2 ชื่อของอัครสาวกทั้งสิบสองมีดังนี้ คนแรกคือ ซีโมนที่เรียกว่าเปโตร อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบบุตรของเศเบดี และยอห์นน้องชายของเศเบดี
3 ฟีลิป และบาร์โธโลมิว โธมัส และมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส และเลบเบอัส ซึ่งมีนามสกุลว่าทัดเดอัส
4 ซีโมนชาวคานาอันและยูดาสอิสคาริโอทผู้ทรยศต่อพระองค์ด้วย
5 สิบสองคนนี้ พระเยซูทรงส่งออกไปและสั่งเขาว่า อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรียเลย
6 แต่จงไปหาแกะที่หลงของชนชาติอิสราเอลดีกว่า
7 ขณะที่พวกท่านไป จงประกาศประกาศว่า อาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้จะมาถึงแล้ว
8 จงรักษาคนเจ็บป่วย ให้คนโรคเรื้อนหายจากโรค ให้คนตายฟื้นขึ้น ขับผีออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ จงให้เปล่าๆ
9 อย่าให้มีทอง เงิน หรือทองเหลืองไว้ในกระเป๋าสตางค์ของคุณ
10 หรือเตรียมย่ามเดินทาง หรือสวมเสื้อสองตัว หรือสวมรองเท้า หรือถือไม้เท้า เพราะคนงานสมควรจะได้รับอาหาร
11 และเมื่อท่านเข้าไปในเมืองหรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในเมืองนั้น แล้วจงอยู่ที่นั่นจนกว่าจะไปจากที่นั่น
12 และเมื่อท่านเข้าไปในบ้านใด จงทักทายบ้านนั้น
13 ถ้าบ้านนั้นสมควรได้รับความดี ก็ขอให้สันติสุขของท่านอยู่กับบ้านนั้น แต่ถ้าบ้านนั้นไม่สมควรได้รับความดี ก็ให้สันติสุขของท่านกลับคืนมาสู่ท่านอีก
14 และผู้ใดไม่ต้อนรับท่านและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อท่านออกจากบ้านหรือเมืองนั้น จงสะบัดฝุ่นที่เท้าของท่านออก
15 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในวันพิพากษาเมืองโซดอมและเมืองโกโมราห์จะได้รับโทษเบากว่าเมืองนั้น
16 ดูเถิด เราส่งพวกท่านไปดุจแกะอยู่ท่ามกลางหมาป่า จงฉลาดเหมือนงู และไม่มีอันตรายเหมือนนกพิราบ
17 แต่จงระวังคนทั้งหลายไว้ เพราะว่าพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายให้กับสภา และจะเฆี่ยนตีท่านในธรรมศาลาของพวกเขา
18 และท่านทั้งหลายจะต้องถูกนำตัวมายังผู้ว่าราชการและกษัตริย์เพราะเรา เพื่อเป็นพยานต่อพวกเขาและต่อคนต่างชาติ
19 แต่เมื่อเขามอบท่านไปนั้น อย่ากังวลว่าจะพูดอย่างไรหรือจะพูดอย่างไร เพราะว่าเมื่อถึงเวลานั้น พระองค์จะทรงประทานสิ่งที่ท่านพูดให้แก่ท่านอย่างแน่นอน
20 เพราะว่าไม่ใช่ตัวท่านเองที่พูด แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่านซึ่งตรัสผ่านท่าน
21 และพี่ชายจะต้องมอบพี่ชายให้ถึงแก่ความตาย และพ่อจะต้องมอบลูก และลูกๆ จะต้องลุกขึ้นต่อต้านพ่อแม่ของตนและให้พวกท่านต้องถูกประหารชีวิต
22 และท่านทั้งหลายจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะพระนามของเรา แต่ผู้ใดที่อดทนจนถึงที่สุดผู้นั้นจะรอด
23 แต่เมื่อเขาทั้งหลายข่มเหงพวกท่านในเมืองนี้ พวกท่านจงหนีไปยังเมืองอื่น เพราะว่าเราบอกพวกท่านจริงว่า พวกท่านจะไม่มีวันเดินทางไปทั่วเมืองต่างๆ ของอิสราเอลจนกว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมา
24 ศิษย์ไม่อยู่เหนือนายของตน และบ่าวไม่อยู่เหนือนายของตน
25 ศิษย์จะเรียกตนเองว่าเจ้านายของตนก็ได้ และคนรับใช้จะเรียกตนเองว่าเจ้านายของตนก็ได้ ถ้าพวกเขาเรียกเจ้าของบ้านว่าเบเอลเซบับ พวกเขาจะเรียกคนในบ้านของเขาได้มากยิ่งกว่านั้นอีกหรือ?
26 เพราะฉะนั้นอย่ากลัวพวกเขาเลย เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ถูกปกปิดไว้ซึ่งจะไม่ถูกเปิดเผย และไม่มีสิ่งใดที่ถูกซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ถูกเปิดเผย
27 สิ่งที่เราบอกพวกท่านในความมืด พวกท่านจงพูดในที่สว่าง และสิ่งที่พวกท่านได้ยินในหู พวกท่านจงประกาศบนหลังคาบ้าน
28 และอย่ากลัวผู้ที่ฆ่าทั้งกาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวผู้ที่สามารถทำลายทั้งจิตวิญญาณและกายในนรกได้
29 นกกระจอกสองตัวจะขายหนึ่งฟาร์ธิงไม่ได้หรือ? และนกกระจอกตัวหนึ่งจะไม่ตกลงบนพื้นดินถ้าไม่มีพระบิดาของคุณ
30 ถึงผมบนศีรษะของท่านทั้งหลายก็ถูกนับไว้แล้วทุกเส้น
31 เพราะฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายมีค่ามากกว่านกกระจอกหลายตัว
32 เพราะฉะนั้น ผู้ใดจะสารภาพเราต่อหน้ามนุษย์ เราย่อมสารภาพผู้นั้นต่อพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย
33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย
34 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะส่งสันติภาพมาสู่โลก เราไม่ได้มาเพื่อจะส่งสันติภาพ แต่มาเพื่อส่งดาบ
35 เพราะว่าเรามาเพื่อจะให้ชายมีเรื่องขัดแย้งกับบิดาของตนและลูกสาวมีเรื่องขัดแย้งกับมารดา และลูกสะใภ้มีเรื่องขัดแย้งกับแม่สามี
36 ศัตรูของมนุษย์ก็คือคนในครัวเรือนของเขาเอง
37 ผู้ที่รักบิดามารดายิ่งกว่าเรา ก็ไม่คู่ควรกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหรือบุตรสาวยิ่งกว่าเรา ก็ไม่คู่ควรกับเรา
38 และผู้ใดที่ไม่รับเอาไม้กางเขนของตนไปติดตามเรา ผู้นั้นก็ไม่คู่ควรกับเรา
39 ผู้ใดพบชีวิตของตนก็จะสูญเสียมันไป และผู้ใดเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราจะพบมัน
40 ผู้ที่รับพวกท่านก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา
41 ผู้ใดรับผู้เผยพระวจนะในนามของผู้เผยพระวจนะจะได้รับรางวัลของผู้เผยพระวจนะ และผู้ใดรับคนชอบธรรมในนามของผู้ชอบธรรมจะได้รับรางวัลของผู้ชอบธรรมเช่นกัน
42 และผู้ใดจะให้คนเล็กน้อยเหล่านี้ดื่มน้ำหนึ่งถ้วยในนามของสาวกเท่านั้น เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เขาจะสูญเสียรางวัลของเขาไปอย่างแน่นอน

บทที่ 11

1 ครั้นพระเยซูทรงสั่งสาวกสิบสองคนเสร็จแล้ว พระองค์ก็
เสด็จจากที่นั่นไปสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆ ของพวก
เขา
2 เมื่อยอห์นได้ยินเรื่องการงานของพระคริสต์ในคุก จึงส่ง
สาวกสองคนไป
3 และตรัสแก่พระองค์ว่า ท่านเป็นผู้ที่จะมาหรือ หรือเรา
จะต้องคอยผู้อื่น?
4 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า จงไปบอกยอห์นอีกถึงสิ่งที่
ท่านได้ยินและเห็น
5 คนตาบอดก็มองเห็น คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนก็หาย คน
หูหนวกก็ได้ยิน คนตายก็ฟื้นขึ้น และคนยากจนก็ได้รับการ
ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา
6 และผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นก็เป็นสุข
7 เมื่อพวกเขาไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสกับฝูงชนเกี่ยวกับยอห์น
ว่า “ พวกเจ้าออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร? ต้นอ้อสั่น
เพราะลมหรือ?”
8 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร? ดูคนที่สวมเสื้อผ้าที่อ่อน
นุ่ม? ดูสิ คนที่สวมเสื้อผ้าที่อ่อนนุ่มก็อยู่ในบ้านของกษัตริย์
9 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร? เห็นผู้เผยพระวจนะหรือ?
จริงอยู่ เราบอกท่านว่า เห็นยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะเสียอีก
10 เพราะผู้นี้แหละที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘ดูเถิด เราจะส่งทูต
ของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมทางไว้ข้างหน้าท่าน’
11 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่เกิด
จากผู้หญิงนั้น ไม่มีผู้ใดที่ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมา
แม้ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยังยิ่งใหญ่
กว่ายอห์น
12 และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้บัพติศมาจนกระทั่งบัดนี้
อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ถูกรุกราน และผู้ที่โหดร้ายก็ยึดครอง
ได้ด้วยกำลัง
13 เพราะบรรดาผู้เผยพระวจนะและธรรมบัญญัติก็เผยพระ
วจนะมาจนถึงยอห์น
14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับสิ่งนี้ ก็นี่แหละเป็นเอลียาห์ซึ่ง
จะมา
15 ผู้ใดมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด
16 แต่เราจะเปรียบคนรุ่นนี้กับอะไรดี เขาเปรียบเหมือนเด็กๆ
ที่นั่งอยู่กลางตลาด และร้องเรียกเพื่อนฝูงว่า
17 และตรัสว่า เราได้เป่าปี่ให้พวกท่านฟัง และพวกท่านก็ไม่
เต้นรำ เราได้คร่ำครวญให้พวกท่านฟัง และพวกท่านก็ไม่คร่ำ
ครวญ
18 เพราะยอห์นมาไม่กินไม่ดื่ม และคนทั้งหลายว่า เขามีผี
เข้า
19 บุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และพวกเขากล่าวว่า ดูเถิด
เป็นคนตะกละและขี้เมา เป็นเพื่อนกับคนเก็บภาษีและคนบาป
แต่ปัญญาได้รับการพิสูจน์ว่าชอบธรรมจากลูกๆ ของเธอ
20 แล้วพระองค์ก็เริ่มตำหนิเมืองต่างๆ ที่พระองค์ทรงทำการ
อัศจรรย์มากมาย เพราะว่าเมืองเหล่านั้นไม่กลับใจ
21 วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา
เพราะว่าถ้าการอัศจรรย์ซึ่งกระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำใน
เมืองไทร์และเมืองซีดอน คนทั้งสองคงจะได้กลับใจเสียนาน
แล้ว นุ่งห่มผ้ากระสอบและเอาขี้เถ้าใส่
22 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในวันพิพากษา เมืองไทร์และ
เมืองซีดอนจะได้รับโทษเบากว่าท่านทั้งหลาย
23 และเจ้าเมืองคาเปอรนาอุมซึ่งถูกยกขึ้นสูงเทียมสวรรค์
เจ้าจะต้องลงไปในนรก เพราะว่าถ้าการอัศจรรย์ที่ได้กระทำ
ในเจ้าได้กระทำในเมืองโซดอม เมืองนั้นก็คงจะอยู่มาจนถึง
ทุกวันนี้
24 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในวันพิพากษา โทษของ
แผ่นดินโซดอมจะได้รับเบากว่าโทษของท่าน
25 ในเวลานั้นพระเยซูตรัสตอบว่า " ข้าพระองค์ขอบพระคุณ
พระองค์ พระบิดาผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์และโลก ที่พระองค์
ทรงซ่อนสิ่งเหล่านี้จากคนมีปัญญาและผู้รอบรู้ แต่ทรง
เปิดเผยให้เด็กเล็กๆ เห็น"
26 ก็เป็นเช่นนั้น พระบิดา เพราะว่าพระองค์ทรงเห็นชอบ
ดังนั้น
27 พระบิดาได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จัก
พระบุตร นอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา ยกเว้น
พระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะเปิดเผยให้ทราบ
28 จงมาหาเราทุกคนที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และ
เราจะให้ท่านทั้งหลายได้พักผ่อน
29 จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรา
สุภาพอ่อนโยนและมีใจถ่อม และพวกท่านจะได้พักผ่อนใน
จิตวิญญาณของตน
30 เพราะว่าแอกของเราง่ายและภาระของเราก็เบา

บทที่ 12

1 ในเวลานั้นพระเยซูกำลังเสด็จไปในทุ่งนาในวันสะบาโต
และเหล่าสาวกของพระองค์หิว จึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน
2 เมื่อพวกฟาริสีเห็นดังนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ดูเถิด
สาวกของท่านทำสิ่งที่ไม่ควรทำในวันสะบาโต”
3 แต่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ พวกเจ้าไม่เคยอ่านหรือว่า
ดาวิดได้กระทำอย่างไรเมื่อเขาและคนที่อยู่ด้วยหิวโหย
4 พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในพระนิเวศน์ของพระเจ้า และเสวย
ขนมปังถวายแด่พระองค์ ซึ่งมิใช่เป็นสิทธิ์ของพระองค์ที่จะ
เสวย เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น
5 หรือว่าพวกท่านไม่ได้อ่านในธรรมบัญญัติหรือว่าในวันสะบา
โต พวกปุโรหิตในวิหารก็ดูหมิ่นวันสะบาโตและไม่มีความผิด?
6 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี่มีผู้หนึ่งใหญ่กว่าพระวิหาร
7 แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้รู้ว่าข้อนี้หมายถึงอะไร คือ เรา
ต้องการความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา พวกท่านก็จะไม่
กล่าวโทษผู้ไม่มีความผิด
8 เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโตด้วย
9 เมื่อพระองค์เสด็จออกจากที่นั่นแล้ว พระองค์ก็เสด็จเข้าไป
ในธรรมศาลาของพวกเขา
10 และดูเถิด มีคนหนึ่งมือเหี่ยวแห้ง พวกเขาถามเขาว่า “การ
รักษาคนในวันสะบาโตเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ เพื่อพวกเขา
จะได้กล่าวโทษเขาได้”
11 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ ผู้ใดในพวกท่านมีแกะหนึ่ง
ตัว และแกะตัวนั้นตกลงไปในบ่อในวันสะบาโต เขาจะไม่จับ
แกะตัวนั้นขึ้นมาหรือ?”
12 แล้วมนุษย์คนหนึ่งย่อมดีกว่าแกะมากเพียงไร? เพราะเหตุ
นี้ การทำความดีในวันสะบาโตจึงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง
13 แล้วพระองค์ตรัสแก่ชายคนนั้นว่า จงเหยียดมือออกเถิด
เขาก็เหยียดมือออก และมือก็กลับเป็นปกติเหมือนมือข้างอื่น
14 จากนั้นพวกฟาริสีก็ออกไปและหารือกันถึงพระองค์ว่าจะ
ฆ่าพระองค์ได้อย่างไร
15 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบแล้ว พระองค์จึงเสด็จออกไป
จากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรง
รักษาคนเหล่านั้นทุกคน
16 และทรงกำชับพวกเขาไม่ให้บอกพระองค์ให้รู้
17 เพื่อให้เป็นไปตามคำที่ตรัสไว้โดยเอซายาห์ผู้เผยพระ
วจนะว่า
18 ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราเลือกไว้ ผู้เป็นที่รักของเรา ซึ่ง
จิตใจเราพอใจ เราจะประทานวิญญาณของเราแก่เขา และ
เขาจะประกาศความยุติธรรมแก่บรรดาคนต่างชาติ

19 เขาจะไม่ทะเลาะวิวาทและไม่ร้องไห้ และไม่มีใครจะได้
ยินเสียงของเขาในถนน
20 ไม้อ้อช้ำพระองค์จะไม่ทรงหัก และตะเกียงที่กำลังคอยู่ก็
จะไม่ดับ จนกว่าพระองค์จะทรงส่งการพิพากษาให้มีชัยชนะ
21 และบรรดาประชาชาติต่างชาติจะวางใจในพระนามของ
พระองค์
22 ครั้นแล้วมีคนพาคนตาบอดและใบ้มาหาพระองค์ พระองค์
ทรงรักษาเขาให้หาย คนตาบอดและใบ้นั้นจึงพูดและ
มองเห็นได้
23คนทั้งหลายก็ประหลาดใจแล้วพูดว่า “คนนี้ไม่ใช่บุตรของ
ดาวิดหรือ?”
24เมื่อพวกฟาริสีได้ยินดังนั้นก็พูดว่า “คนนี้ขับผีออกไม่ได้
แต่ขับด้วยอำนาจของเบเอลเซบูลผู้เป็นเจ้าแห่งผี”
25 พระเยซูทรงทราบความคิดของพวกเขา จึงตรัสแก่พวก
เขาว่า อาณาจักรใดๆ ที่แตกแยกกันเองก็จะพินาศไป และ
เมืองใดๆ หรือบ้านใดๆ ที่แตกแยกกันเองก็จะตั้งอยู่ไม่ได้
26 และถ้าซาตานขับไล่ซาตานออกไป มันก็แตกแยกกันเอง
แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร?
27 และถ้าฉันขับผีออกโดยเบเอลเซบูล แล้วบุตรหลานของ
ท่านขับมันออกโดยใคร? เพราะฉะนั้น ผีเหล่านั้นจะเป็นผู้
ตัดสินพวกท่าน
28 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า แผ่นดิน
ของพระเจ้าก็มาถึงพวกท่านแล้ว
29 มิฉะนั้นแล้ว ใครจะเข้าไปในบ้านของคนที่มีกำลังมาก
และปล้นทรัพย์ของเขาได้อย่างไร เว้นแต่จะมัดคนที่มีกำลัง
มากนั้นเสียก่อน แล้วเขาจะปล้นทรัพย์ของเขาได้
30 ผู้ที่ไม่อยู่กับเราก็เป็นศัตรูกับเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับ
เราย่อมกระจัดกระจายไป
31 เพราะฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า บาปและการหมิ่น
ประมาททุกประเภทจะได้รับการอภัยให้มนุษย์ แต่การหมิ่น
ประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการอภัยให้มนุษย์
เลย
32 และผู้ใดพูดจาหมิ่นประมาทบุตรมนุษย์ ผู้นั้นจะได้รับการ
อภัยให้ แต่ผู้ใดพูดจาหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้นั้น
จะไม่ได้รับการอภัยให้ ไม่ว่าในโลกนี้หรือในโลกหน้า
33 จงทำให้ต้นไม้ดีและผลก็ดี หรือจงทำให้ต้นไม้เลวและผล
ก็เลว เพราะว่าเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน
34 โอ เผ่าพันธุ์งูพิษ พวกเจ้าชั่วแล้วจะพูดดีได้อย่างไร
เพราะใจก็พูดแต่สิ่งที่ดี
35 คนดีนำสิ่งดี ๆ ออกมาจากคลังสมบัติอันดีในหัวใจ และ
คนชั่วนำสิ่งชั่ว ๆ ออกมาจากคลังสมบัติอันชั่วในหัวใจ
36 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ทุกคำที่ไร้สาระซึ่งมนุษย์พูด
นั้น พวกเขาจะต้องรับผิดชอบในวันพิพากษา
37 เพราะว่าเจ้าจะชอบธรรมได้ก็ด้วยวาจาของเจ้า และเจ้าจะ
ถูกพิพากษาลงโทษก็ด้วยวาจาของเจ้า
38 คราวนั้น พวกธรรมาจารย์และฟาริสีบางคนจึงตอบว่า
“อาจารย์ พวกเราอยากจะเห็นหมายสำคัญจากท่าน”
39 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ คนชั่วและเป็นคนชั่วแสวงหา
หมายสำคัญ และจะไม่มีการหมายสำคัญใดๆ ให้แก่เขา
เว้นเสียแต่หมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะเท่านั้น
40 เพราะว่าโยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาวาฬสามวันสามคืนฉัน
ใด บุตรมนุษย์ก็จะอยู่ในใจกลางแผ่นดินสามวันสามคืนฉันนั้น
41 ชนเมืองนิเนเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนรุ่นนี้
และจะกล่าวโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาได้กลับใจเมื่อได้
ยินคำเทศนาของโยนาห์ และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็
อยู่ที่นี่
42 ราชินีแห่งทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนรุ่นนี้
และจะกล่าวโทษพวกเขา เพราะว่าพระนางได้มาจากส่วนที่
ไกลที่สุดของโลกเพื่อฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด
ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี่
43 เมื่อวิญญาณชั่วร้ายออกจากคนแล้ว มันก็เดินไปตาม
สถานที่แห้งแล้ง แสวงหาที่พักพิง แต่ไม่พบเลย
44 แล้วท่านก็กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะกลับไปยังเรือนที่ข้าพเจ้า
ได้ออกมานั้น และเมื่อท่านมาแล้ว ท่านก็พบว่าเรือนนั้นว่าง
กวาด และตกแต่งไว้แล้ว
45 แล้วเขาก็ไปเอาผีอื่นอีกเจ็ดตนที่ชั่วร้ายกว่าเขาไป แล้วผี
เหล่านั้นก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็อยู่ในสภาพ
ที่เลวร้ายกว่าตอนแรก และคนชั่วรุ่นนี้ก็จะเป็นเช่นนี้ต่อไป
46 ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่ มารดาและพวกพี่
น้องของพระองค์ก็ยืนอยู่ภายนอก ประสงค์จะสนทนากับ
พระองค์
47 แล้วมีคนหนึ่งกล่าวแก่พระองค์ว่า “ดูเถิด มารดาและพวก
พี่ชายของท่านยืนอยู่ข้างนอก ประสงค์จะพูดคุยกับท่าน”
48 แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่บอกพระองค์ว่า ใครเป็นมารดา
ของเรา? และใครเป็นพี่น้องของเรา?
49 แล้วพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปหาบรรดาสาวกของ
พระองค์และตรัสว่า ดูเถิด นี่คือมารดาและพี่น้องของเรา
50 เพราะผู้ใดจะประพฤติตามพระประสงค์ของพระบิดาของ
เราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นเป็นพี่ชายน้องสาวและมารดา
ของเรา

บทที่ 13

1 วันนั้นพระเยซูเสด็จออกจากบ้านไปประทับอยู่ริมทะเลสาบ
2 และคนเป็นอันมากมารวมกันหาพระองค์ พระองค์จึงเสด็จ
ลงเรือประทับ และคนเป็นอันมากก็ยืนอยู่บนฝั่ง
3 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า " ดู
เถิด มีคนหนึ่งออกไปหว่านพืช
4 และเมื่อเขาหว่านเมล็ดพืชบางส่วนก็ตกตามทาง และนกก็
มากินเมล็ดพืชเหล่านั้นจนหมด
5 บางส่วนตกบนที่ที่เป็นหินซึ่งมีดินไม่มาก แต่ก็งอกขึ้นทันที
เพราะดินไม่ลึก
6 เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น ต้นไม้ก็ถูกไฟไหม้ และเพราะไม่มีราก
จึงเหี่ยวเฉาไป
7 และบางส่วนก็ตกท่ามกลางหนาม หนามก็งอกขึ้นมาปก
คลุม
8 บางส่วนก็ตกบนดินดี แล้วเกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่า
บ้าง สามสิบเท่าบ้าง
9 ใครมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด
10 เหล่าสาวกมาทูลพระองค์ว่า “เหตุไฉนพระองค์จึงตรัสกับ
เขาเป็นคำอุปมา?”
11 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เพราะว่าข้อความลึกลับของ
อาณาจักรแห่งสวรรค์ถูกประทานแก่พวกท่าน แต่คนเหล่านั้น
ไม่ได้ถูกประทาน
12 เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะได้รับเพิ่มเติมให้ผู้นั้นจนมี
เหลือเฟือ แต่ผู้ใดไม่มี แม้สิ่งที่เขามีก็จะถูกพรากไปจากเขา
13 เพราะฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายโดยเป็นคำอุปมา
เพราะว่าเขาเห็นก็ไม่เห็น ฟังก็ได้ยินก็ไม่เข้าใจ
14 และคำพยากรณ์ของเอซายาห์ก็สำเร็จในพวกเขา ซึ่ง
กล่าวว่า "พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ และเมื่อได้
เห็นก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ"
15 เพราะว่าชนชาติเหล่านี้มีใจหยาบกระด้าง หูก็ตึง และตาก็
ปิด เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดพวกเขาจะเห็นด้วยตาของ
ตนเอง ได้ยินด้วยหูของตนเอง เข้าใจด้วยใจของตนเอง และ
กลับใจใหม่ และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย
16 แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของ
ท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน

17 เพราะฉันบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้เผยพระ
วจนะและผู้ชอบธรรมเป็นอันมากปรารถนาจะเห็นสิ่งที่ท่าน
ทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขาก็ไม่เห็น และปรารถนาจะได้ยินสิ่ง
ที่ท่านทั้งหลายได้ยินอยู่นี้ แต่เขาก็ไม่เคยได้ยิน
18 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช
19 เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งแผ่นดินสวรรค์แต่ไม่เข้าใจ ผู้
ชั่วร้ายก็มาฉวยเอาสิ่งที่หว่านไว้ในใจของเขาไปเสีย ผู้นี้คือผู้
ที่รับเมล็ดพืชที่ริมทาง
20 ส่วนเมล็ดพืชซึ่งตกในที่ที่มีหินนั้น คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะ
แล้วก็รับทันทีด้วยความปีติ
21 แต่เขามิได้หยั่งรากในตนเอง แต่ทนอยู่ชั่วขณะหนึ่ง
เพราะว่าเมื่อเกิดความทุกข์ยากหรือการข่มเหงต่างๆ ขึ้น
เพราะพระวจนะนั้น เขาก็เลิกล้มไปในทันที
22 และเมล็ดพืชซึ่งตกกลางพุ่มหนามนั้น คือผู้ที่ได้ยินพระ
วจนะ และความห่วงใยในโลกนี้ และความลวงของทรัพย์
สมบัติ รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาก็จะไม่เกิดผล
23 ส่วนพืชที่หว่านลงในดินดีนั้น คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะและ
เข้าใจ ผู้ที่ออกผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่า
บ้าง
24 พระองค์ตรัสอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลายว่า
“ อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนคนคนหนึ่งที่หว่านเมล็ด
พันธุ์ดีในทุ่งของตน
25 เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของเขาก็เข้ามาหว่าน
วัชพืชปนกับข้าวสาลี แล้วก็จากไป
26 เมื่อต้นข้าวงอกขึ้นและออกผล ข้าวละมานก็ปรากฏด้วย
27 บ่าวของเจ้าของบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า "นายท่าน ท่าน
มิได้หว่านพืชดีในนาของท่านหรือ? แล้วข้าวละมานจะขึ้นจาก
ที่ใด?"
28 นายก็ตอบพวกเขาว่า ศัตรูเป็นผู้กระทำเช่นนี้ พวกคนรับ
ใช้จึงพูดกับนายว่า ถ้าอย่างนั้น เจ้าจะไปรวบรวมพวกเขาไว้
หรือ?
29 แต่พระองค์ตรัสว่า “อย่าเลย เมื่อท่านทั้งหลายถอนวัชพืช
เกรงว่าข้าวสาลีจะถอนออกด้วย”
30 ให้ทั้งสองอย่างเติบโตไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และเมื่อ
ถึงเวลาเกี่ยว ฉันจะพูดกับคนเก็บเกี่ยวว่า จงเก็บวัชพืชก่อน
แล้วมัดเป็นฟ่อนเผาไฟ แต่จงเก็บข้าวสาลีไว้ในยุ้งฉางของ
ฉัน”
31 พระองค์ตรัสอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาว่า “ อาณาจักรแห่ง
สวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดที่คนเอาไปหว่านลงในไร่
ของตน
32 เมล็ดนั้นเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดในบรรดาเมล็ดทั้งหมด แต่
เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่ที่สุดในหมู่ผัก และกลายมาเป็นต้นไม้
จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้
33 พระองค์ตรัสเป็นอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาว่า “ อาณาจักร
แห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อที่ผู้หญิงคนหนึ่งเอามาผสมใน
แป้งสามถังจนแป้งทั้งหมดขึ้นฟู”
34 พระเยซูตรัสเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดแก่ฝูงชนเป็นคำอุปมา
และนอกจากคำอุปมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ตรัสกับพวกเขาเลย
35 เพื่อให้เป็นจริงตามที่ตรัสไว้โดยผู้เผยพระวจนะว่า 'เราจะ
เปิดปากกล่าวคำอุปมา และจะกล่าวสิ่งที่เก็บเป็นความลับมา
ตั้งแต่สร้างโลก'
36 จากนั้นพระเยซูทรงไล่ฝูงชนไป และเสด็จเข้าในเรือน
และเหล่าสาวกมาหาพระองค์ทูลว่า “ขอทรงอธิบายให้พวก
ข้าพเจ้าฟังถึงคำอุปมาเรื่องวัชพืชในทุ่งนา”
37 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ผู้หว่านเมล็ดพันธุ์ดีคือบุตรมนุษย์
38 ทุ่งนาหมายถึงโลก เมล็ดพันธุ์ดีหมายถึงบุตรแห่งแผ่นดิน
โลก วัชพืชหมายถึงบุตรของมารร้าย
39 ศัตรูผู้หว่านพืชเหล่านั้นคือมาร การเก็บเกี่ยวคือจุดสิ้นสุด
ของโลก และผู้เก็บเกี่ยวคือทูตสวรรค์
40 ฉะนั้น วัชพืชถูกเก็บและเผาในไฟฉันใด ก็จะเป็นอย่างนั้น
เมื่อถึงที่สุดของโลกนี้
41 แล้วบุตรมนุษย์จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ออกไป และ
ทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และ
บรรดาผู้ที่ทำความชั่วออกจากอาณาจักรของพระองค์
42 และจะโยนลงในเตาไฟ จะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยว
ฟัน
43 แล้วผู้ชอบธรรมจะส่องแสงดุจดวงตะวันในอาณาจักรของ
พระบิดาของพวกเขา ใครมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด
44 อีกอย่างหนึ่งอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนสมบัติที่
ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อผู้ใดพบแล้ว เขาก็ซ่อนไว้ และเพราะ
ความยินดี เขาจึงไปขายทุกสิ่งที่มี แล้วซื้อทุ่งนาแห่งนั้น
45 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์นั้นเปรียบเหมือน
พ่อค้าที่แสวงหาไข่มุกอันสวยงาม
46 และเมื่อเขาพบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก เขาก็ไปขายทุกสิ่ง
ที่มีแล้วซื้อไข่มุกนั้น
47 อาณาจักรแห่งสวรรค์นั้นเปรียบเหมือนตาข่ายที่ทอดลงใน
ทะเล แล้วจับปลาได้ทุกชนิด
48 เมื่อเต็มแล้ว พวกเขาก็ลากขึ้นฝั่ง นั่งลงรวบรวมสิ่งที่ดีใส่
ภาชนะ แต่สิ่งที่ไม่ดีก็ทิ้งไป
49 ดังนั้นเมื่อสิ้นโลกก็จะเป็นดังนี้ ทูตสวรรค์จะออกมาแยก
คนชั่วออกจากคนชอบธรรม
50 และจะโยนลงในเตาไฟ จะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยว
ฟัน
51 พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า “ ท่านทั้งหลายเข้าใจเรื่อง
เหล่านี้ทั้งหมดแล้วหรือ?” พวกเขาตอบพระองค์ว่า “เข้าใจ
แล้ว พระเจ้าข้า”
52 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า " เพราะฉะนั้น พวกธรรมา
จารย์ทุกคนที่รับคำสั่งสอนเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์แล้ว ก็เป็น
เหมือนเจ้าของบ้านที่นำของใหม่และของเก่าออกมาจากคลัง
ของตน"
53 เมื่อพระเยซูทรงจบคำอุปมาเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เสด็จ
จากที่นั่นไป
54เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเกิดของพระองค์แล้ว พระองค์
ก็ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขา จนพวกเขา
ประหลาดใจและพูดกันว่า “คนนี้ได้ปัญญาและงานมหัศจรรย์
นี้มาจากไหน?”
55 คนนี้มิใช่ลูกช่างไม้หรือ? มารดาของเขามิใช่มารีย์หรือ?
และพี่น้องของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่
หรือ?
56 และน้องสาวของเขาด้วย พวกเขาอยู่กับเราไม่ใช่หรือ?
แล้วชายผู้นี้เอาสิ่งเหล่านี้มาจากไหน?
57 และพวกเขารู้สึกขุ่นเคืองในตัวเขา แต่พระเยซูตรัสแก่
พวกเขาว่า " ผู้เผยพระวจนะย่อมไม่ไร้เกียรติ เว้นแต่ในบ้าน
และบ้านเกิดของตน"
58 และพระองค์ก็ไม่ได้ทรงทำการอัศจรรย์มากมายที่นั่น
เพราะพวกเขาไม่มีความเชื่อ

บทที่ 14

1 ในเวลานั้น เฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู
2 และตรัสแก่คนรับใช้ของท่านว่า ผู้นี้คือยอห์นผู้ให้บัพติศมา
เขากลับคืนชีพจากบรรดาคนตาย ดังนั้น การอัศจรรย์จึง
ปรากฏชัดในตัวเขา
3 เพราะว่าเฮโรดได้จับโยฮันมัดไว้และขังคุกไว้เพราะเห็นแก่
เฮโรเดียสภรรยาของฟีลิปพี่ชายของตน
4 เพราะยอห์นได้กล่าวแก่ท่านว่า “ท่านไม่มีสิทธิ์รับนางมา
เป็นภรรยา”

5 และเมื่อพระองค์ต้องการจะประหารชีวิตพระองค์ พระองค์ก็
กลัวฝูงชน เพราะพวกเขาถือว่าพระองค์เป็นศาสดาพยากรณ์
6 เมื่อมีการฉลองวันเกิดของเฮโรด ธิดาเฮโรเดียสก็เต้นรำต่อ
หน้าพวกเขา ทำให้เฮโรดพอใจ
7 แล้วเขาจึงสัญญาด้วยคำสาบานว่าจะให้สิ่งใดก็ตามที่เธอ
จะขอ
8 แล้วนางเมื่อได้ฟังคำสั่งของมารดาของนางแล้วจึงกล่าวว่า
"จงให้ศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาใส่ถาดมาให้ฉันที่นี่"
9 และกษัตริย์ก็เสียใจ แต่เพราะเหตุแห่งคำสาบานนั้นและ
เพราะเหตุของผู้ที่นั่งร่วมรับประทานอาหารกับเขา พระองค์
จึงสั่งให้มอบคำสาบานนั้นให้แก่เธอ
10 แล้วท่านก็ส่งคนไปตัดหัวยอห์นในคุก
11 และเขาเอาศีรษะของเขาใส่ถาดมาให้หญิงสาว และเธอก็
เอาไปให้แม่ของเธอ
12 แล้วพวกสาวกของพระองค์มาเอาศพไปฝัง แล้วไปทูล
พระเยซู
13 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเรื่องนั้นแล้ว พระองค์จึงเสด็จออก
จากที่นั่นโดยเรือไปยังที่เปลี่ยวแห่งหนึ่ง และเมื่อประชาชน
ได้ยินเรื่องนั้น พวกเขาก็เดินตามพระองค์ออกจากเมืองต่างๆ
14 เมื่อพระเยซูเสด็จออกไปก็ทรงเห็นคนมากมาย และทรง
สงสารพวกเขา จึงทรงรักษาคนป่วยของพวกเขา
15 ครั้นเวลาเย็นแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาหาพระองค์
ทูลว่า "ที่นี่เป็นถิ่นกันดาร และบัดนี้ก็เป็นเวลาล่วงไปแล้ว จง
ให้ประชาชนไปตามหมู่บ้านต่างๆ และซื้ออาหารกิน"
16 แต่พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า " พวกเขาไม่จำเป็นต้องไป
จงให้พวกเขากินเถิด"
17 พวกเขาจึงบอกพระองค์ว่า ที่นี่เรามีขนมปังเพียงห้าก้อน
และปลาสองตัว
18 ท่านตรัสว่า จงนำพวกเขามาหาเรา"
19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนจำนวนมากนั่งลงที่หญ้า แล้ว
ทรงรับขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวนั้น แล้วแหงนพระ
พักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณและหักขนมปังนั้นส่งให้
เหล่าสาวกของพระองค์ และเหล่าสาวกก็ส่งให้คนจำนวน
มาก
20 และพวกเขาทั้งหมดได้กินจนอิ่ม ส่วนเศษอาหารที่ยัง
เหลืออยู่นั้น พวกเขาเก็บไปได้สิบสองตะกร้าเต็ม
21 และผู้ที่รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน
นอกจากผู้หญิงและเด็ก
22 แล้วทันใดนั้น พระเยซูได้สั่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ลง
เรือข้ามไปก่อนพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงส่งฝูงชนกลับไป
23 และเมื่อทรงไล่ฝูงชนไปแล้ว พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบน
ภูเขาโดยลำพังเพื่ออธิษฐาน เมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ยังทรง
อยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว
24 ในขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นซัดไปมา
เพราะลมพัดสวนทาง
25 เมื่อถึงเวลาสี่ยามกลางคืน พระเยซูจึงเดินบนทะเลไปหา
พวกเขา
26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงเดินอยู่บนทะเล พวกเขาก็
ตกใจกลัว พูดกันว่า เป็นผี และร้องตะโกนด้วยความกลัว
27 ทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า จงมีใจชื่นบานเถิด เราเอง
อย่ากลัวเลย
28 เปโตรจึงตอบพระองค์ว่า "ถ้าเป็นพระองค์จริง ขอทรงแจ้ง
ให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์"
29 และพระองค์ตรัสว่า " มาเถิด" เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว
เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู
30 แต่เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นลมพัดแรง พระองค์ก็
กลัว และเมื่อกำลังจะจม พระองค์ก็ร้องว่า "พระองค์เจ้า ช่วย
ข้าพระองค์ด้วย"
31 ทันใดนั้นพระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปจับเขาไว้แล้ว
ตรัสว่า " โอ ผู้ซึ่งมีศรัทธาน้อย เหตุใดเจ้าจึงสงสัย?"
32 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกขึ้นเรือแล้ว ลมก็หยุดลง
33 จากนั้นผู้ที่อยู่ในเรือก็มาหมอบกราบพระองค์แล้วทูลว่า "
พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง"
34 เมื่อข้ามไปแล้วก็เข้าสู่แผ่นดินเยนเนซาเรท
35 เมื่อผู้คนในบริเวณนั้นรู้จักพระองค์แล้ว พวกเขาจึงส่งออก
ไปทั่วทั้งบริเวณนั้น แล้วนำคนเจ็บป่วยทุกคนมาหาพระองค์
36 และทูลขอพระองค์ให้ทรงแตะแต่เพียงชายเสื้อของ
พระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แตะก็หายเป็นปกติดีทุกราย

บทที่ 15

1 ครั้งนั้น พวกธรรมาจารย์และฟาริสีจากกรุงเยรูซาเล็มมาหา
พระเยซูและกล่าวว่า
2 เหตุใดสาวกของพระองค์จึงละเมิดประเพณีของบรรพบุรุษ
เพราะพวกเขาไม่ล้างมือเมื่อกินขนมปัง
3 แต่พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า เหตุไฉนพวกเจ้าจึงละเมิด
พระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกเจ้าเล่า?
4 เพราะว่าพระเจ้าทรงสั่งไว้ว่า จงนับถือบิดามารดาของเจ้า
และผู้ใดแช่งด่าบิดามารดา ผู้นั้นจะต้องตายเสีย
5 แต่พวกท่านกลับพูดว่า ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาของตน
ว่า 'สิ่งใดที่ท่านได้รับประโยชน์จากข้าพเจ้า สิ่งนั้นเป็น
ของขวัญ'
6 และอย่าให้เกียรติบิดามารดาของเขา เขาจะเป็นอิสระ
ดังนั้น คุณได้ทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าไร้ประโยชน์โดย
ประเพณีของคุณ
7 พวกหน้าซื่อใจคด เอซายาห์ทำนายถึงพวกท่านถูกต้อง
แล้วโดยกล่าวว่า
8 ชนชาติเหล่านี้เข้ามาใกล้ข้าพระองค์ด้วยปากของพวกเขา
และให้เกียรติข้าพระองค์ด้วยริมฝีปากของพวกเขา แต่ใจของ
พวกเขาอยู่ห่างจากข้าพระองค์
9 แต่พวกเขาบูชาฉันโดยไร้ประโยชน์ โดยสั่งสอนบัญญัติ
ของมนุษย์เป็นหลักคำสอน
10 แล้วพระองค์ทรงเรียกฝูงชนมาแล้วตรัสแก่พวกเขาว่า จง
ฟังและเข้าใจเถิด
11 มิใช่สิ่งที่เข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งที่
ออกจากปากนี่แหละจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน"
12 ครั้นแล้วเหล่าสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า "
พระองค์ทรงทราบหรือไม่ว่าเมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น
พวกเขาก็โกรธเคือง"
13 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า ต้นไม้ทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้
ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้ จะต้องถูกถอนทิ้ง
14 ปล่อยพวกเขาไว้ตามลำพัง พวกเขาเป็นผู้นำตาบอดของ
คนตาบอด และถ้าคนตาบอดนำคนตาบอด ทั้งสองจะตกลง
ไปในคูน้ำ
15 แล้วเปโตรตอบพระองค์ว่า "ขอทรงอธิบายอุปมาเรื่องนี้
แก่พวกข้าพระองค์เถิด"
16 พระเยซูจึงตรัสว่า พวกท่านยังไม่มีความเข้าใจหรือ?
17 พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดๆ ที่เข้าไปในปากก็ลง
ไปในท้อง แล้วก็ขับออกไปสู่กระแสน้ำ?
18 แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ และสิ่งเหล่านั้นทำ
ให้มนุษย์เป็นมลทิน
19 เพราะความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การผิดประเวณี การผิด
ประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การหมิ่นประมาท
ล้วนออกมาจากใจทั้งสิ้น
20 สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่การ
รับประทานอาหารด้วยมือที่ไม่ได้ล้างไม่ทำให้มนุษย์เป็น
มลทิน

21 แล้วพระเยซูเสด็จจากที่นั่น เข้าไปในเขตเมืองไทร์และเมืองซีดอน
22 และดูเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้น และร้องทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ผู้เป็นพระบุตรดาวิด ขอทรงมีเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์ถูกผีเข้าสิงอย่างหนัก"
23 แต่พระองค์ไม่ทรงตอบเธอสักคำ เหล่าสาวกจึงมาทูลวิงวอนพระองค์ว่า “ปล่อยเธอไปเถิด เพราะเธอร้องเรียกเรา”
24แต่ท่านตอบว่า ข้าพเจ้ามิได้ถูกส่งมาเพื่ออะไร เว้นแต่แกะที่หลงของชนชาติอิสราเอลเท่านั้น
25 แล้วนางก็มากราบพระองค์แล้วกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย”
26แต่พระองค์ตรัสตอบว่า “ ไม่ควรจะเอาขนมปังของลูกๆ ไปโยนให้สุนัขกิน”
27 นางจึงกล่าวว่า “จริงแท้แน่นอน พระเจ้า แต่สุนัขนั้นย่อมกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของนายมัน”
28 แล้วพระเยซูตรัสตอบนางว่า “ หญิงเอ๋ย ศรัทธาของเจ้ายิ่งใหญ่ ขอให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” และลูกสาวของนางก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา
29 แล้วพระเยซูเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลสาบกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับนั่งที่นั่น
30 และคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ มีผู้คนง่อยเปลี้ย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนอื่น ๆ อีกมากมายมาด้วย แล้วนำมาวางที่พระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ก็ทรงรักษาพวกเขา
31 จนคนหมู่มากรู้สึกแปลกใจเมื่อเห็นว่าคนใบ้สามารถพูดได้ คนแขนขาพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดมองเห็นได้ แล้วพวกเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล
32 จากนั้นพระเยซูทรงเรียกบรรดาสาวกของพระองค์มาหาแล้วตรัสว่า “ เราสงสารคนหมู่มาก เพราะพวกเขาอยู่กับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราจะไม่ให้พวกเขาไปในขณะที่กำลังอดอาหาร เพราะเกรงว่าพวกเขาจะเหนื่อยอ่อนระหว่างทาง”
33 และบรรดาลูกศิษย์ของพระองค์ก็ทูลพระองค์ว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะมีอาหารมากเพียงไร เพื่อเลี้ยงคนมากมายขนาดนั้นได้?”
34 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ ท่านมีขนมปังกี่ก้อน” พวกเขาตอบว่า “เจ็ดก้อน” และปลาเล็กๆ อีกสองสามตัว
35 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้น
36 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้น และทรงถวายพระพร และทรงหักขนมปังเหล่านั้น ส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ และเหล่าสาวกก็ส่งให้ฝูงชน
37 และพวกเขาทั้งหมดก็กินจนอิ่ม และเศษอาหารที่เหลือนั้นก็เก็บไปได้เจ็ดตะกร้าเต็ม
38 และผู้ที่รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน นอกจากผู้หญิงและเด็ก
39 แล้วพระองค์ส่งฝูงชนไปแล้วเสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา

บทที่ 16

1 พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็มาทดลองพระองค์และขอให้พระองค์แสดงหมายสำคัญจากสวรรค์ให้พวกเขาเห็น
2 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " เมื่อถึงเวลาเย็น พวกเจ้าก็พูดว่า ' วันนี้จะอากาศแจ่มใส เพราะท้องฟ้าเป็นสีแดง'
3 ครั้นรุ่งเช้า วันนี้จะเกิดพายุฝน เพราะท้องฟ้าเป็นสีแดงและมืดครึ้ม โอ้ พวกคนหน้าซื่อใจคด พวกท่านมองเห็นพื้นผิวของท้องฟ้าได้ แต่พวกท่านมองไม่เห็นสัญญาณแห่งกาลสมัยหรือ?
4 คนชั่วและเป็นคนนอกรีตแสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่มีการหมายสำคัญใดๆ ให้แก่พวกเขา เว้นเสียแต่หมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะเท่านั้น แล้วท่านก็ละทิ้งพวกเขาและจากไป
5 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ข้ามไปอีกฟากหนึ่ง พวกเขาลืมเอาขนมปังมาด้วย
6 จากนั้นพระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า " จงระวังและระวังเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี"
7 พวกเขาจึงปรึกษากันว่า “เพราะว่าเราไม่ได้กินขนมปัง”
8 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่พวกเขาว่า " โอ ผู้มีศรัทธาน้อย เหตุใดพวกท่านจึงเถียงกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง"
9 พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือจำไม่ได้หรือว่าขนมปังห้าก้อนที่เลี้ยงคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่ตะกร้า?
10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนของคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่ตะกร้า?
11 เหตุใดพวกท่านจึงไม่เข้าใจว่าเราไม่ได้พูดกับพวกท่านด้วยเรื่องขนมปัง และท่านไม่ควรระวังเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี?
12 แล้วพวกเขาจึงเข้าใจว่าพระองค์ไม่ได้สั่งพวกเขาให้ระวังเชื้อขนมปัง แต่สั่งสอนคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีแทน
13เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงเขตเมืองซีซาเรียฟิลิปปอย พระองค์ทรงถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า " คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นบุตรมนุษย์เป็นใคร?"
14 พวกเขาจึงกล่าวว่า บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และบางคนว่าเป็นเยเรมีย์หรือเป็นผู้เผยพระวจนะคนใดคนหนึ่ง
15 พระองค์ตรัสถามเขาว่า " แต่พวกท่านบอกว่าเราเป็นใคร?"
16 ซีโมนเปโตรตอบว่า พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงชีวิต
17 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า " เจ้าได้รับพระพรแล้ว ซีโมนบุตรโยนา เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้เปิดเผยพระพรนี้แก่เจ้า แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเปิดเผย"
18 และฉันบอกแก่ท่านว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้ ฉันจะสร้างคริสตจักรของฉัน และประตูแห่งนรกจะไม่สามารถเอาชนะคริสตจักรได้
19 และเราจะมอบกุญแจแห่งแผ่นดินสวรรค์ให้แก่ท่าน สิ่งใดที่ท่านจะผูกไว้บนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นจะถูกผูกไว้ในสวรรค์ และสิ่งใดที่ท่านจะแก้ไว้บนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นจะถูกแก้ไว้ในสวรรค์
20 แล้วพระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกของพระองค์ไม่ให้บอกผู้ใดว่าพระองค์คือพระเยซูคริสต์
21 ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูทรงเริ่มชี้แจงแก่บรรดาสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และต้องทนทุกข์ทรมานมากมายจากพวกผู้อาวุโสและพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จากนั้นจะต้องถูกประหารชีวิต แต่จะทรงคืนพระชนม์ในวันที่สาม
22 แล้วเปโตรจึงเอาพระองค์มา แล้วเริ่มตำหนิพระองค์ว่า “ขอให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด พระเจ้าข้า เหตุการณ์นี้จะไม่เกิดขึ้นกับพระองค์เลย”
23 แต่พระองค์หันพระพักตร์ตรัสแก่เปโตรว่า “ เจ้าซาตาน จงถอยไปจากเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะว่าเจ้าคิดในสิ่งที่เป็นของพระเจ้า แต่คิดในสิ่งที่เป็นของมนุษย์”
24 จากนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า " ผู้ใดต้องการติดตามเรามา ผู้นั้นต้องละทิ้งตนเอง แบกไม้กางเขนของตน และติดตามเรามา"

25เพราะว่าผู้ใดใคร่รักษาชีวิตของตนไว้ ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตนั้นคืนมา
26 เพราะว่ามนุษย์จะได้ประโยชน์อะไร ถ้าเขาได้สิ่งของทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง หรือมนุษย์จะเอาสิ่งใดมาแลกกับจิตวิญญาณของตนเอง?
27 เพราะพระบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยทูตสวรรค์ของพระองค์ และในเวลานั้น พระองค์จะทรงตอบแทนมนุษย์ทุกคนตามการกระทำของเขา
28 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในเมื่อยืนอยู่ที่นี่ก็มีบางคนที่ยังจะไม่รู้รสแห่งความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในอาณาจักรของพระองค์

บทที่ 17

1 และเมื่อผ่านไปหกวัน พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นพี่ชายของยากอบขึ้นไปบนภูเขาสูงแห่งหนึ่งแต่ลำพัง
2 และทรงเปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา และพระพักตร์ของพระองค์ก็ส่องแสงเหมือนดวงอาทิตย์ และฉลองพระองค์ของพระองค์ก็ขาวเหมือนแสงสว่าง
3 และดูเถิด โมเสสกับเอลียาห์ปรากฏแก่พวกเขาและสนทนากับพระองค์
4 เปโตรจึงตอบพระเยซูว่า “พระองค์เจ้า การที่เราได้อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์มีพระประสงค์ ขอให้พวกเราสร้างพลับพลาสามหลังที่นี่ หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสส และหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์”
5 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็ปรากฏเมฆสุกใสปกคลุมพวกเขาไว้ แล้วมีเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเราซึ่งเราพอใจมาก จงฟังท่านเถิด”
6 เมื่อพวกสาวกได้ยินดังนั้น ก็ล้มลงหน้าคว่ำและมีความกลัวอย่างยิ่ง
7 พระเยซูจึงเสด็จมาแตะต้องพวกเขาแล้วตรัสว่า จงลุกขึ้น อย่ากลัวเลย
8 เมื่อพวกเขาเงยหน้าขึ้นดูก็ไม่เห็นใครเลย เว้นแต่พระเยซูเท่านั้น
9 เมื่อพวกเขากำลังลงมาจากภูเขา พระเยซูทรงกำชับพวกเขาว่า " อย่าบอกนิมิตนั้นให้ผู้ใดฟังจนกว่าบุตรมนุษย์จะคืนพระชนม์จากความตาย"
10 เหล่าสาวกจึงถามพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน?”
11 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ เอลียาห์จะต้องมาก่อนจริง ๆ และจะฟื้นฟูทุกสิ่ง”
12 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์ได้มาแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้จักเขา แต่พวกเขาได้ทำต่อเขาอย่างที่พวกเขาคิดจะทำ เช่นเดียวกัน บุตรมนุษย์จะต้องรับโทษจากพวกเขา
13 แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ตรัสแก่พวกเขาถึงยอห์นผู้ให้บัพติศมา
14 เมื่อพวกเขามาถึงฝูงชน มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลง และพูดว่า
15 ขอพระเจ้าโปรดเมตตาบุตรของข้าพเจ้าด้วย เพราะเขาเป็นลมบ้าหมูและทุกข์ร้อนมาก มักตกไฟและตกน้ำอยู่บ่อยๆ
16 และข้าพเจ้าได้พาเขามาหาบรรดาสาวกของพระองค์ แต่พวกเขาไม่สามารถรักษาเขาให้หายได้
17 จากนั้นพระเยซูตรัสตอบว่า " โอ คนในยุคที่ขาดศรัทธาและคดโกง เราจะต้องอยู่กับพวกเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับพวกเจ้านานเท่าใด จงพาเขามาหาเรา"
18 พระเยซูทรงตักเตือนมาร แล้วมันก็ออกไปจากเขา และเด็กก็หายจากอาการป่วยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา
19 จากนั้นเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวแล้วทูลว่า " เหตุใดพวกข้าพระองค์จึงขับไล่เขาออกไปไม่ได้"
20พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “ เพราะความไม่เชื่อของพวกท่าน เพราะว่าเราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด พวกท่านจะพูดกับภูเขานี้ว่า จงเคลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น มันก็จะเคลื่อนไป และจะไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกท่าน”
21 แต่พวกผีชนิดนี้ไม่ออกไปเว้นเสียแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร
22 ขณะที่พวกเขากำลังอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ บุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของมนุษย์
23 และพวกเขาจะฆ่าเขา และในวันที่สามเขาจะกลับคืนชีพขึ้นมาใหม่ พวกเขาเสียใจมาก
24เมื่อมาถึงเมืองคาเปอรนาอุม ผู้ที่ได้รับเงินค่าภาษีมาหาเปโตรแล้วกล่าวว่า “เจ้านายของท่านไม่จ่ายภาษีหรือ?”
25 พระเยซูตรัสตอบว่า “ใช่” เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านพระองค์จึงตรัสห้ามเขาไว้โดยตรัสว่า “ ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกเก็บภาษีหรือส่งส่วยจากใคร จากบุตรหลานของตนเองหรือจากคนต่างด้าว”
26 เปโตรจึงตอบเขาว่า “จากคนแปลกหน้า” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ ถ้าเป็นอย่างนั้น เด็กๆ ก็เป็นอิสระ”
27 แต่เพื่อมิให้พวกเขาสะดุด ท่านจงไปที่ทะเล แล้วเหวี่ยงเบ็ด แล้วหยิบปลาตัวแรกที่ขึ้นมา และเมื่อเปิดปากมันแล้ว ท่านก็จะพบเงินหนึ่งเหรียญ จงเอาไปให้แก่พวกเขาเพื่อเราและท่านเถิด

บทที่ 18

1 ในเวลานั้นสาวกทั้งหลายมาหาพระเยซูทูลว่า "ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์"
2 พระเยซูทรงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาหาพระองค์ และทรงให้ยืนท่ามกลางพวกเขา
3 และตรัสว่า " เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กลับใจและเป็นเหมือนเด็กเล็ก ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย"
4 เพราะฉะนั้น ผู้ใดถ่อมตนเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้นจะยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์
5 และผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเราด้วย
6 แต่ผู้ใดทำให้คนเล็กน้อยเหล่านี้ที่เชื่อในตัวเราคนใดคนหนึ่งสะดุดล้มลง ก็จะดีกว่าสำหรับเขาถ้ามีหินโม่ผูกไว้ที่คอแล้วจมลงในทะเลลึก
7 วิบัติแก่โลกเพราะเหตุแห่งการล่วงละเมิด! เพราะว่าจำเป็นที่การล่วงละเมิดจะต้องเกิดขึ้น แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทำให้เกิดการล่วงละเมิดนั้น!
8 เพราะฉะนั้น ถ้ามือหรือเท้าท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย การเข้าสู่ชีวิตด้วยมือหรือเท้าด้วนยังดีกว่ามีมือสองข้างหรือเท้าสองข้างและต้องถูกโยนลงในไฟนิรันดร์
9 และถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักมันออกแล้วโยนมันทิ้งไปเถิด จะเข้าในชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาแต่ต้องถูกโยนลงในไฟนรก
10 จงระวังอย่าดูหมิ่นคนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดเลย เพราะว่าเราบอกท่านทั้งหลายว่า ในสวรรค์ ทูตสวรรค์ของพวกเขาจะเฝ้าดูพระพักตร์ของพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์อยู่เสมอ
11 เพราะว่าพระบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด
12 ท่านทั้งหลายคิดอย่างไร ถ้าคนๆ หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และแกะตัวหนึ่งหลงทางไป เขาจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ แล้วขึ้นไปบนภูเขาเสาะหาแกะที่หลงทางนั้นหรือ?

13 และถ้าเขาพบมันจริงๆ เราบอกท่านทั้งหลายว่า เขาจะมีความชื่นชมยินดีกับแกะตัวนั้นมากกว่าแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่หลงไป
14อย่างนั้นก็ตาม พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ไม่ประสงค์ให้ผู้น้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งพินาศไป
15 และถ้าพี่น้องของท่านทำผิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านก็ได้พี่น้องคืนมา
16 แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย เพื่อให้มีพยานสองหรือสามคนเพื่อยืนยันทุกคำ
17 ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งแก่คริสตจักร แต่ถ้าเขาไม่ฟังคริสตจักร จงถือตนเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี
18 จริงเราบอกท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดที่พวกท่านผูกไว้บนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นจะถูกผูกไว้ในสวรรค์ และสิ่งใดที่พวกท่านแก้ไว้บนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นจะถูกแก้ไว้ในสวรรค์
19 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าสองคนในพวกท่านตกลงกันบนแผ่นดินโลกว่าจะขอสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้ด้วย
20 เพราะว่าที่ไหนมีสองสามคนประชุมกันในนามของเรา ที่นั่นเราก็อยู่ท่ามกลางพวกเขา
21 เปโตรจึงมาหาพระองค์แล้วทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะยกโทษให้พี่น้องของข้าพเจ้ากี่ครั้งก็ได้ ถึงเจ็ดครั้งเท่านั้นหรือ?”
22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " เราไม่ได้บอกท่านว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่บอกเพียงเจ็ดสิบครั้งคูณเจ็ด"
23 เพราะฉะนั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งจะทรงคำนึงถึงผู้รับใช้ของพระองค์
24 และเมื่อท่านเริ่มทำการคิดบัญชีแล้ว มีคนพาคนหนึ่งซึ่งมีหนี้อยู่หนึ่งหมื่นทาเลนต์มาหาท่าน
25 แต่เนื่องจากเขาไม่มีเงินที่จะชำระหนี้ พระเจ้าของเขาจึงสั่งให้ขายเขาพร้อมกับภรรยาและลูกๆ ของเขา และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามี แล้วนำเงินมาชำระหนี้
26 บ่าวผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า ขอโปรดอดทนกับข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ให้ท่านทั้งหมด”
27 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีใจกรุณาสงสาร จึงปล่อยเขาไปและยกหนี้ให้
28 แต่ข้ารับใช้ผู้นั้นออกไปพบเพื่อนข้ารับใช้คนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่ร้อยเดนาริอัน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า จงชดใช้เงินที่เจ้าเป็นหนี้อยู่นั้นให้ฉันด้วย
29 และเพื่อนผู้รับใช้คนนั้นก็กราบลงที่พระบาทของเขาและวิงวอนเขาว่า โปรดอดทนกับข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะใช้หนี้ให้เจ้าทั้งหมด
30 แต่เขาไม่ยอม จึงไปขังเขาไว้ในคุกจนกว่าจะชำระหนี้หมด
31 เมื่อพวกเพื่อนข้าราชบริพารเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พวกเขาก็เสียใจมาก และมาเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้เจ้านายของตนฟัง
32 แล้วเจ้านายของเขาเรียกคนนั้นมาและกล่าวแก่เขาว่า โอ ข้ารับใช้ชั่ว เราได้ยกหนี้ทั้งหมดให้กับเจ้า เพราะเจ้ามีใจปรารถนาเรา
33 ท่านไม่ควรจะแสดงความเมตตาต่อเพื่อนร่วมงานของท่าน เหมือนอย่างที่เราแสดงความเมตตาต่อท่านหรือ?
34 และเจ้านายของเขากริ้ว และมอบเขาไว้ให้เจ้าหน้าที่ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้ที่เขาควรได้รับทั้งหมด
35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำกับพวกท่านอย่างนั้นเหมือนกัน ถ้าหากพวกท่านไม่ยกโทษให้แก่พี่น้องทุกคนด้วยใจจริง

บทที่ 19

1 เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนของยูเดียฝั่งแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
2 และคนจำนวนมากติดตามพระองค์ไป และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาที่นั่น
3 พวกฟาริสีมาหาพระองค์และลองใจพระองค์ โดยถามพระองค์ว่า “ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดก็ตามเป็นการถูกต้องหรือไม่?”
4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ พวกท่านไม่เคยอ่านหรือว่าพระเจ้าผู้สร้างมนุษย์ในปฐมกาลได้ทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นชายและหญิง
5 และตรัสว่า เพราะเหตุนี้บุรุษจึงจะละบิดามารดาของตนและผูกพันอยู่กับภรรยาของเขา และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกันหรือ?
6 เพราะฉะนั้น เขาทั้งหลายจึงไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน ดังนั้น สิ่งที่พระเจ้าทรงผูกพันกันไว้แล้ว มนุษย์อย่าได้แยกออกจากกัน
7 พวกเขาจึงถามเขาว่า “แล้วทำไมโมเสสจึงสั่งให้เขียนหนังสือหย่าแล้วไล่เธอไปล่ะ”
8 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า " เพราะใจพวกท่านแข็งกระด้างโมเสสจึงยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน แต่ตั้งแต่เริ่มแรกไม่ได้เป็นเช่นนั้น"
9 และฉันบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตน เว้นแต่เพราะผิดประเวณี แล้วไปแต่งงานกับคนอื่น ผู้นั้นก็ผิดประเวณี และผู้ใดแต่งงานกับหญิงที่ถูกหย่าแล้ว ผู้นั้นก็ผิดประเวณี”
10 เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ถ้ากรณีของชายเป็นเช่นนี้กับภรรยาของเขา การแต่งงานก็ไม่ใช่เรื่องดี”
11 แต่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า " ทุกคนไม่สามารถรับคำตรัสข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงประทานให้"
12 เพราะว่ามีขันทีบางคนซึ่งเกิดมาจากครรภ์มารดา มีขันทีบางคนซึ่งถูกมนุษย์ทำให้เป็นขันที มีขันทีบางคนที่ทำให้ตนเองเป็นขันทีเพื่อเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ ใครสามารถรับได้ก็ให้รับ
13 ครั้งนั้น พวกเขานำเด็กๆ มาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนพวกเขา และอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ดุว่าพวกเขา
14 แต่พระเยซูตรัสว่า จงยอมให้เด็กเล็กๆ มาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น
15 แล้วพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนพวกเขาแล้วเสด็จออกจากที่นั่นไป
16 และดูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ที่ดี ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใด จึงจะได้ชีวิตนิรันดร์”
17 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ เหตุใดท่านจึงเรียกเราว่าดี เพราะไม่มีผู้ดีนอกจากผู้เดียว คือ พระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าในชีวิต ก็จงถือรักษาพระบัญญัติไว้”
18 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ข้อใด?” พระเยซูตรัสว่า “ อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ”
19 จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง
20 ชายหนุ่มคนนั้นจึงทูลพระองค์ว่า ข้าพเจ้าได้รักษาสิ่งเหล่านี้ไว้ทุกประการตั้งแต่เยาว์วัย ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกเล่า?
21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้สมบูรณ์ จงไปขายสิ่งของที่ท่านมี แจกเงินให้คนยากจน แล้วท่านจะมีสมบัติในสวรรค์ แล้วจงมาติดตามเรา”

22 เมื่อชายหนุ่มได้ยินคำดังกล่าวนั้น เขาก็ออกไปด้วยความ
เศร้าโศก เพราะว่าเขามีทรัพย์สมบัติมากมาย
23 จากนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า " เรา
บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนรวยจะเข้าในแผ่นดิน
สวรรค์ได้ยาก"
24 และฉันบอกท่านทั้งหลายอีกว่า การที่อูฐจะลอดรูเข็มยัง
ง่ายกว่าการที่คนรวยจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า
25 เมื่อบรรดาลูกศิษย์ของพระองค์ได้ยินดังนั้น ก็ประหลาด
ใจมาก จึงทูลว่า "ถ้าอย่างนั้น ใครจะรอดได้"
26 พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกเขาแล้วตรัสว่า " สำหรับ
มนุษย์สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าทุกสิ่งเป็นไปได้"
27 แล้วเปโตรตอบพระองค์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้
ละทิ้งทุกสิ่งแล้วติดตามพระองค์ไป แล้วเราจะมีอะไรเล่า?"
28 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า
พวกท่านที่ติดตามเรามา ในการสร้างใหม่เมื่อบุตรมนุษย์จะ
ประทับบนพระที่นั่งแห่งพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ พวกท่าน
ก็จะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองบัลลังก์ พิพากษาเผ่าสิบสอง
ของอิสราเอล
29 และทุกคนที่ละทิ้งบ้านเรือน หรือพี่น้อง หรือพี่สาว หรือ
บิดา หรือมารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็น
แก่พระนามของเรา จะได้รับผลตอบแทนร้อยเท่า และจะได้
มรดกชีวิตนิรันดร์
30 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะเป็นคนสุดท้าย และคนที่เป็น
คนสุดท้ายจะเป็นคนต้น

บทที่ 20

1 เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของสวน
องุ่นคนหนึ่งออกไปจ้างคนงานมาทำงานในสวนองุ่นของตน
ตั้งแต่เช้าตรู่
2 และเมื่อท่านตกลงกับคนงานวันละหนึ่งเดนาริอันแล้ว ท่าน
ก็ส่งพวกเขาไปทำงานในสวนองุ่นของท่าน
3 เวลาประมาณสามโมง พระองค์ก็เสด็จออกไปอีก เห็นคน
อื่นยืนอยู่ว่างๆ ในตลาด
4 และตรัสแก่พวกเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงไปที่ไร่องุ่นเถิด
แล้วข้าพเจ้าจะให้แก่ท่านตามสมควร" พวกเขาก็ไป
5 เวลาประมาณบ่ายสามโมงและบ่ายเก้าโมง พระองค์ก็
ออกไปอีกและทำเหมือนอย่างนั้น
6 และเมื่อถึงเวลาบ่ายห้าโมง พระองค์ก็เสด็จออกไปพบคน
อื่น ๆ ยืนอยู่ว่าง ๆ จึงตรัสแก่พวกเขาว่า เหตุใดพวกท่านจึง
ยืนอยู่ที่นี่ทั้งวันโดยไม่ทำอะไรเลย?
7 พวกเขาตอบเขาว่า เพราะไม่มีใครจ้างพวกเรา เขาจึงบอก
พวกเขาว่า พวกท่านจงไปทำงานในไร่องุ่นด้วย และสิ่งใดที่
พวกท่านสมควรจะได้รับก็จะได้สิ่งนั้น
8 เมื่อถึงเวลาเย็น เจ้าของไร่องุ่นจึงสั่งคนดูแลไร่องุ่นว่า "จง
เรียกคนงานมาและจ่ายค่าจ้างให้พวกเขา ตั้งแต่คนสุดท้าย
จนถึงคนที่หนึ่ง"
9 เมื่อพวกที่รับจ้างมาในเวลาประมาณบ่ายห้าโมง พวกเขาก็
ได้รับเงินคนละหนึ่งเดนารี
10 แต่เมื่อพวกแรกมา พวกเขานึกว่าตนน่าจะได้รับมากกว่า
นั้น จึงได้รับคนละหนึ่งเดนาริอันเหมือนกัน
11 เมื่อพวกเขาได้รับแล้ว พวกเขาก็บ่นต่อเจ้าของบ้านว่า
12 ตรัสว่า พวกสุดท้ายนี้ทำงานเพียงชั่วโมงเดียว และท่าน
ได้ให้พวกเขามีค่าเท่ากับพวกเราที่แบกภาระและทนแดด
ตลอดวัน
13 แต่ท่านตอบคนหนึ่งในพวกนั้นว่า เพื่อนเอ๋ย ฉันไม่ได้ทำ
ผิดต่อท่านเลย ท่านมิได้ตกลงกับฉันด้วยเงินหนึ่งเดนาริอัน
หรือ?
14 จงเอาทรัพย์สินของท่านไปเถิด แล้วไปเถิด ข้าพเจ้าจะ
ให้แก่คนหลังนี้เท่ากับให้แก่ท่าน
15 ข้าพเจ้าจะทำสิ่งใดกับของข้าพเจ้าก็มิใช่หรือ? ตาของ
ท่านช่างชั่วร้ายเพราะข้าพเจ้าเป็นคนดีหรือ?
16 ฉะนั้นคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก และคนที่
เป็นคนแรกจะกลับเป็นคนสุดท้าย เพราะว่าผู้ที่ได้รับเรียกก็
มาก แต่ผู้ที่ได้รับเลือกก็น้อย
17 และพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม แล้วทรงพา
สาวกสิบสองคนไปตามทาง และตรัสแก่พวกเขาว่า
18 ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตร
มนุษย์จะถูกมอบให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์
และพวกเขาจะตัดสินลงโทษเขาถึงตาย
19 และจะมอบพระองค์ให้คนต่างชาติเยาะเย้ย เฆี่ยนตี และ
ตรึงพระองค์ที่กางเขน และวันที่สามพระองค์จะทรงฟื้นคืน
พระชนม์
20 ครั้งนั้น มารดาของบุตรทั้งหลายแห่งซีเบดีมาหาพระองค์
พร้อมกับบุตรทั้งสองของนาง กราบไหว้พระองค์ และ
ปรารถนาสิ่งหนึ่งจากพระองค์
21 พระองค์ตรัสถามนางว่า " ท่านต้องการอะไร" นางจึงทูล
ว่า "ขอให้บุตรทั้งสองของข้าพเจ้าได้นั่งคนหนึ่งทางขวามือ
และอีกคนทางซ้ายมือในราชอาณาจักรของพระองค์"
22 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า " ท่านทั้งหลายไม่ทราบว่าท่านขอ
อะไร ท่านดื่มถ้วยที่เราจะดื่มได้หรือไม่ และรับบัพติศมาด้วย
บัพติศมาที่เราจะรับ ได้หรือไม่" พวกเขาตอบพระองค์ว่า
"เราได้บัพติศมา"
23 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า พวกเจ้าจะดื่มถ้วยของเราจริง และ
รับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราได้รับ แต่การนั่งทางขวาและ
ทางซ้ายของเรานั้นไม่ใช่หน้าที่ของเราที่จะให้ แต่ผู้ที่พระ
บิดาของเราเตรียมไว้สำหรับเราจะให้แก่ผู้ที่เราจะให้ก็จะ
ให้แก่ผู้ที่เราจะให้
24เมื่อสาวกสิบคนได้ยินดังนั้น ก็มีความโกรธต่อพี่น้องสอง
คนนั้น
25 แต่พระเยซูทรงเรียกพวกเขาทั้งหลายมาหาพระองค์แล้ว
ตรัสว่า พวกเจ้าทั้งหลายรู้ว่าพวกผู้ครองของคนต่างชาติย่อม
ครอบครองเหนือพวกเขา และคนใหญ่คนโตก็ใช้อำนาจ
เหนือพวกเขา
26 แต่ในพวกท่านจะไม่เป็นอย่างนั้นเลย แต่ถ้าผู้ใดต้องการ
เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน
27 และผู้ใดต้องการเป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็น
ผู้รับใช้ของท่าน
28 เพราะว่าพระบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มา
เพื่อปรนนิบัติ และประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่เพื่อคน
เป็นอันมาก
29 เมื่อพระองค์กับสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค มีคนเป็นอัน
มากติดตามพระองค์ไป
30 และดูเถิด คนตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมทาง เมื่อได้ยินว่า
พระเยซูเสด็จผ่านมา ก็ร้องตะโกนว่า "ข้าแต่พระเจ้า ผู้เป็น
พระบุตรดาวิด ขอทรงมีเมตตาข้าพระองค์เถิด"
31 ฝูงชนก็ตำหนิพวกเขาเพื่อให้พวกเขาเงียบไว้ แต่พวกเขา
ยิ่งร้องตะโกนมากขึ้นอีกว่า "ขอทรงมีเมตตาเราเถิด พระเจ้า
ผู้เป็นพระบุตรดาวิด"
32 พระเยซูจึงหยุดยืนเรียกพวกเขาแล้วตรัสว่า " เจ้า
ทั้งหลายต้องการให้เราทำอะไรให้เจ้า?"
33 พวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตา
ของพวกข้าพเจ้าได้เปิด"
34 พระเยซูจึงทรงมีพระกรุณาต่อพวกเขา และทรงแตะต้อง
ตาของพวกเขา ทันใดนั้นตาของพวกเขาก็มองเห็นได้ และ
พวกเขาก็ติดตามพระองค์ไป

บทที่ 21

1 ครั้นใกล้ถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และมาถึงเบธฟาเกใกล้ภูเขามะกอกเทศ พระเยซูจึงทรงส่งสาวกสองคนไป
2 ตรัสสั่งเขาว่า “ จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงข้ามกับท่าน ทันทีท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่และมีลูกลาอยู่ด้วย จงแก้แล้วนำมาให้เรา”
3 และถ้ามีผู้ใดว่าอะไรกับพวกท่าน พวกท่านจงบอกว่า ‘พระเจ้าต้องการสิ่งนั้น’ และพระองค์จะทรงส่งสิ่งนั้นมาให้ทันที
4 สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามคำที่ตรัสไว้โดยผู้เผยพระวจนะว่า
5 จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของคุณเสด็จมาหาคุณ โดยทรงสุภาพและประทับบนลา และทรงลูกลาเป็นลูกลา
6 สาวกเหล่านั้นก็ไปทำตามที่พระเยซูสั่ง
7 และนำลาและลูกลามา แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปูบนลาเหล่านั้น แล้วให้พระองค์ประทับบนลานั้น
8 และคนเป็นอันมากก็เอาเสื้อผ้าของตนปูไว้ตามถนน คนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาคลุมถนน
9 และฝูงชนซึ่งเดินไปข้างหน้าและข้างหลังต่างก็ร้องตะโกนว่า "โฮซันนาแก่โอรสของดาวิด จงทรงพระเจริญผู้ที่มาในพระนามของพระเจ้า โฮซันนาในที่สูงสุด"
10 เมื่อพระองค์เสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม ประชาชนทั้งเมืองก็แตกตื่นถามว่า “ท่านผู้นี้เป็นใคร?”
11ฝูงชนจึงกล่าวว่า "นี่คือเยซูผู้เผยพระวจนะจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี"
12 แล้วพระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า และขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารออกไป และทำลายโต๊ะของคนแลกเงิน และที่นั่งของผู้ขายนกพิราบ
13 และตรัสแก่พวกเขาว่า มีคำเขียนไว้ว่า ‘บ้านของเราจะเรียกว่าบ้านแห่งการอธิษฐาน แต่เจ้าทั้งหลายมาทำให้เป็นถ้ำของพวกโจร’
14 คนตาบอดและคนง่อยมาหาพระองค์ในพระวิหาร และพระองค์ทรงรักษาพวกเขา
15 เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์เห็นสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ และเด็กๆ ร้องตะโกนอยู่ในวิหารว่า “โฮซันนาแด่พระบุตรดาวิด” พวกเขาก็ไม่พอใจอย่างยิ่ง
16 และตรัสแก่เขาว่า เจ้าได้ยินสิ่งที่คนเหล่านี้พูดหรือไม่? พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า " ใช่แล้ว พวกเจ้าไม่เคยอ่านหรือว่า 'เจ้าได้ทำให้คำสรรเสริญสมบูรณ์จากปากของเด็กและทารกหรือ?
17 แล้วพระองค์ก็ทรงละทิ้งพวกเขาแล้วเสด็จออกจากเมืองไปประทับอยู่ที่เบธานี และประทับอยู่ที่นั่น
18 เมื่อรุ่งเช้า พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ทรงหิวพระกระยาหาร
19 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่ออยู่ริมทาง พระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ แต่ไม่พบอะไรเลย มีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “ อย่าให้ผลขึ้นอีกเลยตลอดไป” แล้วต้นมะเดื่อก็เหี่ยวเฉาไปทันที
20 เมื่อเหล่าสาวกเห็นดังนั้น ก็ประหลาดใจ พูดว่า ต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวเฉาไปในทันใด
21พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและไม่ต้องสงสัย ท่านจะไม่เพียงแต่ทำอย่างที่ทำกับต้นมะเดื่อเท่านั้น แต่ถ้าท่านพูดกับภูเขานี้ว่า จงเคลื่อนออกไปลงทะเล ก็จะทำอย่างนั้น"
22 สิ่งใดก็ตามที่ท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านก็จะได้รับ
23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในวิหาร ขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้เฒ่าของประชาชนมาหาพระองค์แล้วทูลว่า "ท่านมีสิทธิอะไรจึงได้ทำเช่นนี้? และใครให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน?"
24พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า " เราจะถามท่านทั้งหลายสักเรื่องหนึ่งเหมือนกัน ถ้าท่านตอบเรา เราก็จะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการเหล่านี้โดยอาศัยสิทธิอำนาจใด"
25 พิธีบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน จากสวรรค์หรือจากมนุษย์ พวกเขาจึงถกเถียงกันเองว่า ถ้าเราจะตอบว่า จากสวรรค์ พระองค์ก็จะตรัสกับเราว่า ทำไมพวกเจ้าจึงไม่เชื่อยอห์น?
26 แต่ถ้าเราจะพูดว่า มาจากมนุษย์ เราก็กลัวประชาชนเพราะว่าทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ
27 พวกเขาตอบพระเยซูว่า “พวกเราไม่ทราบ” พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ ฉันก็จะไม่บอกพวกท่านเหมือนกันว่าฉันทำสิ่งเหล่านี้โดยอาศัยอำนาจใด”
28 แต่ท่านคิดอย่างไร? มีชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน เขาไปหาลูกชายคนแรกแล้วพูดว่า วันนี้ลูกจงไปทำงานในสวนองุ่นของฉันเถิด
29 นายตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ไป แต่ภายหลังนายกลับใจแล้วไป
30 และเขามาหาคนที่สองแล้วพูดเหมือนกัน เขาตอบว่า ข้าพเจ้าไปครับท่าน แต่ไม่ไป
31 สองคนนี้ใครทำตามความประสงค์ของบิดาของตน? พวกเขาถามพระองค์ว่า “คนแรก” พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย
32 เพราะยอห์นได้มาหาพวกท่านโดยทางแห่งความชอบธรรม และพวกท่านก็ไม่เชื่อยอห์น แต่พวกเก็บภาษีและพวกโสเภณีเชื่อยอห์น และเมื่อพวกท่านเห็นแล้ว พวกท่านก็ไม่กลับใจที่จะเชื่อยอห์นอีก
33 จงฟังอุปมาอีกเรื่องหนึ่ง มีเจ้าของสวนองุ่นคนหนึ่งปลูกสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วรอบสวน ขุดบ่อบีบองุ่นในสวน ก่อหอคอยให้ชาวสวนเช่า จากนั้นจึงออกเดินทางไปต่างแดน
34 เมื่อเวลาออกผลใกล้เข้ามา เขาก็ส่งข้ารับใช้ของเขาไปหาคนดูแลสวนเพื่อจะรับผลของมัน
35 และคนเช่าสวนนั้นก็จับคนใช้ของเขาไปเฆี่ยนตีคนหนึ่งฆ่าคนหนึ่ง และขว้างด้วยหินคนหนึ่ง
36 อีกครั้งหนึ่งเขาส่งผู้รับใช้อื่นๆ ไปมากกว่าครั้งแรก และผู้รับใช้เหล่านั้นก็ทำกับเขาเหมือนกัน
37 ในที่สุดเขาจึงส่งลูกชายของเขาไปหาพวกเขาโดยพูดว่าพวกเขาจะเคารพลูกชายของฉัน
38 เมื่อคนเช่าสวนเห็นบุตรคนนั้น ก็พูดกันว่า “คนนี้แหละเป็นทายาท มาฆ่าเขาเสีย แล้วยึดเอามรดกของเขาไป”
39 พวกเขาจึงจับคนนั้น แล้วโยนเขาออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเขาเสีย
40 เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรกับคนดูแลสวนเหล่านั้น?
41 พวกเขากล่าวแก่เขาว่า เขาจะทำลายคนชั่วเหล่านั้นอย่างน่าสังเวช และจะปล่อยสวนองุ่นของเขาให้คนเช่าอื่น ซึ่งจะแบ่งผลให้เขาตามฤดูกาล
42 พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า " พวกเจ้าไม่เคยอ่านพระคัมภีร์หรือว่า'ศิลาที่บรรดาผู้ก่อสร้างทิ้งไว้ ก็กลายเป็นศิลามุมเอกนี่เป็นผลงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นสิ่งมหัศจรรย์ในสายตาของเรา'
43 เพราะฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกพรากไปจากท่าน และมอบให้แก่ประชาชาติหนึ่งซึ่งจะให้ผลตามอาณาจักรนั้น

44 และผู้ใดล้มลงบนศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหัก แต่ผู้ใดที่
ศิลานี้ล้มทับ ผู้นั้นจะถูกบดขยี้จนแหลกละเอียด
45 เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของ
พระองค์ พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์ทรงหมายถึงพวกเขา
46 แต่เมื่อพวกเขาพยายามที่จะวางมือบนพระองค์ พวกเขาก็
กลัวฝูงชน เพราะพวกเขาถือว่าพระองค์เป็นศาสดาพยากรณ์

บทที่ 22

1 แล้วพระเยซูตรัสตอบพวกเขาอีกครั้งโดยใช้คำอุปมาว่า
2 อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งได้
จัดพิธีอภิเษกสมรสให้โอรสของพระองค์
3 แล้วทรงส่งข้าราชบริพารไปเรียกผู้ที่ได้รับเชิญไปงานวิวาห์
แต่พวกเขาก็ไม่ยินยอม
4 ท่านยังส่งพวกผู้รับใช้อื่นไปอีก โดยสั่งว่า จงบอกผู้ที่ได้รับ
เชิญว่า ดูเถิด เราได้เตรียมอาหารไว้แล้ว วัวและลูกสัตว์อ้วน
ของเราฆ่าเสร็จแล้ว และทุกสิ่งก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว จงมาใน
งานแต่งงานเถิด
5 แต่พวกเขากลับดูหมิ่นและไปโดยบางคนไปที่ไร่ของตน
บางคนก็ไปทำการค้าขาย
6 ส่วนคนที่เหลือนั้นก็จับคนใช้ของตนไปทำร้ายพวกเขา และ
สังหารพวกเขาเสีย
7 เมื่อกษัตริย์ได้ยินเรื่องดังกล่าว พระองค์ก็ทรงกริ้ว จึงทรง
ส่งกองทัพออกไปทำลายพวกฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมือง
ของพวกเขาเสีย
8 แล้วท่านจึงตรัสกับคนรับใช้ของท่านว่า งานสมรสก็พร้อม
แล้ว แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน
9 เพราะฉะนั้น พวกท่านจงออกไปตามทางหลวง และถ้าพวก
ท่านพบใครก็ให้เชิญไปงานแต่งงาน
10 พวกข้ารับใช้จึงออกไปตามทางหลวง และรวบรวมทุกคน
ที่พบ ทั้งดีและชั่ว แล้วงานแต่งงานก็เต็มไปด้วยแขก
11 เมื่อกษัตริย์เสด็จมาทอดพระเนตรแขกเหรื่อ พระองค์
ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงาน
แต่งงาน
12 และท่านถามเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย ทำไมท่านจึงมาที่นี่โดย
ไม่สวมเสื้อสำหรับงานแต่งงาน” และเขาก็พูดไม่ออก
13 แล้วกษัตริย์ตรัสแก่พวกข้าราชบริพารว่า จงมัดมือมัดเท้า
คนนี้ แล้วนำเอาไปทิ้งในที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้
และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
14 เพราะผู้ที่ได้รับเรียกก็มาก แต่ผู้ที่ได้รับเลือกก็น้อย
15 ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันว่า จะจับผิดคำพูดของ
พระองค์ได้อย่างไร
16 พวกเขาจึงส่งบรรดาศิษย์ของตนกับพวกเฮโรดไปหา
พระองค์ โดยกล่าวว่า "อาจารย์ พวกเราทราบอยู่ว่าท่านเป็น
คนซื่อสัตย์ และสอนทางของพระเจ้าจริงๆ และไม่ได้เอาใจ
ใส่ใครเลย เพราะว่าท่านไม่เห็นแก่หน้าใคร"
17 เพราะฉะนั้น บอกเราหน่อยว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การ
จ่ายภาษีให้แก่ซีซาร์เป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่?
18 แต่พระเยซูทรงทราบความชั่วของพวกเขา จึงตรัสว่า "
ทำไมพวกเจ้าจึงลองใจเรา พวกหน้าซื่อใจคด"
19 จงนำเงินภาษีมาให้ฉันดู แล้วพวกเขาก็เอาเงินมาหนึ่ง
เหรียญให้กับเขา
20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?
21 พวกเขากล่าวแก่เขาว่า “ของซีซาร์” แล้วพระองค์จึงตรัส
แก่พวกเขาว่า “ ดังนั้น จงถวายสิ่งที่เป็นของซีซาร์แก่ซีซาร์
และจงถวายสิ่งที่เป็นของพระเจ้าแด่พระเจ้า”
22 เมื่อพวกเขาได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว พวกเขาประหลาดใจ
และละทิ้งพระองค์แล้วเดินทางไป
23 วันนั้นเอง พวกสะดูสีซึ่งกล่าวว่าไม่มีการฟื้นคืนจากความ
ตายมาหาพระองค์ และถามพระองค์ว่า
24 โมเสสกล่าวว่า “อาจารย์ ถ้าชายใดตายโดยไม่มีบุตร
พี่ชายหรือน้องชายจะต้องแต่งงานกับภรรยาของตน และสืบ
เชื้อสายให้พี่ชายหรือน้องชาย”
25 บัดนี้เรามีพี่น้องเจ็ดคน คนแรกแต่งงานแล้วตายและไม่มี
บุตร จึงทิ้งภรรยาไว้ให้พี่ชาย
26 เช่นเดียวกันคนที่สอง ที่สาม จนถึงคนที่เจ็ด
27 ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย
28 เพราะฉะนั้น ในวันฟื้นคืนพระชนม์ เธอจะเป็นภรรยาของ
ใครในเจ็ดคนนั้น เพราะพวกเขาล้วนมีเธออยู่แล้ว
29 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า พวกเจ้าผิดแล้ว เพราะไม่รู้
พระคัมภีร์และไม่รู้ฤทธิ์เดชของพระเจ้า
30 เพราะว่าเมื่อถึงการฟื้นคืนพระชนม์นั้น เขาทั้งหลายจะไม่
แต่งงาน หรือถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน แต่จะเป็นเหมือน
ทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์
31 แต่เรื่องการกลับคืนชีพของคนตายนั้น พวกท่านไม่เคย
อ่านสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับพวกท่านหรือว่า
32 “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระ
เจ้าของยาโคบ พระเจ้ามิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่
เป็นพระเจ้าของคนเป็น”
33 เมื่อฝูงชนได้ยินดังนี้ ก็ประหลาดใจในคำสั่งสอนของ
พระองค์
34 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินว่าพระองค์ทรงทำให้พวกสะดูสีเงียบ
ลง พวกเขาก็มาประชุมกัน
35 แล้วมีผู้เชี่ยวชาญธรรมาจารย์คนหนึ่งถามพระเยซูเพื่อลอง
ใจพระองค์ โดยกล่าวว่า
36 ท่านอาจารย์ พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุดในธรรมบัญญัติ?
37 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " เจ้าจงรักพระเจ้าผู้เป็นพระ
เจ้าของเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า และด้วยสุดจิตวิญญาณของ
เจ้า และด้วยสุดความคิดของเจ้า"
38 นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญและข้อแรก
39 ข้อที่สองก็เหมือนกันคือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง
40 ธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับ
พระบัญญัติสองข้อนี้
41 เมื่อพวกฟาริสีกำลังประชุมกันอยู่ พระเยซูทรงถามพวก
เขาว่า
42 พวกเขากล่าวว่า “ พวกท่านคิดอย่างไรกับพระคริสต์
พระองค์ทรงเป็นบุตรของใคร” พวกเขาจึงตอบพระองค์ว่า
“เป็นบุตรของดาวิด”
43 พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “ แล้วทำไมดาวิดจึงเรียก
พระองค์ว่าพระเจ้าโดยวิญญาณ โดยกล่าวว่า
44 พระเจ้าตรัสแก่พระเจ้าของฉันว่า จงประทับทางขวามือ
ของฉัน จนกว่าฉันจะทำให้ศัตรูของคุณเป็นบัลลังก์รองพระ
บาทของคุณ
45 ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าพระเจ้า แล้วพระองค์จะเป็นบุตร
ของดาวิดได้อย่างไร?
46 และไม่มีผู้ใดสามารถตอบพระองค์ได้สักคำ และตั้งแต่วัน
นั้นเป็นต้นมา ไม่มีใครกล้าที่จะถามพระองค์อีกต่อไป

บทที่ 23

1 แล้วพระเยซูตรัสกับฝูงชนและกับเหล่าสาวกของพระองค์
ว่า
2 ตรัสว่า " พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของ
โมเสส"
3 ฉะนั้น สิ่งใดๆ ก็ตามที่พวกเขาสั่งให้พวกท่านถือปฏิบัติ จง
ถือปฏิบัติและกระทำตาม แต่อย่าทำตามการกระทำของพวก
เขา เพราะพวกเขาพูดแต่ไม่ได้ทำ

4 เพราะพวกเขาผูกภาระหนักและยากลำบากที่ต้องแบกไว้และวางไว้บนบ่ามนุษย์ แต่ตัวพวกเขาเองไม่ยอมขยับมันด้วยนิ้วเดียว
5 แต่พวกเขากระทำการทุกอย่างเพื่อให้คนเห็น พวกเขาทำให้กล่องใส่พระธรรมของพวกเขาใหญ่ขึ้น และขยายชายเสื้อของพวกเขาให้ยาวขึ้น
6 และชอบที่นั่งอันสูงที่สุดในงานเลี้ยงและที่นั่งอันสูงที่สุดในธรรมศาลา
7 และมีการทักทายกันในตลาด และให้คนเรียกท่านว่า "รับบีรับบี"
8 แต่ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า “อาจารย์” เพราะว่าท่านทั้งหลายมีอาจารย์แต่ผู้เดียว คือ พระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกัน
9 และอย่าเรียกใครว่าบิดาบนแผ่นดินโลก เพราะพระบิดาของท่านมีคนเดียวคือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์
10 อย่าให้คนเหล่านั้นเรียกท่านว่า “เจ้านาย” เพราะว่าเจ้านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์
11 แต่ผู้ใดเป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้พวกท่าน
12 และผู้ใดที่ยกย่องตนเองจะถูกทำให้ต่ำลง และผู้ใดที่ถ่อมตนจะได้รับการยกให้สูงขึ้น
13 แต่วิบัติแก่พวกท่าน ธรรมาจารย์และฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกท่านปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ให้คนเข้าไป พวกท่านเองก็ไม่เข้า และพวกท่านก็ไม่ยอมให้ผู้ที่กำลังจะเข้าได้เข้าไปด้วย
14 วิบัติแก่พวกเจ้า ธรรมาจารย์และฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าริบทรัพย์สินของหญิงม่าย และแสร้งอธิษฐานนาน ๆ ดังนั้น พวกเจ้าจะต้องรับโทษหนักยิ่งขึ้น
15 วิบัติแก่พวกท่าน พวกธรรมาจารย์และฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าพวกท่านเดินทางไปทั่วทุกแห่งทั้งทางทะเลและทางบกเพื่อจะได้คนเข้ารีตสักคน และเมื่อได้คนคนนี้แล้ว พวกท่านกลับทำให้เขาเป็นเด็กนรกมากกว่าพวกท่านถึงสองเท่า
16 วิบัติแก่พวกท่าน ผู้นำที่ตาบอด เจ้าทั้งหลายที่พูดว่า 'ผู้ใดสาบานด้วยพระวิหาร สิ่งนั้นเป็นโมฆะ แต่ผู้ใดสาบานด้วยทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นเป็นลูกหนี้'
17 โอ้คนโง่เขลาและตาบอด สิ่งใดสำคัญกว่ากัน ระหว่างทองคำหรือพระวิหารที่ทำให้ทองคำศักดิ์สิทธิ์?
18 และผู้ใดสาบานด้วยแท่นบูชา แท่นนั้นก็ไม่มีผล แต่ผู้ใดสาบานด้วยเครื่องบูชาบนแท่นนั้น ผู้นั้นก็มีความผิด
19 โอ้คนโง่เขลาและตาบอดทั้งหลาย เพราะว่าอะไรจะสำคัญกว่ากัน เครื่องบูชาหรือแท่นบูชาที่ทำให้เครื่องบูชาศักดิ์สิทธิ์?
20 เพราะฉะนั้น ผู้ใดจะสาบานด้วยแท่นบูชา ก็สาบานด้วยแท่นบูชานั้นและด้วยทุกสิ่งบนนั้นด้วย
21 และผู้ใดจะสาบานโดยพระวิหารก็สาบานโดยพระวิหารและโดยพระองค์ผู้ประทับในนั้นด้วย
22 และผู้ใดจะสาบานด้วยสวรรค์ ก็สาบานด้วยพระที่นั่งของพระเจ้า และด้วยพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น
23 วิบัติแก่พวกท่าน พวกธรรมาจารย์และฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกท่านถวายทศางค์ของสะระแหน่ ยี่หร่า และยี่หร่า แต่พวกท่านละเลยเรื่องสำคัญในธรรมบัญญัติ ความยุติธรรม ความเมตตากรุณา และความเชื่อ พวกท่านควรทำสิ่งเหล่านี้ แต่ไม่ควรละเลยเรื่องอื่น
24 โอ้บรรดาผู้นำทางที่ตาบอด ซึ่งกรองยุงแต่กลืนอูฐเข้าไป
25 วิบัติแก่พวกท่าน พวกธรรมาจารย์และฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าพวกท่านกลับขัดเกลาถ้วยชามภายนอก แต่ภายในถ้วยชามนั้นเต็มไปด้วยการฉ้อโกงและการเกินขอบเขต
26 โอ ฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ในถ้วยและจานเสียก่อน เพื่อภายนอกจะได้สะอาดด้วย
27 วิบัติแก่พวกท่าน พวกธรรมาจารย์และฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าพวกท่านเป็นเหมือนหลุมฝังศพที่ฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและสิ่งโสโครกสารพัด
28 พวกท่านก็เหมือนกัน ภายนอกปรากฏว่าชอบธรรมแก่คนทั่วไป แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วร้าย
29 วิบัติแก่พวกท่าน พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกท่านสร้างหลุมฝังศพของผู้เผยพระวจนะและตกแต่งหลุมฝังศพของผู้ชอบธรรม
30 และจงกล่าวว่า ถ้าเราอยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรา เราก็คงจะไม่ได้มีส่วนในเลือดของบรรดาผู้เผยพระวจนะกับเขา
31 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายก็เป็นพยานต่อตนเองว่า ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของคนที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ
32 ท่านทั้งหลายจงทำตามที่บรรพบุรุษของท่านได้กระทำเถิด
33 พวกงู งูพิษทั้งหลาย พวกเจ้าจะหนีพ้นคำสาปในนรกได้อย่างไร?
34เพราะเหตุนี้ ดูเถิด เราจะส่งผู้เผยพระวจนะ นักปราชญ์และธรรมาจารย์ไปหาพวกท่าน และพวกท่านก็จะฆ่าบางคนและตรึงกางเขน และบางคนพวกท่านก็จะเฆี่ยนตีในธรรมศาลาของพวกท่าน และข่มเหงพวกเขาจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง
35 เพื่อให้โลหิตของคนชอบธรรมซึ่งหลั่งบนแผ่นดินโลกตกอยู่กับพวกท่านทุกคน ตั้งแต่โลหิตของอาแบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของซะคาริยาห์ บุตรชายของบาราคิยา ซึ่งพวกท่านฆ่าระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา
36 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับชั่วอายุคนนี้
37 โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม เจ้าที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและขว้างหินผู้ที่ถูกส่งมาหาเจ้า เราปรารถนาจะรวบรวมลูกๆของเจ้าไว้กี่ครั้งแล้ว ดังแม่ไก่ที่รวบรวมลูกไก่ไว้ใต้ปีกของมัน แต่เจ้ากลับไม่ยอมเลย
38 ดูเถิด บ้านของเจ้าจะถูกทิ้งร้างให้เจ้าไป
39 เพราะว่าเราบอกท่านทั้งหลายว่า ตั้งแต่นี้ต่อไป ท่านจะไม่เห็นเราอีกเลย จนกว่าท่านจะกล่าวว่า ทรงพระเจริญแก่ผู้ที่เสด็จมาในพระนามของพระเจ้า

บทที่ 24

1 แล้วพระเยซูเสด็จออกจากพระวิหาร และเหล่าสาวกของพระองค์มาหาพระองค์เพื่อชี้อาคารต่างๆ ในพระวิหารให้พระองค์เห็น
2 พระเยซูจึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ ท่านไม่เห็นสิ่งเหล่านี้เลยหรือ? เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จะไม่มีหินก้อนใดเหลืออยู่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่โดยที่ไม่ถูกทิ้งลง”
3 เมื่อพระองค์ประทับอยู่บนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกเข้ามาหาพระองค์เป็นส่วนตัว ทูลว่า "ขอทรงบอกพวกเราว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อใด และอะไรเป็นสัญญาณการเสด็จมาของพระองค์ และการสิ้นสุดของโลก"
4 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า " จงระวังอย่าให้ผู้ใดล่อลวงพวกท่านให้หลง"
5 เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมาอ้างพระนามของเรา โดยกล่าวว่า เราเป็นพระคริสต์ และจะหลอกลวงคนเป็นอันมาก
6 และท่านทั้งหลายจะได้ยินเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม จงระวังอย่าตกใจเลย เพราะว่าสิ่งเหล่านี้ต้องเกิดขึ้นแต่ยังไม่ถึงที่สุด

เพราะว่าประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ และอาณาจักร
ต่อสู้อาณาจักร ทั้งจะเกิดความอดอยาก โรคระบาด และ
แผ่นดินไหวในที่ต่างๆ
8 สิ่งเหล่านี้เป็นการเริ่มต้นของความโศกเศร้า
9 แล้วพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ทรมาน
และจะฆ่าท่านเสีย และท่านทั้งหลายจะถูกเกลียดชังจาก
บรรดาประชาชาติเพราะชื่อของเรา
10 ในเวลานั้นคนเป็นอันมากจะสะดุดกัน และจะทรยศกัน
และจะเกลียดชังกัน
11 และจะมีผู้เผยพระวจนะเท็จจำนวนมากเกิดขึ้นและ
หลอกลวงคนเป็นอันมาก
12 และเพราะความชั่วจะทวีขึ้น ความรักของคนเป็นอันมาก
จะเย็นชาลง
13 แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด
14 และข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะถูกประกาศไปทั่วโลก
ให้เป็นพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วจุดจบจะมาถึง
15 เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งทำให้เกิดความรก
ร้างว่างเปล่า ตามที่ผู้เผยพระวจนะดาเนียลได้กล่าวถึงนั้น
ตั้งอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ (ผู้ใดอ่านก็จงเข้าใจเถิด)
16 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปที่ภูเขา
17 ผู้ที่อยู่บนหลังคาบ้านอย่าลงมาเอาสิ่งของออกจากบ้าน
ของตน
18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนาก็อย่ากลับไปเอาเสื้อผ้าของตน
19 และวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์และผู้ที่ให้นมลูกในยุคนั้น!
20 แต่ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานว่าอย่าให้การหนีของท่าน
เกิดขึ้นในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต
21 เพราะในครั้งนั้นจะมีความทุกข์ลำบากใหญ่หลวงอย่างที่
ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีก
เลย
22 ถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นสั้นลง ก็จะไม่มีมนุษย์คนใดรอด
ได้ แต่เพราะเห็นแก่ผู้ที่ถูกเลือก จึงทรงให้วันเหล่านั้นสั้นลง
23 ถ้าผู้ใดบอกพวกท่านว่า ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี่ หรือ อยู่ที่
นั่น อย่าเชื่อเลย
24 เพราะจะมีพระคริสต์ปลอมและผู้เผยพระวจนะปลอม
เกิดขึ้น และจะแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใหญ่ๆ เพื่อ
ว่าถ้าเป็นไปได้ พวกเขาจะหลอกลวงผู้ที่ได้รับเลือกแม้แต่คน
เดียวได้
25 ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว
26 เพราะฉะนั้น ถ้าใครจะบอกพวกท่านว่า ดูเถิด พระองค์อยู่
ในถิ่นทุรกันดาร ก็อย่าออกไปเลย ดูเถิด พระองค์อยู่ในห้อง
ลับ ก็อย่าเชื่อเลย
27 เพราะว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออก และส่องไปจนถึง
ทิศตะวันตกฉันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่าง
นั้นฉันนั้น
28 เพราะว่าซากสัตว์อยู่ที่ไหน นกอินทรีก็จะมารวมกันที่นั่น
29 ทันใดนั้นภายหลังจากความทุกข์ยากในวันเหล่านั้น ดวง
อาทิตย์จะมืดลง และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง และดวงดาวจะ
ร่วงหล่นจากสวรรค์ และพลังอำนาจของสวรรค์จะสั่นสะเทือน
30 แล้วหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏในสวรรค์ และ
บรรดาเผ่าพันธุ์ทั้งหลายบนแผ่นดินโลกจะคร่ำครวญ และจะ
เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆแห่งสวรรค์ พร้อมด้วยฤทธิ์เดช
และพระสิริรุ่งโรจน์ยิ่งใหญ่
31 และพระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไปด้วยเสียง
แตรอันดัง และทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมผู้ที่พระองค์
เลือกสรรไว้จากสี่ทิศ ตั้งแต่ขอบฟ้าข้างหนึ่งจนสุดขอบฟ้า
ข้างหนึ่ง
32 จงเรียนรู้คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งอ่อนและออกใบ
แล้ว พวกท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว
33 ฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ก็จงรู้ว่า
สิ่งเหล่านั้นใกล้จะมาถึงแล้ว คืออยู่ที่ประตู
34 แท้จริงเราบอกท่านทั้งหลายว่า ชั่วอายุคนนี้จะไม่ล่วงไป
จนกว่าทุกสิ่งเหล่านี้จะสำเร็จ
35 ฟ้าและดินจะสูญสิ้นไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่สูญสิ้นไป
36 แต่วันนั้นและชั่วโมงนั้นไม่มีใครรู้ แม้แต่ทูตสวรรค์ใน
สวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราเท่านั้น
37 ในสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตร
มนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นเช่นกัน
38 เพราะว่าเมื่อก่อนน้ำท่วมโลกนั้น คนทั้งหลายกินดื่ม
แต่งงานและยกให้เป็นสามีภรรยากัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้า
ในเรือ
39 และไม่รู้เลยจนกระทั่งน้ำท่วมมาและพาพวกเขาไปหมด
สิ้น ดังนั้นการเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นเช่นกัน
40 เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ในทุ่งนา คนหนึ่งจะถูกรับไป อีกคน
หนึ่งจะถูกละไว้
41 สตรีสองคนจะกำลังบดข้าวอยู่ที่โรงสี คนหนึ่งจะถูกพาไป
อีกคนหนึ่งจะถูกละไว้
42 เพราะฉะนั้น จงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่รู้ว่าพระ
เจ้าของพวกท่านจะเสด็จมาเมื่อใด
43 แต่จงรู้ไว้ว่า หากเจ้าของบ้านรู้ว่าขโมยจะมายามใด เขา
จะเฝ้าระวังและจะไม่ยอมให้โจรบุกเข้าไปในบ้านของเขา
44 เพราะฉะนั้น พวกท่านจงเตรียมพร้อมไว้ เพราะว่าใน
ชั่วโมงที่ท่านไม่คิดนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา
45 แล้วใครเป็นผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์และฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้ให้
ดูแลคนใช้ในบ้าน เพื่อแจกอาหารให้พวกเขาตามเวลา?
46 ผู้รับใช้ผู้นั้นย่อมเป็นสุข เมื่อนายของเขามาพบว่าเขา
กระทำอยู่เช่นนั้น
47 แท้จริงเราบอกท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้เป็น
ผู้ปกครองดูแลทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขา
48 แต่ถ้าข้ารับใช้ชั่วนั้นคิดในใจว่า ‘นายของข้าพเจ้ามาช้า’
49 และจะเริ่มตีเพื่อนผู้รับใช้ของเขาและกินและดื่มกับคนเมา
50 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด และในชั่วโมง
ที่เขาไม่รู้ตัว
51 และจะตัดเขาออกเป็นชิ้นๆ และกำหนดให้เขาไปอยู่กับ
พวกคนหน้าซื่อใจคด ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยว
ฟัน

บทที่ 25

1 แล้วอาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารี
สิบคนซึ่งถือตะเกียงของตนออกไปต้อนรับเจ้าบ่าว
2 ในจำนวนนั้นมีคนฉลาดห้าคน อีกห้าคนเป็นคนโง่
3 พวกที่โง่เขลาเอาตะเกียงของตนไป แต่ไม่เอาน้ำมันไป
ด้วย
4 แต่คนฉลาดนั้นเอาน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตน
ด้วย
5 เมื่อเจ้าบ่าวยังรออยู่ พวกเขาก็หลับและหลับไป
6 ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องว่า “เจ้าบ่าวมาแล้ว จง
ออกไปรับท่านเถิด”
7 จากนั้นสาวพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้น ตกแต่งตะเกียงของ
ตน
8 คนโง่ก็พูดกับคนฉลาดว่า จงแบ่งน้ำมันของคุณให้เราบ้าง
เพราะตะเกียงของเราดับแล้ว
9 แต่พวกที่มีปัญญาตอบว่า ไม่ได้หรอก เดี๋ยวของจะไม่พอ
สำหรับเราและพวกท่าน พวกท่านจงไปหาคนขายแล้วซื้อ
สำหรับพวกท่านเองดีกว่า
10 เมื่อพวกเขากำลังไปซื้อ เจ้าบ่าวก็มาถึง และผู้ที่พร้อม
แล้วก็ได้เข้าไปกับเจ้าบ่าวในงานแต่งงาน แล้วประตูก็ปิด

11 ภายหลังหญิงพรหมจารีคนอื่นๆ ก็มาร้องว่า “ท่านเจ้าข้า
ท่านเจ้าข้า เปิดประตูให้พวกเราด้วย”
12 แต่ท่านตอบว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เรา
ไม่รู้จักท่าน
13 เพราะฉะนั้น จงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้ว่า
พระบุตรมนุษย์จะเสด็จมาเมื่อใดหรือเวลาใด
14 เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์นั้นเปรียบเหมือนชายคน
หนึ่งจะเดินทางไปเมืองไกล จึงเรียกบรรดาผู้รับใช้ของตนมา
แล้วมอบทรัพย์สมบัติของตนให้แก่พวกเขา
15 และท่านให้ห้าทาเลนต์แก่คนหนึ่ง สองทาเลนต์แก่คน
หนึ่ง หนึ่งทาเลนต์ แต่ละคนตามความสามารถของตน แล้ว
ท่านก็ออกเดินทางทันที
16 แล้วคนที่ได้รับห้าทาเลนต์นั้นก็ไปค้าขายด้วยทาเลนต์นั้น
แล้วได้กำไรเพิ่มอีกห้าทาเลนต์
17 และคนที่ได้รับสองอย่างนั้นก็กำไรมาอีกสองด้วย
18 ส่วนผู้ที่ได้รับเงินเพียงหยดเดียวไปขุดดินและซ่อนเงิน
ของนายเขาไว้
19 เมื่อล่วงไปเป็นเวลานาน นายของผู้รับใช้เหล่านั้นก็มาคิด
บัญชีกับพวกเขา
20 และคนที่ได้รับห้าทาเลนต์ก็เอาอีกห้าทาเลนต์มาด้วย
กล่าวว่า 'ท่านเจ้าข้า ท่านได้มอบห้าทาเลนต์ให้กับข้าพเจ้า
ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าทาเลนต์'
21 นายของเขาได้กล่าวแก่เขาว่า ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี
และซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแล
ของมาก เจ้าจงร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด
22 ผู้ที่ได้รับสองทาเลนต์มาแจ้งว่า ท่านเจ้าข้า ท่านได้มอบ
สองทาเลนต์ให้กับข้าพเจ้า นี่แน่ะ ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสอง
ทาเลนต์
23 นายของเขาได้กล่าวแก่เขาว่า ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี
และซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแล
ของมาก เจ้าจงร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด
24 แล้วคนที่ได้รับทาเลนต์เดียวมาแจ้งว่า “ท่านเจ้าข้า
ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนเข้มงวด เก็บเกี่ยวสิ่งที่ท่าน
ไม่ได้หว่าน และรวบรวมสิ่งที่ท่านไม่ได้โปรยปราย
25 ข้าพเจ้ากลัวจึงไปซ่อนเงินตะลันต์ของท่านไว้ในดิน ดูเถิด
นั่นแหละคือเงินตะลันต์ของท่าน
26 นายของเขาตอบเขาว่า เจ้าข้าชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้ารู้
ว่าเราเก็บเกี่ยวสิ่งที่เราไม่ได้หว่าน และรวบรวมสิ่งที่เราไม่ได้
โปรย
27 เพราะฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของฉันไปฝากไว้ที่ธนาคาร
แล้วเมื่อฉันกลับมา ฉันก็จะได้รับเงินของฉันพร้อมดอกเบี้ย
ด้วย
28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินทาเลนต์จากเขาไปให้คนที่มีสิบทา
เลนต์
29 เพราะผู้ใดมีอยู่แล้ว จะได้รับเพิ่มเติมจนมีเหลือเฟือ แต่ผู้
ที่ไม่มี แม้ซึ่งเขามีอยู่ก็จะถูกพรากไปจากเขา
30 จงเอาข้ารับใช้ที่ไร้ประโยชน์นั้นไปทิ้งในที่มืดภายนอก ที่
นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
31 เมื่อพระบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยพระสิริรุ่งโรจน์ของ
พระองค์ พร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ทั้งหมด เมื่อนั้นพระองค์
จะประทับบนพระที่นั่งแห่งพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์
32 และบรรดาประชาชาติทั้งหลายจะถูกรวบรวมไว้ต่อพระ
พักตร์พระองค์ และพระองค์จะแยกพวกเขาออกจากกัน
เหมือนผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ
33 และพระองค์จะทรงตั้งแกะไว้ทางขวาของพระองค์ และ
แพะไว้ทางซ้าย
34 จากนั้นพระราชาจะตรัสแก่ผู้ที่อยู่ทางขวาของพระองค์ว่า
พวกท่านที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมาสืบมรดก
ราชอาณาจักรที่เตรียมไว้สำหรับพวกท่านตั้งแต่สร้างโลก
35 เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าหิว พวกท่านก็ให้เรากิน เมื่อข้าพเจ้า
กระหาย พวกท่านก็ให้เราดื่ม เมื่อข้าพเจ้าเป็นแขกแปลกหน้า
พวกท่านก็ต้อนรับข้าพเจ้าไว้
36 เราเปลือยกายและท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราสวมใส่ เรา
เจ็บป่วยและท่านก็มาเยี่ยมเรา เราอยู่ในคุกและท่านก็มาหา
เรา
37 แล้วบรรดาผู้ชอบธรรมจะตอบพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า
เมื่อใดที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้เลี้ยงพระองค์
หรือทรงกระหายน้ำ และได้ให้พระองค์ดื่ม?
38 เมื่อใดที่เราเห็นเจ้าเป็นแขกแปลกหน้าและรับไว้ หรือเห็น
เจ้าเปลือยกายและสวมเสื้อผ้าให้เจ้า?
39 หรือเมื่อไรพวกเราเห็นท่านเจ็บป่วยหรืออยู่ในคุก และ
ได้มาเยี่ยมท่าน?
40 และพระมหากษัตริย์จะทรงตอบและตรัสแก่พวกเขาว่า
เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดที่ท่านได้ทำแก่พี่
น้องของเราผู้ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่ง ท่านก็ได้ทำแก่เราด้วย
41 แล้วพระองค์จะตรัสแก่พวกที่อยู่ทางซ้ายว่า พวกเจ้าผู้ถูก
สาปแช่ง จงออกไปจากเรา ไปสู่ไฟนิรันดร์ที่เตรียมไว้สำหรับ
มารและเหล่าทูตสวรรค์ของมัน
42 เพราะว่าเราหิวและท่านก็มิได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำและ
ท่านก็มิได้ให้เราดื่ม
43 ข้าพระองค์เป็นแขกแปลกหน้า และท่านก็ไม่ต้อนรับข้า
พระองค์ไว้ ข้าพระองค์เปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าข้า
พระองค์สวม ข้าพระองค์เจ็บป่วยและอยู่ในคุก และท่านก็
ไม่ได้มาเยี่ยมข้าพระองค์
44 แล้วพวกเขาทั้งหลายจะตอบพระองค์ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า
เมื่อใดที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว หรือทรงกระหายน้ำ
หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้า หรือเปลือยกาย หรือประชด
ประชัน หรืออยู่ในคุก และมิได้ทรงปรนนิบัติพระองค์’
45 แล้วพระองค์จะทรงตอบพวกเขาว่า เราบอกความจริงแก่
ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดที่พวกท่านไม่ได้ทำแก่คนต่ำต้อยที่สุด
คนหนึ่งในพวกนี้ ท่านก็ไม่ได้ทำแก่เราเช่นกัน
46 และพวกนี้จะต้องไปรับโทษทัณฑ์ชั่วนิรันดร์ แต่ผู้ชอบ
ธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์

บทที่ 26

1 เมื่อพระเยซูทรงจบถ้อยคำเหล่านี้แล้ว พระองค์จึงตรัสแก่
เหล่าสาวกของพระองค์ว่า
2 พวกท่านรู้ว่าอีกสองวันจะถึงวันฉลองปัสกา และบุตรมนุษย์
จะต้องถูกทรยศให้ตรึงกางเขน
3 ครั้งนั้น พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้
เฒ่าของประชาชนก็ประชุมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้มี
นามว่าคายาฟาส
4 และปรึกษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายแล้วฆ่าพระองค์
5 แต่พวกเขากล่าวว่า อย่าทำในวันฉลองเลย เพื่อว่า
ประชาชนจะได้ไม่วุ่นวาย
6 ครั้นพระเยซูประทับอยู่ในหมู่บ้านเบธานี ในบ้านของซีโมน
คนโรคเรื้อน
7 มีสตรีคนหนึ่งถือกล่องหินอ่อนบรรจุน้ำมันหอมราคาแพง
มากมาหาพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นลงบนศีรษะของพระองค์
ขณะที่พระองค์กำลังนั่งรับประทานอาหาร
8 เมื่อเหล่าสาวกของพระองค์เห็นดังนั้น ก็ไม่พอใจ จึงพูดกัน
ว่า เหตุใดจึงทำให้ของเหล่านี้สูญเปล่าไป
เพราะน้ำมันหอมนี้อาจขายได้มาก แล้วแจกให้คนยากจนได้
10 เมื่อพระเยซูทรงทราบแล้ว จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ ทำไม
เจ้าจึงกวนใจหญิงนั้น เพราะนางได้กระทำการดีแก่เรา”
11 เพราะว่าคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอ

12 เพราะนางได้เทน้ำมันหอมนี้บนกายข้าพเจ้า ก็เพื่องานฝังศพของข้าพเจ้า
13 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ทุกที่ที่ข่าวประเสริฐนี้ถูกประกาศไปทั่วโลก สถานที่ที่หญิงคนนี้กระทำก็จะถูกเล่าขานเพื่อเป็นที่ระลึกถึงเธอ
14 จากนั้นคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคน ชื่อ ยูดาส อิสคาริโอท ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่
15 แล้วตรัสแก่พวกเขาว่า “ถ้าข้าพเจ้าจะมอบเขาให้แก่ท่านเจ้าจะให้ข้าพเจ้าเท่าไร” พวกเขาจึงทำพันธสัญญากับเขาด้วยเงินสามสิบเหรียญ
16 และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์
17 ในวันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาหาพระเยซูและถามพระองค์ว่า "พระองค์ต้องการให้เราเตรียมอาหารปัสกาให้พระองค์กินที่ไหน"
18 พระองค์ตรัสว่า จงเข้าไปหาคนคนหนึ่งในเมือง และบอกเขาว่า พระอาจารย์บอกว่า เวลาของเราใกล้เข้ามาแล้ว เราจะฉลองปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับเหล่าสาวกของเรา
19 และสาวกเหล่านั้นก็ทำตามที่พระเยซูทรงสั่ง และจัดเตรียมปัสกาไว้
20 เมื่อเย็นแล้ว พระองค์ทรงร่วมประทับนั่งกับสาวกสิบสองคน
21 เมื่อพวกเขากำลังรับประทานอาหาร พระองค์ตรัสว่า " เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศต่อเรา"
22 พวกนั้นมีความทุกข์โศกยิ่งนัก และต่างคนต่างถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ?”
23 พระเยซูจึงตรัสตอบว่า ผู้ใดจุ่มมือลงในจานร่วมกับเรา ผู้นั้นจะทรยศต่อเรา
24 บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ แต่วิบัติแก่คนที่ทรยศบุตรมนุษย์ หากเขาไม่ได้เกิดมา ก็คงดีสำหรับเขาแล้ว
25 ยูดาสผู้ทรยศพระองค์จึงตอบว่า “อาจารย์ คือข้าพเจ้าเองหรือ” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ ท่านพูดถูก”
26 เมื่อพวกเขากำลังรับประทานอาหาร พระเยซูทรงหยิบขนมปังมาขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เหล่าสาวกพร้อมตรัสว่า “ จงรับไปกินเถิด นี่คือกายของเรา”
27 แล้วพระองค์ทรงรับถ้วย ทรงขอบพระคุณและส่งให้พวกเขา พร้อมทั้งตรัสว่า จงดื่มจากถ้วยนี้กันทุกคนเถิด
28 เพราะนี่เป็นโลหิตของฉันแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งเพื่อคนจำนวนมากเพื่อการอภัยบาป
29 แต่เราบอกพวกท่านว่า เราจะไม่ดื่มน้ำองุ่นผลนี้อีกต่อไปจนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราจะดื่มใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรของพระบิดาของเรา
30 และเมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พวกเขาก็ออกไปยังภูเขามะกอก
31 แล้วพระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “ในคืนนี้พวกท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะและแกะในฝูงจะกระจัดกระจายไป’
32 แต่เมื่อข้าพเจ้ากลับคืนชีพแล้ว ข้าพเจ้าจะไปแคว้นกาลิลีล่วงหน้าพวกท่าน
33 เปโตรตอบพระองค์ว่า “แม้คนทั้งหลายจะสะดุดล้มเพราะท่าน ข้าพเจ้าก็จะสะดุดล้มไม่เลย”
34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง"
35 เปโตรจึงพูดกับพระองค์ว่า “แม้ว่าข้าพเจ้าจะต้องตายร่วมกับพระองค์ ข้าพเจ้าก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์” สาวกทุกคนก็พูดเหมือนกัน
36 แล้วพระเยซูเสด็จมาพร้อมกับพวกเขาไปยังที่แห่งหนึ่งเรียกว่าเกทเสมนี แล้วตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า “ จงนั่งอยู่ที่นี่ ขณะที่เราไปอธิษฐานที่โน่น”
37 แล้วพระองค์พาเปโตรกับลูกชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย และเริ่มมีความโศกเศร้าและหนักใจมาก
38 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า จิตใจของเราเป็นทุกข์โศกยิ่งนัก แทบจะตาย จงอยู่ที่นี่และเฝ้าระวังกับเรา
39 แล้วเสด็จไปอีกหน่อยหนึ่ง ทรงซบพระพักตร์ลงอธิษฐานว่า “ โอ พระบิดาของข้าพเจ้า ถ้าเป็นไปได้ ขอให้ถ้วยนี้ผ่านพ้นไปจากข้าพเจ้าเถิด อย่างไรก็ตาม อย่าให้เป็นไปตามที่ข้าพเจ้าปรารถนา แต่ให้เป็นไปตามที่พระองค์ปรารถนา”
40 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงสาวกเหล่านั้น และทรงพบว่าพวกเขานอนหลับอยู่ จึงตรัสแก่เปโตรว่า “ เหตุใดพวกท่านจึงไม่เฝ้ากับเราสักชั่วโมงหนึ่งเล่า?”
41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อจะไม่ให้ตกอยู่ในความทดลอง จิตใจเต็มใจแต่เนื้อหนังอ่อนแอ
42 พระองค์จึงเสด็จไปอีกครั้งหนึ่งแล้วอธิษฐานว่า “ ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้า หากถ้วยนี้จะผ่านพ้นไปจากข้าพเจ้าไม่ได้ และข้าพเจ้าก็ต้องดื่มมัน ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์”
43 ครั้นเสด็จกลับมาก็ทรงพบสาวกเหล่านั้นนอนหลับอีกเพราะตาของพวกเขาหนักอึ้ง
44 แล้วพระองค์ทรงละทิ้งพวกเขาไปแล้วเสด็จไปอีกครั้งหนึ่งและทรงอธิษฐานเป็นครั้งที่สามโดยตรัสคำเดิมๆ อีกครั้ง
45 แล้วพระองค์เสด็จมาหาพวกสาวกของพระองค์แล้วตรัสว่า “พวกท่าน จงนอนต่อไปและพักผ่อนเถิด ดูเถิด เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนบาป”
46 จงลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่ทรยศต่อเรามาใกล้แล้ว
47 ขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่นั้น ยูดาสคนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนมาพร้อมกับคนหมู่มากถือดาบและกระบองมาจากพวกหัวหน้าปุโรหิตและผู้อาวุโสของประชาชน
48 บัดนี้ผู้ที่ทรยศต่อพระองค์ได้ให้สัญญาณแก่พวกเขาโดยกล่าวว่า "ผู้ใดที่เราจะจูบก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับเขาไว้ให้แน่น"
49 ทันใดนั้นเขามาหาพระเยซูและกล่าวว่า “สวัสดีอาจารย์” จากนั้นเขาก็จูบพระองค์
50 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ เพื่อนเอ๋ย ท่านมาที่นี่ทำไม” พวกเขาจึงมาวางมือบนพระเยซูและพาพระองค์ไป
51 และดูเถิด คนหนึ่งในพวกที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมือออกและชักดาบออก ฟันผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตขาดหู
52 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย เพราะว่าคนถือดาบทุกคนจะพินาศเพราะดาบ”
53 ท่านคิดว่าฉันไม่สามารถอธิษฐานต่อพระบิดาของฉันได้หรือ และในทันทีพระองค์จะประทานกองทูตสวรรค์มากกว่าสิบสองกองให้แก่ฉัน?
54 แต่ถ้าเช่นนั้น พระคัมภีร์ที่ว่าต้องเป็นเช่นนั้น จะสำเร็จได้อย่างไร?
55 ในเวลานั้น พระเยซูตรัสกับฝูงชนว่า “ พวกเจ้าออกมาจับเราเหมือนโจรถือดาบและกระบองหรือ? เรานั่งกับพวกเจ้าทุกวันเพื่อสอนเราในวิหาร แต่พวกเจ้าก็ไม่สามารถจับเราได้
56 แต่เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพื่อให้พระคัมภีร์ของผู้เผยพระวจนะสำเร็จ ต่อมาสาวกทั้งหมดละทิ้งพระองค์แล้วหนีไป
57 ผู้ที่จับพระเยซูได้นำพระองค์ไปหาคายาฟาสมหาปุโรหิตที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และผู้อาวุโสกำลังประชุมกันอยู่
58 แต่เปโตรติดตามพระองค์ไปห่างๆ จนถึงพระราชวังของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งกับคนใช้เพื่อคอยดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร

59 ตอนนั้นพวกหัวหน้าปุโรหิต พวกผู้เฒ่า และบรรดาสภาก็หาพยานเท็จมากล่าวโทษพระเยซู เพื่อจะประหารชีวิตพระองค์
60 แต่ไม่พบพยานเท็จเลย แม้ว่าจะมีพยานเท็จจำนวนมากมา แต่ก็ยังไม่พบเลย ในที่สุดมีพยานเท็จสองคนมา
61 และกล่าวว่า คนนี้กล่าวว่า ฉันสามารถทำลายพระวิหารของพระเจ้า และสร้างขึ้นใหม่ได้ภายในสามวัน
62 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นกล่าวแก่พระองค์ว่า ท่านไม่ตอบอะไรเลยหรือ? พยานหลักฐานที่กล่าวโทษท่านเหล่านี้คืออะไร?
63 แต่พระเยซูทรงนิ่งเงียบ มหาปุโรหิตจึงตอบพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าขอสาบานต่อพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ว่า ข้าพเจ้าขอให้ท่านบอกเราว่าท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่”
64 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เจ้าพูดถูก แต่เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ในเวลานี้เจ้าทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับอยู่ทางขวามือของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งสวรรค์
65 จากนั้นมหาปุโรหิตก็ฉีกเสื้อของตนกล่าวว่า เขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เราต้องการพยานอะไรอีก? ดูเถิด บัดนี้ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว
66 พวกท่านคิดอย่างไร? พวกเขาตอบว่า เขาต้องโทษถึงตาย
67 แล้วพวกเขาถ่มน้ำลายใส่พระพักตร์ของพระองค์ และตีพระองค์ และคนอื่นๆ ก็ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือของพวกเขา
68 ตรัสว่า “พระคริสต์ จงพยากรณ์แก่เราเถิดว่า ใครตบเจ้า?”
69 ในเวลานั้นเปโตรนั่งอยู่นอกพระราชวัง และมีสาวใช้คนหนึ่งมาหาเขาพูดว่า “เจ้าก็อยู่กับเยซูแห่งแคว้นกาลิลีด้วย”
70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเจ้าพูดอะไร”
71 ครั้นพระองค์ออกไปที่ระเบียง มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเขาจึงบอกคนที่อยู่ที่นั่นว่า “คนนี้ก็อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย”
72 แล้วเขาปฏิเสธอีกด้วยคำสาบานว่า "ฉันไม่รู้จักคนนั้น"
73 ครั้นแล้วคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้นั้นก็มาหาพระองค์และกล่าวแก่เปโตรว่า "เจ้าเองก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขาด้วยแน่ ๆ เพราะคำพูดของเจ้าก็บ่งบอกตัวเจ้าได้"
74 แล้วเขาก็เริ่มสาปแช่งและสาบานว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้จักชายคนนั้น" แล้วไก่ก็ขันทันที
75 เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสกับเขาว่า ก่อนไก่ขันเจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง” แล้วเขาก็ออกไปร้องไห้ด้วยความขมขื่น

บทที่ 27

1 เมื่อรุ่งเช้า พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้เฒ่าของประชาชนทั้งหมดก็ปรึกษากันเรื่องพระเยซูเพื่อจะประหารชีวิตพระองค์
2 แล้วพวกเขามัดพระองค์ไว้แล้วนำออกไปมอบให้แก่ปอนทิอัสปีลาตผู้ว่าราชการ
3 เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ถูกตัดสินลงโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบเหรียญนั้นไปคืนให้แก่หัวหน้าปุโรหิตและผู้เฒ่า
4 พวกเขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ทรยศต่อเลือดของผู้บริสุทธิ์" พวกเขาจึงกล่าวว่า "แล้วเรื่องนั้นเกี่ยวอะไรกับเรา"
5 แล้วท่านก็ทิ้งเงินเหรียญนั้นไว้ในพระวิหาร แล้วจากไปและไปแขวนคอตาย
6 พวกหัวหน้าปุโรหิตจึงเอาเงินนั้นไปและพูดว่า “เป็นเรื่องที่ผิดกฎหมายที่จะเอาเงินนั้นใส่ไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต”
7 พวกเขาจึงปรึกษากันแล้วเอาเงินที่ได้ไปซื้อทุ่งหม้อไว้สำหรับฝังศพคนแปลกหน้า
8 เหตุฉะนั้นทุ่งนั้นจึงถูกเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้
9 ครั้งนั้นพระวจนะที่ตรัสผ่านทางผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ก็สำเร็จ ซึ่งว่า "และพวกเขาเอาเงินสามสิบเหรียญซึ่งเป็นราคาของผู้ที่ถูกตีราคาไว้ ที่บุตรหลานของอิสราเอลบางคนตีราคาไว้"
10 และทรงมอบให้แก่ทุ่งของช่างปั้นหม้อ ตามที่พระเจ้าทรงมอบหมายแก่ฉัน
11 และพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการ ผู้ว่าราชการจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวใช่ไหม” พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ ท่านพูดถูก”
12 และเมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและผู้เฒ่าได้กล่าวโทษพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้ทรงตอบสิ่งใดเลย
13 แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ยินหรือว่าเขากล่าวเรื่องเป็นอันมากกล่าวโทษท่านเท่าไร?”
14 แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขาสักคำเดียว จนผู้ว่าราชการประหลาดใจยิ่งนัก
15 ในงานเลี้ยงนั้น ผู้ว่าราชการมักจะปล่อยนักโทษให้ประชาชน ตามที่ประชาชนต้องการ
16 ในเวลานั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่ง ชื่อบารับบัส
17 เมื่อพวกเขามารวมกันแล้ว ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “ท่านต้องการให้เราปล่อยใคร บาราบัสหรือเยซูซึ่งเรียกว่าพระคริสต์”
18 เพราะท่านรู้ว่าเขาทั้งหลายได้ช่วยท่านไว้ด้วยความอิจฉา
19 เมื่อเขามาประทับนั่งที่บัลลังก์พิพากษา ภรรยาของเขาก็ส่งข่าวไปหาเขาว่า “อย่าได้ยุ่งกับผู้ชอบธรรมคนนั้นเลย เพราะวันนี้ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์มากในฝันเพราะเขา”
20 แต่พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้เฒ่าก็ยุยงฝูงชนให้ถามบารับบัสแล้วฆ่าพระเยซูเสีย
21 ผู้ว่าราชการจึงถามพวกเขาว่า “พวกเจ้าต้องการให้เราปล่อยสองคนนั้นคนใด?” พวกเขาตอบว่า “บารับบัส”
22 ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น ฉันจะทำอย่างไรกับพระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์” พวกเขาทั้งหมดก็พูดกับเขาว่า “ให้ตรึงเขาไว้ที่กางเขน”
23 ผู้ว่าราชการจึงถามว่า “ทำไม เขาได้ทำชั่วอะไร” แต่พวกเขากลับร้องตะโกนมากขึ้นว่า “ให้ตรึงเขาไว้ที่ไม้กางเขน”
24เมื่อปีลาตเห็นว่าตนไม่สามารถเอาชีวิตรอดได้เลย แต่กลับเกิดการจลาจลขึ้น จึงเอาน้ำล้างมือต่อหน้าฝูงชนแล้วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความผิดฐานฆ่าคนชอบธรรมผู้นี้ พวกท่านจงจัดการเรื่องนี้เอง”
25 แล้วคนทั้งหลายก็ตอบว่า โลหิตของเขาจงตกอยู่แก่เราและแก่บุตรทั้งหลายของเรา
26 แล้วท่านปล่อยบารับบัสให้พวกเขา และเมื่อท่านได้เฆี่ยนตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ตรึงที่กางเขน
27 พวกทหารของผู้ว่าราชการจึงนำพระเยซูเข้าไปในศาลากลาง และรวมทหารทั้งกองไว้กับพระองค์
28 แล้วพวกเขาถอดเสื้อผ้าของพระองค์ออก แล้วเอาเสื้อคลุมสีแดงมาสวมให้พระองค์
29 เมื่อพวกเขาเอามงกุฎหนามมาสวมบนหัวของพระองค์ แล้วเอาไม้อ้อใส่ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ แล้วก็คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ และเยาะเย้ยพระองค์ว่า “สวัสดีกษัตริย์ของชาวยิว!”
30 แล้วพวกเขาถ่มน้ำลายใส่พระองค์ แล้วเอาอ้อตีพระเศียรของพระองค์
31 เมื่อได้เยาะเย้ยพระองค์แล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อคลุมของพระองค์ออก แล้วสวมฉลองพระองค์ให้พระองค์ และนำพระองค์ไปตรึงที่ไม้กางเขน

32 ครั้นออกไปแล้ว พวกเขาพบชาวไซรีนคนหนึ่งชื่อซีโมน
พวกเขาจึงเกณฑ์ให้เขาแบกไม้กางเขนของพระองค์
33 เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่าโกลโกธา
แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ
34 เขาเอาน้ำส้มสายชูผสมน้ำดีให้พระองค์ดื่ม และเมื่อ
พระองค์ทรงชิมแล้ว พระองค์ก็ไม่ทรงดื่ม
35 แล้วพวกเขาก็ตรึงพระองค์ที่กางเขน แล้วพวกเขาก็แบ่ง
ฉลองพระองค์ของพระองค์ โดยจับฉลาก เพื่อให้คำที่ตรัสไว้
โดยผู้เผยพระวจนะเป็นจริง ซึ่งก็คือ พวกเขาแบ่งเสื้อของเรา
ให้กัน และพวกเขาก็จับฉลากบนเสื้อของเรา
36 แล้วพวกเขาก็นั่งดูพระองค์อยู่ที่นั่น
37 และได้เอาคำกล่าวหาของตนติดไว้เหนือศีรษะของ
พระองค์ โดยเขียนว่า “ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชาวยิว”
38 คราวนั้น มีโจรสองคนถูกตรึงพร้อมกับพระองค์ คนหนึ่งอยู่
ข้างขวา และอีกคนหนึ่งอยู่ข้างซ้าย
39 บรรดาผู้ที่ผ่านไปมาต่างก็ด่าทอพระองค์ โดยส่ายหัวไป
มา
40 และกล่าวว่า เจ้าผู้ทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวัน
จงช่วยตัวเองเถิด ถ้าเจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงลงมา
จากกางเขนเถิด
41 พวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์และผู้เฒ่าก็
ล้อเลียนพระองค์ด้วยว่า
42 เขาช่วยคนอื่นได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์
ของอิสราเอล ให้เขาลงมาจากไม้กางเขนเดี๋ยวนี้ แล้วเราจะ
เชื่อเขา
43 เขาวางใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยก็ให้พระองค์
ทรงช่วยเขาเดี๋ยวนี้ เพราะว่าเขากล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นพระ
บุตรของพระเจ้า
44 ถึงพวกโจรที่ถูกตรึงกับพระองค์ ก็ยังกัดพระองค์ด้วย
45 แล้วความมืดก็ปกคลุมทั่วแผ่นดินตั้งแต่เวลาเที่ยงวันถึง
บ่ายสามโมง
46 ครั้นเวลาประมาณบ่ายสามโมง พระเยซูทรงร้องเสียงดัง
ว่า “ เอลี เอลี ลามา ซาบัคธานี” หมายความว่า “พระเจ้าของ
ข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ทำไมพระองค์ทรงละทิ้ง
ข้าพเจ้า?”
47 ผู้ที่ยืนอยู่ที่นั่นบางคนได้ยินดังนั้นก็พูดว่า “คนนี้เรียกเอลี
ยาห์”
48 ทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบ
น้ำส้มสายชูเสียบกับไม้อ้อ แล้วส่งให้พระองค์ดื่ม
49 คนอื่นๆ กล่าวว่า ให้เราคอยดูว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขา
หรือไม่
50 เมื่อพระเยซูทรงร้องเสียงดังอีกครั้ง ก็สิ้นพระชนม์
51 และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ฉีกขาดเป็นสองท่อนตั้งแต่
บนจนล่าง แผ่นดินก็ไหว และหินก็แตกสลาย
52 และหลุมฝังศพก็เปิดออก และร่างกายของบรรดาผู้
ศักดิ์สิทธิ์ที่หลับใหลก็ลุกขึ้นมาเป็นจำนวนมาก
53 และหลังจากพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ออก
จากอุโมงค์ฝังศพ และเสด็จเข้าไปยังนครบริสุทธิ์ และปรากฏ
แก่คนเป็นอันมาก
54 ฝ่ายนายร้อยและคนที่อยู่กับพระองค์ซึ่งเฝ้าดูพระเยซู เมื่อ
เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น พวกเขาก็กลัว
ยิ่งนัก จึงพูดกันว่า “แท้จริงพระองค์นี้เป็นพระบุตรของพระ
เจ้า”
55 มีสตรีหลายคนติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อ
ปรนนิบัติพระองค์อยู่แต่ไกล
56 ซึ่งมีมารีย์มักดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส
และมารดาของบุตรเศเบดีด้วย
57 เมื่อเย็นแล้ว มีเศรษฐีคนหนึ่งจากเมืองอาริมาเธีย ชื่อโย
เซฟ ซึ่งเป็นสาวกของพระเยซูด้วย
58 เขาไปหาปีลาตและขอพระศพของพระเยซู แล้วปีลาตก็
สั่งให้ส่งมอบพระศพนั้น
59 เมื่อโยเซฟรับร่างนั้นไปแล้ว เขาก็เอาผ้าลินินที่สะอาดพัน
ร่างนั้นไว้
60 แล้วนำไปวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพใหม่ของตน ซึ่งได้ขุดไว้
ในศิลา และเขากลิ้งหินใหญ่ปิดประตูอุโมงค์ฝังศพ แล้วจาก
ไป
61 ขณะนั้นเอง มารีย์มักดาลาและมารีย์อีกคนหนึ่งนั่งอยู่
ตรงหน้าหลุมฝังศพ
62 วันรุ่งขึ้น คือวันถัดจากวันเตรียมการ พวกหัวหน้าปุโรหิต
และพวกฟาริสีก็มาหาปีลาต
63 กล่าวว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจำได้ว่าคนหลอกลวงนั้น
เมื่อยังมีชีวิตอยู่ได้พูดไว้ว่า ‘ล่วงไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้น
ใหม่’
64 เพราะฉะนั้น จงสั่งให้รักษาอุโมงค์ฝังศพไว้ให้ดีจนถึงวันที่
สาม มิฉะนั้น สาวกของเขาจะมาลักเอาศพไปในเวลา
กลางคืน แล้วประกาศแก่ประชาชนว่า เขาได้คืนพระชนม์จาก
บรรดาคนตายแล้ว ฉะนั้น ความผิดพลาดครั้งล่าสุดจะเลวร้าย
ยิ่งกว่าครั้งแรก”
65 ปีลาตจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงมีคนเฝ้ายาม ไป
เถิด เฝ้าให้มั่นคงที่สุดเท่าที่ทำได้
66 พวกเขาจึงไปทำให้อุโมงค์ฝังศพแน่ใจ โดยปิดผนึกหิน
และวางยามเฝ้าไว้

บทที่ 28

1 ครั้นสิ้นวันสะบาโต เมื่อรุ่งเช้าในวันแรกของสัปดาห์ มารีย์
มักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาเพื่อดูอุโมงค์ฝังศพ
2 และดูเถิด เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าลง
มาจากสวรรค์ เข้ามากลิ้งหินที่ปิดประตู แล้วนั่งบนหินนั้น
3 ใบหน้าของพระองค์เหมือนสายฟ้า และเสื้อผ้าของพระองค์
ก็ขาวเหมือนหิมะ
4 และเพราะกลัวทูตนั้น ผู้ดูแลก็กลัวจนตัวสั่น และเป็น
เหมือนคนตาย
5 ทูตสวรรค์จึงตอบสตรีนั้นว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรารู้ว่า
พวกเจ้ากำลังมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงกางเขน”
6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี่แล้ว พระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้วตามที่
พระองค์ตรัสไว้ จงมาดูที่ซึ่งพระเจ้าทรงบรรทมอยู่
7 จงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์ว่า พระองค์ทรงคืนพระ
ชนม์จากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้น
กาลิลีก่อนพวกท่าน พวกท่านจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เรา
ได้บอกพวกท่านแล้ว
8 แล้วพวกเธอทั้งหลายก็ออกไปจากอุโมงค์ฝังศพอย่าง
รวดเร็ว ทั้งความกลัวและความปีติยินดีเป็นอันมาก และวิ่งไป
บอกข่าวแก่เหล่าสาวกของพระองค์
9 ขณะที่พวกเขากำลังไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระ
เยซูทรงพบพวกเขาและตรัสว่า “สวัสดี” พวกเขาก็เข้ามาจับ
พระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์
10 แล้วพระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “ อย่ากลัวเลย จงไปบอก
พี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี แล้วพวกเขาจะได้พบเรา
ที่นั่น”
11 ขณะที่พวกเขากำลังไป มีบางคนในพวกยามเข้ามาใน
เมือง และเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้พวกหัวหน้า
ปุโรหิตฟัง
12 เมื่อพวกเขาประชุมกับผู้เฒ่าและปรึกษากันแล้ว พวกเขาก็
แจกเงินจำนวนมากให้กับทหาร
13 พูดว่า “พวกเจ้าจงพูดว่า ‘พวกสาวกของเขามาลักเอาศพ
ไปในเวลากลางคืน ขณะที่พวกเรากำลังนอนหลับอยู่’

14 ถ้าเรื่องนี้ทราบถึงหูผู้ว่าราชการ เราก็จะพูดโน้มน้าวเขา
แล้วปกป้องท่านไว้
15 พวกเขาจึงรับเงินแล้วทำตามที่ได้รับคำสั่งสอน และเรื่อง
นี้ก็ยังคงแพร่สะพัดไปในหมู่พวกยิวจนถึงทุกวันนี้
16 จากนั้นสาวกทั้งสิบเอ็ดคนก็ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขาที่
พระเยซูทรงกำหนดไว้
17 เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์แล้ว พวกเขาก็กราบพระองค์ แต่
บางคนยังสงสัยอยู่
18 พระเยซูจึงเสด็จมาตรัสแก่พวกเขาว่า “ อำนาจทั้งสิ้นใน
สวรรค์และในแผ่นดินโลกได้รับมอบไว้แก่เราแล้ว”
19 เพราะฉะนั้น พวกท่านจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับ
บัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ
บริสุทธิ์
20 สอนเขาให้ถือรักษาทุกสิ่งที่เราสั่งพวกท่านไว้ และดูเถิด
เราจะอยู่กับพวกท่านเสมอไป จนกว่าโลกจะสลาย อาเมน

พระกิตติคุณของมาระโก

บทที่ 1

1 จุดเริ่มต้นของข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า
2 ตามที่เขียนไว้ในบรรดาผู้เผยพระวจนะว่า ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมทางไว้ข้างหน้าท่าน
3 เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมทางสำหรับพระเจ้า จงทำทางของพระองค์ให้ตรง
4 ยอห์นทำพิธีบัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาแห่งการกลับใจเพื่อการอภัยบาป
5 และคนทั่วแคว้นยูเดียและชาวกรุงเยรูซาเล็มก็ออกไปหาพระองค์ และรับบัพติศมาจากพระองค์ในแม่น้ำจอร์แดนสารภาพบาปของตน
6 ยอห์นสวมเสื้อผ้าขนอูฐและมีหนังคาดเอว และกินตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า
7 และทรงเทศนาว่า "จะมีผู้หนึ่งเสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าซึ่งทรงฤทธิ์ยิ่งกว่าข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะก้มลงแก้เชือกรองเท้าของพระองค์"
8 ฉันให้พวกท่านรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์จะทรงให้พวกท่านรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
9 คราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีและทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน
10 ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นจากน้ำแล้ว พระองค์ก็ทรงเห็นฟ้าเปิดออก และพระวิญญาณเหมือนนกพิราบเสด็จลงมาบนพระองค์
11 และมีเสียงจากสวรรค์ตรัสว่า เจ้าเป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ที่เราพอใจมาก
12 ทันใดนั้น พระวิญญาณทรงนำเขาเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
13 และพระองค์ทรงอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบวัน ถูกซาตานทดลอง และทรงอยู่กับสัตว์ป่า และเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
14 ครั้นยอห์นถูกจองจำแล้ว พระเยซูเสด็จมายังแคว้นกาลิลีทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า
15 และตรัสว่า เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็ใกล้เข้ามาแล้ว จงกลับใจใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐ
16 เมื่อพระองค์เสด็จผ่านไปตามชายทะเลกาลิลี พระองค์ทรงเห็นซีโมนกับอันดรูว์น้องชายของเขากำลังทอดแหอยู่ในทะเล เพราะว่าทั้งสองเป็นชาวประมง
17 พระเยซูจึงตรัสแก่พวกเขาว่า จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคน
18 แล้วพวกเขาละทิ้งอวนของตนแล้วติดตามพระองค์ทันที
19 เมื่อพระองค์เสด็จไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรเศเบดีและโยฮันน้องชายของยากอบกำลังซ่อมอวนอยู่ในเรือ
20 แล้วพระองค์ก็ทรงเรียกพวกเขาทันที แล้วพวกเขาละทิ้งซีเบดีบิดาของพวกเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง แล้วติดตามพระองค์ไป
21 แล้วพระองค์กับพวกเขาเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม และทันใดนั้นเมื่อถึงวันสะบาโต พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน
22พวกเขาประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงสอนพวกเขาอย่างผู้มีสิทธิอำนาจ ไม่ใช่เหมือนพวกธรรมาจารย์
23 และมีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาของพวกเขามีผีโสโครกสิง และเขาร้องตะโกนว่า
24 และกล่าวว่า “ปล่อยเราไว้ตามลำพังเถอะ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ เรามีธุระอะไรกับท่าน ท่านมาทำลายพวกเราหรือข้าพเจ้ารู้จักท่านแล้ว ท่านเป็นใคร คือพระผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า”
25 พระเยซูจึงทรงตักเตือนเขาว่า จงเงียบและออกไปจากเขาเถิด
26 และเมื่อวิญญาณชั่วร้ายได้ทำร้ายเขา และร้องเสียงดังเขาก็ออกไปจากเขา
27 คนทั้งหลายก็ประหลาดใจจนถามกันว่า “เรื่องนี้คืออะไร คำสอนใหม่นี้คืออะไร เพราะว่าพระองค์ทรงใช้อำนาจสั่งวิญญาณชั่วร้าย และวิญญาณเหล่านั้นก็เชื่อฟังพระองค์”
28 ทันใดนั้น ชื่อเสียงของพระองค์ก็แพร่หลายไปทั่วบริเวณรอบแคว้นกาลิลี
29 เมื่อพระองค์กับสาวกออกจากธรรมศาลาแล้ว พระองค์ก็เข้าไปในบ้านของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับยากอบและโยฮัน
30 ส่วนแม่ภรรยาของซีโมนนอนป่วยเป็นไข้ ทันใดนั้นพวกเขาจึงบอกเขาถึงเรื่องของนาง
31 แล้วท่านก็เข้ามาจับมือเธอแล้วพยุงเธอขึ้น ทันใดนั้นไข้ก็หายจากเธอ และเธอได้ปรนนิบัติพวกเขา
32 เมื่อถึงเวลาเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตก พวกเขาก็พาคนเจ็บป่วยและคนถูกผีเข้ามาหาพระองค์
33 และคนทั้งเมืองก็มารวมกันอยู่ที่ประตู
34 และพระองค์ทรงรักษาคนจำนวนมากที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆ และทรงขับผีออกไปมากมาย และทรงไม่ยอมให้ผีพูดเพราะว่ามันรู้จักพระองค์
35 และเมื่อรุ่งเช้าพระองค์ทรงตื่นขึ้นนานก่อนรุ่งเช้า พระองค์ก็เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยวแห่งหนึ่งและทรงอธิษฐานอยู่ที่นั่น
36 ฝ่ายซีโมนกับพวกที่อยู่ด้วยก็ติดตามไปด้วย
37 เมื่อพบพระองค์แล้ว พวกเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ทุกคนแสวงหาพระองค์”
38 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ เราจงไปยังเมืองอื่นๆ ที่เราจะไปเพื่อเราจะได้เทศนาที่นั่นด้วย เพราะว่าเราออกมาดังนี้”
39 แล้วพระองค์ทรงเทศนาในธรรมศาลาของพวกเขาทั่วแคว้นกาลิลี และทรงขับผีออก
40 และมีคนโรคเรื้อนมาหาพระองค์ อ้อนวอนพระองค์ แล้วคุกเข่าลงทูลว่า “ถ้าพระองค์ประสงค์ พระองค์ก็สามารถทรงทำให้ข้าพระองค์หายได้”
41 พระเยซูทรงสงสารเขา จึงทรงยื่นพระหัตถ์แตะเขาแล้วตรัสว่า “ เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด”
42 เมื่อพระองค์ตรัสแล้ว โรคเรื้อนก็หายจากพระองค์ทันทีและพระองค์ก็ทรงหายเป็นปกติ
43 แล้วท่านได้สั่งเขาอย่างเร่งรีบแล้วส่งเขาไปทันที
44 และตรัสแก่ท่านว่า อย่าบอกเรื่องนี้กับใครเลย แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาเพื่อการชำระตัวของท่านตามที่โมเสสสั่งไว้ เพื่อเป็นพยานแก่คนเหล่านั้น
45 แต่เขาออกไปแล้วเริ่มประกาศเรื่องนั้นมากและแพร่งพรายออกไปมาก จนพระเยซูไม่สามารถเข้าในเมืองได้อย่างเปิดเผยอีกต่อไป แต่ต้องประทับอยู่ภายนอกในที่เปลี่ยว และผู้คนจากทุกทิศทุกทางมาหาพระองค์

บทที่ 2

1 แล้วภายหลังอีกไม่กี่วัน พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุมอีก และมีคนบอกว่าพระองค์อยู่ในบ้าน
2 ทันใดนั้นมีคนเป็นอันมากมารวมกันจนไม่มีที่ให้รับ แม้กระนั้นก็ไม่ถึงขนาดที่รออยู่หน้าประตูด้วยซ้ำ แล้วพระองค์ก็ทรงเทศนาพระวจนะแก่พวกเขา
3 และเขาทั้งหลายไปหาพระองค์ แล้วนำคนเป็นอัมพาตคนหนึ่งซึ่งมีลูกสี่คนมาด้วย
4 ครั้นเข้าไปใกล้เขาไม่ไหวเพราะเหตุบีบรัด จึงเปิดหลังคาตรงที่เขาอยู่ออก แล้วรื้อหลังคาออก จากนั้นจึงหย่อนเตียงที่คนเป็นอัมพาตนอนอยู่ลงมา
5 เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่อของพวกเขา จึงตรัสกับคนเป็นอัมพาตว่า “ ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”
6 แต่พวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และคิดในใจว่า
7 เหตุใดคนนี้จึงพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าอย่างนี้ ใครจะอภัยบาปได้นอกจากพระเจ้าเท่านั้น?
8 และทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงรับรู้ในวิญญาณของพระองค์ว่าพวกเขาคิดเช่นนี้ภายในใจ พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ ทำไมพวกท่านจึงคิดเรื่องเหล่านี้อยู่ในใจ?”
9 การพูดกับคนเป็นอัมพาตว่า บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว หรือพูดว่า จงลุกขึ้น ยกเตียงแล้วเดินไป นั้น จะง่ายกว่ากัน
10 แต่เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะอภัยบาปได้ (พระองค์ตรัสแก่คนเป็นอัมพาตว่า)
11 เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนของเจ้า และกลับไปบ้านของเจ้าเถิด
12 แล้วทันใดนั้นท่านก็ลุกขึ้นยกเตียงออกไปต่อหน้าคนทั้งหมด ทำเอาคนทั้งหมดประหลาดใจและสรรเสริญพระเจ้าว่า “เราไม่เคยเห็นเช่นนี้มาก่อน”
13 แล้วพระองค์เสด็จไปตามฝั่งทะเลอีก และฝูงชนทั้งหมดมาหาพระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงสั่งสอนพวกเขา
14 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไป พระองค์เห็นเลวีบุตรอัลเฟอัสกำลังนั่งอยู่ที่ด่านเก็บเงิน จึงตรัสกับเลวีว่า “ จงตามเรามา” เลวีจึงลุกขึ้นติดตามพระองค์ไป
15 เมื่อพระเยซูทรงเสวยพระกระยาหารอยู่ในบ้านของพระองค์ มีคนเก็บภาษีและคนบาปจำนวนมากมานั่งร่วมโต๊ะกับพระองค์และกับเหล่าสาวกของพระองค์ เพราะมีหลายคนติดตามพระองค์ไป
16 เมื่อพวกธรรมาจารย์และฟาริสีเห็นพระองค์ทรงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาป พวกเขาก็ถามสาวกของพระองค์ว่า "เหตุใดพระองค์จึงรับประทานอาหารและดื่มร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาป"
17 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า คนปกติทั่วไปไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ เรามาไม่ใช่เพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจ
18 พวกสาวกของยอห์นและฟาริสีก็ถือศีลอด และมาทูลพระองค์ว่า เหตุใดพวกสาวกของยอห์นและฟาริสีจึงถือศีลอด แต่พวกสาวกของพระองค์กลับไม่ถือศีลอด?
19 พระเยซูจึงตรัสถามพวกเขาว่า “ บุตรหลานของเจ้าบ่าวจะอดอาหารในขณะที่เจ้าบ่าวอยู่ด้วยได้อย่างไร? ตราบใดที่เจ้าบ่าวอยู่ด้วย พวกเขาก็อดอาหารไม่ได้”
20 แต่จะมีวันหนึ่งที่เจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป และในวันนั้นพวกเขาจะอดอาหาร
21 ไม่มีผู้ใดเอาผ้าใหม่มาปะเสื้อเก่า มิฉะนั้น ผ้าใหม่ที่ปะติดก็จะดึงเสื้อเก่าออกไป และรอยขาดก็จะยิ่งกว้างมากขึ้น
22 และไม่มีผู้ใดเอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังเก่า มิฉะนั้นเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังแตก และเหล้าองุ่นก็จะหก และถุงหนังก็จะเสีย แต่เหล้าองุ่นใหม่จะต้องใส่ในถุงหนังใหม่
23 ครั้นถึงวันสะบาโต พระองค์ก็เสด็จผ่านทุ่งข้าวโพด และเมื่อสาวกของพระองค์ไปเด็ดรวงข้าวโพด พระองค์ก็ทรงกระทำดังนี้
24พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า "ดูเถิด ทำไมในวันสะบาโตพวกเขาจึงทำสิ่งที่มิใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์"
25แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ พวกเจ้าไม่เคยอ่านหรือว่าดาวิดได้กระทำสิ่งใดเมื่อเขาขัดสนและหิวโหย ทั้งเขาและคนที่อยู่ด้วย?”
26 ในสมัยของอาบียาธาร์มหาปุโรหิต ท่านเข้าไปในพระนิเวศน์ของพระเจ้า และกินขนมปังแสดงพระธรรมซึ่งมิควรให้รับประทานได้ เว้นแต่สำหรับปุโรหิตเท่านั้น และยังแจกให้ผู้ที่อยู่กับท่านด้วย
27 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า วันสะบาโตนั้นทรงสร้างขึ้นเพื่อมนุษย์ ไม่ใช่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อวันสะบาโต
28 เพราะฉะนั้นบุตรมนุษย์จึงเป็นเจ้านายเหนือวันสะบาโตด้วย

บทที่ 3

1 แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และพบคนมือเหี่ยวคนหนึ่งอยู่ที่นั่น
2 พวกเขาคอยดูว่าพระองค์จะรักษาคนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อพวกเขาจะได้กล่าวโทษเขาได้
3 แล้วพระองค์ตรัสแก่คนมือเหี่ยวว่า จงยืนออกมา
4 พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า “ ในวันสะบาโตนั้น ควรทำความดีหรือทำความชั่ว ควรช่วยชีวิตหรือควรฆ่า” แต่พวกเขากลับนิ่งเฉย
5 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรดูพวกเขาโดยรอบด้วยพระพิโรธ เพราะทรงเศร้าพระทัยที่ใจของพวกเขาแข็งกระด้าง พระองค์จึงตรัสแก่ชายคนนั้นว่า จงเหยียดมือออกเถิด” ชายคนนั้นจึงเหยียดมือออก และมือของเขาก็กลับคืนเป็นปกติเช่นเดียวกับมืออีกข้างหนึ่ง
6 พวกฟาริสีก็ออกไป แล้วปรึกษากับพวกเฮโรดทันทีถึงพระองค์ว่าจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร
7 แต่พระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เสด็จออกไปยังทะเล และฝูงชนจำนวนมากจากแคว้นกาลิลีติดตามพระองค์ไป และจากแคว้นยูเดียติดตามพระองค์ไป
8 และจากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเอโดม และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และจากเมืองไทร์และเมืองซีดอน ฝูงชนจำนวนมาก เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องใหญ่โตที่พระองค์ทรงกระทำ ก็มาหาพระองค์
9 แล้วพระองค์ตรัสแก่บรรดาสาวกของพระองค์ว่า ควรให้เรือเล็กคอยรับพระองค์ไว้ เพราะคนมากมายจะได้ไม่เบียดเสียดพระองค์
10 เพราะพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมาก จนคนทั้งหลายเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะสัมผัสพระองค์ คือบรรดาคนที่เป็นโรคระบาด
11 และผีโสโครกทั้งหลายเมื่อเห็นพระองค์ ต่างก็หมอบลงกราบพระองค์แล้วร้องว่า พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า
12 แล้วพระเจ้าได้ทรงกำชับพวกเขาอย่างเข้มงวดไม่ให้บอกพระองค์ให้รู้
13 แล้วพระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และทรงเรียกผู้ที่พระองค์พอพระทัย และเขาก็มาหาพระองค์

14 และพระองค์ทรงแต่งตั้งสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะได้ทรงส่งพวกเขาออกไปประกาศข่าวประเสริฐ
15 และมีฤทธิ์รักษาโรคภัยไข้เจ็บและขับไล่ผีได้
16 และซีโมนพระองค์ทรงขนานนามว่าเปโตร
17 และยากอบบุตรของเศเบดี และโยฮันพี่ชายของยากอบ และพระองค์ทรงขนานนามพวกเขาว่า โบอาเนอเจส ซึ่งแปลว่า บุตรแห่งฟ้าร้อง
18 และอันดรูว์ ฟีลิป บาร์โธโลมิว มัทธิว โทมัส ยากอบบุตรอัลเฟอัส ทัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน
19 และยูดาส อิสคาริโอท ซึ่งทรยศพระองค์ และเขาทั้งหลายก็เข้าไปในบ้าน
20 และฝูงชนก็มารวมกันอีก จนพวกเขาไม่สามารถกินอาหารได้
21 เมื่อเพื่อนๆ ของพระองค์ได้ยินเรื่องนั้น พวกเขาก็ออกไปเพื่อจับพระองค์ เพราะพวกเขาพูดว่า พระองค์วิกลจริตแล้ว
22 พวกธรรมาจารย์ที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็พูดว่า "เขามีเบเอลเซบูล และเขาก็ขับผีออกโดยใช้อำนาจเจ้าแห่งผี"
23 แล้วพระองค์ทรงเรียกพวกเขาเข้ามาและตรัสแก่พวกเขาเป็นคำอุปมาว่า " ซาตานจะขับซาตานออกได้อย่างไร"
24 และถ้าราชอาณาจักรใดๆ เกิดแตกแยกกัน ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้
25 และถ้าบ้านใดแตกแยกกัน บ้านนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้
26 และถ้าซาตานลุกขึ้นต่อต้านตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ไม่สามารถตั้งอยู่ได้ แต่ก็จะสิ้นสุดลง
27 ไม่มีผู้ใดจะเข้าไปในบ้านของคนที่มีกำลังมาก และปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่เขาจะมัดคนที่มีกำลังมากนั้นเสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในบ้านของเขาได้
28 จริงเราบอกท่านทั้งหลายว่า บาปทั้งหมดจะได้รับการอภัยให้แก่บุตรแห่งมนุษย์ และคำหมิ่นประมาทใดๆ ก็ตามที่พวกเขาได้กล่าวดูหมิ่น
29 แต่ผู้ใดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่มีวันได้รับการอภัยโทษ แต่จะต้องถูกลงโทษนิรันดร์
30 เพราะพวกเขาพูดว่า เขามีผีโสโครก
31 ขณะนั้น พวกพี่ชายและมารดาของพระองค์มา ยืนอยู่ข้างนอก ส่งคนไปหาพระองค์ เรียกพระองค์ว่า
32 และฝูงชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ และพวกเขาก็พูดกับพระองค์ว่า "นี่แน่ะ มารดาและพวกพี่ชายของพระองค์กำลังตามหาพระองค์อยู่ข้างนอก"
33 พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า ใครเป็นมารดาของเรา หรือใครเป็นพี่น้องของเรา?
34 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรดูผู้ที่นั่งล้อมรอบพระองค์แล้วตรัสว่า ดูเถิด นี่คือมารดาและพี่น้องของเรา
35 เพราะผู้ใดประพฤติตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นเป็นพี่ชายและพี่สาวและมารดาของเรา

บทที่ 4

1 แล้วพระองค์ก็เริ่มสั่งสอนที่ริมทะเลอีกครั้ง และมีคนมากมายมารวมกันหาพระองค์ พระองค์จึงเสด็จลงเรือไปประทับที่ทะเล และคนทั้งหมดก็อยู่ริมทะเลบนฝั่ง
2 และพระองค์ทรงสอนพวกเขาหลายเรื่องด้วยคำอุปมา และตรัสแก่พวกเขาในคำสอนของพระองค์ว่า
3 จงฟังเถิด ดูเถิด มีผู้หว่านพืชออกไปหว่านพืช
4 และเมื่อเขาหว่านพืช ก็มีบางส่วนตกตามทาง และนกในอากาศก็มากินพืชเหล่านั้นหมด
5 และบางส่วนก็ตกบนพื้นดินที่เป็นหินซึ่งมีดินไม่มาก แล้วก็งอกขึ้นทันที เพราะดินไม่ลึก
6 แต่เมื่อพระอาทิตย์ขึ้นก็ถูกแดดเผา และเพราะไม่มีรากจึงเหี่ยวเฉาไป
7 บางส่วนก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาปกคลุมจนตาย จึงไม่เกิดผลเลย
8 ส่วนพืชชนิดอื่นๆ ก็ตกบนดินดี และออกผลงอกเงยขึ้นและเจริญพันธุ์ มีสามสิบต้นบ้าง หกสิบต้นบ้าง ร้อยต้นบ้าง
9 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ใครมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด
10 เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง ผู้ที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคนก็ถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น
11 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า " ความลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าถูกประทานแก่พวกท่าน แต่สำหรับบรรดาคนภายนอกสิ่งเหล่านี้ล้วนกระทำกันเป็นคำอุปมา"
12 เพื่อว่าเมื่อพวกเขาเห็นแล้ว พวกเขาก็จะเห็น แต่กลับไม่รับรู้ และเมื่อพวกเขาได้ยิน พวกเขาก็ได้ยิน แต่ไม่เข้าใจ เพื่อว่าเมื่อพวกเขากลับใจใหม่ พวกเขาจะไม่ได้รับการอภัยบาปของพวกเขา
13 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ พวกเจ้าไม่รู้จักคำอุปมาข้อนี้หรือ? แล้วพวกเจ้าจะรู้จักคำอุปมาทั้งหมดได้อย่างไร?”
14 ผู้หว่านย่อมหว่านพระวจนะ
15 และพวกเหล่านี้คือคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ริมทางซึ่งพระวจนะถูกหว่านลงไป แต่เมื่อพวกเขาได้ยินแล้ว ซาตานก็มาทันทีและนำเอาพระวจนะที่หว่านลงในใจของพวกเขาไปเสีย
16 และคนเหล่านี้ก็เหมือนกันซึ่งหว่านลงในพื้นดินที่มีหินเมื่อพวกเขาได้ยินพระวจนะ ก็รับทันทีด้วยความยินดี
17 และไม่มีรากในตัวเอง และคงอยู่เพียงชั่วขณะหนึ่ง ต่อมาเมื่อเกิดความทุกข์ยากหรือการข่มเหงเพราะพระวจนะนั้นพวกเขาก็สะดุดใจทันที
18 และพวกเหล่านี้คือผู้ที่หว่านลงในพุ่มหนาม คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะ
19 ความกังวลในโลกนี้ และความลวงในทรัพย์สมบัติ และความใคร่ในสิ่งอื่นๆ เข้ามาครอบงำพระวจนะนั้น และก็ไม่เกิดผล
20 และพวกที่หว่านลงในดินดี เหล่านี้คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วรับไว้ และเกิดผล สามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง
21 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ จะจุดตะเกียงไว้ใต้ถังหรือใต้เตียง หรือจะตั้งไว้บนเชิงตะเกียงไม่ได้หรือ”
22 เพราะไม่มีสิ่งใดที่ถูกซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ถูกเปิดเผย และไม่มีสิ่งใดที่ถูกปกปิดไว้โดยไม่ได้เปิดเผยออกมา
23 ถ้าผู้ใดมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด
24 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า จงระวังสิ่งที่ท่านได้ยินเถิด ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานใด ท่านก็จะได้รับตวงให้เขาด้วยทะนานนั้น และผู้ที่ฟังท่านก็จะได้รับเพิ่มด้วยทะนานนั้น”
25 เพราะผู้ใดมีอยู่แล้วก็จะได้รับเพิ่มเติมให้ผู้นั้น ส่วนผู้ใดไม่มีนั้น แม้สิ่งที่เขามีก็จะถูกพรากไปจากเขา
26 และพระองค์ตรัสว่า อาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นเหมือนคนหว่านเมล็ดพืชลงในดิน
27 และควรจะนอนหลับและลุกขึ้นทั้งกลางวันและกลางคืนและเมล็ดพืชจะงอกและเติบโตขึ้น เขาไม่รู้ว่าอย่างไร
28 เพราะว่าแผ่นดินก็ให้ผลออกมาเอง คือเป็นใบก่อน แล้วจึงเป็นรวง และหลังจากนั้นก็มีเมล็ดข้าวที่ออกเต็มรวง
29 แต่เมื่อผลออกแล้ว เขาก็เอาเคียวแทงทันที เพราะถึงเวลาเก็บเกี่ยวแล้ว
30 แล้วพระองค์ตรัสว่า เราจะเปรียบราชอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับอะไร หรือจะเปรียบกับสิ่งใด
31 เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด ซึ่งเมื่อหว่านลงในดิน ก็มีขนาดเล็กกว่าเมล็ดพืชทั้งหมดที่มีอยู่ในดิน

32 แต่เมื่อหว่านลงไปแล้วก็เจริญเติบโตใหญ่โตกว่าผักอื่นใด
ทั้งสิ้น และแตกกิ่งก้านสาขาใหญ่จนนกในอากาศสามารถมา
อาศัยอยู่ใต้ร่มเงาของมันได้
33 พระองค์ตรัสพระวจนะกับเขาด้วยคำอุปมาเช่นนั้นเป็นอัน
มาก ตามที่พวกเขาสามารถฟังได้
34 แต่พระองค์ไม่ตรัสกับเขาโดยเฉพาะคำอุปมา และเมื่อ
พวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์ก็อธิบายเรื่องราวทั้งหมดให้
เหล่าสาวกฟัง
35 และเมื่อเย็นวันนั้น พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ ให้เราข้ามไป
ฟากข้างโน้นกันเถิด”
36 และเมื่อพวกเขาส่งฝูงชนไปแล้ว พวกเขาจึงพาพระองค์
ไปขณะที่พระองค์อยู่ในเรือ และยังมีเรือเล็กลำอื่น ๆ อยู่กับ
พระองค์ด้วย
37 และเกิดพายุลมแรงมาก และคลื่นซัดเข้ามาในเรือจนเรือ
เต็มไปหมด
38 และพระองค์ทรงนอนหนุนหมอนอยู่ในท้ายเรือ คน
ทั้งหลายจึงปลุกพระองค์ขึ้นทูลว่า “อาจารย์ พระองค์ไม่ทรง
กังวลว่าพวกเราจะพินาศไปหรือ?”
39 พระองค์จึงทรงลุกขึ้นห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า “จงสงบ
เถิด” ลมก็หยุด และทะเลก็สงบเงียบอย่างยิ่ง
40 พระเยซูจึงตรัสแก่พวกเขา ว่า เหตุใดพวกท่านจึงกลัวนัก?
เหตุใดพวกท่านจึงไม่มีศรัทธา?
41 พวกเขาก็มีความกลัวอย่างยิ่งและพูดกันว่า “คนนี้เป็นใคร
กัน แม้แต่ลมและทะเลก็ยังเชื่อฟังเขา”

บทที่ 5

1 แล้วพวกเขามาถึงฝั่งตรงข้ามของทะเล เข้าไปในแคว้นกา
ดารา
2 เมื่อพระองค์เสด็จลงจากเรือ ทันใดนั้น มีชายคนหนึ่งซึ่งมีผี
โสโครกออกมาจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์
3 ผู้ที่อาศัยอยู่ท่ามกลางหลุมศพ และไม่มีใครสามารถผูกมัด
เขาได้ แม้กระทั่งด้วยโซ่ตรวน
4 เพราะว่าเขาเคยถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนหลายครั้ง และ
เขาเคยดึงโซ่ตรวนขาดและหักโซ่ตรวนเป็นชิ้นๆ มาแล้ว ไม่มี
ใครสามารถฝึกเขาให้เชื่องได้
5 และเขาอยู่ในภูเขาและในหลุมฝังศพเสมอทั้งกลางวันและ
กลางคืน ร้องไห้และทำร้ายตัวเองด้วยหิน
6 แต่เมื่อเห็นพระเยซูอยู่แต่ไกล เขาก็วิ่งไปนมัสการพระองค์
7 และร้องเสียงดังว่า “พระเยซู บุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด
ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องอะไรกับท่าน ข้าพเจ้าขอสาบานต่อพระเจ้า
ว่า ท่านอย่าทรมานข้าพเจ้าเลย”
8 เพราะพระองค์ตรัสแก่เขาว่า เจ้าวิญญาณชั่วร้าย จงออกไป
จากมนุษย์ผู้นี้เถิด
9 และท่านถามมัน ว่า “ชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อของฉันคือลี
เจียน เพราะว่าพวกเรามีจำนวนมาก”
10 และท่านได้วิงวอนพระองค์อย่างยิ่งว่าอย่าทรงขับไล่พวก
เขาออกไปจากแผ่นดินนี้
11 ในเวลานั้นมีหมูฝูงใหญ่กำลังกินอาหารอยู่ใกล้ภูเขา
12 ผีทั้งหลายก็อ้อนวอนพระองค์ว่า “โปรดส่งพวกเราเข้าไป
ในฝูงหมูเถิด เพื่อพวกเราจะได้เข้าไปในฝูงพวกมัน”
13 พระเยซูจึงทรงอนุญาตทันที ผีโสโครกก็ออกไปเข้าสิงหมู
และหมูทั้งฝูงก็วิ่งลงเนินชันลงไปในทะเล (มีประมาณสองพัน
ตัว) จนสำลักน้ำในทะเล
14 และบรรดาผู้เลี้ยงหมูก็วิ่งไปเล่าเรื่องนั้นในเมืองและใน
ชนบท แล้วพวกเขาออกไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น
15และเมื่อมาถึงพระเยซู พวกเขาเห็นคนที่ถูกผีเข้าและ
กองทัพทั้งกองนั่งอยู่ สวมเสื้อผ้าและมีจิตใจปกติ พวกเขาก็
มีความกลัว
16 และผู้ที่เห็นเหตุการณ์ก็เล่าให้พวกเขาฟังถึงเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นกับผู้ที่ถูกปีศาจเข้าสิง และเรื่องหมูด้วย
17 พวกเขาจึงเริ่มขอร้องให้พระองค์ออกไปจากเขตแดนของ
พวกเขา
18 เมื่อพระองค์ลงเรือ คนที่เคยถูกปีศาจเข้าสิงก็อธิษฐาน
ขอให้ติดตามพระองค์ไป
19 แต่พระเยซูไม่ทรงยอมให้เขาทำ แต่ตรัสกับเขาว่า “ จง
กลับไปบ้านหาเพื่อนฝูงของเจ้า แล้วบอกพวกเขาว่าพระเจ้า
ทรงกระทำสิ่งยิ่งใหญ่ใดบ้างสำหรับเจ้า และทรงเมตตาเจ้า”
20 แล้วเขาได้ออกเดินทาง และเริ่มประกาศในแคว้นเดคาโป
ลิสถึงสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ที่พระเยซูได้ทรงกระทำสำหรับเขา
และคนทั้งหลายก็ประหลาดใจ
21 ครั้นพระเยซูเสด็จข้ามฟากมาโดยเรืออีกครั้ง มีคน
มากมายมารวมตัวเพื่อเฝ้าพระองค์ และพระองค์อยู่ใกล้ทะเล
แล้ว
22 ทันใดนั้น มีหัวหน้าธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไจรัส เข้ามา เมื่อ
เห็นพระองค์แล้ว เขาก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์
23 และวิงวอนพระองค์เป็นอันมากว่า “ลูกสาวของข้า
พระองค์ป่วยเกือบตาย ขอพระองค์โปรดเสด็จไปวางพระ
หัตถ์บนนาง เพื่อนางจะหายจากโรค และนางจะมีชีวิตอยู่”
24 และพระเยซูก็เสด็จไปกับเขา และมีผู้คนมากมายติดตาม
พระองค์ไปและรุมล้อมพระองค์
25 และมีสตรีคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดมาสิบสองปีแล้ว
26 และได้ทนทุกข์ทรมานจากแพทย์หลายท่าน และได้ใช้
ทรัพย์สมบัติทั้งหมดของตนไป แต่ก็ไม่ดีขึ้นเลย กลับยิ่งแย่
ลงไปอีก
27 ครั้นนางได้ยินเรื่องพระเยซู เธอก็เข้ามาข้างหลังฝูงชน
และแตะฉลองพระองค์
28 เพราะนางกล่าวว่า “ถ้าฉันได้แตะแต่เสื้อผ้าของพระองค์
ฉันก็จะหายเป็นปกติ”
29 ทันใดนั้นโลหิตของนางก็แห้งเหือด และนางรู้สึกใน
ร่างกายว่านางหายจากโรคระบาดนั้นแล้ว
30 พระเยซูทรงทราบทันทีว่าฤทธิ์ออกจากพระองค์แล้ว จึง
หันพระองค์ไปมาท่ามกลางฝูงชนแล้วตรัสว่า " ใครแตะต้อง
เสื้อของเรา"
31 เหล่าสาวกของพระองค์จึงบอกพระองค์ว่า “ท่านเห็นฝูง
ชนเบียดเสียดกันอยู่ที่ท่าน ท่านจึงถามเขาว่า ‘ใครแตะต้อง
เรา’ ”
32 แล้วเขามองดูรอบๆ เพื่อดูว่าใครเป็นคนทำสิ่งนี้
33ฝ่ายผู้หญิงนั้นกลัวและสั่นสะท้าน เพราะรู้ถึงเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นกับตน จึงเข้ามากราบพระองค์และบอกความจริง
ทั้งหมดให้พระองค์ฟัง
34 พระองค์จึงตรัสแก่เธอว่า “ ลูกเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าทำ
ให้เจ้าหายจากโรคภัยไข้เจ็บ จงไปเป็นสุขและหายจาก
โรคภัยไข้เจ็บเถิด”
35 ขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่ มีบางคนมาจากบ้านนายธรรม
ศาลาพูดว่า “ธิดาของท่านตายแล้ว เหตุใดท่านยังรบกวน
อาจารย์อีก”
36 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำที่ตรัสไว้แล้ว พระองค์จึงตรัสแก่
นายธรรมศาลาว่า “ อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น”
37 และพระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดติดตามพระองค์ไป เว้นแต่
เปโตร ยากอบ และยอห์นพี่ชายของยากอบ
38 แล้วพระองค์เสด็จไปที่บ้านของนายธรรมศาลา
ทอดพระเนตรเห็นคนวุ่นวายและคนร้องไห้คร่ำครวญเป็นอัน
มาก
39 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้ว พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า
“ ทำไมพวกเจ้าจึงร้องไห้วุ่นวายกันนัก สตรีผู้นี้ไม่ตาย แต่
หลับอยู่”

40 พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์ แต่เมื่อพระองค์ขับไล่พวกเขาทั้งหมดออกไปแล้ว พระองค์ก็พาพ่อและแม่ของนางสาวคนนั้นและคนที่อยู่กับพระองค์เข้าไปในที่ที่นางสาวคนนั้นนอนอยู่
41 แล้วท่านก็จับมือนางสาวนั้นแล้วตรัสแก่นางว่า “ ทาลีธาคูมิ” ซึ่งแปลว่า “นางสาวเอ๋ย เราบอกเจ้าให้ลุกขึ้น”
42 ทันใดนั้นนางก็ลุกขึ้นเดินไป เพราะนางมีอายุสิบสองปี ชาวบ้านต่างประหลาดใจยิ่งนัก
43 และพระองค์ได้กำชับพวกเขาอย่างเคร่งครัดไม่ให้ผู้ใดรู้เรื่องนี้ และทรงสั่งให้ประทานอาหารแก่เธอ

บทที่ 6

1 แล้วพระองค์เสด็จออกจากที่นั่นไปยังบ้านเกิดของพระองค์ และเหล่าสาวกก็ตามพระองค์ไป
2 ครั้นถึงวันสะบาโต พระองค์ทรงเริ่มสั่งสอนในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจพูดว่า "คนนี้ได้สิ่งเหล่านี้มาจากไหน? และปัญญาที่ประทานให้แก่เขาเป็นเช่นนี้เป็นปัญญาชนิดใด? แม้แต่การอัศจรรย์เช่นนี้ก็กระทำได้โดยพระหัตถ์ของพระองค์?"
3 คนผู้นี้มิใช่ช่างไม้ บุตรของมารีย์ พี่ชายของยากอบ โยเสส ยูดาห์ และซีโมนหรือ? และน้องสาวของเขาอยู่ที่นี่กับเราไม่ใช่หรือ? และพวกเธอก็ขุ่นเคืองในตัวเขา
4 แต่พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า " ผู้เผยพระวจนะย่อมไม่ได้รับเกียรติ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตนเอง ในหมู่ญาติพี่น้องของตนเอง และในบ้านของตนเอง"
5 และพระองค์ไม่สามารถทำการอัศจรรย์ใดๆ ได้ เว้นแต่จะวางพระหัตถ์บนคนป่วยไม่กี่คนแล้วรักษาพวกเขาให้หาย
6 พระองค์ทรงประหลาดใจเพราะพวกเขาไม่เชื่อพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านต่างๆ
7 แล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกทั้งสิบสองคนมาแล้วทรงเริ่มส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ๆ และทรงประทานอำนาจให้พวกเขาเหนือผีโสโครก
8 และทรงสั่งพวกเขาไม่ให้นำสิ่งใดไปในการเดินทาง เว้นแต่ไม้เท้าเท่านั้น ไม่เอาย่าม ไม่เอาขนมปัง ไม่เอาเงินในกระเป๋า
9 แต่จงสวมรองเท้าแตะ และอย่าสวมเสื้อสองตัว
10 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ เมื่อท่านเข้าไปในบ้านใด จงอยู่ในที่นั้นจนกว่าจะออกจากบ้านนั้น”
11 และผู้ใดไม่ต้อนรับและไม่ฟังท่าน เมื่อท่านจากไป จงสะบัดฝุ่นใต้เท้าของท่านออกเพื่อเป็นพยานต่อพวกเขา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษา เมืองโซดอมและเมืองโกโมราห์จะได้รับโทษเบากว่าเมืองนั้น
12 พวกเขาออกไปเทศนาสั่งสอนให้คนทั้งหลายกลับใจ
13 พวกเขาจึงขับผีออกไปมากมาย และเจิมน้ำมันให้คนเจ็บป่วยมากมาย แล้วก็รักษาพวกเขาให้หาย
14 และกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะชื่อของพระองค์เลื่องลือไป) และพระองค์ตรัสว่า ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้คืนพระชนม์จากความตาย และเพราะฉะนั้น การอัศจรรย์จึงปรากฏชัดขึ้นในตัวเขา
15 คนอื่นๆ พูดว่า เป็นเอลียาห์ คนอื่นๆ พูดว่า เป็นศาสดาพยากรณ์ หรือเหมือนศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง
16 เมื่อเฮโรดได้ยินเรื่องนั้นจึงกล่าวว่า “เป็นยอห์นผู้ที่เราตัดศีรษะเสียแล้ว เขาได้คืนพระชนม์จากความตายแล้ว”
17 เพราะว่าเฮโรดเองก็ส่งคนไปจับยอห์นและมัดเขาไว้ในคุกเพื่อเห็นแก่เฮโรเดียสภรรยาของฟีลิปพี่ชายของเขา เพราะว่าเขาได้แต่งงานกับเธอ
18 เพราะยอห์นได้กล่าวแก่เฮโรดว่า “ท่านไม่ชอบรับภรรยาของพี่ชาย”
19 ดังนั้น เฮโรเดียสจึงทะเลาะกับเขา และต้องการจะฆ่าเขาแต่ทำไม่ได้
20 เพราะว่าเฮโรดเกรงกลัวยอห์น เพราะรู้ว่าเขาเป็นคนชอบธรรมและศักดิ์สิทธิ์ จึงเฝ้าดูเขาอยู่ และเมื่อได้ฟังเขาแล้วเขาก็กระทำหลายสิ่งหลายอย่าง และฟังด้วยความยินดี
21 เมื่อถึงวันเหมาะซึ่งเป็นวันเกิดของเฮโรด เขาได้จัดงานเลี้ยงอาหารค่ำแก่บรรดาเจ้านาย ผู้บังคับบัญชาชั้นผู้ใหญ่และบรรดาหัวหน้าแคว้นกาลิลี
22 เมื่อธิดาของเฮโรเดียสผู้นั้นเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและผู้ที่นั่งร่วมกับพระองค์พอใจ กษัตริย์จึงตรัสกับนางสาวนั้นว่า “เจ้าขอสิ่งใดจากเรา เราจะให้สิ่งนั้น”
23 และท่านก็สาบานต่อนางว่า สิ่งใดที่เจ้าขอจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เจ้า จนถึงครึ่งหนึ่งของอาณาจักรของเรา”
24 แล้วนางก็ออกไปถามมารดาว่า “แม่จะขอสิ่งใดดี” นางตอบว่า “ศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมา”
25 แล้วนางก็เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทันทีและทูลว่า “ข้าพเจ้าขอให้พระองค์มอบศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาในจานใส่จานให้ข้าพเจ้าทีละชิ้น”
26 และกษัตริย์ก็เศร้าโศกยิ่งนัก แต่เพราะเห็นแก่คำสาบานของพระองค์ และเพราะเห็นแก่ผู้ที่นั่งร่วมกับพระองค์ พระองค์ก็มิได้ทรงปฏิเสธนาง
27 ทันใดนั้นกษัตริย์ทรงส่งเพชฌฆาตไป และสั่งให้นำศีรษะของเขาไป และเพชฌฆาตก็ไปตัดศีรษะของเขาในคุก
28 และนำศีรษะของเขาใส่ถาดมาให้หญิงสาวคนนั้น และหญิงสาวคนนั้นก็ส่งให้มารดาของเธอ
29 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินเรื่องนั้น พวกเขาก็มาเอาศพของพระองค์ไปฝังไว้ในอุโมงค์
30 และอัครสาวกเหล่านั้นก็มาประชุมกันกับพระเยซู แล้วเล่าทุกสิ่งให้พระองค์ฟัง ทั้งสิ่งที่พวกเขาทำและสิ่งที่พวกเขาสั่งสอน
31 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ พวกท่านจงแยกไปอยู่ในที่เปลี่ยวและพักผ่อนเสียก่อน เพราะว่ามีคนไปมาเป็นจำนวนมาก และไม่มีเวลาว่างแม้แต่จะกินอาหาร”
32 แล้วพวกเขาออกเดินทางไปยังที่ทุรกันดารโดยเรือส่วนตัว
33เมื่อประชาชนเห็นพวกท่านออกไปจากที่นั่น ก็มีหลายคนรู้จักพระองค์ จึงวิ่งออกจากเมืองทั้งหลายไปและพากันมาหาพระองค์
34เมื่อพระเยซูเสด็จออกไปก็ทรงเห็นคนมากมาย และทรงสงสารพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระองค์ก็เริ่มสอนพวกเขาหลายเรื่อง
35 ครั้นวันล่วงไปมากแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาหาพระองค์แล้วทูลว่า “ที่นี่เป็นถิ่นกันดาร และเวลาก็ล่วงไปมากแล้ว
36 จงไล่พวกเขาออกไปเถิด เพื่อพวกเขาจะได้ออกไปตามชนบทและตามหมู่บ้านต่างๆ และซื้ออาหารกิน เพราะว่าพวกเขาไม่มีอะไรจะกิน
37 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ จงให้พวกเขากินเถิด” พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “เราจะไปซื้อขนมปังมูลค่าสองร้อยเพนนีให้พวกเขากินดีไหม?”
38 พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “ พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน” ไปดูเถิด พวกเขารู้แล้วจึงกล่าวว่า “มีห้าก้อนและปลาสองตัว”
39 แล้วพระองค์ทรงบัญชาให้พวกเขาจัดคนทั้งหมดให้นั่งลงเป็นกลุ่มบนหญ้าเขียว
40 และพวกเขาก็นั่งลงเป็นแถวๆ ละร้อยคนและละห้าสิบคน
41 และเมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวแล้ว พระองค์ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณแล้วทรงหักขนมปังนั้นส่งให้เหล่าสาวกไปแจกให้พวกเขา และปลาสองตัวนั้นก็ทรงแบ่งให้สาวกทุกคน
42 และพวกเขาทั้งหมดได้กินจนอิ่ม

43 แล้วพวกเขาเก็บเศษอาหารและปลาได้สิบสองตะกร้าเต็ม
44 และผู้ที่กินขนมปังนั้นมีประมาณห้าพันคน
45 แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้สาวกของพระองค์ลงเรือทันทีและข้ามไปอีกฟากหนึ่งไปยังเมืองเบธไซดา ขณะที่พระองค์ทรงส่งประชาชนกลับไป
46 และเมื่อพระองค์ทรงส่งพวกเขาไปแล้ว พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน
47 เมื่อถึงเวลาเย็น เรือก็อยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่คนเดียวบนฝั่ง
48 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นพวกเขากำลังพายเรือกันอย่างเหนื่อยยาก เพราะลมพัดสวนทางกับพวกเขา เมื่อถึงเวลาประมาณยามสี่ของคืน พระองค์จึงเสด็จมาหาพวกเขาโดยเดินบนทะเล และทรงปรารถนาจะเสด็จผ่านไป
49 เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์เดินอยู่บนทะเล พวกเขาก็คิดว่าเป็นวิญญาณ จึงร้องตะโกนว่า
50 เพราะพวกเขาเห็นพระองค์ทุกคนก็ตกใจกลัว พระองค์จึงตรัสกับเขาทันทีว่า จงมีใจชื่นบานเถิด เราเอง อย่ากลัวเลย
51 แล้วพระองค์เสด็จขึ้นไปหาพวกเขาในเรือ แล้วลมก็สงบ พวกเขาก็มีใจประหลาดใจและแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง
52 เพราะพวกเขามิได้พิจารณาถึงปาฏิหาริย์ของขนมปังนั้น เพราะว่าใจของพวกเขาแข็งกระด้าง
53 เมื่อข้ามฟากไปแล้ว พวกเขาก็มาถึงแผ่นดินเยนเนซาเรท และขึ้นฝั่ง
54 ครั้นลงจากเรือแล้ว พวกเขาก็รู้จักพระองค์ทันที
55 แล้ววิ่งไปทั่วทั้งเขตนั้น และเริ่มหามคนเจ็บป่วยไปในที่นอนซึ่งพวกเขาได้ยินว่าพระองค์อยู่
56 และไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน ไม่ว่าจะเป็นหมู่บ้าน เมือง หรือชนบท พวกเขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน และอ้อนวอนขอให้เขาสัมผัสแม้เพียงชายเสื้อของพระองค์ และทุกคนที่ได้สัมผัสพระองค์ก็หายเป็นปกติ

บทที่ 7

1 ครั้งนั้น พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บางคนที่มาจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาพระองค์
2 และเมื่อพวกเขาเห็นสาวกของพระองค์บางคนกินอาหารด้วยมือที่ยังไม่สะอาด คือไม่ได้ล้าง พวกเขาก็ตำหนิ
3 เพราะพวกฟาริสีและพวกยิวทั้งปวงไม่กินอาหาร เว้นแต่พวกเขาจะล้างมือบ่อยๆ เพราะยังถือตามประเพณีของบรรพบุรุษ
4 และเมื่อพวกเขามาจากตลาด เว้นแต่พวกเขาจะล้างตัวเสียก่อน พวกเขาก็ไม่กินอาหาร และมีสิ่งอื่นๆ อีกมากมายที่พวกเขาถือไว้ เช่น การล้างถ้วย หม้อ ภาชนะทองเหลือง และโต๊ะ
5 จากนั้นพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์จึงถามพระองค์ว่า "เหตุใดสาวกของท่านจึงไม่ปฏิบัติตามคำสอนของบรรพบุรุษ แต่กลับกินอาหารด้วยมือที่ยังไม่ได้ล้าง"
6 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ เอซายาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านซึ่งเป็นคนหน้าซื่อใจคดไว้ถูกแล้ว เหมือนที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘ประชาชนเหล่านี้ให้เกียรติเราด้วยปาก แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างจากเรา’
7 แต่พวกเขาบูชาฉันอย่างไร้ประโยชน์ โดยนำบัญญัติของมนุษย์มาสอนเป็นหลักคำสอน
8 เพราะพวกท่านละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าแล้ว พวกท่านยังถือตามคำสอนของมนุษย์ เช่น การล้างหม้อและถ้วย และสิ่งอื่นๆ ที่คล้ายกันอีกมากมาย
9 แล้วท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าเสียสิ้น เพื่อจะได้รักษาประเพณีของพวกเจ้าเอง
10 เพราะโมเสสกล่าวว่า จงนับถือบิดามารดาของเจ้า และผู้ใดแช่งด่าบิดามารดา ผู้นั้นจะต้องตาย
11 แต่พวกท่านกลับพูดว่า ถ้าผู้ใดกล่าวแก่บิดามารดาของตนว่า “สิ่งใดที่ท่านอาจได้รับประโยชน์จากข้าพเจ้า สิ่งนั้นเป็นโครบัน” แปลว่า ให้เป็นของขวัญ ผู้นั้นก็จะเป็นอิสระ
12 และท่านก็ไม่ยอมให้เขาทำอะไรเพื่อบิดาหรือมารดาของเขาอีกต่อไป
13 โดยทำให้พระวจนะของพระเจ้าไม่มีผลใดๆ เลยเพราะประเพณีที่พวกท่านได้ถ่ายทอดมา และพวกท่านก็ทำสิ่งอื่นๆ ทำนองนี้อีกมากมาย
14 และเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกคนทั้งหลายมาหาพระองค์แล้ว พระองค์ได้ตรัสแก่พวกเขาว่า จงฟังข้าพเจ้าทุกคนและเข้าใจเถิด
15 ไม่มีสิ่งใดจากภายนอกมนุษย์ที่จะเข้าไปในมนุษย์แล้วจะทำให้เขาแปดเปื้อนได้ แต่สิ่งที่ออกมาจากมนุษย์ สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์แปดเปื้อน
16 ถ้าผู้ใดมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด
17 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าบ้านจากฝูงชนแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ถามพระองค์ถึงเรื่องเปรียบเทียบนั้น
18 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า พวกท่านก็ขาดความเข้าใจเหมือนกันหรือ? พวกท่านไม่รู้หรือว่าสิ่งใดก็ตามที่เข้ามาจากภายนอกในตัวมนุษย์ มันจะไม่ทำให้มนุษย์แปดเปื้อนได้
19 เพราะว่ามันไม่เข้าไปในใจแต่ลงไปในท้องและออกไปสู่กระแสน้ำชำระอาหารทุกอย่างออกไป?
20 และพระองค์ตรัสว่า สิ่งที่ออกมาจากมนุษย์ นั่นแหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
21 เพราะว่าจากภายในคือจากใจของมนุษย์ ความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดประเวณี การฆ่าคน
22 การลักขโมย ความโลภ ความชั่วร้าย การหลอกลวง ความใคร่ สายตาชั่วร้าย การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโง่เขลา
23 สิ่งชั่วร้ายเหล่านี้ทั้งหมดมาจากภายในและทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
24 แล้วพระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมืองไทร์และเมืองซีดอน เข้าไปในบ้านหลังหนึ่งโดยไม่ประสงค์จะให้ใครรู้ แต่พระองค์ก็ซ่อนตัวไม่ได้
25 เพราะสตรีคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวเล็กที่ถูกผีโสโครกได้ยินข่าวเกี่ยวกับพระองค์ ก็เข้ามากราบพระองค์
26 หญิงนั้นเป็นชาวกรีกซึ่งมีเชื้อชาติซีโรฟีนิเซีย และนางได้อ้อนวอนพระองค์ให้ขับไล่ปีศาจออกจากลูกสาวของนาง
27 แต่พระเยซูตรัสแก่เธอว่า “ ให้เด็กๆ กินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าไม่ควรจะเอาขนมปังของเด็กๆ โยนให้สุนัขกิน”
28 นางจึงตอบพระองค์ว่า "จริงเจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะก็ยังกินเศษอาหารของลูกๆ"
29 พระองค์ตรัสแก่เธอว่า “ เพราะคำกล่าวนี้ จงไปเถิด ปีศาจได้ออกจากลูกสาวเจ้าไปแล้ว”
30 เมื่อนางกลับมาถึงบ้าน นางก็พบว่าผีออกไปแล้ว และลูกสาวของนางนอนอยู่บนเตียง
31 แล้วพระองค์เสด็จจากเขตเมืองไทร์และเมืองซีดอนอีกครั้งหนึ่ง มาถึงทะเลกาลิลี ซึ่งอยู่ท่ามกลางเขตเมืองเดคาโปลิส
32 พวกเขานำคนหูหนวกพูดติดขัดคนหนึ่งมาหาพระองค์ และขอร้องให้พระองค์วางมือบนคนนั้น
33 แล้วพระองค์พาเขาออกจากฝูงชน แล้วเอาพระหัตถ์ของพระองค์สอดเข้าไปในหูของเขา และทรงถุยน้ำลายและแตะลิ้นของเขา
34แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ถอนพระทัย และตรัสแก่เขาว่า “เอฟฟาธา แปลว่า จงเปิดออก”

35 ทันใดนั้นหูของพระองค์ก็เปิด และสายที่ลิ้นของพระองค์ก็หลุด และพระองค์ก็พูดได้ชัดเจน
36 และพระองค์ได้กำชับพวกเขาไม่ให้บอกเรื่องนี้กับผู้ใด แต่ยิ่งพระองค์ได้กำชับพวกเขามากเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งเผยแพร่เรื่องนั้นมากขึ้นเท่านั้น
37 และพวกเขาก็ประหลาดใจมาก พูดว่า พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งดีหมด ทรงทำให้คนหูหนวกได้ยิน และคนใบ้พูดได้

บทที่ 8

1 ในเวลานั้นฝูงชนมากมายและไม่มีอาหารจะกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาหาและตรัสว่า
2 ฉันมีความเมตตาต่อฝูงชนเหล่านั้น เพราะเขาอยู่กับฉันได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน
3 และถ้าเราจะส่งพวกเขากลับไปบ้านของตนในขณะที่ยังอดอาหารอยู่ พวกเขาจะหมดแรงกลางทาง เพราะว่ามีคนบางคนในพวกเขาที่มาจากที่ไกล
4 เหล่าสาวกของพระองค์จึงตอบพระองค์ว่า “คนเราจะเลี้ยงคนเหล่านี้ในถิ่นทุรกันดารนี้ด้วยอาหารจากที่ใดได้?”
5 พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “ พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน” พวกเขาตอบว่า “เจ็ดก้อน”
6 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้ประชาชนนั่งลงบนพื้น แล้วทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้นมา ทรงขอบพระคุณ แล้วทรงหักขนมปังนั้นส่งให้เหล่าสาวกไปแจกให้พวกเขา และพวกเขาก็แจกขนมปังเหล่านั้นต่อหน้าประชาชน
7 และพวกเขาก็มีปลาเล็กๆ อยู่บ้าง พระองค์จึงทรงอวยพรและทรงสั่งให้เอาปลาเหล่านั้นมาวางต่อหน้าพวกเขาด้วย
8 พวกเขาจึงกินจนอิ่ม และเศษเนื้อที่เหลือนั้นก็เก็บไปได้เจ็ดตะกร้า
9 และผู้ที่ได้กินนั้นมีประมาณสี่พันคน แล้วพระองค์จึงทรงส่งพวกเขาไป
10 แล้วพระองค์ก็เสด็จลงเรือพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองดาลมานูธาทันที
11 พวกฟาริสีจึงออกมาและเริ่มซักถามพระองค์ โดยแสวงหาหมายสำคัญจากสวรรค์และลองใจพระองค์
12 พระองค์ถอนใจหนักและตรัสว่า เหตุใดคนรุ่นนี้จึงแสวงหาหมายสำคัญ? เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จะไม่มีการประทานหมายสำคัญใดๆ แก่คนรุ่นนี้เลย
13 แล้วพระองค์เสด็จออกจากพวกเขาไปแล้วเสด็จลงเรือกลับไปอีกฝั่งหนึ่ง
14 ฝ่ายสาวกทั้งสองได้ลืมเอาขนมปังไปด้วย และในเรือก็ไม่มีใครนำขนมปังไปด้วยเลย แม้แต่ก้อนเดียว
15 แล้วพระองค์กำชับพวกเขาว่า จงระวังเชื้อของพวกฟาริสีและเชื้อของเฮโรด
16 พวกเขาจึงปรึกษากันว่า “เพราะว่าเราไม่มีขนมปัง”
17เมื่อพระเยซูทรงทราบแล้วจึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ เหตุใดพวกท่านจึงคิดเรื่องนี้เพราะไม่มีขนมปัง พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ใจพวกท่านยังแข็งกระด้างอยู่หรือ?”
18 มีตาแล้วไม่เห็นหรือ? มีหูแล้วไม่ได้ยินหรือ? พวกท่านจำไม่ได้หรือ?
19 เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนให้แก่คนห้าพันคน พวกท่านเก็บเศษขนมปังได้กี่ตะกร้า? พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า สิบสองตะกร้า.
20 และเมื่อมีคนเจ็ดคนในสี่พันคนนั้น พวกท่านเก็บเศษอาหารได้กี่ตะกร้า? พวกเขาตอบว่า ได้เจ็ดใบ
21 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “ เหตุใดท่านจึงไม่เข้าใจ?”
22 แล้วพระองค์เสด็จมายังเมืองเบธไซดา พวกเขาพาคนตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ และขอร้องให้พระองค์สัมผัสพระองค์
23 แล้วพระองค์ทรงจูงมือคนตาบอดนั้นออกไปนอกเมือง และเมื่อทรงถุยน้ำลายลงในตาของเขา และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงทรงถามเขาว่าเห็นสิ่งใดบ้าง
24เขามองขึ้นมาแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นมนุษย์เหมือนต้นไม้เดินไปมา
25 แล้วพระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์บนตาของเขาอีกครั้ง และทรงทำให้เขามองขึ้น และเขาก็หายเป็นปกติ และมองเห็นทุกคนได้อย่างชัดเจน
26 แล้วท่านส่งเขากลับบ้านโดยสั่งว่า อย่าเข้าไปในเมืองและอย่าบอกเรื่องนี้แก่ใครในเมืองเลย
27 พระเยซูจึงเสด็จออกไปยังเมืองต่างๆ ในเขตซีซาเรียฟีลิปปี พร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์ ระหว่างทางพระองค์ก็ถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า " คนทั้งหลายว่าเราเป็นใคร"
28 พวกเขาตอบว่า "ยอห์นผู้ให้บัพติศมา" แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และบางคนว่าเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะ
29 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ แต่พวกท่านบอกว่าเราเป็นใคร” เปโตรจึงตอบเขาว่า “ท่านเป็นพระคริสต์”
30 แล้วพระองค์ก็ทรงกำชับพวกเขาไม่ให้บอกผู้ใดเกี่ยวกับพระองค์เลย
31 แล้วพระองค์เริ่มสั่งสอนพวกเขาว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ ถูกพวกผู้เฒ่า พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ปฏิเสธ และต้องถูกประหารชีวิต แต่หลังจากสามวันจะกลับเป็นขึ้นใหม่
32 และพระองค์ตรัสคำนั้นอย่างเปิดเผย เปโตรจึงจับพระองค์แล้วเริ่มตำหนิพระองค์
33 แต่เมื่อพระองค์หันกลับมาทอดพระเนตรดูเหล่าสาวกแล้ว พระองค์จึงตำหนิเปโตรว่า “ เจ้าซาตาน จงถอยไปจากเรา เพราะเจ้าคิดอย่างที่มาจากพระเจ้า แต่คิดอย่างที่มาจากมนุษย์”
34 และเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์มาแล้ว พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ ผู้ใดต้องการติดตามเรามา ผู้นั้นก็ต้องละทิ้งตนเอง แบกไม้กางเขนของตน และติดตามเรามา”
35 เพราะว่าผู้ใดต้องการจะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราและพระกิตติคุณ ผู้นั้นจะรักษาชีวิตไว้ได้
36 เพราะบุคคลใดจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าเขาจะได้สิ่งของทั้งสิ้นในโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง?
37 หรือมนุษย์จะเอาสิ่งใดมาแลกกับชีวิตของตน?
38เพราะฉะนั้น ผู้ใดจะละอายเพราะเราและถ้อยคำของเราในสมัยที่เป็นชู้และเป็นบาปนี้ บุตรมนุษย์ก็จะละอายเพราะผู้นั้นด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์

บทที่ 9

1 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า " เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้รสแห่งความตาย จนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์เดช"
2 และเมื่อล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบและยอห์นขึ้นไปบนภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนแปลงพระกายต่อหน้าพวกเขา
3 และฉลองพระองค์ของพระองค์ก็ขาวผ่องราวกับหิมะ ไม่มีช่างฟอกผ้าคนใดในโลกสามารถทำให้ขาวได้
4 แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกเขา และพวกเขากำลังสนทนากับพระเยซู

5 เปโตรจึงตอบพระเยซูว่า “อาจารย์ เรารู้สึกดีที่เราได้อยู่ที่นี่
เรามาสร้างพลับพลาสามหลังกันเถอะ หลังหนึ่งสำหรับท่าน
หลังหนึ่งสำหรับโมเสส และหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์”
6 เพราะเขาไม่รู้จะพูดอะไร เพราะพวกเขากลัวมาก
7 และมีเมฆมาปกคลุมพวกเขาไว้ และมีเสียงออกมาจากเมฆ
นั้นว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังเขาเถิด”
8 ทันใดนั้น เมื่อพวกเขามองดูรอบๆ ก็ไม่เห็นว่ามีใครอีก
เหลือเพียงพระเยซูกับตนเองเท่านั้น
9 เมื่อพวกเขากำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ได้กำชับพวกเขา
ว่า อย่าบอกเล่าสิ่งที่ได้เห็นให้ผู้ใดฟัง จนกว่าบุตรมนุษย์จะ
คืนพระชนม์จากความตาย
10 พวกเขาเก็บคำพูดนั้นไว้กับตนเอง และสงสัยกันว่า การ
คืนพระชนม์จากความตายจะหมายถึงอะไร
11พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “เหตุใดพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอ
ลียาห์จะต้องมาก่อน?”
12 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ เอลียาห์จะมาเป็นอันดับ
แรกและฟื้นฟูทุกสิ่งจริง ๆ และมีคำเขียนไว้ถึงบุตรมนุษย์ว่า
พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และถูกมองว่า
ไร้ค่า”
13 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์ได้มาแล้วจริง และ
คนเหล่านั้นก็ได้ทำกับเขาอย่างที่เขาคิดจะทำ ตามที่เขียนไว้
เกี่ยวกับเขา
14 เมื่อพระองค์เสด็จมายังบรรดาสาวกของพระองค์ พระองค์
ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนมากมายอยู่รอบพวกเขา และพวก
ธรรมาจารย์กำลังซักถามพวกเขาอยู่ด้วย
15 ทันใดนั้นเมื่อคนทั้งหลายเห็นพระองค์ พวกเขาก็
ประหลาดใจมาก และวิ่งเข้าไปหาพระองค์และทักทาย
พระองค์
16 แล้วพระองค์ตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า พวกท่านมีเรื่อง
จะถามเขาอีกเรื่องอะไร?
17 คนหนึ่งในฝูงชนนั้นจึงตอบว่า “อาจารย์ครับ ข้าพเจ้านำ
บุตรชายซึ่งมีผีใบ้มาหาท่าน”
18 และเมื่อพระองค์พาเขาไปที่ไหน พระองค์ก็ฉีกเขาขาด
เขาก็ฟูมฟาย ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน และทรุดโทรมลง ข้าพระองค์
ได้สั่งแก่เหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับไล่เขาออกไป แต่พวก
เขาทำไม่ได้
19 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ คนไม่มีศรัทธาเอ๋ย เราจะต้อง
อยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับเจ้านานเท่าใด จง
พาเขามาหาเราเถิด”
20 และเขาทั้งหลายพาเขามาหาพระองค์ และเมื่อเขาเห็น
พระองค์ ผีนั้นก็ทรงทำให้พระองค์หายโรคทันที และเขาก็ล้ม
ลงกับพื้นและร้องไห้เป็นฟอง
21 และท่านถามบิดาว่า “ เรื่องนี้เกิดขึ้นกับท่านมานานเท่าใด
แล้ว” บิดาตอบว่า “เรื่องเด็ก”
22 และบ่อยครั้งมันก็โยนเขาลงในไฟและลงในน้ำเพื่อจะฆ่า
เขาเสีย แต่ถ้าท่านสามารถทำสิ่งใดได้ ขอท่านโปรดมีเมตตา
ต่อเราและช่วยเราด้วย
23พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ ถ้าท่านเชื่อได้ ทุกอย่างย่อม
เกิดขึ้นได้กับผู้ที่เชื่อ”
24ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องตะโกนด้วยน้ำตาว่า “พระองค์
เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ โปรดช่วยความไม่เชื่อของข้าพระองค์
ด้วย”
25 เมื่อพระเยซูทรงเห็นประชาชนวิ่งเข้ามารวมกัน พระองค์
จึงทรงตำหนิผีโสโครกนั้นว่า “ เจ้าผีใบ้และหูหนวก เราสั่ง
เจ้าให้ออกมาจากเขา และอย่ากลับเข้าไปในตัวเขาอีก”
26 และวิญญาณนั้นก็ร้องไห้และทำให้ท่านเจ็บปวด แล้วก็
ออกจากท่านไป ท่านเป็นเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าว
ว่า ท่านตายแล้ว
27 แต่พระเยซูทรงจับมือเขาพยุงขึ้น เขาก็ลุกขึ้น
28 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้าน เหล่าสาวกของพระองค์
ถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า “เหตุใดพวกเราจึงขับไล่เขา
ออกไปไม่ได้?”
29 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า " ผีชนิดนี้จะออกไม่ได้เลย
เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหารเท่านั้น"
30 แล้วพวกเขาออกเดินทางจากที่นั่น และผ่านแคว้นกาลิลี
และพระองค์ไม่ประสงค์ให้ใครรู้เรื่องนี้
31 เพราะพระองค์ทรงสอนบรรดาศิษย์ของพระองค์และตรัส
แก่พวกเขาว่า “ บุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของมนุษย์
และพวกเขาจะฆ่าพระองค์ เมื่อฆ่าแล้ว พระองค์จะทรงคืน
พระชนม์ในวันที่สาม”
32 แต่พวกเขาไม่เข้าใจคำกล่าวนั้น และไม่กล้าที่จะถาม
พระองค์
33แล้วพระองค์เสด็จมายังเมืองคาเปอรนาอุม และเมื่ออยู่ใน
บ้าน พระองค์จึงทรงถามพวกเขาว่า " เมื่อเดินไปตามทาง
พวกท่านโต้เถียงกันเรื่องอะไร?"
34 แต่พวกเขาเงียบอยู่ เพราะระหว่างทางนั้นพวกเขาก็
โต้เถียงกันว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุด
35 แล้วพระองค์ทรงนั่งลงแล้วทรงเรียกสาวกทั้งสิบสองคน
มาแล้วตรัสแก่พวกเขาว่า “ ถ้าผู้ใดปรารถนาจะได้เป็นคนแรก
ผู้นั้นจะต้องเป็นฝ่ายสุดท้ายและเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง”
36 แล้วพระองค์ทรงนำเด็กคนหนึ่งมาวางไว้ท่ามกลางพวก
เขา และเมื่อทรงอุ้มเด็กนั้นไว้แล้ว พระองค์ก็ตรัสแก่พวกเขา
ว่า
37 ผู้ใดจะรับเด็กเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา
และผู้ใดจะรับเรา ผู้นั้นก็รับไม่ใช่เรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้
เรามา
38 ยอห์นจึงตอบพระองค์ว่า "อาจารย์ พวกข้าพเจ้าเห็นคน
หนึ่งขับผีในพระนามของพระองค์ แต่เขามิได้ติดตามพวกเรา
และพวกเราได้ห้ามเขา เพราะเขามิได้ติดตามพวกเรา"
39 แต่พระเยซูตรัสว่า “ อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดที่
ทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วยังพูดจาใส่ร้ายเราอย่าง
ไม่ใส่ใจอีก”
40 เพราะผู้ใดไม่ต่อต้านเราก็อยู่ฝ่ายเรา
41 เพราะผู้ใดจะให้ถ้วยน้ำแก่ท่านทั้งหลายดื่มในนามของเรา
เพราะท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ เราบอกความจริงแก่
ท่านทั้งหลายว่า ผู้นั้นจะไม่สูญเสียบำเหน็จของเขาเลย
42 และผู้ใดจะทำให้คนเล็กน้อยเหล่านี้ที่เชื่อในเราคนใดคน
หนึ่งสะดุดล้ม ก็จะดีกว่าสำหรับเขาถ้าเอาหินโม่ผูกไว้ที่คอ
แล้วโยนลงในทะเล
43 ถ้ามือของท่านทำให้ท่านสะดุด จงตัดมันทิ้งเสีย การที่
ท่านเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีมือสองข้างแต่ต้องตก
นรกในไฟที่ไม่มีวันดับ
44 ซึ่งหนอนของเขาไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับ
45 ถ้าเท้าของคุณทำให้คุณสะดุด จงตัดมันทิ้งเสีย การเข้าสู่
ชีวิตด้วยเท้าที่พิการยังดีกว่ามีเท้าสองข้างแต่ต้องถูกโยนลง
ในนรก ในไฟที่ไม่มีวันดับ
46 ซึ่งหนอนของเขาไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับ
47 และถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักมันออกเสีย
การเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามี
สองตาแต่ต้องถูกโยนลงในไฟนรก
48 ซึ่งหนอนของเขาไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับ
49 เพราะว่าคนทุกคนจะต้องถูกโรยเกลือด้วยไฟ และเครื่อง
บูชาทุกอย่างจะต้องถูกโรยเกลือด้วยเกลือ
50 เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือหมดความเค็มแล้ว พวกท่านจะ
เอาอะไรปรุงรสให้เค็มอีก? จงมีเกลือในตัว และจงมีสันติสุข
ต่อกัน

บทที่ 10

1 แล้วพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นจากที่นั่น เข้าไปในเขตแดนของ
ยูเดียทางฝั่งแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และประชาชนก็กลับมา
หาพระองค์อีก และพระองค์ทรงสอนพวกเขาอีกเช่นเคย
2 พวกฟาริสีมาหาพระองค์และถามพระองค์ว่า “ผู้ชายจะหย่า
ภรรยาของตนได้หรือไม่” พวกเขาลองใจพระองค์
3 แล้วพระองค์ตรัสตอบเขาว่า โมเสสได้สั่งท่านไว้ว่าอย่างไร?
4 พวกเขากล่าวว่า โมเสสยอมให้เขียนใบหย่าและหย่าร้าง
เธอได้
5 พระเยซูทรงตอบเขาว่า " เพราะใจของท่านแข็งกระด้าง
พระองค์จึงทรงเขียนบัญญัติข้อนี้ให้ท่าน"
6 แต่ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก พระเจ้าทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชาย
และหญิง
7 เพราะเหตุนี้ผู้ชายจึงจะละพ่อแม่ของตน และผูกพันอยู่กับ
ภรรยาของเขา
8 และทั้งสองนั้นจะกลายเป็นเนื้อเดียวกัน ดังนั้น เขา
ทั้งหลายจึงไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน
9 เพราะฉะนั้นสิ่งที่พระเจ้าทรงผูกพันกันแล้ว มนุษย์อย่าได้
แยกออกจากกัน
10 และเมื่ออยู่ในบ้าน เหล่าสาวกของพระองค์ก็ถามพระองค์
ถึงเรื่องนั้นอีกครั้งหนึ่ง
11 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ ผู้ใดหย่าภรรยาของตนแล้ว
ไปแต่งงานกับคนอื่น ผู้นั้นก็ได้ประพฤติผิดประเวณีต่อนาง”
12 และถ้าหญิงคนหนึ่งละทิ้งสามีของตน แล้วไปแต่งงานกับ
คนอื่น เธอก็ประพฤติผิดประเวณี
13 พวกเขานำเด็กเล็กๆ มาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์สัมผัส
พวกเขา และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตำหนิคนที่นำเด็ก
เหล่านั้นมา
14 แต่เมื่อพระเยซูเห็นดังนั้น พระองค์ก็ไม่พอพระทัยยิ่งนัก
จึงตรัสแก่พวกเขาว่า จงยอมให้เด็กเล็กๆ มาหาเรา อย่าห้าม
เลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนเช่นเด็ก
เหล่านั้น
15 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดไม่รับอาณาจักร
ของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้
16 แล้วพระองค์ทรงอุ้มพวกเขาไว้ในอ้อมแขน วางพระหัตถ์
บนพวกเขา และทรงอวยพรพวกเขา
17 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีผู้หนึ่งวิ่งมา
คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ที่ดี ข้าพเจ้า
จะต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์”
18 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ ทำไมเจ้าจึงเรียกเราว่าดี ไม่มี
ใครดีนอกจากพระองค์เดียว คือ พระเจ้า”
19 ท่านทั้งหลายรู้จักบัญญัติแล้ว คือ อย่าล่วงประเวณี อย่า
ฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อโกง จงให้
เกียรติบิดามารดาของท่าน
20 และท่านตอบท่านว่า อาจารย์ ข้าพเจ้าได้ถือปฏิบัติตามสิ่ง
เหล่านี้ทุกประการมาตั้งแต่เด็ก
21 ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นคนนั้น พระองค์ทรงรักเขา
จึงตรัสแก่เขาว่า “ ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายสิ่งของที่
ท่านมี แจกเงินให้คนยากจน แล้วท่านจะมีสมบัติอยู่ในสวรรค์
แล้วมาแบกไม้กางเขนและติดตามเรา”
22 เมื่อได้ยินคำนั้นเขาก็เศร้าใจและเดินออกไปด้วยความ
เสียใจ เพราะว่าเขามีทรัพย์สมบัติมากมาย
23 พระเยซูทรงมองดูรอบๆ แล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของ
พระองค์ว่า " คนมั่งมีจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าได้ยากจริง
หนอ"
24 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจในคำพูดของพระองค์ แต่พระ
เยซูตรัสตอบพวกเขาอีกครั้งว่า “ ลูกเอ๋ย ยากจริง ๆ ที่คน
วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าได้!”
25 การที่อูฐจะลอดรูเข็มยังง่ายกว่าการที่คนรวยจะเข้าใน
อาณาจักรของพระเจ้า
26 พวกเขาประหลาดใจมากพูดกันเองว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะ
รอดได้"
27พระเยซูทรงทอดพระเนตรดูพวกเขาแล้วตรัสว่า " สำหรับ
มนุษย์เป็นไปไม่ได้ แต่ไม่สามารถทำได้สำหรับพระเจ้า
เพราะว่าสำหรับพระเจ้าทุกสิ่งเป็นไปได้"
28 เปโตรจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ดูเถิด พวกเราได้ละทิ้งทุก
สิ่งแล้วติดตามพระองค์”
29 พระเยซูตรัสตอบว่า " เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า ไม่มีผู้ใดที่ละทิ้งบ้านเรือน หรือพี่น้อง หรือพี่สาว หรือบิดา
หรือมารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เรา
และพระกิตติคุณ"
30 แต่ในเวลานี้เขาจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้านเรือน พี่
น้อง พี่สาว มารดา บุตร หลาน ที่ดิน พร้อมทั้งการข่มเหง
และในโลกหน้าคือชีวิตนิรันดร์
31 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะเป็นคนสุดท้าย และคนที่เป็น
คนสุดท้ายจะเป็นคนแรก
32 ขณะนั้นพวกเขากำลังจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซู
เสด็จนำหน้าพวกเขาไป พวกเขาประหลาดใจ และเมื่อพวก
เขาตามมา พวกเขาก็กลัว พระองค์จึงทรงพาสาวกทั้งสิบสอง
คนกลับมา แล้วทรงเริ่มเล่าให้พวกเขาฟังถึงเหตุการณ์ต่างๆ
ที่จะเกิดกับพระองค์
33 ตรัสว่า ดูเถิด พวกเราจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตร
มนุษย์จะถูกมอบให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์
และพวกเขาจะตัดสินประหารชีวิตเขา และจะมอบเขาให้แก่
คนต่างชาติ
34 และพวกเขาจะเยาะเย้ยเขา และจะเฆี่ยนตีเขา และจะถ่ม
น้ำลายใส่เขา และจะฆ่าเขาเสีย และในวันที่สามเขาจะฟื้นคืน
พระชนม์ขึ้นใหม่
35 ฝ่ายยากอบกับโยฮันบุตรของเศเบดีมาหาพระองค์แล้วทูล
ว่า “อาจารย์ พวกข้าพเจ้าปรารถนาให้พระองค์ทำสิ่งใดๆ แก่
พวกข้าพเจ้าตามที่พวกข้าพเจ้าปรารถนา”
36 แล้วพระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า " เจ้าปรารถนาให้เราทำ
อะไรให้เจ้าบ้าง?"
37 พวกเขาทูลต่อพระองค์ว่า “ขอพระองค์โปรดประทานให้
พวกเราได้นั่งเบื้องขวาคนหนึ่ง และเบื้องซ้ายคนหนึ่งในสง่า
ราศีของพระองค์”
38 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ ท่านทั้งหลายไม่เข้าใจสิ่งที่
ท่านขอ ท่านจะดื่มถ้วยที่เราดื่มได้หรือ? และรับบัพติศมาด้วย
บัพติศมาที่เราได้รับได้หรือ?”
39 พวกเขาจึงตอบเขาว่า “เราทำได้” และพระเยซูตรัสแก่
พวกเขาว่า “ พวกเจ้าจะดื่มจากถ้วยที่เราดื่ม และจะรับบัพติศ
มาที่เราได้รับด้วย”
40 แต่การที่จะนั่งทางขวาและทางซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่สิทธิ์
ของเราที่จะให้ แต่จะให้แก่ผู้ที่เตรียมไว้สำหรับสิ่งใดก็จะ
ให้แก่คนนั้น
41 เมื่อสาวกอีกสิบคนได้ยินเรื่องนี้แล้ว ก็เริ่มไม่พอใจยากอบ
และโยฮันมาก
42 แต่พระเยซูทรงเรียกพวกเขาทั้งหลายมาหาพระองค์แล้ว
ตรัสว่า พวกเจ้าทั้งหลาย รู้ว่าผู้ที่นับว่าเป็นผู้ปกครอง
ชาวต่างชาติ ล้วนใช้อำนาจเหนือพวกเขา และผู้ใหญ่ของ
พวกเขาก็ใช้สิทธิอำนาจเหนือพวกเขา
43 แต่ในพวกท่านจะไม่เป็นอย่างนั้นเลย แต่ผู้ใดต้องการเป็น
ใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน
44 และผู้ใดในพวกท่านปรารถนาที่จะเป็นหัวหน้า ผู้นั้น
จะต้องเป็นผู้รับใช้ของทุกคน

45 เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อ
ปรนนิบัติ และประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่คนเป็นอัน
มาก
46และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเจริโคพร้อมกับเหล่า
สาวกและประชาชนเป็นจำนวนมาก มีบาร์ทิเมอัสผู้ตาบอดซึ่ง
เป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ริมทางหลวง
47เมื่อได้ยินว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จมา เขาก็ร้อง
ตะโกนว่า “พระเยซู บุตรดาวิด ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด”
48 มีคนจำนวนมากที่ขอร้องให้เขาเงียบไว้ แต่เขากลับร้อง
ตะโกนมากขึ้นว่า “บุตรดาวิด ขอทรงมีเมตตาฉันเถิด”
49 พระเยซูทรงหยุดยืนและสั่งให้เรียกคนตาบอดคนนั้น และ
พวกเขาจึงเรียกคนตาบอดคนนั้นว่า จงมีกำลังใจขึ้นเถิด
พระองค์กำลังทรงเรียกเจ้า
50 แล้วเขาก็ทิ้งเสื้อของตนแล้วลุกขึ้นมาหาพระเยซู
51 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ ท่านอยากให้เราทำอะไรให้
ท่าน” คนตาบอดนั้นจึงทูลพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า เพื่อให้
ข้าพเจ้ามองเห็นได้”
52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าทำ
ให้เจ้าหายเป็นปกติ” ทันใดนั้นเขาก็มองเห็นได้ และเดินตาม
พระเยซูไป

บทที่ 11

1 ครั้นพระองค์กับสาวกมาถึงเมืองเบธฟาเกและเบธานีใกล้
ภูเขามะกอกเทศใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ทรงส่ง
สาวกสองคนออกไป
2 แล้วตรัสแก่เขาว่า จงไปที่หมู่บ้านที่อยู่ตรงข้ามกับท่าน เมื่อ
ท่านเข้าไปในหมู่บ้านแล้ว ท่านจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่และ
ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแก้และจูงมันมา
3 ถ้าใครถามท่านว่า “ทำไมท่านจึงทำเช่นนี้” จงบอกว่าพระ
เจ้าทรงต้องการคนนั้น และพระองค์จะส่งเขาไปที่นั่นทันที
4 พวกเขาจึงไปพบลูกลานั้นผูกไว้ที่ประตูข้างนอกในที่ที่
สามารถพบเจอได้สองทาง จึงปล่อยมันไป
5 บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า "พวกท่านทำอะไรเมื่อ
ปล่อยลูกลา?"
6 แล้วพวกเขาได้พูดกับพวกเขาตามที่พระเยซูได้สั่งไว้ และ
พวกเขาก็ปล่อยพวกเขาไป
7 แล้วพวกเขานำลูกลามาหาพระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของตน
ปูบนลูกลา และพระองค์ก็ทรงขี่ลูกลานั้น
8 และคนเป็นอันมากก็เอาเสื้อผ้าของตนปูตามหนทาง และ
บางคนก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาคลุมตามหนทาง
9 ส่วนบรรดาผู้ที่เดินไปข้างหน้าและผู้ที่ตามมาต่างก็ร้องว่า
โฮซันนา ขอให้ผู้ที่มาในพระนามของพระเจ้าได้รับพระพร
10 จงถวายพระพรแก่ราชอาณาจักรของดาวิด บิดาของเรา
ซึ่งมาในพระนามของพระเจ้า โฮซันนาในที่สูงสุด
11 แล้วพระเยซูเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระ
วิหาร และเมื่อทอดพระเนตรดูทุกสิ่งโดยรอบแล้ว เวลาเย็นก็
มาถึง พระองค์จึงเสด็จออกไปยังเบธานีกับสาวกทั้งสิบสอง
คน
12 ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อเขาทั้งสองกลับจากเบธานีแล้ว พระองค์ก็
ทรงหิว
13 ครั้นทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ไกลๆ มีใบ จึง
เสด็จมาเพื่อดูว่ามีอะไรอยู่บนต้นมะเดื่อบ้าง เมื่อเสด็จมาถึง
ต้นมะเดื่อนั้น ไม่เห็นมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูมะเดื่อ
14 พระเยซูจึงตรัสตอบว่า “ ผู้ใดจะกินผลจากเจ้าไม่ได้
ตลอดไป” และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินเรื่องนี้
15และเมื่อพระองค์เสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูจึง
เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขาย
ในพระวิหารออกไป และทรงคว่ำโต๊ะของคนแลกเงิน และที่
นั่งของผู้ขายนกพิราบ
16 และจะไม่ยอมให้ผู้ใดนำภาชนะใด ๆ ผ่านพระวิหาร
17 แล้วพระองค์ทรงสอนพวกเขาว่า “ มีคำเขียนไว้มิใช่หรือ
ว่า ‘บ้านของเราจะได้ชื่อว่าเป็นบ้านแห่งการอธิษฐาน’ แต่
พวกเจ้าทั้งหลายมาทำให้กลายเป็นถ้ำของพวกโจร”
18 เมื่อพวกธรรมาจารย์และพวกหัวหน้าปุโรหิตได้ยินดังนั้น ก็
พยายามหาทางที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพวกเขากลัวพระองค์
เพราะว่าประชาชนทั้งหมดประหลาดใจในคำสั่งสอนของ
พระองค์
19 เมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ก็เสด็จออกจากเมืองไป
20 เมื่อรุ่งเช้าเมื่อพวกเขาเดินผ่านไป พวกเขาก็เห็นต้นมะเดื่อ
เหี่ยวเฉาจนไม่มีราก
21 เปโตรระลึกถึงพระองค์และทูลว่า “อาจารย์ ดูเถิด ต้น
มะเดื่อที่พระองค์สาปแช่งนั้นเหี่ยวเฉาไปแล้ว”
22พระเยซูจึงตอบเขาว่า จงมีศรัทธาในพระเจ้า
23 เหตุว่าเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่พูดกับ
ภูเขานี้ว่า จงเคลื่อนไปทิ้งลงในทะเลเถิด และไม่สงสัยในใจ
แต่เชื่อว่าสิ่งที่เขาพูดนั้นจะเกิดขึ้น เขาก็จะมีสิ่งที่เขาพูดนั้น
อย่างแน่นอน
24 เพราะฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดที่ท่าน
ปรารถนาเมื่ออธิษฐาน จงเชื่อว่าท่านจะได้รับ และท่านจะ
ได้รับสิ่งนั้น
25 และเมื่อพวกท่านยืนอธิษฐานอยู่ จงยกโทษให้ ถ้าพวก
ท่านมีเรื่องขัดเคืองใจผู้ใด เพื่อพระบิดาของพวกท่านซึ่งอยู่
ในสวรรค์จะได้ทรงยกโทษความผิดของพวกท่านด้วย
26 แต่ถ้าพวกท่านไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่
ในสวรรค์ก็จะไม่ทรงยกโทษให้แก่ความผิดของพวกท่าน
เหมือนกัน
27และพวกเขากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก และเมื่อพระองค์
กำลังเดินอยู่ในพระวิหาร พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมา
จารย์ และผู้เฒ่าก็มาหาพระองค์
28 และจงกล่าวแก่ท่านว่า ท่านมีสิทธิอะไรจึงได้สิ่งเหล่านี้
และใครให้สิทธิท่านในการทำเช่นนั้น?
29 พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า เราจะถามท่านสักคำถาม
หนึ่งเช่นกัน จงตอบเราเถิด และเราจะบอกท่านว่าเรากระทำ
การเหล่านี้โดยอาศัยอำนาจใด
30 บัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์ จง
ตอบฉันเถิด
31พวกเขาจึงถกเถียงกันเองว่า ถ้าเราจะตอบว่า จากสวรรค์
เขาจะถามว่า แล้วทำไมพวกเจ้าจึงไม่เชื่อเขา?
32 แต่ถ้าเราจะพูดว่า มาจากมนุษย์ พวกเขากลัวประชาชน
เพราะว่ามนุษย์ทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะจริงๆ
33 พวกเขาตอบพระเยซูว่า “พวกเราไม่รู้” พระเยซูจึงตอบ
พวกเขาว่า “ ฉันก็ไม่บอกคุณเหมือนกันว่าฉันทำสิ่งเหล่านี้
ด้วยอำนาจอะไร”

บทที่ 12

1 พระองค์จึงทรงเริ่มตรัสแก่พวกเขาโดยใช้คำอุปมา มีคน
หนึ่งปลูกองุ่น แล้วล้อมรั้วไว้รอบ ๆ ขุดที่ไว้สำหรับเก็บองุ่น
และสร้างหอคอย แล้วให้ชาวสวนเช่า จากนั้นพระองค์ก็เสด็จ
ไปในดินแดนไกล
2 เมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยว เขาก็ส่งคนรับใช้ไปหาคนดูแลสวนองุ่น
เพื่อจะรับผลจากสวนองุ่นนั้นจากคนดูแลสวนองุ่น
3 แล้วพวกเขาจับเขาและตีเขาแล้วไล่เขากลับไปมือเปล่า
4 แล้วเจ้าของที่ดินส่งคนใช้คนอื่นไปหาเขาอีก และคนใช้ก็
เอาหินขว้างเขาจนศีรษะได้รับบาดเจ็บ จากนั้นก็ไล่เขา
กลับไปในสภาพน่าละอาย

5 แล้วท่านส่งคนอีกคนหนึ่งไป และคนเหล่านั้นก็ฆ่าเขา และ
คนอื่น ๆ อีกมากมาย โดยเฆี่ยนตีบ้าง ฆ่าบ้าง
6 ครั้นยังมีบุตรที่รักคนหนึ่งอยู่ พ่อจึงส่งบุตรนั้นไปหาพวกเขา
เป็นครั้งสุดท้าย โดยกล่าวว่า พวกเขาคงจะเคารพบุตรของ
เรา
7 แต่คนเช่าสวนเหล่านั้นก็พูดกันว่า คนนี้แหละเป็นทายาท
มาฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกจะตกเป็นของเรา”
8 แล้วพวกเขาจึงจับเขาฆ่าเสียแล้วโยนทิ้งนอกสวนองุ่น
9 เจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไร เขาจะมาทำลายคนดูแล
สวนองุ่นเสีย แล้วมอบสวนองุ่นให้คนอื่นไป
10 และท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านพระคัมภีร์ข้อนี้หรือว่า ศิลาซึ่ง
บรรดาผู้ก่อสร้างทิ้งไว้ กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว
11 การนี้เป็นผลงานของพระเจ้า และเป็นสิ่งมหัศจรรย์ใน
สายตาของเรา
12 พวกเขาจึงพยายามที่จะจับพระองค์ แต่กลัวประชาชน
เพราะพวกเขารู้ว่าพระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเกี่ยวกับพวกเขา
เอง ดังนั้นพวกเขาจึงละพระองค์แล้วเดินทางไป
13 พวกเขาจึงส่งพวกฟาริสีและพวกเฮโรดบางส่วนไปหา
พระองค์ เพื่อจับผิดคำพูดของพระองค์
14 ครั้นมาถึงแล้ว พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า “อาจารย์ พวก
ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นผู้สัตย์ซื่อและไม่เห็นแก่หน้าใคร
เพราะท่านมิได้นับถือตัวตนของมนุษย์ แต่สั่งสอนทางของ
พระเจ้าอย่างแท้จริง การจ่ายภาษีให้แก่ซีซาร์เป็นสิ่งที่ชอบ
ธรรมหรือไม่”
15 เราจะให้หรือไม่ให้? แต่พระองค์ทรงทราบถึงความหน้า
ซื่อใจคดของพวกเขา จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ ทำไมเจ้าจึง
ล่อลวงเรา จงนำเงินมาให้เราสักเหรียญหนึ่ง เพื่อเราจะได้ดู”
16พวกเขาจึงนำรูปนั้นมา และพระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า รูป
และคำจารึกนี้เป็นของใคร พวกเขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า
“เป็นของซีซาร์”
17 พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “ จงถวายสิ่งที่เป็นของซีซาร์
แก่ซีซาร์ และจงถวายสิ่งที่เป็นของพระเจ้าแด่พระเจ้า” พวก
เขาประหลาดใจในพระองค์
18 แล้วพวกสะดูสีซึ่งกล่าวว่าไม่มีการฟื้นคืนชีวิตมาหา
พระองค์ พวกเขาถามพระองค์ว่า
19 อาจารย์ โมเสสได้เขียนถึงพวกเราว่า "ถ้าชายคนหนึ่งตาย
และทิ้งภรรยาไว้และไม่มีบุตร ก็ให้พี่ชายหรือน้องชายรับ
ภรรยาของตนไว้ และสืบเชื้อสายของพี่ชายหรือน้องชายไว้"
20 ในเวลานั้นมีพี่น้องเจ็ดคน คนแรกมีภรรยาแล้วตายไปโดย
ไม่มีลูกหลาน
21 คนที่สองจึงรับนางมา แล้วก็ตายไป และไม่เหลือเชื้อสาย
ไว้เลย ส่วนคนที่สามก็ทำเหมือนกัน
22 และทั้งเจ็ดคนนั้นก็มีนางอยู่แต่ไม่มีบุตร และในที่สุด
ผู้หญิงคนนั้นก็ตายด้วย
23 ดังนั้น ในการกลับคืนชีพเมื่อพวกเขาฟื้นคืนชีพ เธอจะเป็น
ภรรยาของใคร เพราะว่าคนทั้งเจ็ดได้มีเธอไว้เป็นภรรยาแล้ว
24พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า " พวกท่านเข้าใจผิดแล้ว
เพราะพวกท่านไม่รู้พระคัมภีร์ และไม่รู้ฤทธิ์เดชของพระเจ้า
หรือ?"
25 เพราะเมื่อเขาทั้งหลายจะฟื้นจากความตาย เขาทั้งหลาย
จะไม่แต่งงาน หรือถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน แต่จะเป็น
เหมือนทูตสวรรค์ในสวรรค์
26 ส่วนเรื่องคนตายที่จะกลับคืนชีพนั้น พวกท่านไม่เคยอ่าน
ในหนังสือของโมเสสหรือว่าพระเจ้าตรัสกับโมเสสในพุ่มไม้
ว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และเป็น
พระเจ้าของยาโคบ”
27 พระองค์มิใช่พระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคน
เป็น ดังนั้น พวกท่านจึงผิดมาก
28 และมีธรรมาจารย์คนหนึ่งมาได้ยินเขาทั้งหลายโต้เถียงกัน
และเห็นว่าพระองค์ทรงตอบได้ดี จึงถามพระองค์ว่า “ข้อใด
สำคัญที่สุด?”
29 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า " บัญญัติข้อแรกคือ จงฟังเถิด
อิสราเอล พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าองค์เดียว"
30 และท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจ
ของท่าน และด้วยสุดจิตวิญญาณของท่าน และด้วยสุด
ความคิดของท่าน และด้วยสุดกำลังของท่าน นี่แหละเป็น
พระบัญญัติข้อแรก
31 และข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรัก
ตัวเอง ไม่มีบัญญัติอื่นใดที่ยิ่งใหญ่กว่าบัญญัติสองข้อนี้
32 และธรรมาจารย์ก็กล่าวแก่พระองค์ว่า "ดี อาจารย์ ท่านพูด
จริง เพราะว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียว และไม่มีพระเจ้าอื่นใด
นอกจากพระองค์"
33 และการรักพระองค์ด้วยสุดใจ และด้วยสุดความเข้าใจ
และด้วยสุดจิตวิญญาณ และด้วยสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้าน
เหมือนรักตนเอง ก็ยิ่งดีกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องถวาย
ทั้งสิ้น
34 เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่าเขาตอบอย่างมีวิจารณญาณ
พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ เจ้าไม่ไกลจากอาณาจักรของพระ
เจ้าเลย” หลังจากนั้นไม่มีใครกล้าถามพระองค์อีก
35 เมื่อพระเยซูทรงสอนอยู่ในพระวิหาร พระองค์จึงตรัสตอบ
ว่า " พวกธรรมาจารย์พูดว่าพระคริสต์เป็นพระบุตรของดาวิด
ได้อย่างไร"
36 เพราะดาวิดเองได้กล่าวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า พระ
เจ้าตรัสกับพระเจ้าของฉันว่า จงประทับทางขวามือของฉัน
จนกว่าฉันจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นบัลลังก์รองพระบาทของ
ท่าน
37 ดาวิดจึงเรียกพระองค์เองว่าพระเจ้า แล้วพระองค์จะเป็น
บุตรของดาวิดจากที่ใดเล่า? ประชาชนทั่วไปได้ยินพระองค์
ด้วยความยินดี
38 แล้วพระองค์ตรัสสั่งสอนพวกเขาว่า “ จงระวังพวกธรรมา
จารย์ซึ่งชอบแต่งกายด้วยเสื้อผ้ายาวๆ และชอบให้คน
ทักทายในตลาด
39 และที่นั่งอันสูงเด่นในธรรมศาลา และที่นั่งอันสูงเด่นใน
งานฉลอง
40 ซึ่งกินทำลายบ้านเรือนของหญิงม่าย และแสร้งอธิษฐาน
ยืดยาว คนเหล่านี้จะต้องได้รับการลงโทษอย่างหนักยิ่งขึ้น
41 แล้วพระเยซูประทับนั่งตรงข้ามตู้พระคลัง และ
ทอดพระเนตรเห็นประชาชนนำเงินใส่ตู้พระคลัง และคนรวย
หลายคนก็นำเงินใส่มาก
42 และมีหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งเข้ามา แล้วโยนเหรียญเล็ก
สองเหรียญลงไป ซึ่งมีค่าเพียงหนึ่งฟาร์ธิง
43 แล้วพระองค์ทรงเรียกบรรดาสาวกของพระองค์มาและ
ตรัสว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่าย
ยากจนคนนี้ได้ใส่เงินลงในตู้พระคลังมากกว่าทุกคนที่ใส่เงิน
ลงไป
44 เพราะพวกเขานำความอุดมสมบูรณ์ของตนมาใส่ทั้งหมด
แต่เนื่องจากเธอขัดสน เธอก็เอาทุกสิ่งที่เธอมี คือสิ่งสำหรับ
เลี้ยงชีวิตทั้งหมดของเธอมาใส่

บทที่ 13

1 เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร มีสาวกคนหนึ่งทูล
พระองค์ว่า “อาจารย์ ดูซิว่ามีหินและอาคารใดบ้างที่นี่!”
2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขา ว่า “ท่านเห็นอาคารใหญ่ๆ เหล่านี้
ไหม จะไม่มีหินก้อนใดเหลืออยู่ซ้อนทับกันโดยที่ไม่ถูก
พังทลาย”

3 เมื่อพระองค์ประทับอยู่บนภูเขามะกอกเทศตรงข้ามกับพระ
วิหาร เปโตร ยากอบ โยฮัน และอันดรูว์ทูลถามพระองค์เป็น
การส่วนตัวว่า
4 "จงบอกเราว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร? และจะมี
หมายสำคัญอะไรเมื่อเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้จะสำเร็จ?"
5 พระเยซูจึงตอบเขาทั้งหลายว่า จงระวังอย่าให้ใครล่อลวง
พวกท่าน
6 เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมาอ้างพระนามของเรา โดย
กล่าวว่า เราเป็นพระคริสต์ และจะหลอกลวงคนเป็นอันมาก
7 และเมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่อง
สงคราม อย่าวิตกกังวลเลย เพราะว่าสิ่งเหล่านี้จะต้องเกิดขึ้น
แต่ยังไม่ถึงที่สุด
8 เพราะว่าประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ และ
อาณาจักรต่อสู้อาณาจักรหนึ่งๆ และจะเกิดแผ่นดินไหวในที่
ต่างๆ และจะมีความอดอยากและความยากลำบาก สิ่งเหล่านี้
เป็นขั้นเริ่มแรกของความทุกข์โศก
9 แต่จงระวังตัวไว้เถิด เพราะเขาจะมอบท่านทั้งหลายให้สภา
และท่านจะถูกเฆี่ยนตีในธรรมศาลา และท่านจะถูกพาตัวไป
ต่อหน้าผู้ปกครองและกษัตริย์เพราะเรา เพื่อเป็นพยาน
กล่าวโทษพวกเขา
10 และข่าวประเสริฐนั้นจะต้องถูกประกาศออกไปทั่วทุก
ประชาชาติก่อน
11 แต่เมื่อเขาทั้งหลายจะนำท่านไปและมอบท่านไว้นั้น อย่า
คิดล่วงหน้าว่าจะพูดอะไร และอย่าตรึกตรองเลย แต่จงพูด
ทุกสิ่งที่ทรงประทานให้ท่านในเวลานั้น เพราะไม่ใช่ท่านเอง
ที่พูด แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์
12 บัดนี้พี่น้องจะทรยศพี่น้องให้ถึงตาย พ่อจะทรยศลูก และ
ลูกๆ จะลุกขึ้นต่อต้านพ่อแม่ของตน และจะทำให้พวกท่าน
ต้องถูกประหารชีวิต
13 และท่านทั้งหลายจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะพระ
นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด
14 แต่เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งทำให้เกิด
ความรกร้างว่างเปล่า ตามที่ผู้เผยพระวจนะดาเนียลกล่าวถึง
ยืนอยู่ในที่ที่ไม่สมควร (ผู้ที่อ่านจงเข้าใจเถิด) ผู้ที่อยู่ในแคว้น
ยูเดียจงหนีไปที่ภูเขา
15 ผู้ที่อยู่บนหลังคาบ้านอย่าลงมาในบ้าน หรือเข้าไปในบ้าน
เพื่อเอาอะไรออกจากบ้านของตน
16 ส่วนผู้ที่อยู่กลางทุ่งก็อย่ากลับไปเอาเสื้อผ้าของตนอีก
17 แต่ความวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์และหญิงที่ต้องดูดนมใน
ช่วงเวลาเหล่านั้น!
18 จงอธิษฐานขออย่าให้ท่านต้องหนีในฤดูหนาว
19 เพราะในสมัยนั้น จะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี
มาตั้งแต่เริ่มสร้างโลกซึ่งพระเจ้าทรงสร้างมาจนถึงเวลานี้
และจะไม่มีต่อไปอีก
20 และถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงย่นวันเหล่านั้นลง ก็จะไม่มีเนื้อ
หนังใดที่จะรอดได้เลย แต่เพราะเห็นแก่ผู้ถูกเลือกซึ่ง
พระองค์ได้ทรงเลือก พระองค์จึงทรงย่นวันเหล่านั้นลง
21 และถ้ามีผู้ใดบอกท่านว่า ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี่ หรือ ดู
เถิด พระองค์อยู่ที่นั่น อย่าเชื่อพระองค์เลย
22 เพราะว่าจะมีพระคริสต์เทียมและผู้เผยพระวจนะเทียม
เกิดขึ้น และจะแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ เพื่อ
ล่อลวงแม้แต่ผู้ที่ได้รับเลือก ถ้าเป็นไปได้
23 แต่ท่านทั้งหลายจงระวังไว้ ดูเถิด เราได้บอกเรื่องทั้งหมด
ให้ท่านทราบล่วงหน้าแล้ว
24 แต่ในวันเหล่านั้น หลังจากความทุกข์ยากนั้นแล้ว ดวง
อาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
25 และดวงดาวบนฟ้าจะร่วงหล่น และอำนาจต่างๆ ในฟ้า
สวรรค์จะสั่นสะเทือน
26 เมื่อนั้นพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆด้วยฤทธิ์
อำนาจและพระสิริรุ่งโรจน์ยิ่งใหญ่
27 แล้วพระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ รวบรวมผู้ที่
พระองค์เลือกไว้จากสี่ทิศ ตั้งแต่สุดปลายแผ่นดินโลกจนสุด
ปลายฟ้า
28 จงเรียนรู้คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งอ่อนและออกใบ
แล้ว พวกท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว
29 เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านี้
เกิดขึ้น จงรู้ว่าเหตุการณ์นั้นใกล้จะถึงประตูแล้ว
30 แท้จริงเราบอกท่านทั้งหลายว่า ชั่วอายุคนนี้จะไม่ล่วงไป
จนกว่าสิ่งทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้น
31 ฟ้าและดินจะสูญสิ้นไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่สูญสิ้นไป
32 แต่วันนั้นและเวลานั้นไม่มีใครรู้ แม้แต่ทูตสวรรค์ในสวรรค์
ก็ไม่รู้ พระบุตรก็ไม่รู้ นอกจากพระบิดา
33 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพราะเจ้าทั้งหลายไม่รู้ว่าเวลาจะ
มาถึงเมื่อใด
34 เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเหมือนชายคนหนึ่งซึ่งกำลังจะ
เดินทางไปไกล เขาได้ละทิ้งบ้านของตน และมอบอำนาจให้
คนรับใช้ของตน และให้แต่ละคนทำหน้าที่ของตน และสั่งคน
เฝ้าประตูให้เฝ้าระวัง
35 เพราะฉะนั้น พวกท่านจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่รู้
ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อใด ตอนเย็น หรือเที่ยงคืน หรือเวลา
ไก่ขัน หรือตอนเช้า
36 อย่าให้เขามาพบคุณนอนหลับกะทันหัน
37 และสิ่งที่เราบอกพวกท่าน เราก็บอกทุกคนว่า จงเฝ้าระวัง

บทที่ 14

1 ครั้นล่วงไปสองวันแล้ว ก็ถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาล
ขนมปังไร้เชื้อ และพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ก็
พยายามหาทางจับพระองค์ด้วยอุบายและประหารชีวิตเสีย
2 แต่พวกเขากล่าวว่า อย่าทำในวันฉลองเลย จะได้ไม่เกิด
การวุ่นวายในหมู่ประชาชน
3 เมื่อพระองค์ประทับอยู่ที่บ้านเบธานีในบ้านของซีโมนคน
โรคเรื้อน เมื่อพระองค์กำลังทรงรับประทานอาหาร ก็มีสตรีคน
หนึ่งเข้ามาถือกล่องหินอลาบาสเตอร์บรรจุน้ำมันหอมนาร์ด
ซึ่งมีมูลค่าสูงมาก นางจึงทุบกล่องนั้นแล้วเทลงบนศีรษะของ
พระองค์
4 และมีบางคนมีความขุ่นเคืองภายในใจและกล่าวว่า เหตุใด
จึงทำให้น้ำมันหอมนี้สูญเปล่า?
5 เพราะถ้าขายได้เงินมากกว่าสามร้อยเดนาริอัน ก็จะได้เอา
ไปแจกคนยากจน" พวกเขาจึงบ่นต่อว่าเธอ
6 พระเยซูจึงตรัสว่า " ปล่อยนางไว้อย่างนั้นเถิด เจ้าไปยุ่งกับ
นางทำไม นางได้กระทำการดีแก่เราแล้ว"
7 เพราะว่าคนจนนั้นมีอยู่กับท่านเสมอ และเมื่อท่านปรารถนา
ก็ทำดีต่อเขาได้ทุกเมื่อ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป
8 เธอได้กระทำสิ่งที่เธอสามารถทำได้แล้ว คือ เธอมา
ล่วงหน้าเพื่อเจิมร่างกายของฉันเพื่อฝังศพ
9 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ทุกที่ที่ข่าวประเสริฐนี้
ถูกประกาศไปทั่วโลก สิ่งที่เธอได้ทำก็จะถูกกล่าวถึงเพื่อเป็น
ที่ระลึกถึงเธอ
10 และยูดาส อิสคาริโอท หนึ่งในบรรดาอัครสาวกสิบสองคน
ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ เพื่อจะทรยศพระองค์ให้พวกเขา
11 เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้น พวกเขาก็ดีใจและสัญญาว่าจะให้
เงินแก่เขา และเขาพยายามหาวิธีที่จะทรยศต่อเขา
12 และในวันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อพวกเขา
ฆ่าสัตว์ปัสกา เหล่าสาวกของพระองค์ก็ถามพระองค์ว่า "
พระองค์ต้องการให้พวกเราไปจัดเตรียมที่ไหนให้พระองค์
เสวยปัสกา"

13 แล้วพระองค์จึงทรงส่งสาวกสองคนออกไป แล้วตรัสแก่
เขาว่า จงเข้าไปในเมือง แล้วจะมีชายคนหนึ่งถือเหยือกน้ำมา
พบเจ้า จงตามเขาไป
14 และเมื่อเขาจะเข้าไปในที่ใดก็ตาม จงบอกเจ้าของบ้านว่า
พระอาจารย์ตรัสว่า ห้องรับรองที่เราจะกินปัสกาพร้อมกับ
เหล่าสาวกของเราอยู่ที่ไหน
15 และท่านจะชี้ให้ท่านเห็นห้องชั้นบนใหญ่ที่ตกแต่งไว้
พร้อมแล้ว จงจัดเตรียมไว้ที่นั่นให้เรา
16 และพวกสาวกของพระองค์ก็ออกไปและเข้ามาในเมือง
และพบเหมือนที่พระองค์ได้ตรัสแก่พวกเขา แล้วพวกเขาก็
จัดเตรียมปัสกาไว้
17 และเมื่อเวลาเย็นพระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับสาวกสิบ
สองคน
18 เมื่อพวกเขากำลังนั่งรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูก็ตรัส
ว่า " เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้ใดที่รับประทาน
อาหารกับเรา ผู้นั้นจะทรยศต่อเรา"
19 พวกเขาก็เริ่มเศร้าโศกและถามพระองค์ทีละคนว่า “เป็น
ฉันหรือเปล่า” อีกคนหนึ่งก็ถามว่า “เป็นฉันหรือเปล่า”
20 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสอง
คนที่จุ่มในจานกับเรา”
21 บุตรมนุษย์จะไปตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ แต่วิบัติ
แก่คนที่ทรยศบุตรมนุษย์ หากคนนั้นไม่เคยเกิดมา ก็คงจะดี
สำหรับเขา
22 เมื่อพวกเขากำลังกินอยู่ พระเยซูทรงหยิบขนมปังมาถวาย
พระพร แล้วหักส่งให้พวกเขาพร้อมตรัสว่า “ จงรับไปกินเถิด
นี่คือกายของเรา”
23 แล้วพระองค์ทรงรับถ้วย และเมื่อทรงขอบพระคุณแล้ว
พระองค์ก็ทรงส่งให้พวกเขา และพวกเขาทุกคนก็รับไปดื่ม
24แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า นี่คือโลหิตของเราแห่ง
พันธสัญญาใหม่ ซึ่งหลั่งเพื่อคนเป็นอันมาก
25 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำองุ่น
ผลนั้นอีกต่อไปจนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราจะดื่มใหม่ใน
อาณาจักรของพระเจ้า”
26 และเมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พวกเขาก็ออกไป
ยังภูเขามะกอก
27 พระเยซูจึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ คืนนี้พวกท่านทุกคนจะ
สะดุดเพราะเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ
และแกะจะกระจัดกระจายไป’
28 แต่เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว เราจะไปยังแคว้นกา
ลิลีล่วงหน้าพวกท่าน
29 แต่เปโตรได้กล่าวแก่พระองค์ว่า แม้ทุกคนจะสะดุดใจ แต่
ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจเลย
30 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า ใน
วันนี้ คือคืนนี้ ก่อนไก่ขันสองครั้ง เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง"
31 แต่เขาพูดแรงขึ้นว่า “ถ้าข้าพเจ้าต้องตายพร้อมกับท่าน
ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธท่านเลย” คนเหล่านั้นก็พูดเหมือนกัน
32 แล้วพระองค์กับสาวกมาถึงที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี แล้ว
พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า จงนั่งอยู่ที่นี่ขณะที่เราจะอธิษฐาน
33 แล้วพระองค์พาเปโตร ยาโคบ และยอห์นไปด้วย และเริ่ม
ตกตะลึงและหนักใจมาก
34 และตรัสแก่เขาว่า จิตวิญญาณของฉันเศร้าโศกยิ่งนักจน
แทบจะตาย จงอยู่ที่นี่และเฝ้าระวัง
35 แล้วพระองค์เสด็จไปข้างหน้าอีกหน่อยหนึ่ง แล้วทรง
กราบลงกับพื้นดิน ทรงอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ ขอให้เวลา
นั้นผ่านพ้นไปจากพระองค์
36 พระองค์ตรัสว่า “ อับบา พระบิดา ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับ
พระองค์ โปรดเอาถ้วยนี้ผ่านพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่
อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามที่ข้าพระองค์ปรารถนา แต่ให้
เป็นไปตามที่พระองค์ปรารถนา”
37 พระองค์จึงเสด็จมาพบสาวกเหล่านั้นนอนหลับ จึงตรัสแก่
เปโตรว่า “ ซีโมน เจ้านอนหลับอยู่หรือ เจ้าไม่สามารถ
เฝ้ายามสักชั่วโมงเดียวได้หรือ”
38 จงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อจะได้ไม่ต้องถูกทดลอง
จิตใจพร้อมแล้ว แต่กายยังอ่อนแอ
39 แล้วพระองค์เสด็จไปอีกครั้งหนึ่งและทรงอธิษฐานและ
ตรัสคำเช่นเดิม
40 เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา พระองค์ก็ทรงพบพวกเขานอน
หลับอีก (เพราะตาของพวกเขาลืมไม่ขึ้น) และไม่รู้ว่าจะตอบ
พระองค์อย่างไร
41 และพระองค์เสด็จมาครั้งที่สามแล้วตรัสแก่พวกเขาว่า จง
นอนต่อไปและพักผ่อนเถิด เวลานี้เพียงพอแล้ว ดูเถิด บุตร
มนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนบาป
42 ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ทรยศเราก็มาใกล้แล้ว
43 ขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่นั้น ยูดาสคนหนึ่งในเหล่าสาวก
สิบสองคน พร้อมด้วยฝูงชนจำนวนมากที่ถือดาบและกระบอง
มาจากพวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมาจารย์ และผู้เฒ่า ก็เข้า
มา
44 และผู้ที่ทรยศต่อพระองค์ได้ให้สัญญาณแก่พวกเขาโดย
กล่าวว่า "ผู้ใดที่เราจะจูบก็เป็นผู้นั้นแหละ จงพาเขาออกไป
และพาเขาออกไปอย่างปลอดภัย"
45 เมื่อพระองค์มาถึงแล้ว พระองค์ก็ตรงไปหาเขาและกล่าว
ว่า “อาจารย์ อาจารย์” แล้วก็จูบเขา
46 แล้วพวกเขาวางมือบนเขาแล้วจับเขาไป
47 และคนหนึ่งที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ก็ชักดาบฟันผู้รับใช้ของมหา
ปุโรหิตขาดหู
48 พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า " พวกเจ้าออกมาจับเรา
เหมือนเป็นโจรโดยใช้ดาบและกระบองหรือ?"
49 เราได้อยู่กับพวกท่านทุกวันเพื่อสั่งสอนในวิหาร และพวก
ท่านก็ไม่รับเราไว้ แต่พระคัมภีร์จะต้องสำเร็จ
50 แล้วพวกเขาทั้งหมดละทิ้งพระองค์แล้วหนีไป
51 และมีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าลินินคลุมร่างเปลือยเปล่า
ของตนตามพระองค์ไป พวกชายหนุ่มจึงจับตัวเขาไว้
52 แล้วเขาได้ทิ้งผ้าป่านแล้วหนีไปจากพวกเขาโดยเปลือย
กาย
53 แล้วพวกเขานำพระเยซูไปหามหาปุโรหิต และมีพวก
ปุโรหิตหัวหน้า พวกผู้เฒ่า และพวกธรรมาจารย์ทั้งหมด
ประชุมอยู่กับพระองค์
54 ส่วนเปโตรติดตามพระองค์ไปห่างๆ ไปจนถึงพระราชวัง
ของมหาปุโรหิต และนั่งร่วมกับคนรับใช้ และผิงไฟอยู่
55 พวกหัวหน้าปุโรหิตกับบรรดาสมาชิกสภาทั้งสิ้นจึงหา
พยานมากล่าวโทษพระเยซูเพื่อจะประหารชีวิตพระองค์ แต่ก็
ไม่พบ
56 เพราะว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จกล่าวโทษพระองค์ แต่
พยานของเขากลับไม่ตกลงกัน
57 และมีบางคนลุกขึ้นมาเป็นพยานเท็จกล่าวโทษพระองค์ว่า
58 เราได้ยินเขากล่าวว่า เราจะทำลายวิหารนี้ที่สร้างด้วยมือ
มนุษย์ และภายในสามวัน เราจะสร้างขึ้นใหม่โดยไม่ใช้มือ
มนุษย์
59 แต่พยานของพวกเขาก็ไม่เห็นด้วยเช่นกัน
60 มหาปุโรหิตจึงยืนขึ้นท่ามกลางฝูงชนและถามพระเยซูว่า
“ท่านไม่ตอบอะไรเลยหรือ? พยานหลักฐานที่กล่าวโทษท่าน
คืออะไร?”
61 แต่พระองค์ไม่ตอบอะไร มหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า
“ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของผู้ได้รับพระพรใช่หรือไม่?”
62 พระเยซูตรัสว่า เราเป็น และท่านทั้งหลายจะเห็นบุตร
มนุษย์ประทับอยู่ทางขวามือของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จ
มาบนเมฆแห่งสวรรค์

63 แล้วมหาปุโรหิตก็ฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า เราจะต้องการพยานอะไรอีก?
64 ท่านทั้งหลายได้ยินคำหมิ่นประมาทแล้ว ท่านคิดเห็นอย่างไร? และพวกเขาทั้งหมดก็ตัดสินให้เขามีความผิดถึงตาย
65 และบางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายใส่พระองค์ และปิดหน้าพระองค์ และตีพระองค์ พร้อมกับพูดกับพระองค์ว่า ทำนายซิ" และคนรับใช้ก็ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือของพวกเขา
66 ขณะที่เปโตรอยู่ข้างล่างในพระราชวัง มีสาวใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตเข้ามา
67 เมื่อนางเห็นเปโตรกำลังผิงไฟอยู่ นางก็มองดูเขาแล้วกล่าวว่า "เจ้าก็อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย"
68 แต่เขาปฏิเสธว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้และไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด" แล้วเขาก็ออกไปที่ระเบียง ไก่ก็ขัน
69 และสาวใช้คนหนึ่งเห็นเขาอีกครั้ง และเริ่มพูดกับคนที่ยืนอยู่ใกล้ว่า "คนนี้เป็นคนหนึ่งในพวกเขา"
70 แต่พระองค์ก็ปฏิเสธอีก และอีกไม่นานหลังจากนั้น ผู้ที่ยืนอยู่ใกล้ก็พูดกับเปโตรอีกว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่ ๆ เพราะเจ้าเป็นชาวกาลิลี และคำพูดของเจ้าก็สอดคล้องกับพวกเขา"
71 แต่เขาเริ่มสาปแช่งและสาบานโดยกล่าวว่า "ฉันไม่รู้จักคนที่พวกเจ้าพูดถึงนี้"
72 และเมื่อไก่ขันครั้งที่สอง เปโตรก็นึกถึงคำที่พระเยซูตรัสกับเขาว่า ก่อนไก่ขันสองครั้ง เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง เมื่อนึกถึงเรื่องนี้แล้ว เขาก็ร้องไห้

บทที่ 15

1 ครั้นรุ่งเช้า พวกหัวหน้าปุโรหิตได้ปรึกษากับพวกผู้เฒ่าและพวกธรรมาจารย์และสภาทั้งหมด แล้วมัดพระเยซูแล้วนำพระองค์ไปมอบให้แก่ปีลาต
2 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ" ปีลาตตอบว่า " ท่านพูดเอง"
3 และพวกหัวหน้าปุโรหิตก็ได้กล่าวโทษพระองค์หลายประการ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด
4 ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า ท่านไม่ตอบอะไรเลยหรือ? ดูสิว่าพวกเขาเป็นพยานปรักปรำท่านเป็นจำนวนเท่าใด
5 แต่พระเยซูยังไม่ทรงตอบสิ่งใดเลย ทำให้ปีลาตประหลาดใจ
6 แล้วในงานเลี้ยงนั้น พระองค์ก็ทรงปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้พวกเขา ตามที่พวกเขาปรารถนา
7 มีคนหนึ่งชื่อบารับบัส ซึ่งถูกผูกไว้กับพวกที่ก่อกบฏกับเขาและได้ฆ่าคนในการก่อกบฏครั้งนั้น
8 และฝูงชนร้องเสียงดังเริ่มปรารถนาให้พระองค์ทำอย่างที่เขาเคยทำกับพวกเขา
9 แต่ปีลาตตอบพวกเขาว่า "ท่านทั้งหลายต้องการให้เราปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวให้แก่ท่านหรือ?"
10 เพราะพระองค์ทรงทราบว่า พวกหัวหน้าปุโรหิตได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา
11 แต่พวกหัวหน้าปุโรหิตยุยงประชาชนให้ทรงปล่อยบารับบัสให้พวกเขาแทน
12 ปีลาตจึงตอบเขาอีกว่า "ถ้าอย่างนั้น พวกเจ้าจะทำอย่างไรกับคนที่พวกเจ้าเรียกว่ากษัตริย์ของชาวยิว"
13พวกเขาร้องตะโกนอีกว่า "ตรึงเขาไว้ที่ไม้กางเขน"
14 ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า "ทำไม เขาได้ทำชั่วอะไร" พวกเขาจึงตะโกนเสียงดังว่า "ตรึงเขาไว้ที่ไม้กางเขน"
15 ดังนั้น ปีลาตจึงต้องการจะทำให้ประชาชนพอใจ จึงปล่อยบารับบัสให้พวกเขา แล้วเมื่อได้เฆี่ยนตีพระเยซูแล้ว เขาก็มอบเขาให้ไปตรึงที่ไม้กางเขน
16 ทหารจึงนำพระองค์เข้าไปในห้องโถงที่เรียกว่า ปราเอโทเรียม และเรียกทหารทั้งกองมาประชุมกัน
17 และเขาเอาเสื้อผ้าสีม่วงมาสวมให้พระองค์ และสานมงกุฎหนามไว้รอบศีรษะของพระองค์
18 แล้วเริ่มทักทายพระองค์ว่า "สวัสดี กษัตริย์ของชาวยิว!"
19 แล้วพวกเขาตีพระเศียรของพระองค์ด้วยอ้อ และถ่มน้ำลายรดพระองค์ พร้อมกับคุกเข่าลงนมัสการพระองค์
20 เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อสีม่วงของพระองค์ออก แล้วเอาฉลองพระองค์ของพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงกางเขน
21 พวกเขาจึงบังคับซีโมนชาวไซรีนผู้กำลังเดินทางผ่านมาทางนั้น ซึ่งเป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรูฟัส ให้แบกไม้กางเขนของพระองค์ไป
22 แล้วพวกเขานำพระองค์ไปยังสถานที่ซึ่งเรียกว่าโกลโกธา ซึ่งแปลว่า สถานที่ของกะโหลกศีรษะ
23 แล้วเขาก็ให้พระองค์ดื่มไวน์ผสมมดยอบ แต่พระองค์ไม่รับ
24 และเมื่อพวกเขาตรึงพระองค์แล้ว พวกเขาก็แบ่งฉลองพระองค์ของพระองค์ออก แล้วจับฉลากว่าแต่ละคนควรจะเอาอะไร
25 ขณะนั้นเป็นเวลาสามโมง เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน
26 และมีคำกล่าวหาของเขาเขียนไว้ข้างบนว่า "กษัตริย์ของชาวยิว"
27 แล้วเขาเอาโจรสองคนตรึงไว้กับพระองค์ คนหนึ่งอยู่ข้างขวาของพระองค์ และอีกคนหนึ่งอยู่ข้างซ้ายของพระองค์
28 และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า 'ท่านถูกนับรวมกับบรรดาผู้ละเมิด'
29 และบรรดาผู้ที่ผ่านไปมาต่างก็ด่าทอพระองค์ โดยส่ายหัวและกล่าวว่า "เจ้าผู้ทำลายพระวิหารและสร้างใหม่ในสามวัน
30 จงช่วยตนเองให้รอด และลงมาจากกางเขนเถิด
31 ในทำนองเดียวกัน พวกหัวหน้าปุโรหิตก็ล้อเลียนและพูดในหมู่พวกเขาเองกับพวกธรรมาจารย์ว่า พระองค์ช่วยคนอื่นได้ แต่พระองค์ช่วยตัวเองไม่ได้
32 ขอให้พระคริสต์กษัตริย์แห่งอิสราเอลเสด็จลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ แต่คนที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระองค์ก็ด่าทอพระองค์
33 เมื่อถึงเวลาบ่ายสามโมง ก็มืดมัวไปทั่วแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง
34 ครั้นถึงเวลาสามทุ่ม พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า " เอโลอิ เอโลอิ ลามา ซาบัคธานี" ซึ่งแปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ เหตุไฉนพระองค์ทรงละทิ้งข้าพระองค์?"
35 และบางคนที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดว่า "ดูเถิด เขาเรียกเอลียาห์"
36 และมีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำที่เต็มไปด้วยน้ำส้มสายชูเสียบกับกก แล้วส่งให้พระองค์ดื่ม โดยกล่าวว่า "อย่าเพิ่งพูดถึงเรื่องนั้น เรามาคอยดูว่าเอลียาห์จะมาเอาเขาลงหรือไม่"
37พระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วก็สิ้นพระชนม์
38 และม่านในวิหารก็ฉีกขาดเป็นสองท่อนตั้งแต่บนจนล่าง
39 เมื่อนายร้อยซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าพระองค์ เห็นว่าพระองค์ทรงร้องตะโกนเช่นนั้น และสิ้นพระชนม์ จึงกล่าวว่า แท้จริงชายผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า
40 และมีผู้หญิงอีกหลายคนมองอยู่แต่ไกล มีมารีย์มักดาลา มารีย์มารดาของยากอบผู้น้อยและโยเสส และซาโลเม
41 (ซึ่งเมื่อพระองค์อยู่ในแคว้นกาลิลี ก็ได้ติดตามพระองค์และปรนนิบัติพระองค์) และมีสตรีอื่นๆ อีกมากมายซึ่งไปพร้อมกับพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
42 และเมื่อถึงเวลาเย็น เพราะเป็นวันเตรียม คือ วันก่อนวันสะบาโต

43 โยเซฟจากอาริมาเธีย ซึ่งเป็นที่ปรึกษาที่น่านับถือ ผู้ซึ่งรอ
คอยอาณาจักรของพระเจ้า เข้ามาหาปีลาตอย่างกล้าหาญ
และปรารถนาพระกายของพระเยซู
44 ปีลาตรู้สึกประหลาดใจที่เห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว
จึงเรียกนายร้อยมาถามพระองค์ว่า พระองค์สิ้นพระชนม์มา
บ้างหรือยัง
45 เมื่อทราบข่าวจากนายร้อยแล้ว จึงมอบศพให้แก่โยเซฟ
46 และท่านได้ซื้อผ้าลินินชั้นดี แล้วนำพระองค์ลงมา แล้วพัน
พระองค์ด้วยผ้าลินินนั้น แล้วฝังไว้ในหลุมฝังศพที่เจาะไว้ใน
ศิลา แล้วกลิ้งหินปิดประตูหลุมฝังศพ
47 และมารีย์มักดาลากับมารีย์มารดาของโยเสสได้เห็นที่ซึ่ง
พระองค์ถูกฝังไว้

บทที่ 16

1 ครั้นวันสะบาโตผ่านไปแล้ว มารีย์มักดาลา มารีย์มารดาของ
ยากอบ และซาโลเม ได้ซื้อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปเจิมพระ
ศพของพระองค์
2 ครั้นรุ่งเช้าของวันแรกของสัปดาห์ พวกเขาก็มาถึงอุโมงค์
ฝังศพในเวลาพระอาทิตย์ขึ้น
3 พวกเขาจึงพูดกันเองว่า “ใครจะกลิ้งหินออกจากประตูหลุม
ฝังศพของเราได้”
4 เมื่อพวกเขามองดูก็เห็นว่าก้อนหินนั้นถูกกลิ้งออกแล้ว
เพราะมันใหญ่โตมาก
5 ครั้นเข้าไปในอุโมงค์ฝังศพแล้ว พวกเขาก็เห็นชายหนุ่มคน
หนึ่งสวมเสื้อยาวสีขาวนั่งอยู่ทางขวามือ พวกเขาจึงตกใจ
กลัว
6แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “อย่าตกใจเลย พวกเจ้า
ทั้งหลายมาหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ซึ่งถูกตรึงบนกางเขน
พระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ จงดูที่ที่เขา
วางพระองค์ไว้”
7 แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์และเปโตรเถิดว่า
พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนพวกท่าน พวกท่านจะ
เห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนที่พระองค์บอกพวกท่านไว้
8 พวกเขาจึงออกไปอย่างรวดเร็วและวิ่งหนีจากหลุมฝังศพ
เพราะพวกเขากลัวและตกใจ พวกเขาไม่ได้พูดอะไรกับใคร
เลยเพราะพวกเขากลัว
9 ครั้นรุ่งเช้าในวันต้นสัปดาห์ พระเยซูทรงคืนพระชนม์
พระองค์ทรงปรากฏแก่มารีย์มักดาลาเป็นคนแรก โดยที่
พระองค์ทรงขับผีเจ็ดตนออกจากมารีย์
10 แล้วนางก็ไปบอกคนทั้งหลายที่เคยอยู่กับพระองค์ซึ่ง
กำลังร้องไห้คร่ำครวญ
11 เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ และได้เห็น
นางแล้ว พวกเขาก็ไม่เชื่อ
12 หลังจากนั้น พระองค์ทรงปรากฏพระองค์ในอีกรูปหนึ่งแก่
สองคนนั้น ขณะที่พวกเขากำลังเดินทางเข้าไปในบ้านนอก
13 พวกเขาไปบอกพวกที่เหลือแต่ก็ไม่เชื่อ
14 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคน เมื่อพวก
เขากำลังรับประทานอาหารอยู่ และทรงตำหนิพวกเขาใน
เรื่องความไม่เชื่อและใจที่แข็งกระด้าง เพราะพวกเขาไม่เชื่อ
ผู้ที่ได้เห็นพระองค์หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว
15 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า จงออกไปทั่วโลกประกาศ
ข่าวประเสริฐแก่คนทั้งปวง
16 ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาผู้นั้นจะรอด แต่ผู้ใดไม่เชื่อ
จะต้องถูกสาปแช่ง
17 และเครื่องหมายเหล่านี้จะตามมาสำหรับผู้เชื่อคือ ในนาม
ของเรา พวกเขาจะขับผีออก พวกเขาจะพูดภาษาใหม่ๆ
18 พวกเขาจะจับงูได้ และถ้าพวกเขาดื่มสิ่งที่เป็นอันตราย
ใดๆ มันจะไม่เป็นอันตรายแก่พวกเขา พวกเขาจะวางมือบน
คนเจ็บป่วย แล้วพวกเขาจะหายเป็นปกติ
19 เมื่อพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาแล้ว พระองค์ทรงถูกรับขึ้นสู่
สวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
20 พวกเขาจึงออกไปประกาศไปทั่วทุกแห่ง โดยที่พระเจ้า
ทรงร่วมงานกับพวกเขา และทรงยืนยันพระวจนะนั้นด้วย
หมายสำคัญต่างๆ ที่ตามมา อาเมน

พระวรสารนักบุญลูกา

บทที่ 1

1 เพราะว่ามีหลายคนได้ร่วมกันประกาศเรื่องต่างๆ ที่เราเชื่อ
กันอย่างแน่นอน
2 ตามที่เขาทั้งหลายได้ส่งมอบให้แก่เรา ซึ่งเป็นพยานเห็น
ด้วยตนเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะ
3 ข้าพเจ้าเองก็เห็นสมควรที่จะเขียนจดหมายถึงท่าน
ตามลำดับ เพราะข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องต่างๆ เป็นอย่างดีตั้งแต่
ต้นแล้ว ท่านเทโอฟิลัสผู้เป็นที่เคารพยิ่ง
4 เพื่อท่านจะได้รู้ความแน่นอนของสิ่งต่างๆ ที่ท่านได้รับ
คำสั่งสอนไว้
5 ในสมัยของเฮโรด กษัตริย์แห่งยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อ
ซะคาริยาห์ ซึ่งอยู่ในสายอาบียา ภรรยาของเขาเป็นบุตรสาว
ของอาโรน ชื่อเอลิซาเบธ
6 และเขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า
ดำเนินตามพระบัญญัติและข้อกำหนดของพระเจ้าทั้งสิ้นและ
ไม่มีที่ตำหนิ
7 และเธอทั้งสองไม่มีบุตร เพราะว่าเอลิซาเบธเป็นหมัน และ
ทั้งสองก็ชรามากแล้ว
8 และเกิดขึ้นว่าขณะที่เขากำลังปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตต่อพระ
พักตร์พระเจ้าตามลำดับหน้าที่ของเขา
ตามธรรมเนียมของตำแหน่งปุโรหิต เขาจะต้องจุดธูปเทียน
เมื่อเข้าไปในวิหารของพระเจ้า
10 และฝูงชนทั้งสิ้นก็กำลังอธิษฐานอยู่ข้างนอกในเวลาจุดธูป
เทียน
11 และมีทูตสวรรค์ของพระเจ้าปรากฏแก่เขา ยืนอยู่ทางขวา
ของแท่นเผาเครื่องหอม
12 เมื่อซะคาริยาห์เห็นพระองค์ เขาก็ตกใจและมีความกลัว
มาก
13 แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่เขาว่า “ซะคาริยาห์ อย่ากลัวเลย
เพราะคำอธิษฐานของท่านได้รับการฟังแล้ว และเอลิซาเบธ
ภรรยาของท่านจะมีบุตรชาย และท่านจงตั้งชื่อบุตรนั้นว่ายอ
ห์น”
14 และท่านทั้งหลายจะมีความยินดีและความยินดี และคน
เป็นอันมากจะชื่นชมยินดีในการเกิดของเขา
15 เพราะว่าเขาจะยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรของพระเจ้า และ
เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เลย และ
เขาจะเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของ
เขา
16 และคนอิสราเอลจำนวนมากจะหันกลับมาหาพระเจ้าของ
พวกเขา
17 และเขาจะนำหน้าเขาไปด้วยวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอ
ลียาห์ เพื่อหันใจของบรรดาบิดาให้มาหาบุตร และหันใจของ
บรรดาผู้ไม่เชื่อฟังให้มาหาปัญญาของผู้ชอบธรรม เพื่อเตรียม
ชนชาติหนึ่งให้พร้อมสำหรับพระเจ้า
18 และซะคาริยาห์ก็กล่าวแก่ทูตสวรรค์ว่า “ข้าพเจ้าจะทราบ
เรื่องนี้ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าเป็นคนชราและภรรยาของ
ข้าพเจ้าก็มีอายุมากแล้ว
19 ทูตสวรรค์ตอบเขาว่า “เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่ต่อหน้า
พระเจ้า และเราถูกส่งมาเพื่อพูดกับท่านและนำข่าวดีนี้มาแจ้ง
แก่ท่าน”
20 และดูเถิด เจ้าจะเป็นใบ้และพูดไม่ได้ จนกว่าจะถึงวันที่สิ่ง
เหล่านี้เกิดขึ้น เพราะว่าเจ้าไม่เชื่อถ้อยคำของเรา ซึ่งจะ
สำเร็จเมื่อถึงเวลา
21 ประชาชนคอยซะคาริยาห์ และประหลาดใจที่เขาอยู่ใน
พระวิหารนานมาก
22 ครั้นท่านออกไปแล้ว ท่านก็พูดกับพวกเขาไม่ได้ และคน
ทั้งหลายก็รู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร ท่านจึงโบกมือ
เรียกพวกเขา แต่ยังคงพูดไม่ออก
23 ครั้นเมื่อวันปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์สิ้นสุดลง
พระองค์ก็เสด็จกลับบ้านของพระองค์
24 และภายหลังนั้น เอลิซาเบธภรรยาของเขาก็ตั้งครรภ์และ
ซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนโดยพูดว่า
25 พระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้กับข้าพเจ้าในวันเวลาที่พระองค์
ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อทรงลบล้างความอับอายของ
ข้าพเจ้าท่ามกลางมนุษย์
26 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลไปยัง
เมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ
27 ถึงหญิงพรหมจารีที่ได้หมั้นหมายกับชายคนหนึ่งชื่อโจ
เซฟ จากราชวงศ์ดาวิด และหญิงพรหมจารีผู้นั้นชื่อมารีย์
28 ทูตสวรรค์จึงมาหาเธอแล้วกล่าวว่า “จงชื่นชมเถิด เจ้าผู้
ได้รับความโปรดปรานมาก พระเจ้าสถิตอยู่กับเจ้า เจ้าได้รับ
พรยิ่งกว่าสตรีใด ๆ”
29 เมื่อนางเห็นเขาแล้ว นางก็ตกใจในคำพูดของเขา และคิด
ในใจว่าจะทักทายเขาอย่างไรดี
30 ทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์ อย่ากลัวเลย เพราะ
เจ้าเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า”
31 และดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และจะ
เรียกชื่อบุตรนั้นว่าเยซู
32 เขาจะยิ่งใหญ่ และจะทรงเรียกว่าบุตรของผู้สูงสุด และ
พระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานบัลลังก์ของดาวิดบิดาของ
เขาให้แก่เขา
33 และพระองค์จะทรงครอบครองพงศ์พันธุ์ของยาโคบ
ตลอดไป และพระราชอาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวัน
สิ้นสุด
34 แล้วมารีย์จึงกล่าวแก่ทูตสวรรค์ว่า “เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น
ได้อย่างไร เพราะฉันไม่รู้จักใครเลย”
35 ทูตสวรรค์จึงตอบนางว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลง
มาเหนือเจ้า และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกคลุมเจ้า
เพราะฉะนั้น บุตรศักดิ์สิทธิ์ที่จะเกิดจากเจ้าจะได้เรียกว่าบุตร
ของพระเจ้า”
36 และดูเถิด เอลิซาเบธลูกพี่ลูกน้องของคุณ เธอก็ตั้งครรภ์
บุตรในวัยชราด้วย และตอนนี้เธอซึ่งถูกเรียกว่าเป็นหมันก็ได้
หกเดือนแล้ว
37 เพราะว่าพระเจ้าจะไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้
38 มารีย์จึงกล่าวว่า “นี่คือสาวใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไป
ตามคำของท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากนางไป
39 ในเวลานั้นมารีย์ก็รีบลุกขึ้นไปยังแดนภูเขา ไปสู่เมืองหนึ่ง
แห่งยูดาห์
40 แล้วเข้าไปในบ้านของซะคาริยาห์ แล้วทักทายเอลิซาเบธ
41 เมื่อเอลิซาเบธได้ยินคำทักทายของมารีย์ ทารกในครรภ์
ของเธอก็ดิ้น และเอลิซาเบธก็เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
42 และนางก็พูดออกมาด้วยเสียงอันดังว่า เจ้าได้รับพระพร
ยิ่งกว่าสตรีใด ๆ และลูกที่เกิดในครรภ์ของเจ้าก็ได้รับพระพร
เช่นกัน
43 และเหตุไฉนจึงเกิดสิ่งนี้ขึ้นแก่ข้าพเจ้า ที่มารดาของพระ
เจ้าของข้าพเจ้าจะมาหาข้าพเจ้า?
44 เพราะว่าเมื่อเสียงคำทักทายของคุณดังขึ้นในหูของฉัน
ทารกในครรภ์ของฉันก็ดิ้นด้วยความยินดี
45 และผู้หญิงที่ได้เชื่อนั้นเป็นสุข เพราะว่าสิ่งที่พระเจ้าทรง
บอกเล่าแก่เธอนั้นจะเกิดขึ้นจริง
46 และมารีย์กล่าวว่า จิตวิญญาณของฉันยกย่องพระเจ้า
47 และจิตวิญญาณของฉันก็ชื่นชมยินดีในพระเจ้าพระผู้ช่วย
ให้รอดของฉัน

48 เพราะพระองค์ทรงมองเห็นฐานะอันต่ำต้อยของสาวใช้ของพระองค์ เพราะว่าดูเถิด ตั้งแต่นี้ต่อไปทุกชั่วคนจะเรียกข้าพระองค์ว่าผู้ได้รับพระพร
49 เพราะพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่แก่ข้าพเจ้า และพระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์
50 และพระเมตตาของพระองค์ก็ทรงมีแก่ผู้ที่ยำเกรงพระองค์ทุกชั่วอายุคน
51 พระองค์ทรงแสดงความแข็งแกร่งด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงกระจายผู้เย่อหยิ่งออกไปจากจินตนาการของจิตใจของพวกเขา
52 พระองค์ทรงถอดผู้มีอำนาจจากที่นั่ง และทรงยกย่องผู้ที่มีฐานะต่ำต้อยขึ้น
53 พระองค์ทรงทำให้คนหิวโหยอิ่มด้วยสิ่งดี ๆ และทรงส่งคนมั่งมีไปมือเปล่า
54 พระองค์ทรงช่วยเหลืออิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยการระลึกถึงพระเมตตาของพระองค์
55 ขณะที่พระองค์ตรัสกับบรรพบุรุษของเรา แก่อับราฮัมและแก่พงศ์พันธุ์ของเขาตลอดไป
56 และมารีย์อาศัยอยู่กับนางประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับบ้านของนาง
57 ครั้นถึงเวลาที่เอลิซาเบธจะคลอดบุตรชาย เธอก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง
58 เพื่อนบ้านและลูกพี่ลูกน้องของนางได้ยินว่าพระเจ้าทรงแสดงความเมตตาต่อนางมาก และพวกเขาก็ชื่นชมยินดีกับนางด้วย
59 ครั้นถึงวันที่แปดพวกเขาก็ไปทำพิธีสุหนัตเด็กนั้น และตั้งชื่อเด็กนั้นว่าซะคาริยาห์ ตามชื่อบิดาของเขา
60 มารดาของเขาตอบว่า ไม่ใช่เช่นนั้น แต่เขาจะต้องชื่อยอห์น
61 พวกเขาจึงกล่าวแก่เธอว่า “ไม่มีผู้ใดในญาติของคุณที่เรียกด้วยชื่อนั้น”
62 แล้วพวกเขาก็ทำสัญญาณแก่บิดาของเขาว่าต้องการเรียกพระองค์ว่าอย่างไร
63 และท่านได้ขอโต๊ะเขียนหนังสือ และเขียนว่า ชื่อของเขาคือโยฮัน และทำให้ทุกคนประหลาดใจ
64 ทันใดนั้น ปากของเขาก็เปิด และลิ้นของเขาหลุด และเขาพูดสรรเสริญพระเจ้า
65 ความกลัวก็เกิดขึ้นแก่คนทั้งปวงที่อยู่รอบๆ พวกตน และคำเทศนาทั้งหลายนี้ก็แพร่สะพัดไปทั่วแดนเทือกเขาแห่งยูดาห์
66 และทุกคนที่ได้ยินก็เก็บเรื่องนี้ไว้ในใจโดยพูดว่า “เด็กนี้จะเป็นอย่างไรหนอ!” และพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับเขา
67 และซะคาริยาห์บิดาของเขาก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และกล่าวคำพยากรณ์ว่า
68 จงสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล เพราะพระองค์ได้เสด็จมาเยี่ยมและไถ่ประชากรของพระองค์
69 และทรงสร้างเขาแห่งความรอดให้แก่เราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
70 ตามที่พระองค์ตรัสผ่านปากของบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ซึ่งได้มีมาตั้งแต่สมัยโลกเริ่มแรกว่า
71 ว่าเราจะรอดพ้นจากศัตรูของเรา และจากมือของผู้ที่เกลียดชังเราทั้งสิ้น
72 เพื่อจะสำแดงความเมตตาที่ทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเรา และระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์
73 คือคำสาบานที่พระองค์ทรงสาบานไว้กับอับราฮัมบิดาของเรา
74 ขอพระองค์ทรงโปรดประทานแก่เรา เพื่อว่าเราจะได้รับการช่วยให้พ้นจากมือศัตรูของเรา และเราจะได้รับใช้พระองค์โดยไม่ต้องกลัว
75 ด้วยความศักดิ์สิทธิ์และความชอบธรรมต่อพระพักตร์พระองค์ ตลอดชีวิตของเรา
76 และเจ้าบุตรเอ๋ย จะถูกเรียกว่าศาสดาของผู้สูงสุด เพราะว่าเจ้าจะไปเบื้องหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อเตรียมทางของพระองค์
77 เพื่อจะให้ประชาชนของพระองค์รู้จักความรอดโดยการอภัยบาปของพวกเขา
78 โดยพระกรุณาอันอ่อนโยนของพระเจ้าของเรา ซึ่งแสงตะวันจากเบื้องบนได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนเรา
79 เพื่อจะให้ความสว่างแก่ผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดและเงาแห่งความตาย เพื่อนำเท้าของเราไปสู่หนทางแห่งสันติ
80 และเด็กนั้นก็เจริญเติบโตและเข้มแข็งขึ้นในจิตวิญญาณและอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่เขาจะปรากฏแก่พวกอิสราเอล

บทที่ 2

1 ในสมัยนั้น มีพระราชกฤษฎีกาจากซีซาร์ออกัสตัสว่าให้เก็บภาษีคนทั้งโลก
2 (และการเก็บภาษีนี้เกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อไซรีเนียสเป็นผู้ว่าราชการของซีเรีย)
3 และทุกคนก็ไปเสียภาษีโดยแต่ละคนไปยังเมืองของตน
4 โยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี สู่เมืองเบธเลเฮมของดาวิดในแคว้นยูเดีย (เพราะเขาสืบเชื้อสายมาจากดาวิด)
5 ให้เสียภาษีร่วมกับมารีย์ผู้เป็นภรรยาซึ่งหมั้นหมายไว้ มีบุตรมาก
6 เมื่อพวกท่านยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่นางจะคลอดบุตร
7 และนางก็ได้บุตรหัวปีเป็นชาย แล้วนางก็เอาผ้าอ้อมพันกายทารกนั้น แล้ววางไว้ในรางหญ้า เพราะไม่มีที่ว่างให้ในโรงแรม
8 ในประเทศนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่กลางทุ่งเฝ้าแกะของตนในเวลากลางคืน
9 ทันใดนั้น ทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็ปรากฏแก่พวกเขา และรัศมีแห่งพระเจ้าก็ฉายส่องอยู่โดยรอบ พวกเขาก็มีความกลัวอย่างยิ่ง
10 ทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่าดูเถิด เรานำข่าวดีแห่งความชื่นชมยินดีใหญ่หลวงมาบอกแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งจะเกิดแก่คนทั้งปวง”
11 เพราะในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดมาเกิดแก่ท่านทั้งหลายในเมืองของดาวิด คือพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า
12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่พวกท่าน คือพวกท่านจะพบทารกนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า
13 ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์จำนวนมากมายมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้น สรรเสริญพระเจ้าว่า
14 ขอให้พระสิริรุ่งโรจน์จงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด และขอให้แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยสันติสุขและความเมตตาต่อคนทั้งหลาย
15 และเมื่อเหล่าทูตสวรรค์ไปจากพวกเขาสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะก็พูดกันว่า “เราไปยังเมืองเบธเลเฮมกันเถิด ไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งพระเจ้าทรงแจ้งให้เราทราบ”
16 พวกเขารีบไปพบมารีย์ โยเซฟ และทารกนอนอยู่ในรางหญ้า
17 เมื่อพวกเขาได้เห็นแล้ว พวกเขาก็เล่าเรื่องที่เล่ากันถึงเด็กนั้นให้ฟัง
18 และคนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในเรื่องที่คนเลี้ยงแกะบอกเล่าแก่พวกเขา
19 แต่มารีย์เก็บเรื่องราวเหล่านั้นไว้และคิดอยู่ในใจ

20 และบรรดาคนเลี้ยงแกะกลับไปสรรเสริญและถวายเกียรติ
พระเจ้าสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้ยินและได้เห็น
ตามที่บอกเล่าแก่พวกเขา
21 เมื่อครบกำหนดแปดวันแล้วสำหรับพิธีเข้าสุหนัตของเด็ก
ชื่อของเด็กนั้นจึงถูกเรียกว่า เยซู ตามที่ทูตสวรรค์ได้ตั้งชื่อไว้
ก่อนที่เขาจะตั้งครรภ์
22เมื่อวันชำระของนางตามธรรมบัญญัติของโมเสสสิ้นสุดลง
พวกเขาก็นำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถวายแด่พระ
เจ้า
23 (ตามที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติของพระเจ้าว่า บุตรชายทุก
คนที่เบิกครรภ์ จะได้รับการเรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์แด่พระเจ้า)
24 และถวายเครื่องบูชาตามที่กล่าวไว้ในธรรมบัญญัติของ
พระเจ้า คือ นกเขาคู่หนึ่ง หรือ นกพิราบหนุ่มสองตัว
25 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ชื่อ ซีเมโอน
เป็นคนชอบธรรมและเลื่อมใสในพระเจ้า และกำลังคอยการ
ปลอบโยนสำหรับอิสราเอล และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรง
สถิตอยู่กับเขา
26 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเปิดเผยแก่ท่านว่า ท่านจะ
ไม่เห็นความตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ของพระเจ้า
27 และท่านก็เข้าไปในวิหารโดยพระวิญญาณ และเมื่อบิดา
มารดานำกุมารเยซูเข้ามาเพื่อปฏิบัติต่อพระองค์ตามธรรม
เนียมแห่งธรรมบัญญัติ
28 แล้วท่านอุ้มเขาขึ้นไป แล้วสรรเสริญพระเจ้าว่า
29 ข้าแต่พระเจ้า บัดนี้ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุข
ตามพระดำรัสของพระองค์เถิด
30 เพราะตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์
แล้ว
31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้ต่อหน้าชนชาติทั้งปวง
32 เป็นแสงสว่างส่องแก่บรรดาประชาชาติต่างชาติ และเป็น
สง่าราศีของชนชาติอิสราเอลของพระองค์
33 โยเซฟกับมารดาของเขาก็ประหลาดใจเพราะสิ่งที่เขาพูด
ถึงพระองค์
34 แล้วสิเมโอนก็อวยพรพวกเขา และกล่าวแก่มารีย์มารดา
ของเขาว่า ดูเถิด เด็กคนนี้จะถูกกำหนดให้เป็นเหตุให้หลาย
คนในอิสราเอลล้มลงและลุกขึ้นใหม่ และเป็นสัญญาณที่คน
จะพูดต่อต้าน
35 (แม้ดาบจะแทงทะลุจิตวิญญาณของท่านเองด้วย) เพื่อ
ความคิดของดวงใจมากมายจะได้ปรากฏออกมา
36 มีหญิงคนหนึ่งชื่ออันนาเป็นผู้เผยพระวจนะ เป็นธิดาของ
ฟานูเอลจากเผ่าอาเซอร์ เธอเป็นคนชรามากและมีสามีอยู่กิน
ด้วยกันเจ็ดปีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารี
37 และเป็นม่ายมาเป็นเวลาประมาณแปดสิบสี่ปีซึ่งไม่ออกไป
จากพระวิหารเลย แต่ปรนนิบัติพระเจ้าด้วยการอดอาหารและ
อธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืน
38 และนางก็มาในทันใดนั้นก็ถวายคำขอบพระคุณองค์พระผู้
เป็นเจ้าด้วย และกล่าวถึงพระองค์ให้คนทั้งปวงที่รอคอยการ
ไถ่บาปที่กรุงเยรูซาเล็มฟัง
39 และเมื่อเขาทั้งหลายได้กระทำทุกสิ่งตามธรรมบัญญัติ
ของพระเจ้าแล้ว เขาก็กลับไปยังแคว้นกาลิลี ถึงเมืองนาซา
เร็ธของตน
40 และเด็กนั้นก็เจริญเติบโตและเข้มแข็งในจิตวิญญาณเต็ม
ไปด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าก็อยู่กับเขา
41 บิดามารดาของพระองค์จะไปกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปั
สกาทุกปี
42 เมื่อพระองค์มีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาก็ขึ้นไปยัง
กรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมของงานฉลองนั้น
43 เมื่อครบกำหนดเวลาแล้ว ขณะกำลังเดินทางกลับ พระ
กุมารเยซูยังอยู่ค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม โยเซฟกับมารดา
ของพระองค์ไม่รู้เรื่องนี้
44 แต่พวกเขาคิดว่าพระองค์อยู่ในกลุ่มคนเหล่านั้น จึง
เดินทางไปได้วันหนึ่ง และตามหาพระองค์ในหมู่ญาติพี่น้อง
และคนที่รู้จัก
45 เมื่อไม่พบพระองค์ พวกเขาจึงกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
อีกครั้งเพื่อตามหาพระองค์
46 ครั้นล่วงไปสามวันแล้ว จึงพบพระองค์อยู่ในพระวิหาร นั่ง
อยู่ท่ามกลางพวกหมอฟังพระองค์และซักถามพวกเขา
47 และทุกคนที่ได้ยินก็ประหลาดใจในความเข้าใจและ
คำตอบของพระองค์
48 เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจ มารดาของ
พระองค์จึงถามพระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงทำกับเรา
อย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่ตามหาเจ้าด้วยความโศกเศร้า”
49 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ เหตุใดท่านจึงแสวงหาเรา?
ท่านไม่ทราบหรือว่าเราต้องดำเนินกิจการของพระบิดา?”
50 และพวกเขาไม่เข้าใจถ้อยคำที่พระองค์ตรัสกับพวกเขา
51 แล้วพระองค์ก็ลงไปกับเขาทั้งหลาย และมายังเมืองนาซา
เร็ธ และอยู่ใต้บังคับของพวกเขา แต่มารดาของพระองค์ก็
เก็บเรื่องราวเหล่านี้ไว้ในใจ
52 และพระเยซูทรงเจริญเติบโตขึ้นทั้งในสติปัญญาและใน
ด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ด้วย

บทที่ 3

1 บัดนี้ในปีที่สิบห้าแห่งรัชกาลของทิเบเรียส ซีซาร์ ปอนทิอัส
ปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย และเฮโรดเป็นเจ้าเมืองแคว้นกาลิลี
และฟีลิปน้องชายของเขาเป็นเจ้าเมืองแคว้นอิทูเรียและ
แคว้นตราโคนิติส และลีซาเนียสเป็นเจ้าเมืองแคว้นอาบิลีน
2 อันนัสกับไคอาฟาสซึ่งเป็นมหาปุโรหิต พระวจนะของพระ
เจ้าจึงมาถึงยอห์นบุตรชายของซะคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร
3 และท่านไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน เทศนาเรื่องบัพ
ติศมาแห่งการกลับใจเพื่อการอภัยบาป
4 ตามที่เขียนไว้ในหนังสือถ้อยคำของเอซายาห์ผู้เผยพระ
วจนะว่า "เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมทางสำหรับ
พระเจ้า จงทำทางเดินของพระองค์ให้ตรง"
5 หุบเขาทุกแห่งจะถูกถมให้เต็ม และภูเขาและเนินทุกแห่งจะ
ถูกทำให้ต่ำลง และทางที่คดเคี้ยวจะถูกทำให้ตรง และทางที่
ขรุขระจะถูกทำให้เรียบ
6 และมนุษย์ทั้งปวงจะเห็นความรอดของพระเจ้า
7 แล้วพระองค์ตรัสแก่ฝูงชนที่มารับบัพติศมาจากพระองค์ว่า
โอ ชาติงูพิษ ใครเตือนพวกเจ้าให้หนีจากพระพิโรธที่จะมาถึง?
8 เพราะฉะนั้น จงออกผลให้สมกับการกลับใจเสียเถิด และ
อย่าเริ่มพูดกับตัวเองว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะว่าเรา
บอกพวกท่านทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงสามารถให้บุตรเกิดขึ้น
แก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้
9 บัดนี้ขวานก็วางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ทุกต้นไม้ที่ไม่เกิดผลดี
ก็จะถูกโค่นและโยนเข้ากองไฟ
10 ประชาชนจึงถามเขาว่า แล้วเราจะต้องทำอย่างไร?
11 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ผู้ใดมีเสื้อสองตัวก็จงแบ่งปัน
ให้แก่ผู้ไม่มี และผู้ใดมีอาหารก็จงทำเช่นเดียวกัน”
12 จากนั้นพวกเก็บภาษีก็มาเพื่อรับบัพติศมา และถาม
พระองค์ว่า “อาจารย์ เราจะต้องทำอย่างไร?”
13 แล้วท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า อย่าเรียกเก็บเกินกว่าที่
กำหนดไว้
14 พวกทหารก็ถามเขาเหมือนกันว่า “แล้วเราจะต้องทำ
อย่างไร” เขาจึงตอบพวกเขาว่า “อย่าทำร้ายใคร อย่า
กล่าวโทษใครเป็นเท็จ และจงพอใจกับค่าจ้างของตน”
15 ขณะที่คนทั้งหลายกำลังคอยและคิดอยู่ในใจว่ายอห์นเป็น
พระคริสต์หรือไม่

16 ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาแก่
ท่านทั้งหลายด้วยน้ำ แต่จะมีพระองค์หนึ่งซึ่งทรงฤทธิ์ยิ่งกว่า
ข้าพเจ้ามา และข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่จะแก้เชือกรองเท้าของ
พระองค์ พระองค์จะทรงให้บัพติศมาแก่ท่านทั้งหลายด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ
17 ซึ่งพระองค์ถือพัดอยู่ในพระหัตถ์ และพระองค์จะทรงชำระ
ลานดินของพระองค์ให้สะอาด และจะทรงรวบรวมข้าวสาลีไว้
ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่
ไม่มีวันดับ
18 และในคำเทศนาของพระองค์ พระองค์ยังทรงประกาศ
เรื่องอื่นๆ อีกมากมายแก่ประชาชน
19 แต่เฮโรดเจ้าเมืองถูกตำหนิเรื่องนางเฮโรเดียสภรรยา
ของฟิลิปพี่ชายของตน และเรื่องชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้ทำ
20 นอกจากนี้ เขายังเพิ่มเติมเรื่องนี้อีกว่า เขาขังยอห์นไว้ใน
คุก
21เมื่อคนทั้งหลายรับบัพติศมาแล้ว พระเยซูทรงรับบัพติศมา
และทรงอธิษฐานอยู่ ฟ้าสวรรค์ก็เปิดออก
22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนพระองค์ในรูปร่าง
เหมือนนกพิราบ และมีเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า เจ้าเป็นบุตรที่
รักของเรา เราพอใจเจ้ามาก
23 และพระเยซูเองก็ทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบ
พรรษา เป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นบุตรของโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตร
ของเฮลี
24 ซึ่งเป็นบุตรของมัทธัต ซึ่งเป็นบุตรของเลวี ซึ่งเป็นบุตร
ของเมลคี ซึ่งเป็นบุตรของยันนา ซึ่งเป็นบุตรของโยเซฟ
25 ซึ่งเป็นบุตรของมัทธาธีอัส ซึ่งเป็นบุตรของอาโมส ซึ่งเป็น
บุตรของนาอุม ซึ่งเป็นบุตรของเอสลี ซึ่งเป็นบุตรของนากเก
26 ซึ่งเป็นบุตรของมาอาธ ซึ่งเป็นบุตรของมัททาธีอัส ซึ่งเป็น
บุตรของเสเมอี ซึ่งเป็นบุตรของโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรของยูดาห์
27 ซึ่งเป็นบุตรของโยอันนา ซึ่งเป็นบุตรของเรซา ซึ่งเป็นบุตร
ของโศโรบาเบล ซึ่งเป็นบุตรของซาลาเทียล ซึ่งเป็นบุตร
ของเนรี
28 ซึ่งเป็นบุตรของเมลคี ซึ่งเป็นบุตรของอัดดี ซึ่งเป็นบุตร
ของโคสัม ซึ่งเป็นบุตรของเอลโมดัม ซึ่งเป็นบุตรของเออร์
29 ซึ่งเป็นบุตรของโฮเซ ซึ่งเป็นบุตรของเอลีเอเซอร์ ซึ่งเป็น
บุตรของโยริม ซึ่งเป็นบุตรของมัทธัต ซึ่งเป็นบุตรของเลวี
30 ซึ่งเป็นบุตรของสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรของยูดาห์ ซึ่งเป็น
บุตรของโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรของโยนัน ซึ่งเป็นบุตรของเอลี
ยาคิม
31 ซึ่งเป็นบุตรของเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรของเมนัน ซึ่งเป็นบุตร
ของมัททาธา ซึ่งเป็นบุตรของนาธาน ซึ่งเป็นบุตรของดาวิด
32 ซึ่งเป็นบุตรของเจสซี ซึ่งเป็นบุตรของโอเบด ซึ่งเป็นบุตร
ของโบอาส ซึ่งเป็นบุตรของซัลมอน ซึ่งเป็นบุตรของนาสัน
33 ซึ่งเป็นบุตรของอามีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรของอารัม ซึ่งเป็น
บุตรของเอสโรน ซึ่งเป็นบุตรของฟาเรส ซึ่งเป็นบุตรของยู
ดาห์
34 ซึ่งเป็นบุตรของยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรของอิสอัค ซึ่งเป็นบุตร
ของอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรของธารา ซึ่งเป็นบุตรของนาโฮร์
35 ซึ่งเป็นบุตรของสารุค ซึ่งเป็นบุตรของราเกา ซึ่งเป็นบุตร
ของฟาเลค ซึ่งเป็นบุตรของเฮเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรของซาลา
36 ซึ่งเป็นบุตรของไคนัน ซึ่งเป็นบุตรของอาร์ฟัคซาด ซึ่งเป็น
บุตรของเชม ซึ่งเป็นบุตรของโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรของลาเมค
37 ซึ่งเป็นบุตรของมาธูซาลา ซึ่งเป็นบุตรของเอโนค ซึ่งเป็น
บุตรของยาเรด ซึ่งเป็นบุตรของมาเลเลเอล ซึ่งเป็นบุตรของ
ไคนัน
38 ซึ่งเป็นบุตรของเอโนส ซึ่งเป็นบุตรของเซธ ซึ่งเป็นบุตร
ของอาดัม ซึ่งเป็นบุตรของพระเจ้า

บทที่ 4

1 และพระเยซูทรงเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จกลับ
จากแม่น้ำจอร์แดน และทรงถูกพระวิญญาณทรงนำเข้าไปใน
ถิ่นทุรกันดาร
2 พระองค์ทรงถูกมารทดลองเป็นเวลาสี่สิบวัน และในวันนั้น
พระองค์ไม่ได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นวันแล้ว พระองค์ก็
ทรงหิว
3 แล้วมารก็พูดกับพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระ
เจ้า จงสั่งหินก้อนนี้ให้กลายเป็นขนมปัง
4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " มีเขียนไว้ว่า มนุษย์จะดำรงชีวิต
ด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวจนะ
ทุกคำของพระเจ้า"
5 แล้วปีศาจนำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาสูง และแสดง
อาณาจักรทั้งสิ้นในโลกให้พระองค์เห็นในขณะเดียว
6 แล้วมารก็พูดกับพระองค์ว่า “เราจะยกอำนาจทั้งหมดนี้และ
ความรุ่งเรืองของอำนาจเหล่านั้นให้แก่ท่าน เพราะว่าอำนาจ
นั้นได้มอบให้แก่เราแล้ว และผู้ใดที่เราต้องการ เราก็จะให้”
7 ดังนั้น ถ้าท่านปรารถนาจะนมัสการเรา ทุกสิ่งก็จะเป็นของ
ท่าน
8 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ จงถอยไปจากเรา ซาตาน
เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘จงนมัสการพระเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของ
เจ้า และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’
9 แล้วท่านนำพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็ม แล้วให้พระองค์
ประทับบนปราการของพระวิหาร แล้วกล่าวแก่พระองค์ว่า ถ้า
ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงมาจากที่นี่เถิด
10 เพราะมีเขียนไว้ว่า พระองค์จะทรงมอบหมายทูตสวรรค์
ของพระองค์ให้ดูแลท่าน
11 และพวกเขาจะอุ้มเจ้าไว้ในมือพวกเขา เพื่อว่าเจ้าจะไม่ได้
สะดุดเท้ากับหิน
12พระเยซูจึงตอบเขาว่า " มีคำกล่าวไว้ว่า อย่าทดลองพระ
เจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า"
13 เมื่อมารกระทำการล่อลวงทั้งสิ้นเสร็จสิ้นแล้ว จึงออกไป
จากพระองค์ชั่วระยะหนึ่ง
14 แล้วพระเยซูเสด็จกลับไปด้วยพลังแห่งพระวิญญาณยัง
แคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์ก็แพร่ออกไปทั่ว
แคว้นโดยรอบ
15 และพระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขา โดย
ได้รับเกียรติจากคนทั้งปวง
16 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธซึ่งเป็นสถานที่ที่
พระองค์เติบโตมา และในวันสะบาโต พระองค์ก็เสด็จเข้าไป
ในธรรมศาลาตามปกติ และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านหนังสือ
17 และหนังสือของผู้เผยพระวจนะเอซายาห์ก็ถูกมอบให้แก่
เขา และเมื่อเขาได้เปิดหนังสือนั้นออก เขาก็พบจุดที่เขียนไว้
ว่า
18 พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะ
พระองค์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่คน
ยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อรักษาผู้ที่ชอกช้ำใจ
ประกาศอิสรภาพแก่ผู้ถูกจองจำ ประกาศให้คนตาบอด
มองเห็นได้ เพื่อปลดปล่อยผู้ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระ
19 เพื่อประกาศข่าวประเสริฐเรื่องปีแห่งความโปรดปรานของ
พระเจ้า
20 แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือนั้น แล้วทรงส่งให้ศิษยาภิ
บาลอีกครั้ง แล้วทรงประทับนั่งลง สายตาของทุกคนที่อยู่ใน
ธรรมศาลาก็จ้องไปที่พระองค์
21 แล้วพระองค์จึงเริ่มตรัสแก่พวกเขาว่า วันนี้พระคัมภีร์
ตอนนี้ก็สำเร็จกับหูของพวกท่านแล้ว

22 และทุกคนต่างก็เป็นพยานถึงพระองค์ และประหลาดใจใน
ถ้อยคำอันน่าชื่นใจที่ออกจากปากของพระองค์ และพวกเขา
ก็พูดว่า “คนนี้ไม่ใช่ลูกของโยเซฟหรือ?”
23 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าคงจะกล่าวสุภาษิตข้อ
นี้แก่เราว่า ‘หมอเอ๋ย จงรักษาตัวเองเถิด สิ่งใดที่เราได้ยินว่า
ท่านทำในเมืองคาเปอรนาอุม ท่านจงทำอย่างนั้นในเมือง
ของท่านที่นี่’
24 และท่านตรัสว่า แท้จริงเราบอกท่านทั้งหลายว่า ไม่มี
ศาสดาคนใดได้รับการยอมรับในประเทศของตน
25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในสมัยเอลียาห์
นั้น มีหญิงม่ายมากมายในอิสราเอล เมื่อสวรรค์ปิดเสียสามปี
หกเดือน และเกิดความอดอยากมากทั่วแผ่นดิน
26 แต่เอลียาห์ไม่ได้รับการส่งไปหาใครเลย ยกเว้นแต่ไปหา
หญิงม่ายคนหนึ่งที่เมืองซาเรฟตาในเมืองไซดอน
27 ในสมัยของเอลีซีอัสผู้เผยพระวจนะ มีคนโรคเรื้อนจำนวน
มากในอิสราเอล แต่ไม่มีคนใดได้รับการหายจากโรคเลย
ยกเว้นนาอะมานชาวซีเรีย
28 เมื่อคนทั้งหลายที่อยู่ในธรรมศาลาได้ยินสิ่งเหล่านี้ ก็โกรธ
มาก
29 จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกไปนอกเมือง แล้วพาพระองค์
ไปยังเชิงเขาซึ่งเมืองของพวกเขาตั้งอยู่ เพื่อพวกเขาจะได้
ผลักพระองค์ลงไป
30 แต่พระองค์เสด็จผ่านกลางพวกเขาไปแล้ว
31 และเสด็จลงไปที่เมืองคาเปอรนาอุมซึ่งเป็นเมืองหนึ่งใน
แคว้นกาลิลี แล้วทรงสั่งสอนเขาในวันสะบาโต
32 พวกเขาประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่า
พระคำของพระองค์มีพลัง
33 ในธรรมศาลามีชายคนหนึ่งมีผีปีศาจสิงอยู่ เขาร้องเสียง
ดังว่า
34 และกล่าวว่า “ปล่อยเราไว้ตามลำพังเถอะ พระเยซูชาวนา
ซาเร็ธ เรามีธุระอะไรกับท่าน ท่านมาทำลายพวกเราหรือ
ข้าพเจ้ารู้จักท่านแล้ว ท่านเป็นใคร ท่านคือผู้บริสุทธิ์ของพระ
เจ้า”
35 พระเยซูจึงทรงดักเตือนเขาว่า “ จงเงียบและออกไปจาก
เขา” เมื่อปีศาจเหวี่ยงเขาลงไปกลางฝูงชน ปีศาจก็ออกมา
จากเขาโดยไม่ทำอันตรายเขาเลย
36 คนทั้งหลายก็ประหลาดใจและพูดกันว่า "คำนี้ช่าง
ประหลาดจริงๆ นะ เพราะว่าท่านทรงบัญชาผีโสโครกด้วย
สิทธิอำนาจและฤทธิ์เดช แล้วผีเหล่านั้นก็ออกไป"
37 กิตติศัพท์ของพระองค์ก็ลือไปทุกแห่งในแผ่นดินโดยรอบ
38 พระเยซูทรงลุกขึ้นจากธรรมศาลาและเสด็จเข้าไปในบ้าน
ของซีโมน มารดาของภรรยาของซีโมนมีไข้หนัก พวกเขาจึง
อ้อนวอนพระองค์ให้ช่วยเธอ
39 แล้วพระองค์ทรงยืนอยู่ข้างนาง และทรงดักเตือนไข้ ไข้ก็
หายไป และนางก็ลุกขึ้นทันทีและทรงปฏิบัติศาสนกิจแก่พวก
เขา
40 ครั้นถึงเวลาเย็นลง ผู้ใดเจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆ ก็พากันมา
หาพระองค์ พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนคนเหล่านั้นทุกคน
แล้วทรงรักษาพวกเขาให้หาย
41 และปีศาจก็ออกมาจากคนจำนวนมาก โดยร้องตะโกนว่า
“ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า” พระองค์จึง
ดักเตือนพวกมันไม่ให้พูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์คือพระ
คริสต์
42 เมื่อรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชน
แสวงหาพระองค์ มาหาพระองค์ แล้วห้ามพระองค์ไว้ไม่ให้
เสด็จไปจากพวกเขา
43 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า เราต้องประกาศข่าว
ประเสริฐเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่า
เราถูกส่งมาเพราะเหตุนี้”
44 และพระองค์ทรงเทศนาในธรรมศาลาแห่งแคว้นกาลิลี

บทที่ 5

1 และเมื่อประชาชนเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระวจนะของ
พระเจ้า พระองค์ก็ทรงยืนอยู่ที่ริมทะเลสาบเยนเนซาเรท
2 และได้เห็นเรือสองลำยืนอยู่ริมทะเลสาบ แต่ชาวประมง
ออกไปจากเรือแล้ว และกำลังซักอวนอยู่
3 แล้วพระองค์เสด็จลงเรือลำหนึ่งซึ่งเป็นเรือของซีโมน และ
ทรงอ้อนวอนขอให้เขาถอยออกไปจากฝั่งบ้าง พระองค์
ประทับนั่งและทรงสั่งสอนประชาชนจากเรือนั้น
4 เมื่อพระองค์ตรัสเสร็จแล้ว พระองค์ตรัสแก่ซีโมนว่า “ จง
กระโดดลงไปในที่ลึก และหย่อนอวนลงเพื่อจับปลา”
5 ซีโมนจึงตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ พวกข้าพเจ้าได้ทำงาน
มาทั้งคืนแต่ก็ไม่ได้อะไรกลับมาเลย แต่ว่าตามคำของท่าน
ข้าพเจ้าจะหย่อนอวนลง”
6 เมื่อพวกเขาทำเสร็จแล้ว พวกเขาก็ล้อมปลาไว้เป็นจำนวน
มาก แล้วแหของพวกเขาก็ขาด
7 พวกเขาจึงโบกมือเรียกเพื่อนร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่ง
ให้มาช่วยพวกเขา และพวกเขาก็มาเติมน้ำให้เต็มเรือทั้งสอง
ลำจนเรือเริ่มจะจม
8 เมื่อซีโมนเปโตรเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระชานุของพระ
เยซู ทูลว่า “ขอพระองค์เสด็จออกไปจากข้าพระองค์เถิด ข้า
พระองค์เป็นคนบาป พระเจ้า”
9 เพราะว่าเขาและทุกคนที่อยู่กับเขาประหลาดใจด้วยปริมาณ
ปลาที่พวกเขาจับได้
10 เช่นเดียวกัน ยากอบและโยฮัน บุตรของเศเบดี ซึ่งเป็น
หุ้นส่วนกับซีโมน ก็ร่วมมือด้วย และพระเยซูตรัสกับซีโมนว่า
“ อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไป เจ้าจะจับคนได้”
11 เมื่อพวกเขานำเรือของตนมาถึงฝั่งแล้ว พวกเขาละทิ้งทุก
สิ่งแล้วติดตามพระองค์ไป
12 ครั้นพระองค์อยู่ในเมืองหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มไป
หมด เห็นพระเยซูก็กราบลงอ้อนวอนพระองค์ว่า “พระองค์
เจ้าข้า หากพระองค์พอพระทัย พระองค์ก็สามารถทำให้
ข้าพเจ้าหายได้”
13 แล้วท่านก็ยื่นมือไปแตะเขาแล้วพูดว่า “ ข้าพเจ้าพอใจ
แล้ว จงหายเถิด” แล้วโรคเรื้อนก็หายไปจากเขาทันที
14 แล้วพระองค์กำชับเขาว่าอย่าบอกใครเลย แต่จงไปแสดง
ตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาเพื่อการชำระตัวของท่าน
ตามที่โมเสสสั่ง เพื่อเป็นพยานแก่คนทั้งหลาย
15 แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ก็ยิ่งแพร่สะพัดมากขึ้น และ
ประชาชนจำนวนมากมาชุมนุมกันเพื่อฟังพระองค์และรับการ
รักษาโรคต่างๆ ของตน
16 แล้วพระองค์เสด็จออกไปในถิ่นทุรกันดารและทรง
อธิษฐาน
17 วันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวก
ธรรมาจารย์จากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และกรุง
เยรูซาเล็ม นั่งอยู่ด้วย และฤทธิ์เดชของพระเจ้าก็ปรากฏ
สามารถรักษาเขาให้หายได้
18 และดูเถิด มีคนนำคนเป็นอัมพาตคนหนึ่งมานอนบนเตียง
และคนทั้งหลายก็หาทางนำคนนั้นมาวางตรงหน้าเขา
19 เมื่อพวกเขาหาช่องทางนำพระองค์เข้ามาไม่ได้เพราะคน
มาก จึงขึ้นไปบนหลังคาบ้าน แล้วหย่อนที่นอนของพระองค์
ลงมาตรงกลางตรงหน้าพระเยซู จากกระเบื้องปูพื้น
20 เมื่อพระองค์เห็นศรัทธาของพวกเขา พระองค์จึงตรัสแก่
เขาว่า “ บุรุษเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”
21 พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีจึงปรึกษากันว่า “คนนี้ที่พูด
หมิ่นประมาทพระเจ้าเป็นใคร ใครจะอภัยบาปได้ นอกจาก
พระเจ้าเท่านั้น”

22 เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของพวกเขา พระองค์จึงตรัสตอบพวกเขาว่า " พวกท่านมีเหตุผลอะไรในใจ?"
23 การพูดว่า บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว หรือพูดว่า ลุกขึ้นเดินไป อะไรจะง่ายกว่ากัน?
24 แต่เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะอภัยบาปได้" (พระองค์ตรัสกับคนเป็นอัมพาตว่า) เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนของเจ้าและกลับไปบ้านของเจ้าเถิด
25 แล้วท่านก็ลุกขึ้นต่อหน้าพวกเขาทันที และยกที่นอนของท่านขึ้น แล้วเสด็จกลับบ้านของท่าน พร้อมกับสรรเสริญพระเจ้า
26 คนทั้งหลายก็ประหลาดใจและสรรเสริญพระเจ้า และมีความกลัวอย่างยิ่ง กล่าวว่า วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด
27ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระองค์ก็เสด็จออกไปและทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่งชื่อเลวี กำลังนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า จงตามเรามา
28 แล้วเขาละทิ้งทุกสิ่งแล้วลุกขึ้นตามพระองค์ไป
29 และเลวีได้จัดงานฉลองใหญ่ให้พระองค์ที่บ้านของตน และมีพวกเก็บภาษีและคนอื่นๆ มากมายมานั่งร่วมโต๊ะกับพวกเขา
30 แต่พวกธรรมาจารย์และฟาริสีของพวกเขาบ่นต่อว่าเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมพวกท่านจึงกินและดื่มกับคนเก็บภาษีและคนบาป?"
31พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า คนปกติดีไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ
32 เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจ
33 พวกเขาจึงกล่าวแก่เขาว่า เหตุใดสาวกของยอห์นจึงถือศีลอดบ่อยๆ และอธิษฐานภาวนา และสาวกของฟาริสีก็ทำเช่นเดียวกัน แต่สาวกของท่านกลับกินและดื่ม?
34 และท่านตรัสแก่พวกเขาว่า " พวกเจ้าจะทำให้เด็กๆ ของห้องเจ้าสาวอดอาหารในขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขาได้อย่างไร?"
35 แต่จะมีวันหนึ่งที่เจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป และในวันนั้นพวกเขาจะอดอาหาร
36 พระองค์ตรัสเป็นคำอุปมาแก่เขาด้วยว่า " ไม่มีใครเอาชิ้นเสื้อใหม่มาปะทับเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น เสื้อใหม่นั้นก็จะขาด และชิ้นผ้าที่เอาออกจากเสื้อใหม่นั้นก็ไม่เข้ากับเสื้อเก่า"
37 และไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ในขวดเก่า มิฉะนั้น เหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ขวดแตก และหก และขวดเหล่านั้นก็จะเน่าเปื่อยไป
38 แต่เหล้าองุ่นใหม่จะต้องใส่ในขวดใหม่ และทั้งสองก็เก็บรักษาไว้ได้
39 บุคคลหนึ่งดื่มเหล้าองุ่นเก่าแล้วอยากได้เหล้าใหม่ทันที เพราะเขากล่าวว่า ของเก่านั้นดีกว่า

บทที่ 6

1 ครั้นถึงวันสะบาโตที่สองหลังจากวันสะบาโตแรก พระองค์ก็เสด็จผ่านทุ่งข้าวโพด และเหล่าสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวงข้าวโพดมารับประทาน โดยขยี้รวงข้าวในมือของตน
2 พวกฟาริสีบางคนจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงทำสิ่งที่ไม่ควรทำในวันสะบาโต?"
3 พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า " พวกเจ้าไม่เคยอ่านเรื่องนี้เลยหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่อหิว และบรรดาคนที่อยู่ด้วย
4 พระองค์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศน์ของพระเจ้า และทรงรับขนมปังถวายแด่พระองค์ และทรงให้ผู้ที่อยู่กับพระองค์ด้วย ซึ่งขนมปังนี้ห้ามมิให้รับประทาน เว้นแต่เฉพาะปุโรหิตเท่านั้น
5 พระองค์ตรัสแก่พวกเขา ว่า บุตรมนุษย์เป็นเจ้าแห่งวันสะบาโตด้วย
6 ครั้นถึงวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน มีชายคนหนึ่งมือขวาเหี่ยวแห้งไป
7 พวกธรรมาจารย์และฟาริสีคอยดูว่าพระองค์จะทรงรักษาคนป่วยในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะได้หาข้อกล่าวหาพระองค์ได้
8 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของพวกเขา จึงตรัสแก่คนมือเหี่ยวว่า จงลุกขึ้นและยืนท่ามกลางคนเหล่า นั้นเถิด เขาก็ลุกขึ้นยืน
9 แล้วพระเยซูตรัสแก่เขาว่า เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโต ควรทำความดีหรือทำความชั่ว ควรรักษาชีวิตหรือทำลายชีวิต
10 พระองค์ทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบแล้วตรัสแก่ชายคนนั้นว่า " จงเหยียดมือออก" ชายคนนั้นก็ทำตาม และมือของเขาก็กลับเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง
11 พวกเขาจึงเต็มไปด้วยความบ้าคลั่ง และปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรกับพระเยซูได้
12 ครั้นถึงเวลานั้น พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐานและทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดคืน
13 เมื่อรุ่งเช้าพระองค์ทรงเรียกบรรดาศิษย์ของพระองค์มาแล้วทรงเลือกสิบสองคน และทรงตั้งชื่อพวกเขาว่าอัครสาวกด้วย
14 ซีโมน (ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกอีกชื่อว่าเปโตร) และอันดรูว์พี่ชายของเขา ยากอบและโยฮัน ฟิลิปและบาร์โธโลมิว
15 มัทธิวและโทมัส ยากอบบุตรของอัลเฟอัส และซีโมนที่เรียกว่าเซโลเทส
16 และยูดาสพี่ชายของยากอบ และยูดาส อิสคาริโอท ซึ่งเป็นผู้ทรยศด้วย
17 แล้วพระองค์กับพวกเขาลงไปยืนในที่ราบพร้อมกับพวกสาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นจำนวนมากจากทั่วแคว้นยูเดียและกรุงเยรูซาเล็ม และจากชายฝั่งทะเลของเมืองไทร์และเมืองซีดอน ซึ่งมาเพื่อจะฟังพระองค์และให้ทรงรักษาโรคของตน
18 และบรรดาผู้ที่ถูกผีโสโครกรบกวนก็ได้รับการรักษาให้หาย
19 และฝูงชนทั้งสิ้นก็พยายามที่จะแตะต้องพระองค์ เพราะฤทธิ์อำนาจออกมาจากพระองค์และรักษาพวกเขาให้หายทุกคน
20 แล้วพระองค์ทรงทอดพระเนตรดูเหล่าสาวกของพระองค์แล้วตรัสว่า " ท่านทั้งหลายที่ยากจนจงได้รับพร เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน"
21 ผู้ที่หิวโหยในเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าพวกท่านจะอิ่ม ผู้ที่ร้องไห้ในเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าพวกท่านจะได้หัวเราะ
22 สุขจริงหนอเมื่อคนทั้งหลายเกลียดชังท่าน และเมื่อพวกเขาจะแยกท่านออกจากพวกของเขา และจะตำหนิท่าน และเหยียดชื่อท่านว่าชั่ว เพราะเห็นแก่บุตรมนุษย์
23 ในวันนั้น ท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดีและโลดเต้นด้วยความปีติ เพราะว่าดูเถิด รางวัลของท่านจะใหญ่หลวงในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของพวกเขาก็ได้ทำอย่างนั้นต่อบรรดาผู้เผยพระวจนะเหมือนกัน
24 แต่ความวิบัติแก่ท่านทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าท่านได้รับความปลอบใจแล้ว
25 วิบัติแก่ท่านทั้งหลายที่อิ่มแล้ว เพราะท่านจะหิว วิบัติแก่ท่านทั้งหลายที่หัวเราะในเวลานี้ เพราะท่านจะคร่ำครวญและร้องไห้
26 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เมื่อคนทั้งหลายจะพูดถึงเจ้าในทางที่ดี เพราะว่าบรรพบุรุษของพวกเขาก็พูดอย่างนั้นต่อบรรดาผู้เผยพระวจนะเท็จเช่นกัน

27 แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของ
ท่าน จงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน
28 จงอวยพรแก่ผู้ที่แช่งด่าท่าน และขออธิษฐานให้ผู้ที่รับใช้
ท่านอย่างเหยียดหยาม
29 และผู้ใดตบแก้มท่านข้างหนึ่ง จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้
ด้วย และผู้ใดเอาเสื้อคลุมของท่านไป อย่าห้ามมิให้เอาเสื้อ
คลุมของท่านไปด้วย
30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอสิ่งของจากท่าน และอย่าขอจากผู้ที่
เอาสิ่งของของท่านไป
31 และเมื่อท่านอยากให้คนอื่นทำต่อท่านอย่างไร ท่านก็ควร
ทำต่อเขาอย่างนั้นด้วย
32 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะขอบคุณ
อะไรได้เล่า เพราะว่าคนบาปก็รักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน
33 และถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะได้รับพระ
เกียรติอะไร เพราะคนบาปก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน
34 และถ้าท่านให้ยืมแก่ผู้ที่ท่านหวังว่าจะได้รับคืนจากเขา
ท่านจะขอบคุณอะไร เพราะคนบาปก็ให้ยืมแก่คนบาปเช่นกัน
เพื่อจะได้รับคืนเท่าๆ กัน
35 แต่ท่านทั้งหลายจงรักศัตรูของท่าน จงทำดีและให้ยืมโดย
ไม่หวังผลตอบแทนใดๆ แล้วท่านทั้งหลายจะได้รับรางวัล
ใหญ่ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่า
พระองค์ทรงกรุณาต่อผู้เนรคุณและต่อผู้ชั่วร้าย
36 เพราะฉะนั้น พวกท่านจงมีเมตตากรุณา เหมือนอย่างที่
พระบิดาของพวกท่านมีเมตตากรุณา
37 อย่าตัดสินผู้อื่น แล้วพวกท่านจะไม่ถูกตัดสิน อย่า
กล่าวโทษผู้อื่น แล้วพวกท่านจะไม่ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษ
ให้ผู้อื่น แล้วพวกท่านจะได้รับการยกโทษ
38 จงให้ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น จงตวงให้เต็มตวง ตวงให้
แน่น เขย่าให้เข้ากัน ล้น ให้เต็มตวง เพราะท่านตวงให้ด้วย
ตวงใด ท่านก็จะได้รับตวงให้ตามนั้น
39 พระองค์ตรัสเป็นคำอุปมาแก่เขาว่า " คนตาบอดจะนำทาง
คนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะตกลงไปในคูน้ำไม่ได้หรือ"
40 ศิษย์ไม่ยิ่งใหญ่กว่าอาจารย์ของตน แต่ผู้ที่สมบูรณ์แล้วจะ
เป็นเหมือนอาจารย์ของตน
41 และเหตุไฉนท่านจึงมองเห็นผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน
แต่ไม่รู้สึกถึงไม้คานที่อยู่ในตาของท่านเอง?
42 เหตุไฉนท่านจึงกล่าวแก่พี่น้องว่า “พี่น้องเอ๋ย ให้เราเขี่ย
ผงที่อยู่ในตาท่านออกเถิด” ในเมื่อท่านเองกลับมองไม่เห็น
ไม้คานที่อยู่ในตาท่านเอง ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงเขี่ยไม้
คานออกจากตาท่านเสียก่อน แล้วท่านจะเห็นชัดจึงจะเขี่ยผง
ที่อยู่ในตาของพี่น้องออกได้
43 เพราะว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว และต้นไม้เลวย่อมไม่
เกิดผลดี
44เพราะว่ารู้จักต้นไม้ทุกต้นด้วยผลของมันเอง เพราะว่า
มนุษย์ไม่เก็บผลมะเดื่อจากหนาม และมนุษย์ไม่เก็บผลองุ่น
จากพุ่มไม้หนาม
45 คนดีย่อมนำสิ่งดีออกมาจากคลังสมบัติที่ดีแห่งใจของตน
และคนชั่วย่อมนำสิ่งชั่วออกมาจากคลังสมบัติที่ชั่วแห่งใจ
ของตน เพราะว่าปากของเขาพูดสิ่งที่ออกมาจากความอุดม
สมบูรณ์แห่งใจ
46 และเหตุไฉนท่านจึงเรียกเราว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” แต่
ทำไมท่านจึงไม่ทำตามคำที่เราบอก?
47 ผู้ใดมาหาเราและฟังคำพูดของเราและประพฤติตาม เรา
จะบอกท่านทั้งหลายว่าเขาเป็นเหมือนใคร
48 เขาก็เปรียบเสมือนคนหนึ่งที่สร้างบ้าน แล้วขุดลึกลงไป
แล้ววางรากฐานไว้บนศิลา เมื่อน้ำท่วมขึ้นมา น้ำก็ไหลเชี่ยว
เข้ามาที่บ้านหลังนั้นอย่างรุนแรง แต่ก็ไม่สามารถทำให้
หวั่นไหวได้ เพราะว่าบ้านหลังนั้นวางรากฐานไว้บนศิลา
49 ส่วนผู้ที่ได้ยินแต่ไม่กระทำนั้น ก็เหมือนกับคนหนึ่งที่สร้าง
บ้านบนดินโดยไม่มีรากฐาน เมื่อกระแสน้ำพัดกระโชกแรง
บ้านก็พังทลายลงทันที และบ้านนั้นก็พังทลายลงอย่างมาก

บทที่ 7

1 เมื่อพระองค์จบคำเทศนาทั้งหมดต่อหน้าประชาชนแล้ว
พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม
2 และคนรับใช้ของนายร้อยคนหนึ่งซึ่งเป็นที่รักของเขากำลัง
ป่วยและเกือบจะตาย
3 เมื่อท่านได้ยินเรื่องพระเยซู จึงส่งผู้เฒ่าของชาวยิวไปหา
พระเยซู ทูลวิงวอนให้พระองค์เสด็จไปรักษาคนรับใช้ของ
ท่าน
4 เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซู พวกเขาอ้อนวอนพระองค์ทันที
โดยกล่าวว่า "ชายผู้นี้สมควรที่จะทำเช่นนี้เพื่อใคร"
5 เพราะว่าพระองค์ทรงรักประชาชาติของเรา และทรงสร้าง
ธรรมศาลาให้เรา
6 จากนั้นพระเยซูก็เสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไม่อยู่ไกล
จากบ้านแล้ว นายร้อยจึงส่งเพื่อนไปหาพระองค์แล้วพูดว่า
“พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะข้าพเจ้าไม่สมควรให้
พระองค์เข้าบ้านของข้าพเจ้า”
7 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าเองก็ไม่เห็นว่าสมควรที่จะไปหาท่าน แต่
ขอท่านพูดสักคำแล้วบ่าวของข้าพเจ้าก็จะหายจากโรค”
8 เพราะว่าข้าพระองค์เป็นผู้มีตำแหน่งอยู่ใต้บังคับบัญชา
และมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชา ข้าพระองค์บอกคนหนึ่งว่า
‘ไป’ เขาก็ไป บอกอีกคนหนึ่งว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกคนรับใช้
ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ
9 เมื่อพระเยซูได้ยินสิ่งเหล่านี้ พระองค์ก็ประหลาดใจในตัว
คนนั้น หันพระองค์กลับ แล้วตรัสแก่บรรดาคนที่ติดตาม
พระองค์ว่า “ เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบศรัทธาที่
ยิ่งใหญ่เช่นนี้ในอิสราเอลเลย”
10 และเมื่อผู้รับใช้กลับมาถึงบ้าน พบว่าคนรับใช้ที่ป่วยนั้น
หายเป็นปกติแล้ว
11 ครั้นวันรุ่งขึ้น พระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน และ
สาวกของพระองค์หลายคนพร้อมด้วยผู้คนก็ไปกับเขาด้วย
12 ครั้นพระองค์มาใกล้ประตูเมือง ก็เห็นชายคนหนึ่งหามศพ
ไป เขาเป็นลูกชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย
และคนในเมืองมากมายก็อยู่กับนางด้วย
13 เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรเห็นนาง พระองค์ก็ทรงสงสาร
นาง และตรัสแก่นางว่า “ อย่าร้องไห้”
14 พระองค์เสด็จมาแตะศพ และบรรดาผู้ที่หามศพก็หยุดยืน
แล้วพระองค์ตรัสว่า “ หนุ่มน้อย เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด”
15 และคนตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูด และพระองค์ก็ทรง
มอบเขาให้แก่มารดาของเขา
16 ความกลัวก็เกิดขึ้นแก่คนทั้งหลาย และพวกเขาสรรเสริญ
พระเจ้าว่า “มีผู้เผยพระวจนะยิ่งใหญ่เกิดขึ้นท่ามกลางพวก
เรา และพระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนประชากรของพระองค์”
17 ข่าวลือเรื่องพระองค์ก็แพร่ออกไปทั่วแคว้นยูเดีย และทั่ว
บริเวณโดยรอบ
18 และเหล่าสาวกของยอห์นก็บอกเขาถึงเหตุการณ์ทั้งหมด
เหล่านั้น
19 ยอห์นจึงเรียกสาวกสองคนของตนไปหาพระเยซู แล้วส่ง
พวกเขาไปหาพระองค์โดยถามว่า "ท่านเป็นผู้ที่มาหรือ หรือ
เราต้องคอยผู้อื่น"
20 เมื่อคนเหล่านั้นมาหาพระองค์ พวกเขากล่าวว่า “ยอห์น
ผู้ให้บัพติศมาส่งพวกเรามาหาท่านโดยถามว่า ท่านเป็นผู้ที่
ควรจะมาหรือ? หรือเราต้องคอยคนอื่น?”

21 และในเวลานั้น พระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วยและโรค
ระบาด และวิญญาณชั่วร้ายจำนวนมากของพวกเขา และคน
ตาบอดหลายคน พระองค์ก็ทรงรักษาให้มองเห็นได้
22 แล้วพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ จงไปบอกยอห์นถึงสิ่ง
ที่เจ้าได้เห็นและได้ยิน คือเรื่องที่คนตาบอดมองเห็น คนง่อย
เดินได้ คนโรคเรื้อนหายจากโรค คนหูหนวกได้ยิน คนตาย
เป็นขึ้น และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนยากจน”
23 และผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นก็เป็นสุข
24เมื่อผู้ส่งข่าวของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่
ประชาชนเกี่ยวกับยอห์นว่า “ พวกเจ้าออกไปในถิ่นทุรกันดาร
เพื่อดูอะไร? ต้นอ้อสั่นเพราะลมหรือ?”
25 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร? ชายที่สวมเสื้อผ้าที่อ่อน
นุ่ม? ดูเถิด ผู้ที่แต่งกายอย่างหรูหราและใช้ชีวิตอย่างสุข
สบายกำลังอยู่ในราชสำนักของกษัตริย์
26 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร? เห็นผู้เผยพระวจนะหรือ?
ใช่แล้ว เราบอกท่านทั้งหลาย ดูยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะเสียอีก
27 นี่แหละคือผู้ที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘ดูเถิด เราจะส่งทูต
ของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมทางไว้ข้างหน้าท่าน’
28 เพราะว่าเราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาผู้ที่เกิดจาก
ผู้หญิงไม่มีผู้เผยพระวจนะใดยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมา
แต่ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยังยิ่งใหญ่กว่า
ยอห์น
29 และคนทั้งปวงที่ได้ยินเขาและพวกเก็บภาษีก็ถวายคำ
พิพากษาต่อพระเจ้า โดยรับบัพติศมาของยอห์น
30 แต่พวกฟาริสีและนักกฎหมายปฏิเสธคำปรึกษาของพระ
เจ้าต่อตนเอง เพราะพวกเขาไม่ได้รับบัพติศมาจากพระองค์
31 และพระเจ้าตรัสว่า ถ้าเช่นนั้น เราจะเปรียบคนในเจเนอเร
ชันนี้กับอะไร? และพวกเขามีลักษณะอย่างไร?
32 เขาทั้งหลายเปรียบเสมือนเด็กๆ ที่นั่งอยู่กลางตลาด ร้อง
เรียกกันและกันว่า "พวกเราได้เป่าปี่ให้พวกเจ้า และพวกเจ้า
ก็ไม่เต้นรำ พวกเราได้คร่ำครวญให้พวกเจ้า และพวกเจ้าก็ไม่
ร้องไห้"
33 เพราะยอห์นผู้ให้บัพติศมาไม่ได้กินขนมปังหรือดื่มเหล้า
องุ่น และพวกท่านก็พูดว่าเขามีผีเข้า
34 บุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และพวกท่านก็พูดว่า ดูเถิด
เป็นคนตะกละและเป็นนักเลงสุรา เป็นเพื่อนกับคนเก็บภาษี
และคนบาป
35 แต่พระปัญญาได้รับการพิสูจน์แล้วว่าชอบธรรมจากลูกๆ
ของพระปัญญาทั้งสิ้น
36 มีฟาริสีคนหนึ่งขอให้พระองค์รับประทานอาหารกับเขา
พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในบ้านของฟาริสีคนนั้นแล้วประทับนั่ง
รับประทานอาหาร
37 และดูเถิด มีสตรีคนหนึ่งในเมืองซึ่งเป็นคนบาป เมื่อทราบ
ว่าพระเยซูทรงเสวยอาหารอยู่ในบ้านของฟาริสี นางก็นำ
กล่องน้ำมันหอมมาด้วย
38 และมายืนอยู่ข้างหลังพระองค์ใกล้พระบาทร้องไห้ และ
เริ่มล้างพระบาทของพระองค์ด้วยน้ำตา และเช็ดด้วยผมของ
นาง และจูบพระบาทของพระองค์ และเจิมด้วยน้ำมันหอม
39 เมื่อฟาริสีที่เชิญพระองค์เห็นดังนั้น พระองค์ก็พูดกับ
ตนเองว่า “ถ้าคนนี้เป็นผู้เผยพระวจนะ เขาก็จะรู้ว่าสตรีผู้นี้ที่
แตะต้องเขาเป็นใครและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคน
บาป”
40 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ ซีโมน เรามีเรื่องจะพูดกับ
ท่าน” เขาจึงกล่าวว่า “อาจารย์ จงพูดต่อไป”
41 มีเจ้าหนี้คนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้ห้าร้อยเด
นาริอัน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้ห้าสิบเดนาริอัน
42 เมื่อทั้งสองคนไม่มีอะไรจะชำระหนี้ พระองค์ก็ทรงยกโทษ
ให้ทั้งสองคนอย่างเปิดเผย บอกฉันทีว่าใครในสองคนนี้จะรัก
พระองค์มากกว่ากัน?
43 ซีโมนตอบว่า ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่เขายกโทษให้มากที่สุด
คือคนที่เขายกโทษให้มากที่สุด และเขากล่าวแก่เขาว่า ท่าน
ได้ตัดสินเขาอย่างถูกต้องแล้ว
44 พระองค์จึงหันไปหาสตรีผู้นั้นแล้วตรัสแก่ซีโมนว่า “ ท่าน
เห็นสตรีผู้นี้หรือไม่ ข้าพเจ้าเข้าไปในบ้านของท่าน ท่านมิได้
ให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำล้างเท้า แต่สตรีผู้นั้นได้ล้างเท้าของข้าพเจ้า
ด้วยน้ำตา และเช็ดด้วยผมของนาง
45 เจ้ามิได้จูบเราเลย แต่ตั้งแต่เราเข้ามา ผู้หญิงคนนี้ก็ไม่
เคยหยุดจูบเท้าเราเลย
46 ท่านมิได้ชโลมศีรษะของข้าพเจ้าด้วยน้ำมัน แต่หญิงคนนี้
ได้ชโลมเท้าของข้าพเจ้าด้วยน้ำมัน
47 เพราะฉะนั้นเราบอกท่านว่า บาปของนางซึ่งมีมากก็ได้รับ
การอภัยแล้ว เพราะว่านางรักมาก แต่ผู้ใดได้รับการอภัยน้อย
ผู้นั้นก็รักน้อย
48 แล้วท่านตรัสแก่เธอว่า บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว
49 และผู้ที่นั่งร่วมรับประทานอาหารกับพระองค์ก็เริ่มพูดในใจ
ว่า "คนนี้เป็นใครเล่าที่สามารถอภัยบาปได้?"
50 พระองค์ตรัสแก่สตรีนั้นว่า ศรัทธาของเจ้าได้ช่วยเจ้าให้
รอด จงไปเป็นสุขเถิด

บทที่ 8

1 ต่อมาพระองค์เสด็จไปทั่วทุกเมืองและทุกหมู่บ้าน ทรง
ประกาศและประกาศข่าวดีเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และ
สาวกทั้งสิบสองคนก็อยู่กับพระองค์ด้วย
2 และสตรีบางคนซึ่งได้รับการรักษาจากวิญญาณชั่วร้ายและ
โรคภัยไข้เจ็บ มารีย์ที่เรียกว่ามักดาลา มีปีศาจเจ็ดตนออกไป
จากนาง
3 และโยฮันนาภรรยาของคูซาผู้รับใช้ของเฮโรด และซูซาน
นา และคนอื่นๆ อีกมากมายซึ่งช่วยดูแลทรัพย์สินของตนให้
เขา
4 ครั้นประชาชนจำนวนมากจากทุกเมืองมารวมกันเฝ้า
พระองค์ พระองค์ก็ตรัสเป็นอุปมาว่า
5 มีผู้หว่านเมล็ดพืชออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และ
ขณะที่เขาหว่าน เมล็ดพืชบางส่วนก็ตกอยู่ริมทาง และถูก
เหยียบย่ำ และนกในอากาศก็มากินเมล็ดพืชนั้นเสีย
6 บางส่วนก็ตกบนหิน และเมื่อมันงอกขึ้นมา มันก็เหี่ยวเฉาไป
เพราะขาดความชื้น
7 และบางส่วนก็ตกท่ามกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมา
ด้วยและรัดคอจนตาย
8 ส่วนพืชอื่นๆ ก็ตกบนดินดี แล้วก็งอกขึ้นและออกผลร้อย
เท่า เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้ว พระองค์จึงทรงร้องว่า “ ใครมี
หูที่จะฟังก็จงฟังเถิด”
9 เหล่าสาวกจึงถามพระองค์ว่า “คำอุปมานี้จะมีความหมายว่า
อย่างไร?”
10 พระองค์ตรัสว่า " ข้อความลึกลับของอาณาจักรของพระ
เจ้านั้นทรงประทานแก่พวกท่าน แต่สำหรับคนอื่นนั้นทรง
ประทานให้เป็นคำอุปมา เพื่อว่าเมื่อพวกเขาเห็นก็จะไม่เห็น
และเมื่อพวกเขาได้ยินก็จะไม่เข้าใจ"
11 คำอุปมามีดังนี้ เมล็ดพืชคือพระวจนะของพระเจ้า
12 ผู้ที่อยู่ระหว่างทางคือผู้ที่ได้ยิน แล้วปีศาจก็มาชิงเอาพระ
วจนะนั้นออกไปจากใจของพวกเขา เพื่อไม่ให้พวกเขาเชื่อ
และได้รับความรอด
13 ผู้ที่อยู่บนศิลา คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วรับไว้ด้วยความ
ยินดี แต่ไม่มีราก เชื่อเพียงชั่วคราว แต่เมื่อถูกทดลองก็
หลงลืมไป
14 ส่วนสิ่งที่ตกกลางพุ่มหนามนั้น ได้แก่คนที่ได้ยินแล้วก็
ออกไป แต่ความกังวล ทรัพย์สมบัติ และความสุขสำราญ
แห่งชีวิตนี้รัดคอไว้ จึงไม่เกิดผลอันสมบูรณ์

15 ส่วนที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจ
ซื่อสัตย์และใจดี แล้วก็รักษาไว้ และเกิดผลด้วยความเพียร
อดทน
16 ไม่มีผู้ใดจุดตะเกียงแล้วปิดไว้ในภาชนะหรือวางไว้ใต้เตียง
แต่ตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อให้คนที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่าง
ได้
17 เพราะไม่มีสิ่งใดที่ถูกปกปิดไว้ซึ่งจะไม่ถูกเปิดเผย และไม่
มีสิ่งใดที่ถูกซ่อนไว้ซึ่งจะไม่เป็นที่รู้จักและปรากฏออกมา
18 จงระวังว่าท่านทั้งหลายฟังอย่างไร เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว
ผู้นั้นจะได้รับเพิ่มเติมให้ด้วย ส่วนผู้ใดไม่มี แม้สิ่งที่เขาคิดว่า
มีก็จะถูกพรากไปจากเขา
19 ครั้นแล้วมารดาและพวกน้องชายของพระองค์ก็มาหา
พระองค์ แต่ไม่สามารถไปหาพระองค์ได้เพราะคนจำนวนมาก
20 และมีบางคนบอกพระองค์ว่า มารดาและพี่น้องของท่าน
ยืนอยู่ข้างนอกต้องการพบท่าน
21 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า มารดาของเราและพี่น้องของ
เรา คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม
22 วันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือพร้อมกับเหล่าสาวก แล้วตรัส
แก่พวกเขาว่า “ พวกเราจงข้ามทะเลสาบไป” พวกเขาก็ออก
เรือไป
23 ขณะที่เขากำลังล่องเรือ พระองค์บรรทมหลับไป และลม
พายุก็พัดเข้ามาในทะเลสาบ น้ำก็เต็มทะเลสาบ และพวกเขา
ก็ตกอยู่ในอันตราย
24พวกเขามาหาพระองค์แล้วปลุกพระองค์โดยกล่าวว่า
“อาจารย์ อาจารย์ พวกเราจะพินาศอยู่แล้ว” แล้วพระองค์ก็
ทรงลุกขึ้นและทรงตักเตือนลมและน้ำที่ปั่นป่วน แล้วลมก็
หยุด และความสงบก็เกิดขึ้น
25 พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “ความเชื่อของพวกท่านอยู่ที่
ไหน” พวกเขากลัวและสงสัยกันว่า “คนนี้เป็นใครกัน” เพราะ
พระองค์ทรงสั่งลมและน้ำได้ และลมและน้ำก็เชื่อฟังพระองค์
26 และเขาทั้งหลายมาถึงเมืองกาดาราซึ่งอยู่ตรงข้ามกับ
แคว้นกาลิลี
27 เมื่อพระองค์เสด็จลงจากฝั่ง มีชายคนหนึ่งจากเมืองมาพบ
พระองค์ เขาถูกผีเข้าสิงเป็นเวลานาน ไม่สวมเสื้อผ้า อาศัย
อยู่ในบ้านใด ๆ ยกเว้นตามสุสาน
28 เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาก็ร้องตะโกนและกราบลงตรงหน้า
พระองค์ และพูดเสียงดังว่า “พระเยซู บุตรของพระเจ้าผู้
สูงสุด ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องอะไรกับท่าน ข้าพเจ้าขอร้องท่าน
อย่าทรมานข้าพเจ้าเลย”
29 เพราะพระองค์ได้ทรงบัญชาให้วิญญาณชั่วร้ายออกจาก
ตัวชายคนนั้น เพราะว่าวิญญาณชั่วร้ายได้เข้าสิงเขาหลาย
ครั้ง และเขาถูกล่ามโซ่ตรวนไว้ และเขาทำลายโซ่ตรวนนั้น
เสีย และปีศาจก็ขับไล่เขาไปในถิ่นทุรกันดาร
30 พระเยซูจึงตรัสถามมันว่า “ชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง
ทหาร” เพราะมีผีจำนวนมากเข้าสิงในตัวมัน
31 พวกเขาจึงขอร้องพระองค์ว่าอย่าสั่งให้มันออกไปสู่ที่ลึก
32 และมีหมูฝูงหนึ่งกำลังหากินอยู่บนภูเขา หมูเหล่านั้นจึง
อ้อนวอนพระองค์ให้ยอมให้หมูเหล่านั้นเข้าสิงในฝูงหมู
เหล่านั้น พระองค์ก็ทรงยอมให้หมูเหล่านั้นเข้าสิงในฝูงหมู
เหล่านั้น
33 ครั้นแล้วผีเหล่านั้นก็ออกจากตัวมนุษย์ และเข้าไปในตัว
หมู หมูทั้งฝูงก็วิ่งลงมาที่ลาดชันลงไปในทะเลสาบและถูกบีบ
คอตาย
34 เมื่อคนเลี้ยงแกะเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พวกเขาก็วิ่งไป
เล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและในชนบท
35 แล้วพวกเขาออกไปดูสิ่งที่เกิดขึ้น ครั้นมาถึงพระเยซูแล้ว
พบชายที่ผีออกจากตัวไปแล้ว นั่งอยู่ที่พระบาทของพระเยซู
สวมเสื้อผ้าและมีจิตใจแจ่มใส ชายเหล่านั้นก็มีความกลัว
36 ฝ่ายผู้ที่เห็นเหตุการณ์ก็บอกเขาด้วยว่าคนที่ถูกผีเข้ารักษา
ได้อย่างไร
37 ครั้งนั้นฝูงชนทั้งเมืองกาดาราโดยรอบก็อ้อนวอนพระองค์
ให้ออกไปจากพวกเขา เพราะผู้คนเหล่านั้นกลัวมาก พระองค์
จึงเสด็จขึ้นไปบนเรือแล้วเสด็จกลับไปอีก
38 ฝ่ายคนที่ผีออกจากไปนั้นได้อ้อนวอนขอให้พระองค์อยู่
กับเขา แต่พระเยซูทรงส่งเขาไปโดยตรัสว่า
39 จงกลับไปบ้านของตนและบอกเล่าให้คน ทั้งเมืองฟังถึง
สิ่งใหญ่โตที่พระเจ้าได้ทรงกระทำแก่ตน และชายผู้นั้นก็ไป
ประกาศให้คนทั้งเมืองทราบถึงสิ่งใหญ่โตที่พระเยซูได้ทรง
กระทำแก่ตน
40 เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วย
ความยินดี เพราะพวกเขาทุกคนกำลังรอคอยพระองค์อยู่
41 ทันใดนั้น มีชายคนหนึ่งชื่อไจรัส เป็นหัวหน้าธรรมศาลา
มากราบลงที่พระบาทของพระเยซู และอ้อนวอนพระองค์ให้
เข้าไปในบ้านของเขา
42 เพราะว่าเขามีลูกสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และ
เธอนอนป่วยหนักอยู่ ขณะที่เขากำลังเดินไป ประชาชนก็รุม
ล้อมเขา
43 และมีสตรีคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดมาสิบสองปีแล้ว ซึ่งได้
ใช้เงินทั้งหมดของตนไปหาหมอ แต่ก็ไม่สามารถรักษาให้
หายจากโรคใด ๆ ได้เลย
44 ฝ่ายนางมาข้างหลังพระองค์และแตะชายเสื้อของพระองค์
ทันใดนั้น โลหิตที่ไหลออกก็หยุด
45 พระเยซูจึงตรัสถามว่า “ใครแตะต้องเรา” เมื่อทุกคน
ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่กับพระองค์จึงกล่าวว่า “อาจารย์
ฝูงชนเบียดเสียดและเบียดเสียดพระองค์ และถามพระองค์ว่า
“ ใครแตะต้องเรา”
46 พระเยซูตรัสว่า มีผู้หนึ่งแตะต้องฉัน เพราะฉันรู้สึกว่าพลัง
อำนาจออกจากตัวฉัน
47 เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าตนไม่ได้ซ่อนตัวอยู่แล้ว เธอก็เข้ามาตัว
สั่นและกราบลงต่อพระพักตร์พระองค์ เล่าเรื่องที่นางสัมผัส
พระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงให้พระองค์ฟังว่าเหตุใดนางจึงได้
สัมผัสพระองค์ และพระองค์ทรงรักษานางทันที
48 และท่านได้กล่าวแก่เธอว่า “ ลูกเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด
ศรัทธาของเจ้าทำให้เจ้าหายดีแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด”
49 ขณะที่พระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนมาจากบ้านนายธรรม
ศาลา บอกพระองค์ว่า “ลูกสาวของท่านตายแล้ว อย่ารบกวน
อาจารย์เลย”
50 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า
“ อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นแล้วเธอจะหายเป็นปกติ”
51 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้าน พระองค์ไม่ทรงยอมให้
ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ โยฮัน และบิดามารดาของ
หญิงสาวคนนั้น
52 และทุกคนก็ร้องไห้คร่ำครวญถึงเธอ แต่พระองค์ตรัสว่า
อย่าร้องไห้เลย เธอไม่ตาย แต่หลับอยู่
53 พวกเขาจึงหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเธอตายแล้ว
54 แล้วท่านก็ไล่พวกเขาทั้งหมดออกไป แล้วจับมือเธอแล้ว
เรียกว่า “ สาวเอ๋ย จงลุกขึ้น”
55 และวิญญาณของนางก็กลับมาอีก และนางก็ลุกขึ้นทันที
และพระองค์ก็ทรงบัญชาให้นางกินอาหาร
56 บิดามารดาของนางก็ประหลาดใจ แต่พระองค์กำชับพวก
เขาไม่ให้บอกเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้ใด

บทที่ 9

1 จากนั้นพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มา
แล้วทรงประทานอำนาจเหนือผีปีศาจทั้งสิ้น และรักษาโรค
ต่างๆ ให้แก่พวกเขา

2 และพระองค์ทรงใช้พวกเขาไปประกาศข่าวอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนเจ็บป่วย
3 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ อย่าเอาอะไรไปใช้ในการเดินทาง ไม่ว่าจะเป็นไม้เท้า หรือย่าม หรือขนมปัง หรือเงิน หรือเสื้อโค้ตสองตัว”
4 และเมื่อท่านเข้าไปในบ้านใด ท่านก็จงพักอยู่ที่นั่นก่อนแล้วจึงออกจากบ้านนั้นไป
5 และผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านออกจากเมืองนั้น จงสะบัดฝุ่นจากเท้าของท่านออกเพื่อเป็นพยานต่อเขา
6 พวกเขาจึงออกเดินทางไปตามเมืองต่างๆ เผยแพร่พระกิตติคุณและรักษาคนทุกแห่ง
7 ขณะนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องทั้งหมดที่เขาได้กระทำ และเขาสับสนเพราะมีคำกล่าวแก่บางคนว่ายอห์นได้คืนพระชนม์จากความตาย
8 และบางคนก็ว่าเอลียาห์ได้ปรากฏตัว และบางคนก็ว่าผู้เผยพระวจนะในสมัยโบราณคนหนึ่งกลับคืนชีพอีกครั้ง
9 เฮโรดจึงกล่าวว่า ยอห์นเป็นผู้ที่ข้าพเจ้าได้ตัดศีรษะ แต่คนนี้เป็นใครเล่า ที่เราได้ยินเรื่องอย่างนี้? และเขาปรารถนาที่จะพบเขา
10 เมื่ออัครสาวกกลับมาแล้ว พวกเขาก็เล่าให้พระองค์ฟังถึงทุกสิ่งที่พวกเขากระทำ พระองค์จึงพาพวกเขาไปยังที่เปลี่ยวแห่งหนึ่งในเมืองเบธไซดา
11เมื่อประชาชนรู้เรื่องนี้แล้ว พวกเขาก็ติดตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรับพวกเขาไว้ แล้วตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทรงรักษาผู้ที่ต้องการการรักษา
12 เมื่อใกล้จะรุ่งเช้า สาวกทั้งสิบสองคนก็มาทูลพระองค์ว่า “ให้ประชาชนไปตามเมืองต่างๆ และในชนบทโดยรอบ แล้วพักแรมและหาอาหารกิน เพราะว่าเราอยู่ในที่ทุรกันดาร”
13 แต่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ จงให้พวกเขากินเถิด” พวกเขาจึงกล่าวว่า “เราไม่มีอะไรเหลือเลย นอกจากขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว เว้นแต่เราจะไปซื้ออาหารให้คนทั้งหมดนี้”
14 เพราะพวกเขามีจำนวนประมาณห้าพันคน พระองค์จึงตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า จงให้พวกเขานั่งลงเป็นกลุ่ม ๆ ละห้าสิบคน
15 แล้วพวกเขาก็ทำตาม และให้พวกเขาทั้งหมดนั่งลง
16 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวนั้นแล้วแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณและหักขนมปังนั้น แล้วส่งให้เหล่าสาวกไปแจกให้ฝูงชน
17 และพวกเขาได้กินจนอิ่มทุกคน และเศษอาหารที่เหลืออยู่ก็เก็บไปได้สิบสองตะกร้า
18 เมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ตามลำพัง เหล่าสาวกก็อยู่กับพระองค์ด้วย พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า “ ประชาชนว่าเราเป็นใคร?”
19 พวกเขาตอบว่า "ยอห์นผู้ให้บัพติศมา" แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ในสมัยโบราณคนหนึ่งกลับคืนชีพอีก
20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ แต่พวกท่านว่าเราเป็นใคร” เปโตรตอบว่า “พระคริสต์ของพระเจ้า”
21 แล้วท่านได้กำชับพวกเขาอย่างเข้มงวด และสั่งพวกเขาไม่ให้บอกเรื่องนี้กับใครเลย
22ตรัสว่า “ บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ ถูกพวกผู้เฒ่าและพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ปฏิเสธ และจะถูกฆ่า แต่ในวันที่สามจะทรงคืนพระชนม์ขึ้น”
23พระองค์จึงตรัสแก่คนเหล่านั้นว่า " ผู้ใดต้องการติดตามเรามา ผู้นั้นต้องละทิ้งตนเอง และแบกไม้กางเขนของตนทุกวัน และติดตามเรามา"
24เพราะว่าผู้ใดต้องการจะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเรา ผู้นั้นจะรักษาชีวิตไว้ได้
25 เพราะมนุษย์จะได้ประโยชน์อะไร ถ้าเขาได้โลกทั้งสิ้นแต่ต้องสูญเสียตนเองหรือถูกละทิ้งไป?
26 เพราะว่าผู้ใดละอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะละอายเพราะผู้นั้นด้วย เมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีของพระองค์เอง และของพระบิดาของพระองค์ และของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์
27 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่ยืนอยู่ที่นี่ก็มีบางคนที่จะไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า
28 และภายหลังจากถ้อยคำเหล่านั้นได้ประมาณแปดวัน พระองค์ทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน
29 เมื่อพระองค์ทรงอธิษฐาน รูปลักษณ์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันเงา
30 และดูเถิด มีชายสองคนคือโมเสสและเอลียาห์สนทนาอยู่กับพระองค์
31 ผู้ได้ปรากฏด้วยพระสิริรุ่งโรจน์ และกล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์จะทรงกระทำที่กรุงเยรูซาเล็ม
32 ส่วนเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยก็ง่วงนอนมาก แต่เมื่อพวกเขาตื่นขึ้น พวกเขาก็เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นคนสองคนที่ยืนอยู่กับพระองค์
33เมื่อพวกเขากำลังจากพระองค์ไปแล้ว เปโตรก็พูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์ เรารู้สึกดีที่เราได้อยู่ที่นี่ ให้เราสร้างพลับพลาสามหลังกันเถอะ หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสส และหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์” เปโตรไม่รู้ว่ากำลังพูดอะไร
34 เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่นั้น ก็มีเมฆมาปกคลุมพวกเขา และเมื่อพวกเขาเข้าไปในเมฆนั้น พวกเขาก็กลัว
35 และมีเสียงออกมาจากเมฆกล่าวว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังเขาเถิด”
36 เมื่อเสียงนั้นผ่านไปแล้ว พบว่าพระเยซูอยู่โดดเดี่ยว พวกเขาจึงเก็บเรื่องนี้ไว้ และในครั้งนั้น พวกเขาไม่เคยบอกใครเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาเห็นเลย
37 ครั้นลงมาจากภูเขาในวันรุ่งขึ้น มีคนจำนวนมากมาพบพระองค์
38 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งในหมู่พวกเขาร้องออกมาว่า “อาจารย์ ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน โปรดดูลูกชายของข้าพเจ้าเถิด เพราะเขาเป็นลูกคนเดียวของข้าพเจ้า”
39 และดูเถิด วิญญาณก็เข้าสิงเขา และเขาก็ร้องตะโกนอย่างกะทันหัน วิญญาณนั้นทำให้เขาฉีกขาดเป็นฟองอีกครั้ง และทำให้เขามีรอยฟกช้ำอย่างหนักจนแทบจะจากเขาไป
40 ข้าพระองค์ได้วิงวอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับไล่เขาออกไป แต่พวกเขาทำไม่ได้
41 พระเยซูจึงตรัสตอบว่า “ คนชั่วและไร้ศรัทธา เราจะต้องอยู่กับเจ้าและทนเจ้านานเพียงไร จงพาบุตรของเจ้ามาที่นี่”
42 ขณะที่พระองค์กำลังจะเสด็จมา ปีศาจก็ผลักพระองค์ลง แล้วทำให้พระองค์เหี่ยวเฉา พระเยซูจึงตักเตือนวิญญาณชั่วร้ายนั้น และรักษาเด็กนั้น แล้วมอบเด็กนั้นให้บิดาของเขาอีกครั้ง
43 พวกเขาทั้งหมดประหลาดใจในฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แต่ขณะที่พวกเขายังสงสัยในสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ พระองค์ก็ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า
44 จงให้คำกล่าวเหล่านี้เข้าในหูของคุณ เพราะว่าบุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของมนุษย์

45 แต่พวกท่านไม่เข้าใจคำกล่าวนี้ และมันก็ถูกซ่อนไว้จาก
พวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่เข้าใจ และพวกเขากลัวที่จะถาม
พระองค์ถึงคำกล่าวนั้น
46 แล้วพวกเขาจึงถกเถียงกันว่าใครในพวกเขายิ่งใหญ่ที่สุด
47 เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดในใจของพวกเขาแล้ว จึง
ทรงนำเด็กคนหนึ่งมาวางไว้ใกล้พระองค์
48 และตรัสแก่พวกเขาว่า ผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆ คนนี้ในนาม
ของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดจะรับเรา ผู้นั้นก็รับพระองค์ที่
ทรงใช้เรามา เพราะว่าผู้ใดในพวกท่านทุกคน ผู้ใดที่ต่ำต้อย
ที่สุด ผู้นั้นจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่”
49 ยอห์นตอบว่า “อาจารย์ พวกข้าพเจ้าเห็นคนหนึ่งขับผี
ออกในพระนามของพระองค์ และพวกข้าพเจ้าห้ามเขา
เพราะว่าเขาไม่ติดตามพวกเรา”
50 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่า
ผู้ใดไม่ต่อต้านเรา ย่อมเป็นฝ่ายเรา”
51 เมื่อถึงเวลาที่พระองค์จะถูกรับขึ้นไป พระองค์ก็ตั้งพระทัย
แน่วแน่ที่จะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
52 แล้วทรงส่งทูตไปล่วงหน้าพระองค์ และเขาทั้งหลายก็เข้า
ไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรีย เพื่อจัดเตรียมให้
พระองค์
53แต่พวกเขาไม่ต้อนรับพระองค์ เพราะพระพักตร์ดูเหมือน
กำลังจะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
54เมื่อสาวกของพระองค์ คือ ยากอบและโยฮัน เห็นดังนี้ จึง
ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงให้พวกข้าพระองค์
บัญชาให้ไฟลงมาจากสวรรค์เผาผลาญพวกเขาเหมือนที่เอลี
ยาห์ทำหรือไม่?”
55 แต่พระองค์กลับทรงตำหนิพวกเขาและตรัสว่า พวกเจ้า
ทั้งหลายไม่รู้ว่าพวกเจ้ามีวิญญาณชนิดใด
56 เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตของมนุษย์ แต่
มาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอด และพวกเขาจึงไปยังหมู่บ้านอื่น
57 ครั้นเมื่อพวกเขาเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "
พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะติดตามพระองค์ไปทุกหนทุกแห่ง"
58 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกใน
อากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ
59 พระองค์ตรัสแก่คนอีกคนหนึ่งว่า “ จงตามเรามา” แต่เขา
ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพเจ้าไปฝังศพบิดาของ
ข้าพเจ้าก่อน”
60 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ คนตายจงฝังคนตายของตนเถิด
แต่เจ้าจงไปประกาศข่าวอาณาจักรของพระเจ้า”
61 อีกคนหนึ่งก็กล่าวว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะติดตาม
พระองค์ไป แต่ขอให้ข้าพเจ้าไปอำลาพวกเขาซึ่งอยู่ที่บ้าน
ของข้าพเจ้าก่อน
62 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหลัง
กลับ ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า”

บทที่ 10

1 หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งพวก
เจ็ดสิบคนขึ้นไปด้วย และทรงใช้พวกเขาไปทีละสองคนต่อ
จากพระองค์ ไปยังทุกเมืองและทุกสถานที่ ที่พระองค์จะ
เสด็จไป
2 เพราะฉะนั้นพระองค์จึงตรัสกับเขาว่า การเก็บเกี่ยวนั้นมี
มากแต่คนงานมีน้อย พวกท่านจงอ้อนวอนเจ้าของการเก็บ
เกี่ยวให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์
3 จงไปเถิด ดูเถิด เราส่งท่านทั้งหลายไปดุจลูกแกะ
ท่ามกลางหมาป่า
4 อย่าพกถุงเงิน หรือย่าม หรือรองเท้าไปด้วย และอย่า
ทักทายใครตามทาง
5 และเมื่อท่านเข้าไปในบ้านใด จงกล่าวก่อนว่า ขอให้บ้านนี้
มีแต่สันติสุข”
6 และถ้าบุตรแห่งสันติอยู่ที่นั่น สันติของท่านจะอยู่กับบุตรนั้น
ถ้าไม่ สันติจะกลับคืนสู่ท่านอีก
7 จงอยู่แต่ในบ้านนั้น กินและดื่มสิ่งของที่ให้มา เพราะว่า
คนงานสมควรได้รับค่าจ้างของตน อย่าไปจากบ้านหนึ่งไปอีก
บ้านหนึ่ง
8 และเมื่อท่านเข้าไปในเมืองใด ๆ และได้รับการต้อนรับ
ท่านจงกินของที่วางอยู่ตรงหน้าท่าน
9 และจงรักษาคนเจ็บป่วยที่อยู่ในเมืองนั้น และบอกเขาว่า
อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้พวกท่านแล้ว
10 แต่ท่านเข้าไปในเมืองใด ๆ และไม่ต้อนรับท่าน ท่านจง
ออกไปตามถนนในเมืองนั้นและกล่าวว่า
11 แม้แต่ฝุ่นละอองจากเมืองของท่านซึ่งเกาะติดอยู่กับเรา
เราก็เช็ดออกจากท่าน แต่ท่านทั้งหลายจงแน่ใจเถิดว่า
อาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะมาถึงท่านแล้ว
12 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในวันนั้น โทษของเมืองโซ
ดอมจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น
13 วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา
เพราะว่าถ้าการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นในเมืองไทร์และเมืองซีดอน
เกิดขึ้นแล้ว คนทั้งสองนั้นคงกลับใจนานแล้ว โดยนั่งห่มผ้า
กระสอบและทิ้งขี้เถ้าไว้
14 แต่ในวันพิพากษา เมืองไทร์และเมืองซีดอนจะได้รับโทษ
เบากว่าพวกเจ้า
15 และเจ้าเมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้า
จะต้องถูกผลักลงไปนรก
16 ผู้ที่ฟังพวกท่านก็ฟังเรา ผู้ที่ดูหมิ่นพวกท่านก็ดูหมิ่นเรา
และผู้ที่ดูหมิ่นเราก็ดูหมิ่นผู้ที่ทรงใช้เรามา
17 สาวกทั้งเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาอีกด้วยความยินดีโดยกล่าว
ว่า “พระองค์เจ้า แม้แต่ปีศาจก็ยังยอมอยู่ใต้อำนาจของพวก
เราเพราะพระนามของพระองค์”
18 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า เราเห็นซาตานตกลงมา
จากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ
19 ดูเถิด เราให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบงูและแมงป่อง และ
มีอำนาจเหนือกำลังศัตรูทั้งสิ้น และจะไม่มีสิ่งใดทำอันตราย
พวกท่านได้เลย
20 แต่ว่าอย่าชื่นชมยินดีเลยที่วิญญาณยอมอยู่ใต้บังคับของ
ท่าน แต่จงชื่นชมยินดีดีกว่า เพราะชื่อของท่านถูกจารึกไว้ใน
สวรรค์
21 ในเวลานั้น พระเยซูทรงมีความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณ
และตรัสว่า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ พระบิดา ผู้เป็น
เจ้าแห่งสวรรค์และโลก ที่พระองค์ทรงซ่อนสิ่งเหล่านี้จากคน
มีปัญญาและผู้รอบรู้ และได้ทรงเปิดเผยให้เด็ก ๆ ทราบ
ดังนั้น พระบิดา เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าเป็นที่ชอบพระทัย
22 พระบิดาได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่า
พระบุตรเป็นใคร นอกจากพระบิดา และใครคือพระบิดา
นอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรจะทรงเปิดเผยพระบิดาให้รู้
23 แล้วพระองค์จึงทรงหันกลับไปหาบรรดาสาวกของ
พระองค์แล้วตรัสเป็นส่วนตัวว่า “ ตาทั้งหลายที่มองเห็นสิ่งที่
พวกท่านเห็นนั้นเป็นสุข”
24 เพราะว่าเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้เผยพระวจนะและ
กษัตริย์เป็นอันมากปรารถนาจะเห็นสิ่งที่พวกท่านเห็นอยู่นี้
แต่ก็ไม่เคยเห็น และปรารถนาจะได้ยินสิ่งที่พวกท่านได้ยิน
อยู่นี้ แต่ก็ไม่เคยได้ยิน
25 ขณะนั้น มีผู้เชี่ยวชาญธรรมาจารย์คนหนึ่งยืนขึ้นลองใจ
พระองค์ โดยกล่าวว่า “อาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะ
ได้ชีวิตนิรันดร์”
26พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ มีอะไรเขียนไว้ในธรรมบัญญัติ?
ท่านอ่านได้อย่างไร?”

27เขาตอบว่า จงรักพระเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจ
ของเจ้า และด้วยสุดจิตวิญญาณของเจ้า และด้วยสุดกำลัง
ของเจ้า และด้วยสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้าน
เหมือนรักตนเอง
28 และท่านได้กล่าวแก่เขาว่า เจ้าตอบถูกต้องแล้ว จงทำสิ่ง
นี้แล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่
29 แต่เขาต้องการจะแก้ตัวจึงถามพระเยซูว่า "แล้วใครเป็น
เพื่อนบ้านของฉัน"
30 พระเยซูทรงตอบว่า " มีคนหนึ่งลงจากกรุงเยรูซาเล็มไป
ยังเมืองเยรีโค และถูกพวกโจรปล้นเอาเสื้อผ้าของเขาไป
และทำร้ายเขา จากนั้นก็ละทิ้งเขาไปจนเกือบจะตาย"
31 บังเอิญมีปุโรหิตคนหนึ่งลงมาทางนั้น เมื่อเห็นแล้วจึง
เสด็จไปเสียอีกฟากหนึ่ง
32 ในทำนองเดียวกัน เมื่อมีคนเลวีคนหนึ่งมาถึงที่นั้น เขาก็
มาเห็นเขา และผ่านไปอีกฟากหนึ่ง
33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งกำลังเดินทางไปถึงที่ที่เขาอยู่
และเมื่อเห็นเขา เขาก็สงสาร
34 แล้วไปหาเขาแล้วพันแผลให้ โดยเทน้ำมันและเหล้าองุ่น
ลงไป แล้วให้นอนบนสัตว์ของตน จากนั้นพาไปที่โรงเตี๊ยม
และดูแลเขา
35 และเมื่อรุ่งขึ้นเมื่อเขาจากไป เขาได้นำเงินสองเดนาริอัน
ออกมาให้เจ้าของบ้าน และกล่าวแก่เขาว่า จงดูแลเขาไว้
และเงินที่ท่านใช้จ่ายเกินนั้น เมื่อฉันกลับมา ฉันจะใช้ให้เจ้า
36 บัดนี้ ท่านคิดว่าใครในสามคนนี้ที่เป็นเพื่อนบ้านของคนที่
ถูกโจรปล้น?
37 และเขากล่าวว่า "ผู้ที่แสดงความเมตตาต่อเขา" แล้วพระ
เยซูจึงตรัสกับเขาว่า " จงไปและทำเช่นเดียวกัน"
38 ครั้นพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีหญิงคน
หนึ่งชื่อมาร์ธาต้อนรับพระองค์ให้เข้าไปในบ้านของนาง
39 และนางมีน้องสาวชื่อมารีย์ ซึ่งนั่งอยู่ที่พระบาทของพระ
เยซูและฟังพระวจนะของพระองค์
40 ส่วนมาร์ธาก็ยุ่งอยู่กับการปรนนิบัติมาก จึงมาหาพระองค์
แล้วทูลว่า “พระองค์เจ้า พระองค์ไม่ทรงสนใจหรือที่น้องสาว
ของข้าพระองค์ทิ้งให้ข้าพระองค์ปรนนิบัติแต่ผู้เดียว ขอ
พระองค์โปรดสั่งให้เธอช่วยข้าพระองค์ด้วย”
41 พระเยซูตรัสตอบเธอว่า “ มาร์ธา มาร์ธา เจ้ากังวลและ
วิตกกังวลกับหลายสิ่งหลายอย่าง
42 แต่สิ่งที่จำเป็นมีอยู่สิ่งหนึ่ง และมารีย์ได้เลือกส่วนที่ดีนั้น
ซึ่งจะไม่มีใครเอาไปจากเธอได้

บทที่ 11

1 ครั้นพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง แล้วทรงจบคำ
อธิษฐาน สาวกคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอ
ทรงสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐานเหมือนที่ยอห์นได้สอน
สาวกของเขา”
2 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จง
กล่าวว่า ‘ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย ผู้สถิตใน
สวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่นับถือ ขอให้แผ่นดิน
ของพระองค์มาถึง ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จใน
สวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จในแผ่นดินโลกอย่างนั้น’
3 โปรดประทานอาหารแก่พวกข้าพเจ้าทุกวันทุกเวลา
4 และขอทรงโปรดยกโทษบาปของเรา เพราะเรายกโทษให้
ทุกคนที่เป็นหนี้เราด้วย ขออย่าทรงนำเราเข้าสู่การทดลอง
แต่ทรงช่วยเราให้พ้นจากความชั่วร้าย
5 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า " ใครในพวกท่านมีเพื่อนคนหนึ่ง
และไปหาเพื่อนคนนั้นในเวลาเที่ยงคืน และพูดกับเขาว่า
เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด
6 เพราะเพื่อนของข้าพเจ้ากำลังเดินทางมาหาข้าพเจ้า แต่
ข้าพเจ้าไม่มีอะไรจะให้เขาทาน
7 และพระองค์จากข้างในจะตอบและกล่าวว่า อย่ารบกวนฉัน
เลย ประตูก็ปิดแล้ว และลูกๆ ของฉันก็นอนอยู่กับฉันแล้ว ฉัน
ลุกขึ้นให้เจ้าไม่ได้
8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้เพราะ
เขาเป็นเพื่อน แต่เพราะเขาวิงวอนมาก เขาก็จะลุกขึ้นหยิบให้
ตามที่เขาต้องการ
9 และเราบอกพวกท่านว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ
จงเคาะแล้วจะมีเปิดให้พวกท่าน
10 เพราะทุกคนที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็จะพบ และทุก
คนที่เคาะก็จะเปิดให้แก่พวกเขา
11 ถ้าบุตรขอขนมปังจากบิดาคนใด เขาจะยื่นก้อนหินให้
หรือถ้าเขาขอปลา เขาจะยื่นงูให้แทนปลาหรือ
12 หรือถ้าเขาขอไข่ เขาจะถวายแมงป่องให้เขาหรือ?
13 ฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายผู้เป็นคนชั่วยังรู้จักให้ของดีแก่บุตร
หลานของตน แล้วพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะยิ่ง
ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอจากพระองค์มาก
ยิ่งกว่านั้นอีกหรือ?
14 พระองค์ทรงขับผีออกและมันก็เป็นใบ้ เมื่อผีออกแล้ว คน
ใบ้ก็พูดได้ ประชาชนก็ประหลาดใจ
15 แต่บางคนพูดว่า พระองค์ทรงขับผีออกโดยอาศัยเบเอล
เซบูล ผู้เป็นหัวหน้าแห่งผี
16 คนอื่นๆ พยายามทดลองพระองค์ โดยขอหมายสำคัญ
จากสวรรค์จากพระองค์
17 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของพวกเขา จึงตรัสแก่
พวกเขาว่า อาณาจักรใดๆ ที่แตกแยกกันเองก็ย่อมพินาศ
และครอบครัวที่แตกแยกกันก็จะล่มสลาย
18 ถ้าซาตานแตกแยกกันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้
อย่างไร เพราะท่านทั้งหลายพูดว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซ
บูล
19 และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล แล้วลูกๆ ของท่าน
ทั้งหลายขับมันออกโดยใคร? เพราะฉะนั้น พวกเขาจะเป็นผู้
ตัดสินพวกท่านได้อย่างไร?
20 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว
อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงพวกท่านแล้ว
21 เมื่อคนแข็งแรงมีอาวุธรักษาพระราชวังของตน ทรัพย์
สมบัติของเขาก็จะสงบสุข
22 แต่เมื่อมีคนที่แข็งแกร่งกว่าเขาเข้ามาต่อสู้และเอาชนะเขา
ไปได้ เขาจึงเอาอาวุธยุทโธปกรณ์ทั้งหมดที่เขาไว้วางใจไป
จากเขา แล้วแบ่งของที่ปล้นมาให้เขา
23 ผู้ที่ไม่อยู่กับเราก็เป็นศัตรูกับเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับ
เราก็เป็นผู้กระจัดกระจาย
24 เมื่อวิญญาณชั่วร้ายออกจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปใน
ที่แห้งแล้งเพื่อแสวงหาที่พักพิง แต่เมื่อไม่พบอะไรเลย มัน
จึงกล่าวว่า “ข้าจะกลับไปยังบ้านของข้าที่ได้ออกมานั้น”
25 และเมื่อพระองค์เสด็จมาก็พบว่าต้นไม้นั้นถูกกวาดและ
ตกแต่งไว้แล้ว
26 แล้วท่านจึงไปนำผีอื่นอีกเจ็ดตนที่ชั่วร้ายกว่าท่านมา แล้ว
ก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และสภาพในที่สุดของมนุษย์คนนี้ก็
เลวร้ายกว่าสภาพแรกอีก”
27 ขณะที่พระองค์กำลังตรัสคำเหล่านั้น ก็มีหญิงคนหนึ่งใน
พวกนั้นตะโกนเสียงดังกล่าวแก่พระองค์ว่า “ครรภ์ที่ได้ให้
กำเนิดพระองค์ และหัวนมที่พระองค์ได้ดูดนั้นเป็นสุข”
28 แต่ท่านกล่าวว่า "ยิ่งกว่านั้น ผู้ที่ได้ยินพระวจนะของพระ
เจ้าและถือรักษาไว้ ก็เป็นสุข"
29 เมื่อประชาชนมารวมกันหนาแน่นขึ้น พระองค์จึงเริ่มตรัสว่า
คนเหล่านี้เป็นชนชาติชั่วร้าย พวกเขาแสวงหาหมายสำคัญ

แต่จะไม่มีการให้หมายสำคัญใดๆ แก่เขา เว้นเสียแต่หมาย
สำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะเท่านั้น
30 เพราะว่าโยนาห์เป็นเครื่องหมายแก่ชาวเมืองนิเนเวห์ฉัน
ใด บุตรมนุษย์ก็จะเป็นเครื่องหมายแก่คนรุ่นนี้ฉันนั้น
31 ราชินีแห่งทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับผู้คนใน
ยุคนี้ และกล่าวโทษพวกเขา เพราะว่าพระนางได้มาจากส่วน
ที่ไกลสุดของแผ่นดินโลกเพื่อฟังสติปัญญาของซาโลมอน
และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี่
32 ในวันพิพากษา ชนชาวเมืองนิเนเวห์จะลุกขึ้นพร้อมกับคน
รุ่นนี้ และจะกล่าวโทษพวกเขา เพราะพวกเขาได้กลับใจเมื่อ
ได้ยินคำเทศนาของโยนาห์ และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโย
นาห์ก็อยู่ที่นี่
33 ไม่มีผู้ใดจุดตะเกียงแล้วตั้งไว้ในที่ลับ หรือใต้ถัง แต่ตั้งไว้
บนเชิงตะเกียง เพื่อให้คนที่เข้ามาเห็นแสงสว่าง
34 ตาเป็นความสว่างของร่างกาย เพราะฉะนั้นเมื่อตาของ
ท่านดี ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของ
ท่านไม่ดี ร่างกายของคุณก็เต็มไปด้วยความมืดเช่นกัน
35 จงระวังอย่าให้ความสว่างที่อยู่ในตัวท่านเป็นความมืด
36 ฉะนั้น ถ้าร่างกายของท่านทั้งสิ้นเต็มไปด้วยความสว่าง
ไม่มีส่วนมืดเลย ร่างกายทั้งสิ้นก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง
เหมือนกับแสงเทียนอันสุกสว่างที่ให้ความสว่างแก่ท่าน
37 ขณะที่พระองค์กำลังตรัสอยู่ มีฟาริสีคนหนึ่งมาขอร้อง
พระองค์ให้รับประทานอาหารกับเขา แล้วพระองค์ก็เสด็จเข้า
ไปประทับนั่งรับประทานอาหาร
38 เมื่อฟาริสีเห็นดังนั้น เขาก็ประหลาดใจเพราะเขาไม่ได้ล้าง
ตัวก่อนรับประทานอาหาร
39 และพระเจ้าตรัสแก่ท่านว่า “ พวกเจ้าพวกฟาริสีก็ทำความ
สะอาดถ้วยชามภายนอก แต่ภายในของพวกเจ้าเต็มไปด้วย
ความหิวโหยและความชั่วร้าย”
40 คนโง่ทั้งหลาย ผู้ทรงสร้างสิ่งภายนอกมิได้ทรงสร้างสิ่ง
ภายในด้วยหรือ?
41 แต่จงบริจาคทานสิ่งที่ท่านมีดีกว่า แล้วทุกสิ่งก็บริสุทธิ์
สำหรับท่าน
42 แต่วิบัติแก่พวกท่าน พวกฟาริสี เพราะว่าพวกท่านถวาย
ทศางค์ของสะระแหน่ ขมิ้น และผักทุกชนิด และละเลยความ
ยุติธรรมและความรักของพระเจ้า พวกท่านควรทำสิ่งเหล่านี้
และไม่ควรละเลยสิ่งอื่นด้วย
43 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกฟาริสี เพราะว่าพวกเจ้าชอบที่นั่ง
อันมีเกียรติในธรรมศาลา และชอบให้คนทักทายในตลาด
44 วิบัติแก่พวกท่าน พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้า
ซื่อใจคด เพราะว่าพวกท่านเป็นเหมือนหลุมฝังศพที่ไม่
ปรากฏให้เห็น และคนที่เดินผ่านไปมาบนนั้นก็ไม่รู้ว่ามีหลุม
ศพเหล่านั้น
45 ครั้งนั้น มีผู้เชี่ยวชาญธรรมาจารย์คนหนึ่งตอบพระองค์ว่า
“อาจารย์ครับ ท่านพูดอย่างนี้ก็ดูหมิ่นพวกเราด้วย”
46 และพระองค์ตรัสว่า วิบัติแก่พวกท่าน ผู้เชี่ยวชาญ
กฎหมายทั้งหลายด้วย เพราะพวกท่านได้แบกภาระอันหนัก
อึ้งให้แก่ผู้คน และพวกท่านเองก็ไม่แตะต้องภาระเหล่านั้น
ด้วยนิ้วเดียว
47 วิบัติแก่พวกท่าน เพราะว่าพวกท่านสร้างหลุมฝังศพของผู้
เผยพระวจนะ และบรรพบุรุษของพวกท่านก็ได้ฆ่าพวกเขา
48 แท้จริงพวกท่านเป็นพยานว่าพวกท่านยินยอมตามการกระ
ทำของบรรพบุรุษของพวกท่าน เพราะพวกเขาฆ่าพวกเขา
และพวกท่านสร้างหลุมฝังศพของพวกเขา
49 เพราะฉะนั้น ปัญญาของพระเจ้าจึงตรัสว่า เราจะส่งผู้เผย
พระวจนะและอัครสาวกไปหาพวกเขา และบางคนพวกเขาจะ
ฆ่าและข่มเหง
50 เพื่อโลหิตของบรรดาผู้เผยพระวจนะซึ่งหลั่งตั้งแต่สร้าง
โลกจะตกเป็นภาระของคนรุ่นนี้
51 ตั้งแต่โลหิตของอาแบลจนถึงโลหิตของซะคาริยาห์ซึ่ง
ตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า รุ่นนี้จะต้องรับโทษเช่นนี้
52 วิบัติแก่ท่าน ผู้เชี่ยวชาญกฎหมาย เพราะท่านเอากุญแจ
แห่งความรู้ไปเสียแล้ว ตนเองไม่ได้เข้าไป และคนที่เคยเข้า
ไปก็ขัดขวางไว้
53 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านี้แก่พวกเขาแล้ว พวกธรรมา
จารย์และฟาริสีก็เริ่มเร่งเร้าพระองค์อย่างรุนแรง และยุยงให้
พระองค์ตรัสหลายเรื่องด้วยกัน
54 คอยดักจับเขาและพยายามจับผิดคำพูดของเขา

บทที่ 12

1 ในระหว่างนั้นซึ่งมีประชาชนจำนวนมากมายนับไม่ถ้วนมา
ชุมนุมกันจนเหยียบย่ำกันไปมา พระองค์เริ่มตรัสแก่บรรดา
สาวกของพระองค์ก่อนว่า “ จงระวังเชื้อของพวกฟาริสี คือ
ความหน้าซื่อใจคด”
2 เพราะไม่มีสิ่งใดที่ถูกปกปิดไว้ซึ่งจะไม่ถูกเปิดเผย และไม่มี
สิ่งใดที่ถูกซ่อนไว้ซึ่งจะไม่เป็นที่รู้จัก
3 เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งที่ท่านพูดในความมืดจะได้ยินในความ
สว่าง และสิ่งที่ท่านพูดในหูในห้องเก็บของจะประกาศบน
หลังคาบ้าน
4 และฉันบอกพวกท่านเพื่อนของฉันว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่
ร่างกาย แล้วภายหลังก็ไม่สามารถทำอะไรได้อีก
5 แต่เราจะเตือนท่านทั้งหลายว่าท่านควรจะกลัวใคร จงกลัว
พระองค์ผู้ที่หลังจากฆ่าแล้วก็ยังมีอำนาจที่จะโยนลงในนรก
ได้ แท้จริง เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกลัวพระองค์
6 นกกระจอกห้าตัวขายสองฟาร์ธิงมิใช่หรือ และพระเจ้าไม่
ทรงลืมนกกระจอกตัวใดตัวหนึ่งเลยหรือ?
7 แม้แต่เส้นผมบนศีรษะของท่านก็ถูกนับไว้หมดแล้ว ดังนั้น
อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายมีค่ามากกว่านกกระจอกหลายตัว
8 และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดสารภาพเราต่อหน้า
มนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะสารภาพผู้นั้นต่อหน้าทูตสวรรค์ของ
พระเจ้าด้วย
9 แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ จะถูกปฏิเสธต่อหน้าเหล่า
ทูตสวรรค์ของพระเจ้า
10 และผู้ใดจะพูดคำหมิ่นประมาทบุตรมนุษย์ ผู้นั้นจะได้รับ
การอภัยให้ แต่ผู้ใดพูดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้
นั้นจะได้รับการอภัยให้ไม่ได้
11 และเมื่อเขาพาพวกท่านไปยังธรรมศาลา และไปหา
ผู้ปกครองและผู้มีอำนาจ พวกท่านอย่ากังวลว่าจะตอบ
อย่างไรหรือจะพูดอะไร
12 เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสอนท่านทั้งหลายใน
เวลานั้นว่าท่านควรจะพูดอะไร
13 มีคนหนึ่งในหมู่คนเหล่านั้นกล่าวกับพระองค์ว่า “อาจารย์
ครับ โปรดบอกพี่ชายของฉันให้แบ่งมรดกกับฉันด้วย”
14 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ บุรุษเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นผู้
พิพากษา หรือเป็นผู้แบ่งแยกระหว่างเจ้า”
15 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า จงระวังและระวังไม่ให้มี
ความโลภ เพราะว่าชีวิตของคนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความอุดม
สมบูรณ์ของสิ่งของที่เขามีอยู่
16 พระองค์ตรัสเป็นคำอุปมาแก่เขาว่า " ที่ดินของเศรษฐีคน
หนึ่งเกิดผลมาก
17 และเขาคิดอยู่ในใจว่า ฉันจะทำอย่างไรดี เพราะไม่มี
ช่องทางที่จะแบ่งปันผลผลิตของฉันได้
18 และท่านกล่าวว่า ฉันจะทำดังนี้ ฉันจะรื้อยุ้งฉางของฉันลง
แล้วสร้างใหม่ให้ใหญ่ขึ้น และฉันจะเก็บผลไม้และทรัพย์
สมบัติทั้งหมดของฉันไว้ที่นั่น

19 และเราจะกล่าวแก่จิตใจของเราว่า จิตใจของเรามีทรัพย์สมบัติมากมายที่สะสมไว้สำหรับหลายปี จงพักผ่อน กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด
20 แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า เจ้าโง่เขลา ในคืนนี้ชีวิตเจ้าจะต้องถูกเรียกไปจากเจ้า แล้วสิ่งของต่างๆ ที่เจ้าได้จัดเตรียมไว้นั้น จะเป็นของใครเล่า?
21 ฉะนั้นผู้ที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนเอง และไม่มั่งมีต่อพระเจ้า
22 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า " เพราะฉะนั้นเราบอกพวกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะกินอะไร และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะนุ่งห่มอะไร"
23 ชีวิตมีความสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายมีความสำคัญยิ่งกว่าเสื้อผ้า
24 จงพิจารณาดูอีกา เพราะว่ามันไม่หว่าน มันไม่เกี่ยว มันไม่มีโรงเก็บของและไม่มียุ้งฉาง และพระเจ้าทรงเลี้ยงดูมัน พวกท่านทั้งหลายดีกว่านกมากนักหรือ?
25 และใครในพวกท่านโดยความวิตกอาจเพิ่มความสูงให้ตนเองได้อีกหนึ่งศอกหนึ่ง?
26 ดังนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สามารถทำสิ่งเล็กน้อยนั้นได้ ทำไมท่านจึงกังวลถึงสิ่งอื่นๆ เล่า?
27 จงพิจารณาดูดอกไม้ที่ขึ้นอยู่ตามทุ่งนา มันไม่ต้องทำงาน และไม่ต้องปั่นฝ้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า เมื่อกษัตริย์ซาโลมอนทรงรุ่งเรืองเต็มที่ พระองค์ก็ไม่ทรงตกแต่งพระองค์งดงามเท่าดอกไม้เหล่านี้ดอกหนึ่ง
28 ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่อยู่ในทุ่งวันนี้ และพรุ่งนี้ต้องทิ้งในเตาไฟ พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด โอ้ ผู้มีศรัทธาน้อย?
29 และอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไร หรือจะดื่มอะไร และอย่ามีใจสงสัยเลย
30 เพราะบรรดาประชาชาติทั่วโลกแสวงหาสิ่งของเหล่านั้นทั้งสิ้น และพระบิดาของพวกท่านทรงทราบแล้วว่าพวกท่านต้องการสิ่งของเหล่านั้น
31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งของเหล่านี้ให้ด้วย
32 อย่ากลัวเลย ฝูงแกะน้อย เพราะว่าพระบิดาของเจ้าชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรให้แก่เจ้า
33 จงขายสิ่งของที่ท่านมีและบริจาคทาน จงเตรียมถุงเงินถุงทองไว้สำหรับตนเองซึ่งไม่เก่า มีสมบัติอยู่ในสวรรค์ซึ่งไม่มีวันสูญสลาย ที่ไม่มีขโมยเข้าใกล้ และไม่มีแมลงมาทำลายได้
34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย
35 จงให้เอวของท่านคาดเอวไว้ และให้ตะเกียงของท่านลุกอยู่
36 และพวกท่านเองก็เป็นเหมือนคนที่คอยนายของตนเมื่อนายจะกลับจากงานแต่งงาน เพื่อว่าเมื่อนายมาเคาะประตูพวกเขาจะเปิดประตูให้นายได้ทันที
37 ผู้รับใช้เหล่านั้นซึ่งเมื่อนายมาพบกำลังเฝ้าระวังอยู่ นั้นเป็นสุขจริง เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะคาดเอวและสั่งให้พวกเขานั่งลงรับประทานอาหาร และจะออกมาปรนนิบัติพวกเขา
38 ถ้านายมาในยามที่สองหรือยามที่สาม และพบว่าผู้รับใช้เหล่านั้นอยู่กันอย่างนั้น ก็เป็นสุขแล้ว
39 จงรู้เถิดว่า หากเจ้าของบ้านรู้ว่าขโมยจะมาเมื่อใด เขาจะเฝ้าระวังและจะไม่ให้ใครบุกรุกบ้านของเขา
40 เพราะฉะนั้น พวกท่านจงเตรียมพร้อมไว้ เพราะว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในชั่วโมงที่ท่านไม่คิดฝัน
41 แล้วเปโตรจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ตรัสอุปมาเรื่องนี้แก่พวกข้าพระองค์หรือแก่ทุกคนหรือ?”
42 แล้วพระเจ้าตรัสว่า ถ้าเช่นนั้น ใครเป็นผู้จัดการที่ซื่อสัตย์และฉลาด ที่นายจะตั้งให้ดูแลคนใช้ในบ้าน เพื่อแจกอาหารให้พวกเขาตามเวลา?
43 ผู้รับใช้ผู้นั้นย่อมเป็นสุข เมื่อนายของเขามาพบว่าเขากระทำอยู่เช่นนั้น
44 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาให้เป็นผู้ปกครองดูแลทุกสิ่งที่เขามี
45 แต่ถ้าบ่าวคนนั้นคิดในใจว่า ‘นายของข้าพเจ้ามาช้า’ และเริ่มตีบ่าวชายหญิงและกินดื่มและเมามาย
46 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คาดคิด และในชั่วโมงที่เขาไม่รู้ตัว และจะตัดเขาออกเป็นชิ้นๆ และจะกำหนดให้เขาไปอยู่ในส่วนแบ่งของพวกผู้ไม่เชื่อ
47 ส่วนผู้รับใช้ที่รู้ความประสงค์ของนาย แต่ไม่เตรียมตัวหรือกระทำตามความประสงค์ของนาย จะต้องถูกเฆี่ยนมาก
48 ส่วนผู้ที่ไม่รู้และทำสิ่งที่สมควรจะถูกเฆี่ยนก็จะถูกเฆี่ยนเพียงเล็กน้อย เพราะว่าผู้ใดได้รับมาก ผู้นั้นจะต้องถูกเรียกร้องมาก และผู้ใดกระทำผิดมาก ผู้นั้นก็จะเรียกร้องมากขึ้น
49 เราจะมาส่งไฟมายังแผ่นดินโลก และเราจะให้ไฟนั้นลุกอยู่เพื่ออะไร?
50 แต่เราก็ต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง และเราจะต้องถูกจำกัดจนกว่าจะสำเร็จได้อย่างไร!
51 พวกท่านคิดว่าเรามาเพื่อให้เกิดสันติภาพบนแผ่นดินโลกหรือ? เราบอกท่านว่าไม่ใช่ แต่เป็นการแตกแยกมากกว่า
52 เพราะตั้งแต่นี้ต่อไปในเรือนหนึ่งจะมีคนห้าคนแตกแยกกันคือ สามต่อสอง และสองต่อสาม
53 พ่อจะแตกแยกกันอยู่กับลูกชาย และลูกชายก็แตกแยกกันอยู่กับพ่อ แม่จะแตกแยกกันอยู่กับลูกสาว และลูกสาวก็แตกแยกกันอยู่กับแม่ แม่สามีจะแตกแยกกันอยู่กับลูกสะใภ้และลูกสะใภ้จะแตกแยกกันอยู่กับแม่สามี
54 และท่านก็กล่าวแก่ประชาชนว่า เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆลอยมาจากทิศตะวันตก ท่านทั้งหลายก็กล่าวทันทีว่า ฝนจะตก และก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ
55 และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นลมใต้พัดมา ท่านทั้งหลายก็พูดว่า จะเกิดความร้อน แล้วก็เกิดขึ้นจริง
56 พวกคนหน้าซื่อใจคด พวกท่านแยกแยะลักษณะอากาศและแผ่นดินได้ แต่เหตุใดเวลานี้พวกท่านจึงแยกแยะไม่ได้?
57 เหตุใดพวกท่านจึงไม่ตัดสินเองว่าอะไรถูกต้อง?
58 เมื่อท่านไปกับคู่ความของท่านไปหาผู้พิพากษา ในระหว่างทาง จงพยายามอย่างยิ่งเพื่อท่านจะพ้นจากความผิดของเขาได้ มิฉะนั้น ผู้พิพากษาจะลากท่านไปหาผู้พิพากษาแล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านให้เจ้าหน้าที่ แล้วเจ้าหน้าที่จะโยนท่านเข้าคุก
59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้ จนกว่าจะชำระหนี้จนหมดเกลี้ยง

บทที่ 13

1 ครั้งนั้น มีคนมาบอกพระองค์ถึงเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งถูกปีลาตเอาเลือดของพวกเขาผสมเข้ากับเครื่องบูชาของพวกเขา
2 พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า " พวกเจ้าคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นใดทั้งหมด เพราะพวกเขาต้องทนทุกข์เช่นนี้หรือ?"
3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ไม่ใช่เลย แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่กลับใจเสียใหม่ ท่านทั้งหลายจะต้องพินาศเหมือนกันหมด

4 หรือพวกสิบแปดคนนั้น ซึ่งหอคอยที่ซีโลอัมได้พังทับเขาตายนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่าพวกเขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มหรือ?
5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ไม่ใช่เลย แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่กลับใจเสียใหม่ ท่านทั้งหลายจะต้องพินาศเหมือนกันหมด
6 พระองค์ตรัสเป็นอุปมาเรื่องนี้ด้วยว่า มีคนหนึ่งปลูกต้นมะเดื่อไว้ในสวนองุ่นของตน แล้วเขามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนั้นแต่ไม่พบเลย
7 แล้วท่านจึงตรัสแก่คนดูแลสวนองุ่นของท่านว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้ามาหาผลจากต้นมะเดื่อนี้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย เหตุใดจึงทำให้ดินรกร้างไป”
8 และเขาตอบเขาว่า “ท่านเจ้าข้า ขอปล่อยมันไว้อีกปีนี้ ข้าพเจ้าจะได้ขุดและใส่ปุ๋ยรอบมัน”
9 ถ้ามันเกิดผลก็ดี แต่ถ้าไม่เกิดผลก็จงโค่นมันเสีย
10 วันสะบาโตพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ในธรรมศาลาแห่งหนึ่ง
11 และดูเถิด มีสตรีคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่มาสิบแปดปีแล้ว และก้มศีรษะลงจนลุกขึ้นไม่ได้เลย
12 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาง จึงทรงเรียกนางมาหา แล้วตรัสว่า " หญิงเอ๋ย เจ้าหายจากโรคของเจ้าแล้ว"
13 แล้วพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนนาง ทันใดนั้นนางก็ตัวตรง และสรรเสริญพระเจ้า
14นายธรรมศาลาจึงตอบด้วยความไม่พอใจที่พระเยซูทรงรักษาโรคในวันสะบาโต และกล่าวแก่ประชาชนว่า "มีหกวันที่มนุษย์ควรทำงานในวันเหล่านั้น จงมารักษาโรคในวันเหล่านั้นเถิด อย่าให้ถึงวันสะบาโต"
15 พระเจ้าจึงตรัสตอบเขาว่า “ คนหน้าซื่อใจคด เจ้าแต่ละคนต่างก็ปล่อยวัวหรือลาของตนออกจากคอก แล้วพาไปกินน้ำในวันสะบาโตไม่ใช่หรือ?”
16 แล้วสตรีผู้นี้เป็นธิดาของอับราฮัม ซึ่งซาตานได้ผูกมัดไว้เป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะได้รับการปลดปล่อยจากพันธนาการนี้ในวันสะบาโต?
17 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว ศัตรูของพระองค์ทั้งหมดก็อาย และประชาชนทั้งหมดก็ชื่นชมยินดีในสิ่งอันน่าสรรเสริญทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงกระทำ
18 แล้วพระองค์ตรัสว่า “ อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนอะไร? และเราจะเหมือนอย่างไรได้?”
19 เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดที่คนเอาไปปลูกไว้ในสวนของตน แล้วมันก็เติบโตขึ้นเป็นต้นไม้ใหญ่ และมีนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นไม้นั้น
20 แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับอะไร?
21 เปรียบเหมือนเชื้อที่ผู้หญิงเอามาผสมในแป้งสามถังจนแป้งทั้งหมดขึ้นฟู
22 แล้วพระองค์เสด็จไปตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ทรงสั่งสอนและเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
23 แล้วมีคนหนึ่งถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า มีผู้รอดเพียงไม่กี่คนหรือ?” พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า
24 จงเพียรพยายามเข้าทางประตูแคบ เพราะว่าเราบอกพวกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้า แต่จะเข้าไม่ได้
25 เมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นและปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ข้างนอกเคาะที่ประตูว่า ‘ท่านเจ้าข้า ท่านเจ้าข้า โปรดเปิดประตูให้พวกเราด้วย’ และเจ้าของบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า ‘เราไม่ทราบว่าท่านมาจากไหน’
26 แล้วเจ้าทั้งหลายจะเริ่มกล่าวว่า เราได้กินและดื่มในที่ประทับของท่าน และท่านได้สอนในถนนของพวกเรา
27 แต่พระองค์จะตรัสว่า เราบอกพวกท่านว่า เราไม่รู้จักพวกท่านมาจากไหน จงออกไปจากเรา พวกท่านผู้ทำความชั่วทุกคน
28 ที่นั่น จะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เมื่อท่านทั้งหลายเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาผู้เผยพระวจนะอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองกลับถูกขับไล่ออกไป
29 และเขาจะมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ และจะประทับอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า
30 และดูเถิด มีพวกสุดท้ายซึ่งจะกลับเป็นพวกแรก และมีพวกแรกซึ่งจะกลับเป็นพวกสุดท้าย
31 ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาพูดกับพระองค์ว่า “จงออกไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดจะฆ่าคุณ”
32 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า ดูเถิด เราขับผีและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะเป็นผู้สมบูรณ์”
33 ถึงกระนั้นก็ดี ข้าพเจ้ายังต้องเดินไปในวันนี้ และพรุ่งนี้และวันถัดไป เพราะว่าผู้เผยพระวจนะจะพินาศไปจากเยรูซาเล็มไม่ได้
34 โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม ผู้ได้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและขว้างหินใส่ผู้ที่ถูกส่งมาหาเจ้า เราปรารถนาจะรวบรวมลูกๆ ของเจ้าไว้กี่ครั้งแล้ว เหมือนไก่ที่รวบรวมลูกๆ ของมันไว้ใต้ปีกของมัน แต่เจ้ากลับไม่ปรารถนาเลย
35 ดูเถิด บ้านของเจ้าจะถูกทิ้งร้างให้เจ้า และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า พวกเจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าจะถึงเวลาที่เจ้าทั้งหลายจะกล่าวว่า ทรงพระเจริญแก่ผู้ที่เสด็จมาในพระนามของพระเจ้า

บทที่ 14

1 ครั้นพระองค์เข้าไปในบ้านของฟาริสีผู้สูงศักดิ์คนหนึ่งเพื่อรับประทานอาหารในวันสะบาโต คนเหล่านั้นก็เห็นพระองค์
2 และดูเถิด มีคนหนึ่งเป็นโรคบวมน้ำอยู่ตรงหน้าพระองค์
3 พระเยซูทรงตอบพวกธรรมาจารย์และฟาริสีว่า " การรักษาโรคในวันสะบาโตเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายหรือไม่"
4 พวกเขาจึงเงียบไป แล้วพระองค์ก็ทรงรับเขาไปรักษา แล้วปล่อยเขาไป
5 แล้วตรัสตอบเขาว่า " ใครในพวกท่านถ้ามีลาหรือโคตกลงไปในบ่อ แล้วจะไม่ฉุดลากมันออกทันทีในวันสะบาโตหรือ"
6 แล้วพวกเขาไม่สามารถตอบคำถามเหล่านั้นแก่พระองค์อีก
7 แล้วพระองค์ทรงเล่าอุปมาแก่ผู้ที่ได้รับเชิญ เมื่อทรงสังเกตดูว่าพวกเขาเลือกห้องชั้นยอดอย่างไร และตรัสแก่พวกเขาว่า
8 เมื่อใครก็ตามได้รับเชิญไปงานแต่งงาน อย่าให้ไปนั่งในห้องที่สูงที่สุด เพราะอาจทำให้มีบุคคลที่มีเกียรติมากกว่าท่านได้รับเชิญไป
9 และคนเชิญท่านกับเขามาและพูดกับท่านว่า จงให้ที่นั่งแก่คนนี้ และท่านก็เริ่มรู้สึกละอายที่จะไปนั่งที่ต่ำที่สุด
10 แต่เมื่อได้รับเชิญท่าน จงไปนั่งในห้องที่ต่ำที่สุด เพื่อว่าเมื่อผู้เชิญท่านมา เขาจะได้พูดกับท่านว่า เพื่อนเอ๋ย จงขึ้นไปนั่งที่ที่สูงขึ้นไป แล้วท่านจะได้นมัสการต่อหน้าผู้ที่นั่งร่วมโต๊ะกับท่าน
11 เพราะว่าผู้ใดยกตนขึ้น ผู้นั้นจะถูกทำให้ต่ำลง และผู้ใดถ่อมตนลง ผู้นั้นจะถูกยกย่องให้สูงขึ้น
12 แล้วพระองค์ตรัสแก่ผู้ที่เชิญพระองค์ว่า เมื่อท่านทำอาหารมื้อเย็นหรืออาหารค่ำ อย่าเชิญมิตรสหาย พี่น้องญาติพี่น้อง หรือเพื่อนบ้านที่ร่ำรวยของท่านมา มิฉะนั้นพวกเขาจะเรียกท่านกลับมาด้วย และท่านจะได้รับการตอบแทน
13 แต่เมื่อท่านจัดงานฉลอง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด
14 และเจ้าจะได้รับพระพร เพราะพวกเขาไม่อาจตอบแทนเจ้าได้ เพราะว่าเจ้าจะได้รับการตอบแทนเมื่อผู้ชอบธรรมกลับคืนชีพ

15 เมื่อผู้หนึ่งซึ่งนั่งร่วมโต๊ะกับพระองค์ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ พระองค์ก็ตรัสแก่เขาว่า “ผู้ที่ได้กินอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าเป็นสุข”
16 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “ มีคนหนึ่งจัดงานเลี้ยงใหญ่และสั่งอาหารมากมาย”
17 แล้วในเวลาอาหารเย็น พระองค์ทรงส่งคนรับใช้ของพระองค์ไปบอกผู้ที่ได้รับเชิญว่า “เชิญมาเถิด เพราะทุกสิ่งพร้อมแล้ว”
18 และพวกเขาทั้งหมดก็พร้อมใจกันหาข้อแก้ตัว คนแรกบอกเขาว่า “ข้าพเจ้าได้ซื้อที่ดินผืนหนึ่งไว้ และข้าพเจ้าจะต้องไปดูที่ดินแปลงนั้น ข้าพเจ้าขอร้องท่านให้ช่วยขอข้อแก้ตัวให้ด้วย”
19 อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวเทียมแอกไว้ห้าตัว และข้าพเจ้าจะไปพิสูจน์วัวเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้โปรดยกโทษให้ข้าพเจ้าด้วย
20 อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้แต่งงานแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้
21 บ่าวคนนั้นจึงมาบอกเรื่องเหล่านี้ให้เจ้านายของเขาทราบ เจ้าของบ้านโกรธจึงสั่งบ่าวของเขาว่า จงออกไปตามถนนและตรอกซอกซอยในเมืองโดยเร็ว แล้วพาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่
22 และคนใช้นั้นกล่าวว่า นายเจ้าข้า การกระทำนั้นได้กระทำตามที่ท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอีก
23 และพระเจ้าตรัสสั่งคนรับใช้ว่า จงออกไปตามทางใหญ่และรั้วต้นไม้ และระดมพวกเขาเข้ามา เพื่อบ้านของเราจะได้เต็ม
24เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ได้รับเชิญไปก็จะไม่ได้ลิ้มรสอาหารมื้อเย็นของเราเลย
25 และมีฝูงชนมากมายไปกับพระองค์ พระองค์จึงหันไปตรัสแก่พวกเขาว่า
26ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่เกลียดบิดามารดา ภรรยา บุตรหลาน พี่น้อง แม้กระทั่งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นก็เป็นสาวกของเราไม่ได้
27 และผู้ใดไม่แบกไม้กางเขนของตนและติดตามเรามา ผู้นั้นไม่สามารถเป็นสาวกของเราได้
28 เพราะผู้ใดในพวกท่านเมื่อคิดจะสร้างหอคอย จะไม่นั่งลงคิดราคาเสียก่อนว่าจะมีพอสร้างให้เสร็จได้หรือไม่
29 เพื่อว่าเมื่อพระองค์ได้ทรงวางรากฐานแล้ว แต่ไม่สามารถจะทำให้สำเร็จได้ ทุกคนที่ได้เห็นก็จะเยาะเย้ยพระองค์
30 ว่า “คนนี้เริ่มก่อสร้าง แต่ไม่สามารถก่อสร้างให้สำเร็จได้”
31 หรือกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะไปทำสงครามกับกษัตริย์อื่น จะไม่นั่งลงหารือกันก่อนว่า จะสามารถรับมือกษัตริย์ที่ยกมาทำสงครามกับพระองค์ซึ่งยกมาด้วยสองหมื่นคนได้หรือไม่
32 หรือในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งยังอยู่ห่างออกไปมาก เขากลับส่งทูตไปและปรารถนาให้มีสันติภาพ
33 ฉะนั้นผู้ใดในพวกท่านที่ไม่สละทุกสิ่งที่เขามี ผู้นั้นไม่สามารถเป็นสาวกของเราได้
34 เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะเอาอะไรปรุงรสได้อีก?
35 มันไม่เหมาะกับแผ่นดิน และไม่เหมาะกับกองขี้เถ้าด้วย คนทั้งหลายก็ทิ้งมันเสีย ผู้ใดมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด

บทที่ 15

1 ครั้งนั้น พวกเก็บภาษีและคนบาปทั้งสิ้นก็เข้ามาหาพระองค์เพื่อฟังพระองค์
2 พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ก็บ่นว่า "คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินอาหารร่วมกับพวกเขา"
3 แล้วพระองค์ตรัสเป็นอุปมาให้พวกเขาฟังว่า
4 ผู้ใดในพวกท่านที่มีแกะร้อยตัว แล้วตัวหนึ่งหายไป เขาจะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ในถิ่นทุรกันดาร แล้วออกไปตามหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะพบหรือ?
5 และเมื่อเขาพบมันแล้ว เขาก็วางมันไว้บนบ่าของเขาด้วยความยินดี
6 เมื่อเขากลับมาบ้าน เขาจึงเรียกมิตรสหายและเพื่อนบ้านมาพร้อมกันแล้วพูดว่า จงชื่นชมยินดีกับฉันเถิด เพราะฉันได้พบแกะที่หายไปของฉันแล้ว
7 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ความชื่นชมยินดีในสวรรค์ก็จะมีเหมือนกันเพราะคนบาปคนหนึ่งที่กลับใจ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจเลย
8 หรือหญิงคนใดที่มีเงินสิบเหรียญ แล้วหายไปหนึ่งเหรียญ เธอจะไม่จุดเทียนกวาดบ้านค้นหาอย่างขยันขันแข็งจนกว่าจะพบหรือ?
9 และเมื่อพบแล้ว เธอก็เรียกมิตรสหายและเพื่อนบ้านมาพร้อมกันแล้วพูดว่า จงยินดีกับฉันเถิด เพราะฉันได้พบชิ้นส่วนที่หายไปแล้ว
10 ฉันบอกพวกท่านเหมือนกันว่า จะมีความชื่นชมยินดีต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจ
11 และพระองค์ตรัสว่า ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน
12 บุตรคนเล็กพูดกับบิดาว่า “พ่อครับ โปรดแบ่งทรัพย์สมบัติที่ตกเป็นของพ่อให้ผมด้วย” บิดาจึงแบ่งทรัพย์สมบัติของตนให้บุตรทั้งสอง
13 ไม่นานนัก บุตรคนเล็กก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดเข้าด้วยกันและเดินทางไปยังเมืองไกล และใช้จ่ายทรัพย์สมบัติของตนอย่างสุรุ่ยสุร่ายที่นั่น
14 และเมื่อเขาใช้เงินหมดแล้ว ก็เกิดความอดอยากอย่างรุนแรงในแผ่นดินนั้น และเขาเริ่มขาดแคลน
15 แล้วเขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และเขาใช้เขาไปเลี้ยงหมูในทุ่งนาของเขา
16 และเขาอยากกินเปลือกที่หมูกินจนอิ่มท้อง แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน
17 เมื่อเขารู้สึกตัวขึ้นแล้ว จึงกล่าวว่า ลูกจ้างของพ่อฉันมีอาหารกินอิ่มและมีเหลือเฟือ แต่ฉันจะอดตาย!
18 ฉันจะลุกขึ้นไปหาพ่อของฉัน และพูดกับท่านว่า คุณพ่อฉันได้กระทำผิดต่อสวรรค์ และต่อหน้าท่าน
19 และข้าพเจ้าก็ไม่สมควรที่จะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป โปรดให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนรับใช้ของท่านคนหนึ่งเถิด
20 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาพ่อของเขา แต่เมื่อเขายังอยู่ห่างออกไปมาก พ่อของเขาเห็นเขาและสงสาร จึงวิ่งไปกอดคอเขาและจูบเขา
21 และบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า ข้าพเจ้าได้ทำบาปต่อสวรรค์และต่อพระพักตร์พระองค์ และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระองค์อีกต่อไป
22 แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของท่านว่า จงนำเสื้อที่ดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมที่นิ้วมือของเขา และเอารองเท้ามาสวมที่เท้าของเขา
23 จงนำลูกวัวที่อ้วนที่สุดมาที่นี่และฆ่ามัน แล้วเราจะกินและรื่นเริงกัน
24เพราะว่าบุตรของเราผู้นี้ตายไปแล้ว แต่กลับมีชีวิตอีก หายไปแล้วแต่กลับพบใหม่ และพวกเขาก็เริ่มมีความรื่นเริงกัน
25 ขณะนั้นบุตรคนโตของเขาอยู่ที่ทุ่งนา และเมื่อเขากลับมาใกล้ถึงบ้าน เขาก็ได้ยินเสียงดนตรีและการเต้นรำ
26 แล้วเขาเรียกคนรับใช้คนหนึ่งมาถามว่าสิ่งเหล่านี้หมายถึงอะไร

27 และท่านได้กล่าวแก่เขาว่า น้องชายของท่านกลับมาแล้ว
และบิดาของท่านได้ฆ่าลูกวัวที่อ้วนพีแล้ว เพราะท่านได้รับ
น้องนั้นมาอย่างปลอดภัย
28 และเขาโกรธและไม่ยอมเข้าไป บิดาของเขาจึงออกมา
ขอร้องเขา
29 และเขาตอบบิดาของเขาว่า ดูเถิด ข้าพเจ้ารับใช้ท่านมา
หลายปีแล้ว และไม่เคยละเมิดพระบัญญัติของท่านเลย แต่
ท่านก็ยังไม่เคยให้แพะสักตัวหนึ่งแก่ข้าพเจ้า เพื่อจะได้เลี้ยง
ฉลองกับเพื่อนๆ ของข้าพเจ้าเลย
30 แต่เมื่อบุตรคนนี้ของท่านเกิดมา ซึ่งได้กินเลี้ยงชีพของ
ท่านโดยคบหญิงโสเภณี ท่านก็ฆ่าลูกวัวที่อ้วนที่สุดเพื่อเขา
31 และบิดาตรัสแก่เขาว่า ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับพ่อตลอดไป และ
ทุกสิ่งที่พ่อมีก็เป็นของเจ้า
32 สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องชายของท่าน
ตายไปแล้ว แต่กลับมีชีวิตอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันใหม่

บทที่ 16

1 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า มีเศรษฐีคน
หนึ่งมีคนดูแลทรัพย์สินของเขา และคนผู้นั้นก็ถูกฟ้องว่าได้
ใช้จ่ายทรัพย์สินของเขาไปอย่างสุรุ่ยสุร่าย
2 และท่านเรียกคนนั้นมาและกล่าวแก่เขาว่า “ข้าพเจ้าได้ยิน
เรื่องนี้เกี่ยวกับเจ้าได้อย่างไร จงรายงานเรื่องหน้าที่ของเจ้า
เพราะเจ้าจะไม่เป็นผู้ดูแลอีกต่อไป”
3 แล้วผู้จัดการก็คิดในใจว่า “ฉันจะทำอย่างไรดี” เพราะนาย
ของฉันจะถอดหน้าที่ผู้จัดการของฉันไป ฉันขุดดินไม่เป็น ฉัน
ก็อายที่จะขอทาน”
4 ฉันตั้งใจว่าจะทำอย่างไร เพื่อว่าเมื่อฉันถูกไล่ออกจาก
หน้าที่ผู้ดูแลแล้ว พวกเขาจะรับฉันเข้าไปในบ้านของพวกเขา
ได้
5 เขาจึงเรียกลูกหนี้ของนายเขาแต่ละคนมาหาเขา แล้วถาม
คนแรกว่า “ท่านเป็นหนี้นายของข้าพเจ้าอยู่เท่าไร?”
6 และท่านกล่าวว่า น้ำมันหนึ่งร้อยถัง ท่านจึงบอกเขาว่า จง
เอาบิลของท่านมา นั่งลงทันที แล้วแก้เป็นห้าสิบถัง
7 แล้วท่านก็ถามคนอีกคนหนึ่งว่า “ท่านเป็นหนี้อยู่เท่าไร” คน
นั้นตอบว่า “เป็นหนี้ข้าวสาลีร้อยโคระ” แล้วท่านก็พูดกับเขา
ว่า “จงเอาใบเรียกเก็บเงินของท่านมาเขียนเป็นแปดสิบโคระ”
8 และพระเจ้าก็ทรงสรรเสริญผู้จัดการที่อธรรมนั้น เพราะว่า
เขาได้กระทำด้วยความฉลาด เพราะว่าบุตรหลานของโลกนี้
ในรุ่นของตนนั้นฉลาดกว่าบุตรหลานของความสว่าง
9 และฉันบอกพวกท่านว่า จงทำให้ตนเองมีมิตรสหายด้วย
ทรัพย์สมบัติแห่งอธรรม เพื่อว่าเมื่อพวกท่านล้มเหลว พวก
เขาจะได้ต้อนรับพวกท่านเข้าในที่อยู่ชั่วนิรันดร์
10 ผู้ที่ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยจะซื่อสัตย์ในสิ่งมากด้วย และผู้
ที่อยุติธรรมในสิ่งเล็กน้อยจะไม่ยุติธรรมในสิ่งมากด้วย
11 ฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่ซื่อสัตย์ต่อทรัพย์สมบัติอันไม่
ชอบธรรม แล้วใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้จริงให้แก่ท่าน?
12 และถ้าท่านทั้งหลายไม่ซื่อสัตย์ในของของคนอื่น แล้ว
ใครจะมอบของอันเป็นของท่านให้แก่ท่านได้?
13 ไม่มีผู้รับใช้คนใดจะรับใช้สองนายได้ เพราะเขาจะเกลียด
นายคนหนึ่งและรักอีกคนหนึ่ง หรือเขาจะยึดมั่นในนายคน
หนึ่งและดูถูกอีกคนหนึ่ง พวกท่านไม่สามารถรับใช้พระเจ้า
และเงินทองได้
14 แม้แต่พวกฟาริสีซึ่งเป็นคนโลภก็ได้ยินเรื่องเหล่านี้แล้วก็
เยาะเย้ยพระองค์
15 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าเป็นผู้ที่ทำตนชอบ
ธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของพวกเจ้า
เพราะว่าสิ่งที่ได้รับการยกย่องสูงท่ามกลางมนุษย์ เป็นสิ่งที่
น่ารังเกียจในสายพระเนตรของพระเจ้า
16 ธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะมีอยู่จนถึงยอห์น ตั้งแต่
นั้นเป็นต้นมา ก็มีการประกาศพระราชอาณาจักรของพระเจ้า
และมนุษย์ทุกคนก็เร่งรุดเข้าไป
17 และมันยังง่ายกว่าที่ฟ้าและดินจะผ่านไป มากกว่าที่ธรรม
บัญญัติแม้ข้อเดียวจะล้มเหลว
18 ผู้ใดหย่าภรรยาของตนแล้วไปแต่งงานกับคนอื่น ผู้นั้นก็
ผิดประเวณี และผู้ใดแต่งงานกับหญิงที่ถูกหย่าจากสามี ผู้นั้น
ก็ผิดประเวณีเช่นกัน
19 มีเศรษฐีคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าสีม่วงและผ้าลินินชั้นดี และ
รับประทานอาหารอย่างหรูหราทุกวัน
20 มีขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส นอนอยู่ที่ประตูบ้านของเขา
มีแผลเต็มตัว
21 และปรารถนาจะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐี
ยิ่งกว่านั้น สุนัขก็มาเลียแผลของเขาด้วย
22 ต่อมาคนขอทานนั้นก็ตาย และเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขา
ไปไว้ในอ้อมอกของอับราฮัม ส่วนคนรวยนั้นก็ตายด้วย และ
ถูกฝังไว้
23 และในนรก เมื่อพระองค์ทนทุกข์ทรมาน พระองค์ก็แหงน
พระพักตร์ขึ้น เห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ในอ้อม
อกของเขา
24แล้วเขาก็ร้องว่า “ท่านพ่ออับราฮัม ขอเมตตาข้าพเจ้าด้วย
เถิด โปรดส่งลาซารัสมาเพื่อเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาทำให้ลิ้น
ข้าพเจ้าเย็นลง เพราะว่าข้าพเจ้าถูกทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้”
25 แต่อับราฮัมกล่าวว่า “ลูกเอ๋ย จงจำไว้ว่าเมื่อยังมีชีวิตอยู่
เจ้าได้รับสิ่งดีๆ มากมาย และลาซารัสก็ได้รับสิ่งชั่วร้าย
มากมายเช่นกัน แต่บัดนี้เขาได้รับการปลอบโยนแล้ว ส่วนเจ้า
กลับต้องทนทุกข์ทรมาน”
26 และนอกเหนือจากนี้ ระหว่างพวกเรากับท่านนั้น มีเหว
ใหญ่ขวางกั้นอยู่ ดังนั้น ผู้ที่ต้องการจะผ่านไปจากที่นี่มาหา
ท่านจึงข้ามไปไม่ได้ และผู้ที่ต้องการจะผ่านไปจากที่นั่นมา
หาเราก็ข้ามไปไม่ได้เช่นกัน
27 แล้วเขากล่าวว่า ข้าพเจ้าขอร้องท่านว่า คุณพ่อ โปรดส่ง
เขาไปที่บ้านของพ่อข้าพเจ้าด้วย
28 เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน เพื่อเขาจะได้เป็นพยานแก่
พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต้องมาอยู่ในสถานที่ทรมานนี้
29 อับราฮัมตอบเขาว่า “พวกเขามีโมเสสและผู้เผยพระวจนะ
แล้ว ให้พวกเขาฟังพวกเขา”
30 และท่านกล่าวว่า ไม่ใช่เลย อับราฮัมบิดา แต่ถ้าใครจาก
บรรดาคนตายไปหาพวกเขา พวกเขาจะกลับใจ
31 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและ
คำพยากรณ์ พวกเขาก็จะไม่เชื่อถือ ถึงแม้ว่าคนหนึ่งจะฟื้น
จากความตายก็ตาม”

บทที่ 17

1 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “ เป็นไป
ไม่ได้เลยที่จะต้องมีเหตุให้หลงผิดเกิดขึ้น แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทำ
ให้เหตุเหล่านั้นเกิดขึ้น!”
2 มันจะดีกว่าสำหรับเขาถ้าเอาหินโม่แขวนไว้ที่คอแล้วโยน
ลงในทะเล มากกว่าที่เขาจะทำให้คนเล็กๆ เหล่านี้คนใดคน
หนึ่งสะดุดล้ม
3 จงระวังตัวเองไว้ว่า ถ้าพี่น้องทำผิดต่อท่าน จงตักเตือนเขา
และถ้าเขากลับใจ จงยกโทษให้เขา
4 ถ้าเขาทำผิดต่อท่านถึงเจ็ดครั้งในหนึ่งวัน และกลับมาหา
ท่านอีกเจ็ดครั้งโดยกล่าวว่า ข้าพเจ้ากลับใจแล้ว ท่านจงอภัย
ให้เขา
5 และอัครสาวกก็กล่าวแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ขอทรงเพิ่ม
ความเชื่อของพวกข้าพระองค์

6 และพระเจ้าตรัสว่า ถ้าพวกท่านมีศรัทธาเท่าเมล็ดมัสตาร์ด
พวกท่านก็สามารถพูดกับต้นไซคามีนนี้ว่า จงถอนออกโดย
ราก แล้วไปปลูกในทะเล และมันจะเชื่อฟังท่าน
7 แต่มีใครในพวกท่านที่มีคนรับใช้ไถนาหรือเลี้ยงสัตว์ เมื่อ
คนรับใช้นั้นกลับจากทุ่งนาแล้ว จะพูดกับเขาทันทีว่า จงไป
นั่งลงกินอาหารเสีย?
8 และจะไม่พูดกับเขาว่า จงเตรียมอาหารให้ฉันรับประทาน
และคาดเอวไว้ และปรนนิบัติฉัน จนกว่าฉันจะกินและดื่มเสร็จ
แล้วภายหลังคุณจึงจะกินและดื่มได้หรือ?
9 เขาขอบคุณผู้รับใช้คนนั้นเพราะเขาทำตามคำสั่งของเขา
หรือ? ฉันไม่ทราบ
10 ฉะนั้นพวกท่านทั้งหลาย เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่ง
ทั้งปวงที่ได้รับคำสั่งแล้ว ก็จงกล่าวว่า เราเป็นบ่าวที่ไร้
ประโยชน์ เราได้กระทำสิ่งที่เป็นหน้าที่ของเราที่จะกระทำ
11 ครั้นพระองค์เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็เสด็จ
ผ่านไปกลางแคว้นสะมาเรียและแคว้นกาลิลี
12 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรค
เรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ ยืนอยู่แต่ไกล
13 พวกเขาจึงเปล่งเสียงกล่าวว่า "พระเยซู พระอาจารย์ ขอ
ทรงมีเมตตาพวกเราด้วย"
14 เมื่อพระองค์เห็นพวกเขาแล้ว พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า
จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิต เถิด เมื่อพวกเขาไป พวกเขาก็
ได้รับการชำระให้สะอาด
15 เมื่อคนหนึ่งในพวกเขาเห็นว่าตนหายจากโรคแล้ว ก็
กลับมาและสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงอันดัง
16 และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์
และเขาเป็นชาวสะมาเรีย
17พระเยซูจึงตรัสตอบว่า มีสิบคนหายจากโรคมิใช่หรือ แต่
เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน
18 ไม่พบผู้ใดกลับมาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เว้นเสียแต่
คนแปลกหน้าผู้นี้
19 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้า
ทำให้เจ้าหายโรคแล้ว"
20 และเมื่อพวกฟาริสีถามพระองค์ว่าอาณาจักรของพระเจ้า
จะมาถึงเมื่อใด พระองค์ก็ทรงตอบพวกเขาว่า อาณาจักรของ
พระเจ้าจะไม่มาโดยให้สังเกตได้
21 และเขาจะไม่พูดว่า 'ดูเถิด อยู่ที่นี่' หรือ 'ดูเถิด อยู่ที่นั่น'
เพราะว่า ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในพวกท่าน
22 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า " จะมีวัน
หนึ่งที่พวกท่านปรารถนาจะเห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง
แต่จะไม่เห็น"
23 และเขาจะพูดกับท่านว่า ดูนี่สิ หรือ ดูนั่นสิ อย่าติดตาม
พวกเขา และอย่าติดตามพวกเขา
24 เพราะว่าฟ้าแลบที่แลบออกจากข้างหนึ่งใต้ฟ้า ก็ส่องไป
ถึงข้างหนึ่งใต้ฟ้าฉันใด ในวันของพระองค์บุตรมนุษย์ก็จะเป็น
ฉันนั้น
25 ก่อนอื่นพระองค์จะต้องทรงทนทุกข์ทรมานหลายประการ
และถูกคนรุ่นนี้ปฏิเสธ
26 ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ก็เป็นเช่นไร ในสมัยของบุตร
มนุษย์เหตุการณ์ก็จะเป็นอย่างนั้นเช่นกัน
27พวกเขากินพวกเขาดื่มพวกเขาแต่งงานพวกเขาถูกยกให้
เป็นสามีภรรยาจนถึงวันหนึ่งที่โนอาห์เข้าในเรือและน้ำท่วมก็
เข้ามาทำลายพวกเขาสิ้นทุกคน
28 ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน คือเขาได้กิน พวกเขาดื่ม
พวกเขาซื้อขาย พวกเขาปลูก พวกเขาก่อสร้าง
29 แต่เมื่อล็อตออกไปจากเมืองโซดอม ก็มีไฟและกำมะถัน
ตกลงมาจากฟ้ามาทำลายพวกเขาสิ้นทุกคน
30 ในวันที่บุตรมนุษย์จะทรงปรากฏก็จะเป็นอย่างนี้
31 ในวันนั้น ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าบ้าน และสิ่งของของเขาอยู่ใน
บ้าน อย่าให้เขาลงมาเอาของเหล่านั้นไป และผู้ที่อยู่ในทุ่งนา
อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน
32 จงนึกถึงภรรยาของล็อต
33 ผู้ใดแสวงหาชีวิตของตนไว้ ผู้นั้นจะเสียชีวิตนั้น และผู้ใด
สูญเสียชีวิตของตน ผู้นั้นจะรักษาชีวิตนั้นไว้ได้
34 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนนั้น จะมีชายสองคนนอน
อยู่ในเตียงเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกรับไป และอีกคนหนึ่งจะถูก
ทิ้งไว้
35 สตรีสองคนจะกำลังโม่แป้งด้วยกัน คนหนึ่งจะถูกรับไป
อีกคนหนึ่งจะถูกละไว้
36 คนสองคนจะอยู่ในทุ่งนา คนหนึ่งจะถูกรับไป และอีกคน
หนึ่งจะถูกทิ้งไว้
37 พวกเขาจึงตอบพระองค์ว่า "ที่ไหน พระเจ้า" พระองค์จึง
ตรัสถามพวกเขาว่า " ที่ใดมีซากศพ นกอินทรีก็จะมารวมกัน
ที่นั่น"

บทที่ 18

1 แล้วพระองค์ตรัสเป็นคำอุปมาแก่พวกเขาเพื่อว่าคน
ทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอและไม่ท้อถอย
2 ตรัสว่า มีผู้พิพากษาคนหนึ่งในเมืองหนึ่ง ซึ่งไม่เกรงกลัว
พระเจ้า และไม่คำนึงถึงมนุษย์
3 ในเมืองนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาเขาแล้วพูดว่า จงแก้
แค้นศัตรูของฉันให้ข้าพเจ้าเถิด
4 และเขาไม่ยอมทำชั่วขณะหนึ่ง แต่ภายหลังเขาคิดในใจว่า
แม้ว่าฉันไม่กลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่หน้ามนุษย์ก็ตาม
5 แต่เพราะหญิงม่ายคนนี้ทำให้ข้าพเจ้าลำบากใจ ข้าพเจ้าก็
จะแก้แค้นเธอ เพื่อว่าเธอจะสร้างความรำคาญให้แก่ข้าพเจ้า
เพราะเธอมาบ่อย ๆ แล้วนางจะมาทำให้ข้าพเจ้าลำบากใจ
6 และพระเจ้าตรัสว่า จงฟังสิ่งที่ผู้พิพากษาผู้ไม่ยุติธรรมพูด
7 แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้แก่ผู้ที่พระองค์เลือกไว้ซึ่ง
ร้องหาพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน ถึงแม้ว่าพระองค์จะ
ทรงอดทนกับพวกเขาเป็นเวลานานหรือ?
8 เราบอกท่านทั้งหลายว่าพระองค์จะทรงแก้แค้นพวกเขา
โดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา พระองค์จะทรงพบศรัทธา
บนแผ่นดินโลกหรือไม่?
9 พระองค์ตรัสอุปมาเรื่องนี้แก่บางคนที่เชื่อมั่นในตนเองว่าตน
ชอบธรรมและดูหมิ่นคนอื่นว่า
10 มีชายสองคนขึ้นไปในวิหารเพื่ออธิษฐาน คนหนึ่งเป็นฟาริ
สี และอีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี
11 ฟาริสีคนนั้นยืนอธิษฐานในใจว่า "ขอบพระคุณพระเจ้าที่
ข้าพระองค์มิได้เป็นเหมือนคนอื่น ๆ ที่เป็นคนฉ้อโกง คนอ
ยุติธรรม คนล่วงประเวณี และเหมือนคนเก็บภาษีคนนี้"
12 ฉันถือศีลอดสองครั้งในหนึ่งสัปดาห์ และถวายทศางค์จาก
สิ่งของทั้งหมดที่ฉันมี
13 ส่วนคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่ห่างออกไป ไม่ยอมแหงนหน้า
ขึ้นดูฟ้าเลย แต่ตบหน้าอกของตนว่า "พระเจ้าทรงโปรด
เมตตาต่อข้าพเจ้าผู้เป็นคนบาปด้วยเถิด"
14 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้เมื่อกลับถึงบ้านของตนก็
ได้รับการชอบธรรมมากกว่าอีกคนหนึ่ง เพราะว่าทุกคนที่ยก
ตัวขึ้นจะถูกทำให้ต่ำลง และทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการ
ยกให้สูงขึ้น
15 พวกเขานำเด็กเล็กๆ มาหาพระองค์เพื่อให้พระองค์สัมผัส
แต่เมื่อเหล่าสาวกเห็นเข้า พวกเขาก็ดุว่า
16 แต่พระเยซูทรงเรียกพวกเขาเข้ามาแล้วตรัสว่า จงยอมให้
เด็กเล็กๆ มาหาเรา อย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าอาณาจักร
ของพระเจ้าเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น

17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดไม่รับอาณาจักร
ของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้
เลย
18 และมีผู้ปกครองคนหนึ่งถามพระองค์ว่า “อาจารย์ที่ดี
ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์”
19 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ เหตุใดเจ้าจึงเรียกเราว่าดี ไม่มี
ใครดีเลยนอกจากคนเดียว คือ พระเจ้า”
20 ท่านทั้งหลายรู้จักบัญญัติแล้ว คือ อย่าล่วงประเวณี อย่า
ฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติบิดา
มารดาของเจ้า
21 และท่านกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้รักษาสิ่งเหล่านี้ไว้ตั้งแต่
เยาว์วัย
22เมื่อพระเยซูทรงได้ยินสิ่งเหล่านี้จึงตรัสแก่เขาว่า " แต่ท่าน
ยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงขายทุกสิ่งที่มี แจกจ่ายให้คนยากจน
แล้วท่านจะมีสมบัติอยู่ในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา"
23เมื่อพระองค์ได้ยินดังนี้ก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมี
มาก
24เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่าเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า
" คนมั่งมีจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าได้ยากจริงหนอ"
25 เพราะว่าการที่อูฐจะลอดรูเข็มยังง่ายกว่าที่คนรวยจะเข้า
ในอาณาจักรของพระเจ้า
26 และคนทั้งหลายที่ได้ยินก็พูดว่า ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้?
27 และพระองค์ตรัสว่า สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ เป็นสิ่งที่พระเจ้า
ทำได้
28 แล้วเปโตรกล่าวว่า ดูเถิด พวกข้าพเจ้าได้ละทิ้งทุกสิ่งแล้ว
ติดตามพระองค์ไป
29 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า " เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดที่ละทิ้งบ้านเรือน หรือบิดามารดา หรือ
พี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่แผ่นดินของพระเจ้า
30 ใครจะได้รับมากหลายเท่าในปัจจุบันนี้ และในชีวิตนิรันดร์
ในโลกหน้า
31 แล้วพระเยซูทรงนำสาวกสิบสองคนมาหาพระองค์แล้ว
ตรัสว่า “ ดูเถิด เราจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และทุกสิ่งที่
บรรดาผู้เผยพระวจนะเขียนไว้เกี่ยวกับบุตรมนุษย์จะสำเร็จ”
32 เพราะว่าเขาจะถูกมอบให้แก่พวกต่างชาติ และจะถูกเยาะ
เย้ย ถูกปฏิบัติอย่างเหยียดหยาม และถูกถ่มน้ำลายใส่
33 และพวกเขาจะเฆี่ยนตีเขา และประหารชีวิตเขาเสีย แล้ว
วันที่สามเขาจะฟื้นขึ้นมาใหม่
34 และพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้เลย และคำกล่าวนี้ก็ถูก
ซ่อนจากพวกเขา และพวกเขาก็ไม่รู้ถึงสิ่งที่พูดออกมา
35 ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่ง
นั่งขอทานอยู่ริมทาง
36 เมื่อทรงได้ยินเสียงคนจำนวนมากเดินผ่านไป จึงทรงถาม
ว่าหมายความว่าอย่างไร
37 พวกเขาจึงบอกเขาว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธกำลังเสด็จ
ผ่านมา
38 แล้วเขาร้องว่า “พระเยซู บุตรดาวิด ขอทรงเมตตาข้า
พระองค์เถิด”
39 ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้าก็ตำหนิเขาให้เงียบไว้ แต่เขา
กลับร้องตะโกนมากขึ้นว่า “บุตรดาวิด ขอทรงมีเมตตาฉันเถิด”
40 พระเยซูทรงยืนและสั่งให้พาชายคนนั้นมาหาพระองค์ เมื่อ
ชายคนนั้นมาใกล้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า
41 พระองค์ตรัสว่า “ ท่านอยากให้เราทำอะไรให้ท่าน” เขา
ทูลว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ามองเห็นได้”
42 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า จงมองเห็นเถิด ความเชื่อของ
เจ้าได้ช่วยเจ้าให้รอด
43 ทันใดนั้นเขาก็มองเห็นได้ และติดตามพระองค์ไปพร้อม
กับสรรเสริญพระเจ้า และเมื่อประชาชนทั้งปวงเห็นแล้ว พวก
เขาก็สรรเสริญพระเจ้า

บทที่ 19

1 แล้วพระเยซูจึงเสด็จเข้าและผ่านไปทางเมืองเยรีโค
2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อซาเคียส เป็นหัวหน้าคนเก็บภาษี
และเป็นคนมั่งมี
3 และเขาพยายามที่จะเห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นใคร แต่ไม่
สามารถทำได้เพราะคนทั่วไป เพราะเขาเป็นคนตัวเล็ก
4 แล้วเขาจึงวิ่งไปข้างหน้าและปีนขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะดู
พระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น
5 เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั่น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์
เห็นเขาแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า “ ศักเคียส จงรีบลงมาเถิด
เพราะว่าวันนี้ข้าพเจ้าจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่าน”
6 เขาจึงรีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี
7 เมื่อพวกเขาเห็นดังนั้น พวกเขาทั้งหมดก็บ่นกันว่า "เขาไป
พักอยู่กับคนบาปคนหนึ่ง"
8 ฝ่ายซาเคียสยืนขึ้นและทูลพระเจ้าว่า “ดูเถิด พระเจ้าข้า ข้า
พระองค์จะแบ่งทรัพย์สมบัติครึ่งหนึ่งให้คนยากจน และถ้าข้า
พระองค์ได้เอาสิ่งใดไปจากใครโดยใส่ร้าย ข้าพระองค์จะคืน
ให้สี่เท่า”
9 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว
เพราะเขาก็เป็นบุตรของอับราฮัมด้วย
10 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่
หายไปให้รอด
11 เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งเหล่านี้ พระองค์ก็ตรัสเพิ่มเติมด้วย
เรื่องเป็นอุปมา เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว
และเพราะพวกเขาคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏขึ้น
ทันที
12 พระองค์จึงตรัสว่า มีขุนนางคนหนึ่งเดินทางไปเมืองไกล
เพื่อรับอาณาจักรสำหรับตนเอง แล้วจะกลับมา
13 ท่านจึงเรียกคนใช้ของท่านสิบคน แล้วมอบเงินสิบปอนด์
ให้แก่พวกเขา และสั่งว่า จงยึดครองไว้จนกว่าเราจะกลับมา
14 แต่ชาวเมืองของเขาเกลียดชังเขา จึงส่งข่าวไปหาเขา
โดยกล่าวว่า พวกเราไม่ต้องการให้คนนี้ครองอำนาจเหนือ
พวกเรา
15 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาและรับราชอาณาจักรแล้ว
พระองค์จึงทรงสั่งให้เรียกคนใช้ที่พระองค์ได้มอบเงินให้มา
หาพระองค์ เพื่อจะได้ทราบว่าแต่ละคนได้กำไรเท่าไรจาก
การค้าขาย
16 ฝ่ายคนแรกมาพูดว่า พระองค์เจ้าข้า เงินหนึ่งปอนด์ของ
พระองค์ได้กำไรสิบปอนด์
17 และท่านได้กล่าวแก่เขาว่า “เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้า
ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมือง”
18 คนที่สองมาบอกว่า ท่านเจ้าข้า เงินหนึ่งปอนด์ของท่าน
ได้กำไรห้าปอนด์
19 พระองค์ตรัสกับเขาเหมือนกันว่า เจ้าจงเป็นผู้ปกครองห้า
เมืองด้วย
20 อีกคนหนึ่งมาพูดว่า “ท่านเจ้าข้า นี่คือเงินหนึ่งปอนด์ของ
ท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เก็บไว้ในผ้าเช็ดปาก”
21 เพราะว่าข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเคร่งครัด
ท่านเก็บสิ่งที่ท่านไม่ได้ลงแรงไว้ และเกี่ยวสิ่งที่ท่านไม่ได้
หว่าน
22 และท่านได้กล่าวแก่เขาว่า “เราจะพิพากษาเจ้าจากปาก
ของเจ้าเอง เจ้าผู้รับใช้ที่ชั่วร้าย เจ้ารู้ดีว่าเราเป็นคนเคร่งครัด
เอาสิ่งที่เราไม่ได้วางไว้ และเก็บเกี่ยวสิ่งที่เราไม่ได้หว่าน
23 แล้วเหตุใดท่านจึงไม่นำเงินของเราไปฝากธนาคาร เพื่อ
ว่าเมื่อเรากลับมา เราจะได้เรียกร้องเงินของเราเองพร้อม
ดอกเบี้ย?
24 และท่านตรัสแก่ผู้ที่ยืนอยู่นั้นว่า จงเอาหนึ่งปอนด์จากเขา
ไปให้ผู้ที่มีสิบปอนด์

25 (พวกเขากล่าวแก่ท่านว่า ท่านมีสิบปอนด์)
26 เพราะว่าเราบอกท่านทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะ
ได้รับเพิ่มเติมให้ด้วย และคนที่ไม่มี แม้สิ่งที่เขามีอยู่แล้ว จะ
ถูกพรากไปจากเขา
27 แต่พวกศัตรูของข้าพเจ้าที่ไม่ต้องการให้ข้าพเจ้า
ครอบครองเหนือพวกเขา พวกเขาก็พาพวกเขามาที่นี่และฆ่า
พวกเขาต่อหน้าข้าพเจ้า
28 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้ว พระองค์เสด็จล่วงหน้าขึ้นไป
กรุงเยรูซาเล็ม
29 ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเบธฟาเกและเบธานี บน
ภูเขาที่เรียกว่าภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน
ไป
30 ตรัสว่า “ จงไปยังหมู่บ้านที่อยู่ตรงข้ามกับท่าน เมื่อเข้าไป
แล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่และยังไม่มีผู้ใดขึ้นขี่เลย จงแก้
และจูงมันมาที่นั่น”
31 และถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า เหตุใดท่านจึงปล่อยเขาไป จง
ตอบเขาไปว่า เพราะพระเจ้าทรงต้องการเขา
32 และคนเหล่านั้นที่ถูกส่งไปก็ไปและพบเหมือนที่พระองค์
ตรัสไว้กับพวกเขา
33 เมื่อพวกเขาจะปล่อยลูกลา เจ้าของลูกลาก็ถามพวกเขาว่า
"ทำไมพวกท่านจึงปล่อยลูกลา?"
34พวกเขากล่าวว่า พระเจ้าทรงต้องการเขา
35 แล้วพวกเขานำลามาหาพระเยซู แล้วเอาเสื้อของตนปูลง
บนลา และให้พระเยซูประทับบนลานั้น
36 เมื่อพระองค์เสด็จไป พวกเขาก็เอาเสื้อผ้าของตนปูตาม
ทาง
37 ครั้นพระองค์มาใกล้จะถึงที่ลงจากภูเขามะกอกแล้ว
บรรดาสาวกทั้งสิ้นก็มีความชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้า
ด้วยเสียงดังเนื่องด้วยงานมหัศจรรย์ทั้งหมดที่พวกเขาได้เห็น
38 กล่าวว่า จงถวายพระพรแด่พระมหากษัตริย์ผู้เสด็จมาใน
พระนามของพระเจ้า จงมีสันติสุขในสวรรค์ และจงมีพระสิริ
รุ่งโรจน์ในที่สูงสุด
39 ฟาริสีบางคนในหมู่ฝูงชนจึงพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์
จงตักเตือนเหล่าสาวกของท่าน”
40 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ เราบอกพวกท่านทั้งหลาย
ว่า ถ้าคนเหล่านี้นิ่งเงียบ ก้อนหินทั้งหลายก็จะร้องตะโกน
ทันที”
41 เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ พระองค์ทอดพระเนตรเห็นเมือง
แล้วทรงร้องไห้
42 โดยตรัสว่า " ถ้าท่านรู้จักสิ่งเหล่านี้ในสมัยนี้ แม้แต่ตัวท่าน
เองก็รู้อยู่แล้วว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ทำให้ท่านสงบสุข แต่บัดนี้สิ่ง
เหล่านั้นถูกซ่อนไว้จากตาของท่านแล้ว"
43 เพราะจะมีวันหนึ่งที่ศัตรูของคุณจะขุดสนามเพลาะล้อม
คุณไว้ และล้อมคุณไว้ทุกด้าน
44 และจะทรงทำให้เจ้าราบเรียบไปกับพื้นดิน และลูกๆ ของ
เจ้าก็อยู่ในเจ้าด้วย และเขาทั้งหลายจะไม่ปล่อยให้มีศิลา
ซ้อนกันอยู่ในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่รู้เวลาแห่งการเสด็จเยือน
ของเจ้า
45 แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่
บรรดาผู้ขายและผู้ซื้อในพระวิหารออกไป
46 ตรัสแก่เขาว่า มีคำเขียนไว้ว่า ‘บ้านของฉันเป็นบ้านแห่ง
การอธิษฐาน แต่เจ้าทั้งหลายมาทำให้เป็นถ้ำของโจร’
47 และพระองค์ทรงสั่งสอนในวิหารทุกวัน แต่พวกหัวหน้า
ปุโรหิต พวกธรรมาจารย์ และพวกหัวหน้าของประชาชน
พยายามจะทำลายพระองค์
48 และไม่พบสิ่งที่จะกระทำได้ เพราะว่าประชาชนทุกคน
สนใจฟังพระองค์มาก

บทที่ 20

1 วันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนประชาชนอยู่ในวิหารและ
ประกาศข่าวประเสริฐ พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมา
จารย์กับผู้เฒ่าก็เข้ามาหาพระองค์
2 และตรัสแก่พระองค์ว่า “จงบอกเราว่า ท่านมีสิทธิใดจึงได้
สิ่งเหล่านี้? หรือใครเป็นผู้ให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน?”
3 แล้วท่านตอบเขาว่า เราจะถามท่านเรื่องหนึ่งเหมือนกัน จง
ตอบเราเถิด
4 บัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์?
5 พวกเขาจึงถกเถียงกันเองว่า ถ้าเราจะตอบว่า จากสวรรค์
พระองค์ก็จะตรัสว่า แล้วทำไมพวกท่านจึงไม่เชื่อพระองค์?
6 แต่ถ้าเราตอบว่า มาจากมนุษย์ คนทั้งหลายก็จะเอาหิน
ขว้างเรา เพราะพวกเขาเชื่อว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์
7พวกเขาตอบว่าพวกเขาไม่รู้ว่ามาจากไหน
8 พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า " เราก็อย่าบอกพวกท่าน
เหมือนกันว่าเรากระทำการเหล่านี้โดยอาศัยสิทธิอำนาจใด"
9 แล้วพระองค์เริ่มตรัสอุปมาเรื่องนี้แก่ประชาชนว่า มีคนหนึ่ง
ปลูกสวนองุ่นแล้วปล่อยให้เช่าแก่ชาวสวน แล้วก็เดินทางไป
ต่างประเทศเป็นเวลานาน
10 เมื่อถึงฤดูนั้น เขาจึงส่งคนใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนองุ่น
เพื่อให้เขาแบ่งผลองุ่นให้ แต่คนเช่าสวนนั้นกลับเฆี่ยนตีเขา
แล้วไล่กลับไปมือเปล่า
11 แล้วเจ้าของบ้านอีกคนหนึ่งก็ส่งคนรับใช้อีกคนไป และคน
เหล่านั้นก็เฆี่ยนตีเขา และทำให้อับอาย แล้วไล่เขากลับไป
มือเปล่า
12 แล้วท่านส่งคนที่สามไปอีกครั้ง คนเหล่านั้นก็ทำร้ายเขา
แล้วขับไล่เขาออกไป
13 เจ้าของไร่องุ่นจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรดี
ข้าพเจ้าจะส่งลูกชายสุดที่รักของข้าพเจ้าไป เผื่อว่าพวกเขา
จะเคารพเขาเมื่อเห็นเขา”
14 แต่เมื่อคนเช่าสวนเห็นชายคนนั้น ก็ปรึกษากันว่า “คนนี้
แหละเป็นทายาท มาเถิด เราจะฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะได้
ตกเป็นของเรา”
15 พวกเขาก็ไล่เขาออกจากสวนองุ่นแล้วฆ่าเขาเสีย เจ้าของ
สวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขา?
16 เขาจะมาทำลายคนดูแลสวนเหล่านี้เสีย แล้วมอบสวนองุ่น
ให้คนอื่น เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้น พวกเขาก็พูดว่า “ขอพระ
เจ้าอย่าทรงทำเช่นนั้นเลย”
17 และพระเยซูทอดพระเนตรดูพวกเขาแล้วตรัสว่า “ ถ้า
เช่นนั้นข้อที่เขียนไว้ว่า ‘ศิลาที่บรรดาผู้ก่อสร้างทิ้งไว้ กลับ
กลายเป็นศิลามุมเอก’ นั้นหมายความถึงอะไร?
18 ผู้ใดล้มลงบนศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ผู้ใดที่
ศิลานั้นตกทับ ผู้นั้นจะถูกบดขยี้จนแหลกละเอียด
19 ในเวลานั้น พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ก็
พยายามจะวางมือบนพระองค์ และพวกเขากลัวประชาชน
เพราะพวกเขารู้ว่าพระองค์ทรงพูดเป็นอุปมาเรื่องนี้ต่อพวก
เขา
20 พวกเขาเฝ้าดูเขา และส่งสายลับออกไป ซึ่งแสร้งทำเป็นผู้
ชอบธรรม เพื่อจะจับคำพูดของเขา เพื่อจะมอบเขาไว้ในมือ
ของผู้มีอำนาจและสิทธิอำนาจของผู้ปกครอง
21พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ พวกเราทราบอยู่ว่า
ท่านพูดและสั่งสอนถูกต้อง มิได้ยอมรับผู้ใดเป็นผู้แทน แต่สั่ง
สอนทางของพระเจ้าอย่างแท้จริง”
22 การที่เราส่งเครื่องบรรณาการให้แก่ซีซาร์นั้นเป็นสิ่งที่
ถูกต้องหรือไม่?
23 แต่พระองค์ทรงทราบความฉลาดของพวกเขา จึงตรัสแก่
พวกเขาว่า “ ทำไมพวกท่านจึงทดลองเรา?”

24 จงแสดงเหรียญเพนนีหนึ่งให้ฉันดู รูปและคำอธิบายเป็น
ของใคร พวกเขาตอบว่า เป็นของซีซาร์
25 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขา ว่า จงถวายสิ่งที่เป็นของซี
ซาร์แก่ซีซาร์ และถวายสิ่งที่เป็นของพระเจ้าแด่พระเจ้า
26 และพวกเขาไม่สามารถยอมรับคำพูดของพระองค์ต่อหน้า
ประชาชนได้ ดังนั้นพวกเขาจึงประหลาดใจในคำตอบของ
พระองค์ และนิ่งเงียบไป
27 แล้วพวกสะดูสีบางคนซึ่งไม่เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย
มาหาพระองค์ พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า
28 พระองค์ตรัสว่า "อาจารย์ โมเสสได้เขียนถึงพวกเราว่า ถ้า
พี่ชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้พี่ชายรับภรรยา
นั้นไว้ เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายเขา"
29 เพราะฉะนั้นจึงมีพี่น้องเจ็ดคน คนแรกมีภรรยาแล้วก็ตาย
โดยไม่มีบุตร
30 พี่ชายคนที่สองรับนางเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายโดยไม่มี
บุตร
31 ที่สามก็รับนางไป และทั้งเจ็ดคนก็ทำเหมือนกัน แต่ไม่มี
บุตร แล้วก็ตายไป
32 ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย
33 เพราะฉะนั้น ในวันฟื้นคืนพระชนม์ นางจะเป็นภรรยาของ
ใคร เพราะว่าเจ็ดคนนั้นได้มีนางเป็นภรรยาแล้ว
34พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า บุตรหลานของโลกนี้แต่งงาน
และถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน
35 ส่วนคนเหล่านั้นที่สมควรได้รับโลกนั้นและการคืนชีพจาก
ความตายนั้น ไม่แต่งงาน และไม่ถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน
36 พวกเขาจะไม่ตายอีกต่อไป เพราะพวกเขาเท่ากับทูต
สวรรค์ และเป็นบุตรของพระเจ้า คือเป็นบุตรแห่งการกลับคืน
ชีพ
37 บัดนี้คนตายทั้งหลายกลับคืนชีพแล้ว แม่โมเสสก็ได้แสดง
ไว้ที่พุ่มไม้ โดยเรียกพระเจ้าว่าพระเจ้าของอับราฮัม พระ
เจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ
38 เพราะว่าพระองค์มิใช่เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระ
เจ้าของคนเป็น เพราะว่าทุกคนมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์
39 ครั้งนั้น พวกธรรมาจารย์บางคนจึงตอบว่า "อาจารย์ ท่าน
พูดถูกจริงๆ"
40 แล้วพวกเขาไม่กล้าที่จะถามพระองค์อีกเลย
41 พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า " พวกเขาพูดได้อย่างไรว่า
พระคริสต์เป็นบุตรของดาวิด"
42 และดาวิดเองก็กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า พระเจ้าตรัสแก่
พระเจ้าของฉันว่า จงประทับทางขวามือของฉัน
43 จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นบัลลังก์รองพระบาท
ของท่าน
44 ดาวิดจึงเรียกพระองค์ว่าพระเจ้า แล้วพระองค์จะเป็นบุตร
ของดาวิดได้อย่างไร?
45 จากนั้นพระองค์ตรัสแก่บรรดาสาวกของพระองค์ต่อหน้า
คนทั้งหลายว่า
46 จงระวังพวกธรรมาจารย์ผู้ชอบเดินในชุดยาว และชอบให้
คนทักทายในตลาด และชอบที่นั่งอันสูงส่งในธรรมศาลา
และที่นั่งชั้นสูงในงานเลี้ยง
47 ซึ่งกินทำลายบ้านของหญิงม่าย และอธิษฐานยืดยาวเพื่อ
แสดงให้เห็น แต่ผู้นั้นจะต้องได้รับการลงโทษอย่างหนัก
ยิ่งขึ้น

บทที่ 21

1 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีนำเงินบริจาคของ
ตนใส่ในตู้พระคลัง
2 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งเอา
เหรียญสองเหรียญโปรยลงดิน
3 และพระองค์ตรัสว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
หญิงม่ายยากจนคนนี้ได้ใส่เงินลงไปมากกว่าคนอื่นทุกคน
4 เพราะว่าคนเหล่านี้ทุกคนได้นำเงินเหลือใช้ของตนมาถวาย
แด่พระเจ้า แต่ผู้หญิงคนนี้ขัดสนและนำเงินที่มีสำหรับเลี้ยง
ชีพของตนมาถวายทั้งหมด
5 ขณะที่บางคนพูดถึงวิหารว่าตกแต่งด้วยหินสวยงามและ
เครื่องบูชา พระองค์ก็ตรัสว่า
6 สำหรับสิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็นนั้น จะมีวันหนึ่งที่ศิลา
ที่ซ้อนทับกันจะไม่มีวันถูกทิ้งลงมา
7 พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า "อาจารย์ แต่เมื่อใดเหตุการณ์
เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อใด และจะมีหมายสำคัญอะไรว่า
เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้น"
8 และท่านกล่าวว่า จงระวังอย่าให้ใครหลอกลวงท่านได้
เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมาในนามของเราและกล่าวว่า เรา
เป็นพระคริสต์ และถึงเวลาแล้วที่พวกท่านจะติดตามพวกเขา
ไป อย่าไปติดตามพวกเขาเลย
9 แต่เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเรื่องสงครามและความวุ่นวาย
อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านี้ต้องเกิดขึ้นเสียก่อน แต่ยัง
ไม่รู้ว่าจะจบลงเมื่อใด
10 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้กับ
ประชาชาติ และอาณาจักรจะลุกขึ้นต่อสู้กับอาณาจักร
11 และจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดความอด
อยากและโรคระบาด ทั้งจะมีภาพที่น่ากลัวและหมายสำคัญ
ใหญ่ๆ จากสวรรค์
12 แต่ก่อนหน้านั้นพวกเขาจะวางมือบนตัวคุณ และข่มเหง
คุณ มอบคุณไว้ในธรรมศาลาและในคุก และนำคุณไปอยู่ต่อ
หน้ากษัตริย์และผู้ปกครองเพราะชื่อของเรา
13 และมันจะกลายมาเป็นพยานหลักฐานแก่คุณ
14 เพราะฉะนั้นจงตั้งใจไว้ในใจของท่านทั้งหลายว่า อย่าได้
คิดตรึกตรองก่อนว่าท่านจะตอบอย่างไร
15 เพราะว่าเราจะประทานวาจาและปัญญาให้แก่ท่าน ซึ่งศัตรู
ของท่านทั้งหลายจะไม่สามารถโต้แย้งหรือต้านทานได้
16 และพวกท่านจะต้องถูกทรยศโดยบิดามารดา พี่น้อง ญาติ
มิตร และมิตรสหาย และบางคนในพวกท่านจะถูกประหาร
ชีวิต
17 และท่านทั้งหลายจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะพระ
นามของเรา
18 แต่ผมบนศีรษะของท่านสักเส้นเดียวก็จะไม่สูญสิ้นไป
19 ด้วยความเพียรอดทน จิตวิญญาณของท่านจงดำรงอยู่
20 และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นกองทัพมาล้อมรอบกรุง
เยรูซาเล็ม จงรู้ว่าความรกร้างของกรุงนั้นใกล้เข้ามาแล้ว
21 เวลานั้นผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียจงหนีไปยังภูเขา ผู้ที่อยู่
ระหว่างกลางแคว้นยูเดียจงออกไป ผู้ที่อยู่ในประเทศต่างๆ
อย่าให้เข้ามาในประเทศนั้น
22 เพราะเวลานี้จะเป็นวันแห่งการแก้แค้น เพื่อว่าทุกสิ่งที่
เขียนไว้จะสำเร็จเป็นจริง
23 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์และผู้ที่ให้นมลูก
เพราะว่าจะมีความทุกข์ยากใหญ่หลวงในแผ่นดิน และจะมี
พระพิโรธแก่ชนชาติเหล่านี้
24 และพวกเขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และจะถูกนำไปเป็น
เชลยไปทั่วทุกประเทศ และกรุงเยรูซาเล็มจะถูกเหยียบย่ำ
โดยชาวต่างชาติ จนกว่าเวลากำหนดสำหรับคนต่างชาติจะ
สำเร็จ
25 และจะมีหมายสำคัญในดวงอาทิตย์ และในดวงจันทร์
และในดวงดาว และจะมีความทุกข์ร้อนของประชาชาติต่างๆ
บนโลกด้วยความฉงนสนเท่ห์ ทะเลและคลื่นคำราม
26 ใจมนุษย์จะหวาดกลัวและกังวลถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น
บนแผ่นดินโลก เพราะว่าพลังอำนาจแห่งสวรรค์จะ
สั่นสะเทือน

27 เมื่อนั้นพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆด้วยฤทธิ์เดชและพระสิริรุ่งโรจน์เป็นอันมาก
28 เมื่อสิ่งเหล่านี้เริ่มเกิดขึ้น จงมองขึ้นและผงกศีรษะขึ้น เพราะการไถ่ของคุณใกล้เข้ามาแล้ว
29 พระองค์ตรัสเป็นคำอุปมาแก่เขาว่า " จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทุกต้น"
30 เมื่อมันงอกออกมาตอนนี้ ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้ด้วยตนเองว่าฤดูร้อนใกล้จะมาถึงแล้ว
31 ฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็จงรู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว
32 แท้จริงเราบอกท่านทั้งหลายว่า ชั่วอายุคนนี้จะไม่ล่วงไปจนกว่าทุกสิ่งจะสำเร็จ
33 ฟ้าและดินจะสูญสิ้นไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่สูญสิ้นไป
34 ท่านทั้งหลายจงระวังตัวเองไว้ อย่าให้จิตใจหมกมุ่นอยู่กับการกินดื่มมากเกินไป และการคิดวิตกกังวลกับเรื่องของชีวิตนี้จนเกินควร แล้ววันนั้นจะมาถึงท่านโดยไม่รู้ตัว
35 เพราะว่ามันจะมาเหมือนบ่วงดักคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่บนพื้นแผ่นดินทั้งสิ้น
36 เพราะฉะนั้น พวกท่านจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่เสมอ เพื่อพวกท่านจะได้รับการนับว่ามีสิทธิที่จะหนีเหตุการณ์ทั้งหมดที่จะเกิดขึ้น และยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้
37ในเวลากลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร และในเวลากลางคืนพระองค์ทรงออกไปประทับบนภูเขาที่เรียกว่าภูเขามะกอก
38 และคนทั้งหลายก็มาหาพระองค์ที่พระวิหารแต่เช้าเพื่อฟังพระองค์

บทที่ 22

1 บัดนี้ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อซึ่งเรียกว่าปัสกาใกล้จะมาถึงแล้ว
2 พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ก็หาทางที่จะฆ่าพระองค์ให้ได้ เพราะพวกเขากลัวประชาชน
3 แล้วซาตานเข้าดลใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอท ซึ่งเป็นคนในกลุ่มสิบสองคน
4 แล้วท่านก็ไปปรึกษากับพวกหัวหน้าปุโรหิตและนายทหารว่า จะมอบพระองค์ให้พวกเขาได้อย่างไร
5 พวกเขาดีใจและตกลงที่จะให้เงินแก่เขา
6 และท่านได้สัญญาและหาโอกาสที่จะมอบพระองค์ให้แก่พวกเขาเมื่อไม่มีฝูงชนอยู่
7 ครั้นถึงวันฉลองขนมปังไร้เชื้อซึ่งจะต้องฆ่าปัสกา
8 แล้วพระองค์จึงทรงใช้เปโตรกับยอห์นไปตรัสว่า จงไปเตรียมปัสกาให้พวกเรากินเถิด
9 พวกเขาจึงถามท่านว่า “ท่านต้องการให้เราจัดเตรียมที่ไหน?”
10 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในเมืองแล้ว จะมีชายคนหนึ่งมาพบท่าน ถือเหยือกน้ำ จงตามเขาเข้าไปในบ้านที่เขาจะเข้าไป”
11 และเจ้าทั้งหลายจงพูดกับเจ้าของบ้านว่า พระอาจารย์ตรัสแก่เจ้าว่า ห้องรับรองแขกที่เราจะกินปัสกาพร้อมกับเหล่าสาวกของเราอยู่ที่ไหน?
12 และท่านจะชี้ให้ท่านเห็นห้องชั้นบนใหญ่ที่ตกแต่งไว้แล้ว จงจัดเตรียมไว้ที่นั่น
13 แล้วพวกเขาไปและพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขา แล้วพวกเขาก็จัดเตรียมปัสกาไว้
14 เมื่อถึงเวลา พระองค์ประทับนั่งพร้อมกับอัครสาวกทั้งสิบสองคน
15 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสกาครั้งนี้กับพวกท่าน ก่อนที่ข้าพเจ้าจะทนทุกข์ทรมาน
16 เพราะว่าเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่กินผลไม้นั้นอีกต่อไป จนกว่าผลไม้นั้นจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า”
17 แล้วพระองค์ทรงรับถ้วย ทรงขอบพระคุณ และตรัสว่า “ จงรับถ้วยนี้ไปแบ่งกันกิน”
18 เพราะว่าเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำองุ่นอีกต่อไป จนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา”
19 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังและทรงขอบพระคุณ แล้วทรงหักส่งให้แก่พวกเขาโดยตรัสว่า “ นี่คือกายของเรา ซึ่งได้ประทานเพื่อพวกท่าน จงทำอย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา”
20 ในทำนองเดียวกัน พระองค์ก็ทรงยกถ้วยขึ้นหลังอาหารโดยตรัสว่า “ ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเรา ซึ่งหลั่งเพื่อพวกท่าน”
21 แต่ดูเถิด มือของผู้ที่ทรยศฉันก็อยู่กับฉันบนโต๊ะ
22 และแท้จริงบุตรมนุษย์ก็จะเสด็จไปตามที่ได้ทรงกำหนดไว้ แต่วิบัติแก่คนผู้นั้นที่ทรยศพระองค์!
23พวกเขาจึงเริ่มถามกันเองว่าใครเป็นคนควรทำสิ่งนี้
24 มีการโต้เถียงกันระหว่างพวกเขาว่าใครควรนับว่าใหญ่ที่สุด
25 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า กษัตริย์ของชนต่างชาติย่อมใช้อำนาจเหนือพวกเขา และผู้ที่ใช้สิทธิอำนาจเหนือพวกเขา เรียกว่า ผู้ทำคุณประโยชน์
26 แต่พวกท่านจะไม่เป็นเช่นนั้นเลย ผู้ใดเป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ให้เป็นเหมือนผู้เยาว์ และผู้ใดเป็นหัวหน้า ให้เป็นเหมือนผู้ที่รับใช้
27 เพราะว่าผู้ที่นั่งรับประทานอาหารหรือผู้รับใช้ ผู้ที่นั่งรับประทานอาหารมิใช่หรือ แต่ข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกท่านเหมือนกับผู้รับใช้
28 พวกท่านเป็นผู้ที่ได้ร่วมอยู่กับเราในยามที่เราถูกทดลอง
29 และเราจะกำหนดอาณาจักรให้แก่ท่าน เหมือนอย่างที่พระบิดาของเราได้กำหนดให้แก่เรา
30 เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และจะนั่งบนบัลลังก์พิพากษาเผ่าทั้งสิบสองของอิสราเอล
31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า " ซีโมน ซีโมน ดูเถิด ซาตานได้ปรารถนาจะได้ตัวเจ้ามา เพื่อจะร่อนเจ้าเหมือนร่อนข้าวสาลี
32 แต่เราได้อธิษฐานเผื่อท่านว่าความเชื่อของท่านจะไม่ล้มเหลว และเมื่อท่านกลับใจแล้ว จงเสริมกำลังพี่น้องของท่าน
33 แล้วท่านได้กล่าวแก่พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าพร้อมที่จะไปกับพระองค์ ทั้งในคุกและในความตาย”
34 และพระองค์ตรัสว่า เราบอกเจ้า เปโตร ว่าวันนี้ไก่จะไม่ขันก่อนที่เจ้าจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง
35 และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า “ เมื่อเราส่งท่านไปโดยไม่มีถุงเงิน กระเป๋า และรองเท้า ท่านขาดสิ่งใดหรือ?” พวกเขาตอบว่า “ไม่มีอะไร”
36 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า " แต่บัดนี้ ผู้ใดมีถุงเงินก็ให้เอาไป และให้เอาย่ามไปด้วย และผู้ที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนแล้วซื้อดาบ"
37 เพราะว่าเราบอกท่านทั้งหลายว่า เรื่องที่เขียนไว้เกี่ยวกับเรานั้นจะต้องเกิดขึ้นอีก ซึ่งว่า ‘ท่านถูกนับไว้ในบรรดาคนล่วงละเมิด’ เพราะว่าเรื่องที่เกี่ยวกับเราจะสิ้นสุดลงแล้ว
38 พวกเขาจึงกล่าวว่า “ท่านเจ้าข้า นี่แน่ะ มีดาบสองเล่ม” และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ พอแล้ว”
39 แล้วพระองค์เสด็จออกไปที่ภูเขามะกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไปด้วย

40 เมื่อพระองค์มาถึงที่แห่งนั้นแล้ว พระองค์ตรัสแก่เขาว่า จงอธิษฐานเพื่อว่าพวกท่านจะไม่ถูกทดลอง
41 แล้วพระองค์ก็ถอยห่างจากพวกเขาไปประมาณระยะหินที่ขว้างไว้ แล้วทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน
42 กล่าวว่า " พระบิดา ถ้าพระองค์ทรงพอพระทัย ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นจากข้าพระองค์ไปเถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามพระทัยของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด"
43 และมีทูตสวรรค์ปรากฏแก่เขาจากสวรรค์เพื่อให้กำลังใจเขา
44 และเมื่อพระองค์มีความทุกข์ทรมานยิ่งนัก พระองค์ก็ทรงอธิษฐานด้วยใจจริง เหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนหยดเลือดขนาดใหญ่ที่ไหลหยดลงสู่พื้นดิน
45 เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นจากการอธิษฐาน และเสด็จมาหาบรรดาสาวก พระองค์ก็ทรงพบพวกเขานอนหลับอยู่ด้วยความโศกเศร้า
46 และตรัสแก่เขา ว่า เหตุไฉนพวกท่านจึงนอนหลับ จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อจะได้ไม่ตกในความทดลอง
47 ขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่ ก็มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่เรียกกันว่า ยูดาส ซึ่งเป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคน เดินไปข้างหน้าพวกเขา และเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจูบพระองค์
48 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " ยูดาส เจ้าทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ?"
49 เมื่อคนทั้งหลายที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าเหตุการณ์จะเกิดตามมา ก็ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เราจะฟันด้วยดาบหรือ?"
50 และคนหนึ่งในพวกเขาได้ฟันคนรับใช้ของมหาปุโรหิต ตัดหูขวาของเขาขาด
51 พระเยซูจึงตอบว่า " จงทนทุกข์เพียงเท่านี้" แล้วพระองค์ทรงแตะหูของเขาและรักษาเขาให้หาย
52 แล้วพระเยซูตรัสแก่พวกหัวหน้าปุโรหิต นายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้เฒ่าที่มาหาพระองค์ว่า " พวกเจ้าจงออกไปสู้กับโจรโดยถือดาบและกระบองเหมือนอย่างเคยหรือ?"
53 เมื่อเราอยู่กับพวกท่านในวิหารทุกวัน พวกท่านก็ไม่ได้ยื่นมือออกมาจับเราเลย แต่เป็นเวลาของพวกท่านและเป็นอำนาจของความมืด
54 แล้วพวกเขาจึงนำพระองค์เข้าไปในบ้านของมหาปุโรหิต และเปโตรก็ติดตามไปห่างๆ
55 เมื่อพวกเขาก่อไฟขึ้นกลางห้องโถง และนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งลงท่ามกลางพวกเขา
56 แต่มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเขานั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงมองดูเขาด้วยความสงสัยแล้วพูดว่า "ชายคนนี้อยู่กับเขาด้วย"
57 แต่เจ้านายปฏิเสธเขาว่า "หญิงเอ๋ย ข้าไม่รู้จักเขา"
58 ครั้นแล้วสักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเขา จึงพูดว่า เจ้าก็เป็นพวกนั้นด้วย เปโตรจึงกล่าวว่า "ท่านเอ๋ย ข้าพเจ้าไม่ใช่"
59 เมื่อผ่านไปประมาณหนึ่งชั่วโมง มีอีกคนหนึ่งยืนยันอย่างมั่นใจว่า "จริงอยู่ คนคนนี้ก็ได้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี"
60 เปโตรจึงกล่าวว่า "ท่านชาย ฉันไม่รู้ว่าท่านพูดอะไร" และทันทีที่เปโตรยังพูดอยู่ ไก่ก็ขัน
61 และองค์พระผู้เป็นเจ้าหันมามองเปโตร เปโตรก็ระลึกถึงพระดำรัสของพระเจ้าที่ตรัสกับเขาว่า " ก่อนไก่ขัน เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง"
62 แล้วเปโตรก็ออกไปร้องไห้ด้วยความขมขื่น
63 และคนทั้งหลายที่จับกุมพระเยซูก็เยาะเย้ยและตีพระองค์
64 และเมื่อพวกเขาเอาผ้าปิดตาพระองค์แล้ว พวกเขาก็ตบหน้าพระองค์ และถามพระองค์ว่า จงพยากรณ์ว่า ใครที่ตบเจ้า?"
65 พวกเขายังพูดจาหมิ่นประมาทพระองค์อีกมากมาย
66 พอรุ่งเช้า พวกผู้อาวุโสของประชาชน พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ก็มาประชุมกัน และนำพระองค์เข้าไปในสภาของพวกเขา แล้วพูดว่า
67 ท่านเป็นพระคริสต์หรือ? บอกเรามาเถิด" แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า " ถ้าเราบอกพวกท่าน พวกท่านก็จะไม่เชื่อ"
68 และถ้าเราถามท่าน ท่านก็ไม่ตอบเรา และก็ไม่ปล่อยเราไปด้วย
69 ต่อไปนี้บุตรมนุษย์จะประทับทางขวามือของผู้ทรงฤทธานุภาพของพระเจ้า
70 แล้วพวกเขาทั้งหมดก็พูดว่า "ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าใช่ไหม" พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า " ท่านทั้งหลายพูดว่าเราเป็น"
71 พวกเขาจึงกล่าวว่า เราจะต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะพวกเราเองก็ได้ยินจากปากของเขาเอง

บทที่ 23

1 และฝูงชนทั้งหมดก็ลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต
2 พวกเขาจึงเริ่มกล่าวโทษเขาว่า พวกเราพบว่าคนนี้กำลังบิดเบือนประชาชาติ และห้ามไม่ให้ส่งเครื่องบรรณาการให้แก่ซีซาร์ และยังกล่าวอีกว่าเขาคือพระคริสต์ผู้เป็นกษัตริย์
3 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวใช่ไหม" ปีลาตจึงตอบเขาว่า " ท่านพูดเองนะ"
4 แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พวกหัวหน้าปุโรหิตและประชาชนว่า "ฉันไม่เห็นว่ามีความผิดในตัวคนนี้เลย"
5 พวกเขายิ่งดุร้ายมากขึ้นโดยกล่าวว่า "เขาปลุกปั่นประชาชน โดยสั่งสอนตลอดทั่วพวกยิว ตั้งแต่แคว้นกาลิลีจนกระทั่งที่นี่"
6 เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี จึงถามว่า ชายคนนั้นเป็นชาวกาลิลีหรือไม่
7 เมื่อทรงทราบว่าพระองค์อยู่ในเขตอำนาจของเฮโรด พระองค์จึงทรงส่งพระองค์ไปหาเฮโรดซึ่งขณะนั้นอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มด้วย
8 เมื่อเฮโรดเห็นพระเยซูก็มีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะเขาปรารถนาที่จะเห็นพระองค์มานานแล้ว เนื่องจากได้ยินเรื่องราวต่างๆ มากมายเกี่ยวกับพระองค์ และเขาหวังว่าจะได้เห็นการอัศจรรย์บางอย่างที่พระองค์ทำ
9 แล้วท่านก็ได้ซักถามพระองค์เป็นหลายคำ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขาเลย
10 พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นกล่าวโทษพระองค์อย่างรุนแรง
11 แล้วเฮโรดกับพวกทหารของตนก็ดูหมิ่นพระเยซู และล้อเลียนพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อคลุมงดงาม แล้วส่งพระองค์กลับไปหาปีลาตอีกครั้ง
12 ในวันนั้น ปีลาตกับเฮโรดได้เป็นเพื่อนกัน เพราะแต่ก่อนพวกเขายังเป็นศัตรูกัน
13 และปีลาตเมื่อได้เรียกพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ปกครองและประชาชนมาประชุมกัน
14 จึงตรัสแก่พวกเขาว่า พวกท่านนำคนนี้มาหาข้าพเจ้าในฐานะผู้บิดเบือนประชาชน และดูเถิด ข้าพเจ้าได้สอบสวนต่อหน้าพวกท่านแล้ว และไม่พบว่าคนนี้มีความผิดแต่อย่างใดในเรื่องที่ท่านกล่าวโทษเขา
15 "ไม่เลย และเฮโรดก็ยังไม่ยอมด้วย เพราะว่าเราส่งท่านไปหาเขา และดูเถิด ไม่มีผู้ใดกระทำการใดที่สมควรต้องตายแก่เขาเลย"
16 เพราะฉะนั้นเราจะลงโทษเขาแล้วก็ปล่อยเขาไป
17 (เพราะจำเป็นต้องปล่อยคนหนึ่งให้พวกเขาในงานเลี้ยง)

18 พวกเขาร้องตะโกนทันทีว่า จงเอาคนนี้ไป และปล่อยบารับบัสมาให้พวกเรา
19 (ซึ่งถูกจำคุกเพราะก่อความวุ่นวายในเมืองและฆ่าคน)
20 ปีลาตต้องการจะปล่อยพระเยซูจึงพูดกับพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง
21แต่พวกเขาร้องตะโกนว่า ตรึงเขาไว้ที่กางเขน ตรึงเขาไว้ที่กางเขน
22 และท่านได้ถามพวกเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ทำไม เขาทำชั่วอะไร เราไม่พบสาเหตุแห่งความตายในตัวเขา ดังนั้น เราจะลงโทษเขาและปล่อยเขาไป”
23 พวกเขาร้องเสียงดังทันทีเพื่อสั่งให้ตรึงพระองค์บนไม้กางเขน และเสียงของพวกเขาและของพวกหัวหน้าปุโรหิตก็ดังมาก
24 แล้วปีลาตก็ตัดสินให้เป็นไปตามที่เขาเรียกร้อง
25 แล้วท่านก็ปล่อยผู้ที่พวกเขาปรารถนาให้ติดคุกเพราะก่อกบฏและฆ่าคน แต่ท่านได้มอบพระเยซูให้พวกเขาตามใจชอบ
26 เมื่อจะนำพระองค์ไป พวกเขาได้จับคนคนหนึ่งซึ่งเป็นชาวไซรีนที่มาจากชนบท แล้ววางไม้กางเขนบนเขาเพื่อให้เขาแบกตามพระเยซูไป
27 และมีผู้คนมากมายติดตามพระองค์ไป พร้อมทั้งผู้หญิงซึ่งคร่ำครวญและคร่ำครวญต่อพระองค์ด้วย
28 แต่พระเยซูหันพระพักตร์มาหาพวกเขาและตรัสว่า " ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพื่อฉันเลย แต่จงร้องไห้เพื่อตนเองและเพื่อลูกๆ ของพวกท่านเถิด
29 เพราะดูเถิด วันนั้นจะมาถึง เมื่อเขาจะพูดว่า ผู้ที่คลอดบุตรเป็นหมัน และครรภ์ที่ไม่เคยให้กำเนิด และทารกที่ไม่เคยให้นมนั้นเป็นสุข
30 แล้วพวกเขาจะเริ่มพูดกับภูเขาว่า ล้มทับเรา และพูดกับเนินเขาว่า จงปกคลุมเราไว้
31 เพราะถ้าเขาทำสิ่งเหล่านี้บนต้นไม้ที่ยังเขียวอยู่ จะทำอย่างไรได้เมื่ออยู่ในต้นไม้ที่แห้งแล้ง?
32 และยังมีคนร้ายอีกสองคนซึ่งถูกนำตัวไปประหารชีวิตพร้อมกับพระองค์ด้วย
33 เมื่อมาถึงสถานที่ที่เรียกว่าเนินเขาคาล์วารี พวกเขาก็ตรึงพระองค์ที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายทั้งสองคนนั้น คนหนึ่งอยู่ทางขวา อีกคนหนึ่งอยู่ทางซ้าย
34 จากนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า “ พระบิดา โปรดยกโทษให้พวกเขาเถิด เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าตนกำลังทำอะไร” จากนั้นพวกเขาก็นำฉลองพระองค์มาแบ่งกันและจับฉลาก
35 ประชาชนก็ยืนดูอยู่ และพวกผู้ปกครองที่อยู่ด้วยก็เยาะเย้ยพระองค์ว่า “เขาช่วยคนอื่นได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ ก็ให้เขาช่วยตัวเองเถอะ”
36 พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ โดยเข้ามาหาพระองค์แล้วเอาน้ำส้มสายชูมาให้
37 และตรัสว่า ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองเถิด
38 และมีจารึกเหนือพระองค์ด้วยอักษรกรีก ละติน และฮีบรูว่า "ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของชาวยิว"
39 และผู้ร้ายคนหนึ่งที่ถูกแขวนคอก็ด่าว่าพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตนเองและเราด้วย”
40 แต่คนอีกกลุ่มหนึ่งตอบเขาว่า “เจ้าไม่กลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าก็ถูกลงโทษเช่นเดียวกัน”
41 และเราก็ได้รับความยุติธรรม เพราะเราได้รับผลตอบแทนที่สมควรสำหรับการกระทำของเรา แต่ชายผู้นี้ไม่ได้ทำอะไรผิดเลย
42 แล้วเขากล่าวแก่พระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า เมื่อพระองค์เสด็จเข้าสู่อาณาจักรของพระองค์ โปรดทรงระลึกถึงข้าพระองค์ด้วย"
43 พระเยซูตรัสกับเขาว่า " เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองสวรรค์"
44 และเวลานั้นเป็นเวลาประมาณบ่ายสามโมง ก็เกิดความมืดทั่วแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง
45 และดวงอาทิตย์ก็มืดลง และม่านในพระวิหารก็ฉีกขาดตรงกลาง
46 และเมื่อพระเยซูทรงร้องเสียงดังแล้ว พระองค์ตรัสว่า “ พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” และเมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ก็สิ้นพระชนม์
47 เมื่อนายร้อยเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก็สรรเสริญพระเจ้าโดยกล่าวว่า “คนนี้เป็นคนชอบธรรมจริงๆ”
48 และคนทั้งหมดที่มาร่วมกันเพื่อเห็นเหตุการณ์นั้น ต่างก็ตบหน้าอกของตนแล้วกลับไป
49 บรรดาคนรู้จักของพระองค์และพวกผู้หญิงที่ติดตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีก็ยืนอยู่ห่างๆ เพื่อดูเหตุการณ์เหล่านี้
50 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นที่ปรึกษา เขาเป็นคนดีและชอบธรรม
51 (คนผู้นั้นไม่ยินยอมตามคำขอร้องและการกระทำของพวกเขา) เขามาจากอาริมาเธีย ซึ่งเป็นเมืองของชาวยิว และเขายังรอคอยอาณาจักรของพระเจ้าด้วย
52 ชายคนนี้ไปหาปีลาต และขอทานพระศพพระเยซู
53 แล้วท่านนำศพนั้นลงมา แล้วห่อด้วยผ้าลินิน แล้วฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพที่เจาะไว้ในหิน ซึ่งก่อนนี้ยังไม่เคยมีใครฝังศพมนุษย์ไว้เลย
54 และวันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็ใกล้เข้ามา
55 และสตรีที่มากับพระองค์จากแคว้นกาลิลีก็ตามไปและเห็นอุโมงค์ฝังศพ และเห็นว่าพระศพของพระองค์ถูกวางไว้อย่างไร
56 แล้วพวกเขาก็กลับไปเตรียมเครื่องเทศและน้ำมันหอมและพักวันสะบาโตตามพระบัญญัติ

บทที่ 24

1 ครั้นถึงเช้าตรู่ในวันแรกของสัปดาห์ พวกเขาก็ไปที่อุโมงค์ฝังศพ นำเครื่องหอมที่เตรียมไว้ไปด้วย และมีคนอื่น ๆ อีกบางคนไปด้วย
2 และพบก้อนหินถูกกลิ้งออกจากหลุมฝังศพแล้ว
3 และเมื่อเข้าไปก็ไม่พบพระศพพระเยซูเจ้า
4 ครั้นพวกเขากำลังสับสนอยู่มาก ก็มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้พวกเขา สวมเสื้อผ้าแวววาว
5 เมื่อพวกเขากลัวและก้มหน้าลงถึงพื้นดิน พวกเขาจึงพูดกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงแสวงหาคนเป็นท่ามกลางคนตาย?"
6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ แต่ทรงคืนพระชนม์แล้ว จงระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ตรัสกับพวกท่านเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี
7 โดยตรัสว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาปและจะต้องถูกตรึงบนไม้กางเขน แล้ววันที่สามจะกลับคืนชีพขึ้นมาใหม่”
8 และพวกเขาระลึกถึงคำพูดของพระองค์
9 แล้วเสด็จกลับมาจากอุโมงค์ฝังศพ และเล่าเรื่องเหตุการณ์เหล่านั้นทั้งหมดให้สาวกสิบเอ็ดคนฟัง และคนอื่นๆ ทั้งหมดฟังด้วย
10 มีมารีย์มักดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และสตรีอื่นๆ ที่อยู่กับพวกเขา ซึ่งบอกเรื่องเหล่านั้นแก่พวกอัครสาวก
11 และคำพูดของพวกเขาดูเหมือนเป็นเรื่องเล่าไร้สาระ และพวกเขาไม่เชื่อคำพูดเหล่านั้น

12 ขณะนั้น เปโตรจึงลุกขึ้นวิ่งไปที่อุโมงค์ฝังศพ ก้มลงมองดูผ้าป่านที่วางอยู่โดดเดี่ยว แล้วจากไป โดยประหลาดใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
13 วันนั้นเอง มีคนสองคนไปยังหมู่บ้านหนึ่งชื่อเอ็มมาอูสห่างจากกรุงเยรูซาเล็มไปประมาณหกสิบสเตอลอง
14 พวกเขาพูดคุยกันถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น
15 ขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยและถกเถียงกัน พระเยซูเองก็เสด็จมาใกล้และเสด็จไปกับพวกเขา
16 แต่พวกเขามองไม่เห็นว่าตนรู้จักพระองค์
17 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “ เมื่อพวกท่านเดินไปและเศร้าโศก พวกท่านพูดคุยกันเรื่องอะไร?”
18 ผู้หนึ่งในพวกเขา ชื่อคลีโอปัส ตอบเขาว่า “ท่านเป็นเพียงคนต่างด้าวในเยรูซาเล็มเท่านั้นหรือ และไม่รู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่นั่นในวันเวลานี้?”
19 พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “ เรื่องอะไร” พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “เกี่ยวกับพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะที่มีฤทธิ์อำนาจทั้งการกระทำและคำพูดต่อหน้าพระเจ้าและต่อหน้าประชาชนทั้งปวง”
20 และพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ปกครองของเราได้มอบพระองค์ให้ตัดสินประหารชีวิต และตรึงพระองค์ไว้ที่ไม้กางเขน
21 แต่เรามั่นใจว่าพระองค์เป็นผู้ที่ได้ไถ่อิสราเอล และนอกเหนือจากนี้ วันนี้ก็เป็นวันที่สามแล้วตั้งแต่เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น
22 แม้สตรีบางคนในพวกของเราก็ทำให้เราประหลาดใจเพราะพวกเธอไปถึงอุโมงค์ฝังศพตั้งแต่เช้าตรู่
23เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์แล้ว พวกเขาจึงมาบอกว่าพวกเขาได้เห็นนิมิตจากทูตสวรรค์และบอกว่าพระองค์ยังมีชีวิตอยู่
24 และบางคนในหมู่พวกเราไปที่อุโมงค์ฝังศพ และพบว่าเป็นอย่างที่ผู้หญิงบอก แต่พวกเขาไม่เห็นพระองค์
25 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า " โอ คนโง่เขลาและมีใจไม่คล่องแคล่วในการเชื่อทุกสิ่งที่บรรดาผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้
26 พระคริสต์ไม่ควรจะต้องทนทุกข์ทรมานสิ่งเหล่านี้ และเข้าสู่ความรุ่งโรจน์ของพระองค์หรือ?
27 แล้วพระองค์ก็ทรงอธิบายพระคัมภีร์ถึงเรื่องราวที่กล่าวถึงพระองค์เองให้พวกเขาฟังโดยเริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะทุกคน
28 แล้วพวกเขาก็มาถึงหมู่บ้านที่พวกเขาจะไปนั้น และเขาทำเหมือนว่าจะไปไกลกว่านั้น
29 พวกเขาจึงบังคับพระองค์ว่า “จงอยู่กับพวกเราเถิด เพราะใกล้จะเย็นแล้วและวันก็ล่วงไปมากแล้ว” พระองค์จึงเสด็จเข้าไปพักอยู่กับพวกเขา
30 เมื่อพระองค์ประทับนั่งรับประทานอาหารกับพวกเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปังมาถวายพระพร แล้วหักส่งให้พวกเขา
31 ตาของพวกเขาก็เปิดขึ้น และพวกเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็หายไปจากสายตาของพวกเขา
32 พวกเขาจึงพูดกันว่า “ใจของพวกเรามิได้ร้อนรุ่มอยู่ภายในเมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง และเมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์แก่พวกเราไม่ใช่หรือ?”
33ในเวลานั้นพวกเขาลุกขึ้นและกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพบสาวกสิบเอ็ดคนกำลังชุมนุมกันอยู่ และผู้ที่อยู่กับพวกเขา
34 และตรัสว่า พระเจ้าทรงคืนพระชนม์จริง และทรงปรากฏแก่ซีโมน
35 พวกเขาจึงเล่าเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นบนทาง และวิธีที่พวกเขาจำพระองค์ได้โดยการหักขนมปัง
36 ขณะที่พวกเขากำลังพูดอย่างนั้น พระเยซูเองก็ทรงยืนท่ามกลางพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า “ สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลาย”
37 แต่พวกเขากลัวและตกใจกลัว และคิดว่าตนได้เห็นผี
38 พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า เหตุใดพวกท่านจึงกังวลใจและเหตุใดความคิดจึงเกิดขึ้นในใจของพวกท่าน?
39 จงดูมือและเท้าของฉันว่าเป็นฉันเอง จงคลำฉันดูเถิดเพราะว่าวิญญาณไม่มีเนื้อและกระดูกดังที่พวกท่านเห็นว่าฉันมี
40 เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์จึงทรงแสดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น
41 เมื่อพวกเขายังไม่เชื่อเพราะความยินดีและแปลกใจ พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า ที่นี่มีอาหารบ้างไหม?
42 แล้วพวกเขาก็ถวายปลานึ่งชิ้นหนึ่งและรังผึ้งชิ้นหนึ่งแก่พระองค์
43 แล้วท่านรับอาหารนั้นไปรับประทานต่อหน้าพวกเขา
44 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า ถ้อยคำเหล่านี้ที่เราได้พูดกับพวกท่านเมื่อเรายังอยู่กับพวกท่านนั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จทุกสิ่งที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสส ในหนังสือผู้เผยพระวจนะ และในเพลงสดุดีเกี่ยวกับเรา
45 แล้วพระองค์ทรงเปิดความเข้าใจของพวกเขาให้เข้าใจพระคัมภีร์
46 และตรัสแก่พวกเขาว่า มีเขียนไว้ดังนี้ว่า และจำเป็นที่พระคริสต์จะต้องทนทุกข์และทรงคืนพระชนม์จากความตายในวันที่สาม
47 และจะต้องประกาศเรื่องการกลับใจใหม่และการอภัยบาปในพระนามของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งปวงเริ่มต้นจากกรุงเยรูซาเล็ม
48 และท่านทั้งหลายก็เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านั้น
49 และดูเถิด เราจะส่งคำสัญญาของพระบิดาของเราไปเหนือพวกท่าน แต่พวกท่านจงคอยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม จนกว่าพวกท่านจะได้รับฤทธิ์เดชจากบนสูง
50 แล้วพระองค์ทรงนำพวกเขาออกไปจนถึงเบธานี และทรงยกพระหัตถ์ขึ้นและอวยพรพวกเขา
51 และเมื่อพระองค์ทรงอวยพรพวกเขา พระองค์ก็ทรงแยกจากพวกเขา และถูกพาขึ้นสู่สวรรค์
52 แล้วพวกเขาจึงกราบไหว้พระองค์แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความยินดีอย่างยิ่ง
53 และอยู่ในพระวิหารตลอดไปสรรเสริญและถวายพระพรแด่พระเจ้า สาธุ

จอห์น

บทที่ 1

1 ในปฐมกาลพระวจนะนั้นทรงมีอยู่ และพระวจนะนั้นทรงอยู่
กับพระเจ้า และพระวจนะนั้นเป็นพระเจ้า
2 พระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้าในตอนเริ่มต้น
3 สรรพสิ่งล้วนสร้างขึ้นโดยพระองค์ และไม่มีสักสิ่งเดียวที่
สร้างขึ้นโดยปราศจากพระองค์
4 ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์
5 และความสว่างส่องอยู่ในความมืด และความมืดไม่เข้าใจ
ความสว่างนั้น
6 มีชายคนหนึ่งที่พระเจ้าทรงส่งมา ชื่อโยฮัน
7 ผู้นี้มาเพื่อเป็นพยานเพื่อเป็นพยานถึงความสว่าง เพื่อให้คน
ทั้งปวงเชื่อผ่านทางเขา
8 เขาไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ถูกส่งมาเพื่อเป็นพยานถึงความ
สว่างนั้น
9 นั่นคือความสว่างแท้ ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก
10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก และโลกถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์
แต่โลกไม่รู้จักพระองค์
11 พระองค์เสด็จมายังพวกของพระองค์ แต่พวกของพระองค์
ไม่รับพระองค์
12 แต่ส่วนบรรดาผู้ที่รับพระองค์ พระองค์ก็ทรงประทาน
อำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือ บรรดาผู้ที่เชื่อในพระนาม
ของพระองค์
13 ซึ่งเกิดมาไม่ใช่จากโลหิต หรือจากความประสงค์ของเนื้อ
หนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า
14 และพระวาทะได้ทรงเป็นมนุษย์ และทรงอยู่ท่ามกลาง
พวกเรา (และเราได้เห็นพระสิริของพระองค์ คือพระสิริที่
เหมือนกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา) เต็มไปด้วย
พระคุณและความจริง
15 ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องว่า บุคคลนี้เองที่
ข้าพระองค์พูดถึงว่า พระองค์ที่กำลังจะเสด็จมาภายหลังข้า
พระองค์ ย่อมมีศักดิ์สูงกว่าข้าพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรง
มีอยู่ก่อนข้าพระองค์
16 และเราทุกคนก็ได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็น
พระคุณแทนพระคุณ
17 เพราะว่าธรรมบัญญัตินั้นประทานมาทางโมเสส แต่
พระคุณและความจริงนั้นมาทางพระเยซูคริสต์
18 ไม่มีมนุษย์คนใดเคยเห็นพระเจ้าเลย แต่พระบุตรองค์เดียว
ผู้ทรงสถิตอยู่ในอ้อมอกของพระบิดา พระองค์ทรงสำแดง
พระเจ้าแล้ว
19 นี่แหละเป็นบันทึกของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งปุโรหิตและ
พวกเลวีจากเยรูซาเล็มไปถามเขาว่า "ท่านเป็นใคร"
20 และเขาได้สารภาพและไม่ปฏิเสธ แต่ได้สารภาพว่า "
ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์"
21พวกเขาจึงถามเขาว่า "แล้วท่านเป็นเอลียาห์หรือ?" เขา
ตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่" ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์คนนั้นหรือ?
เขาก็ตอบว่า "ไม่ใช่"
22 พวกเขาจึงถามท่านว่า "ท่านเป็นใคร" เพื่อเราจะได้ตอบผู้
ที่ส่งเรามา ท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับตัวท่านเอง?
23ท่านกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดาร
ว่า จงปรับทางสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรง ดังที่เอซา
ยาห์ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้
24ส่วนคนเหล่านั้นที่ถูกส่งมานั้นเป็นพวกฟาริสี
25 พวกเขาจึงถามเขาว่า "ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ ไม่ใช่เอลี
ยาห์ หรือผู้เผยพระวจนะผู้นั้น ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา?"
26 ยอห์นตอบพวกเขาว่า ฉันให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีผู้หนึ่ง
ยืนอยู่ท่ามกลางพวกท่านซึ่งพวกท่านไม่รู้จัก
27 พระองค์ผู้ที่จะเสด็จมาภายหลังข้าพเจ้า ย่อมมีศักดิ์สูงกว่า
ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะแก้สายรัดรองเท้าของ
พระองค์
28 สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นที่เมืองเบธาบาราฝั่งตะวันออกของแม่น้ำ
จอร์แดน ที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมา
29 วันรุ่งขึ้น ยอห์นเห็นพระเยซูเสด็จมาหาเขา จึงกล่าวว่า "ดู
เถิด นี่คือลูกแกะของพระเจ้า ผู้ทรงลบล้างความบาปของ
โลก"
30 พระองค์นี้แหละที่ข้าพระองค์ได้กล่าวว่า ภายหลังข้า
พระองค์จะมีมนุษย์ผู้หนึ่งเสด็จมาซึ่งจะประเสริฐกว่าข้า
พระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพระองค์
31 และฉันไม่รู้จักเขา แต่เพื่อให้เขาปรากฏแก่พวกอิสราเอล
ดังนั้นฉันจึงมาทำบัพติศมาด้วยน้ำ
32 และยอห์นได้ให้คำพยานว่า ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณ
เสด็จลงมาจากสวรรค์เหมือนดังนกพิราบ และสถิตอยู่บน
พระองค์
33แต่ข้าพเจ้าไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ที่ทรงใช้ข้าพเจ้ามา
ให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เมื่อ
เจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นคือ
ผู้ที่ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"
34 และข้าพเจ้าได้เห็นและเป็นพยานว่า พระองค์นี้คือพระ
บุตรของพระเจ้า
35 วันรุ่งขึ้น ยอห์นก็ยืนขึ้นอีก พร้อมกับสาวกของเขาสองคน
36 และเขามองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงเดินและกล่าวว่า
"ดูเถิด ลูกแกะของพระเจ้า!"
37 เมื่อสาวกทั้งสองได้ยินพระองค์พูดเช่นนั้น จึงติดตามพระ
เยซูไป
38 พระเยซูหันกลับมาเห็นพวกเขาตามมา จึงตรัสถามพวก
เขาว่า " ท่านหาอะไรอยู่? " พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า
"อาจารย์" (ซึ่งแปลว่า "อาจารย์") ท่านอยู่ที่ไหน?
39 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า " มาดูเถิด" พวกเขาก็ไปเห็นที่
ซึ่งพระองค์ประทับ และได้พักอยู่กับพระองค์ในวันนั้น เพราะ
เป็นเวลาประมาณสี่โมงเย็น
40 คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูดและติดตามพระองค์
ไปคืออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตร
41 ก่อนอื่นเขาได้ไปหาซีโมนพี่ชายของตน และบอกเขาว่า
"เราพบพระเมสสิยาห์แล้ว" ซึ่งแปลว่าพระคริสต์
42 และเขาพาเขามาหาพระเยซู เมื่อพระเยซูทอดพระเนตร
เห็นเขา พระองค์จึงตรัสว่า เจ้าคือซีโมนบุตรโยนา เจ้าจะถูก
เรียกว่าเคฟาส ซึ่งแปลว่า ก้อนหิน
43 วันรุ่งขึ้น พระเยซูทรงเดินทางไปแคว้นกาลิลี และพบฟีลิป
จึงตรัสกับเขาว่า " จงตามเรามา"
44 ฟีลิปมาจากเบธไซดา ซึ่งเป็นเมืองของอันดรูว์และเปโตร
45 ฟีลิปพบนาธานาเอลและบอกเขาว่า "เราได้พบคนที่
โมเสสเขียนถึงในธรรมบัญญัติและที่บรรดาผู้เผยพระวจนะ
เขียนถึง คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ บุตรชายของโยเซฟ"
46 นาธานาเอลจึงถามเขาว่า "จะมีสิ่งดีอะไรเกิดขึ้นจากเมือง
นาซาเร็ธได้เล่า" ฟีลิปจึงตอบเขาว่า "มาดูเถิด"
47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์ จึง
ตรัสถึงเขาว่า " ดูเถิด เขาเป็นคนอิสราเอลแท้ และไม่มีเล่ห์
เหลี่ยมใดๆ เลย"
48 นาธานาเอลถามพระองค์ว่า "ท่านรู้จักเราจากที่ใด" พระ
เยซูตรัสตอบเขาว่า " ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ใต้
ต้นมะเดื่อ เราเห็นท่าน"
49 นาธานาเอลตอบพระองค์ว่า "อาจารย์ ท่านเป็นพระบุตร
ของพระเจ้า ท่านเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล"

50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " เพราะเราบอกเจ้าว่าเราเห็นเจ้าอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ เจ้าจึงเชื่ออย่างนั้นหรือ? เจ้าจะเห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก"
51 และพระองค์ตรัสแก่เขาว่า จริงแท้แน่นอน เราบอกท่านทั้งหลายว่า ภายหลังนี้ท่านจะได้เห็นสวรรค์เปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์

บทที่ 2

1 และในวันที่สามมีงานแต่งงานที่เมืองคานาในแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น
2 ทั้งพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ได้รับเรียกไปงานสมรส
3 เมื่อพวกเขาต้องการเหล้าองุ่น มารดาของพระเยซูก็บอกพระองค์ว่า "เขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว"
4 พระเยซูตรัสแก่เธอว่า " หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้ามีอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน เวลาของข้าพเจ้ายังมาไม่ถึง"
5 มารดาของพระองค์ตรัสแก่คนรับใช้ว่า "ท่านสั่งให้ทำอะไรก็จงทำตามนั้น"
6 และมีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามแบบที่ใช้ในการชำระล้างของพวกยิว ใบละสองหรือสามใบ
7 พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า จงเติมน้ำลงในโอ่งน้ำให้เต็ม และพวกเขาก็เติมน้ำจนเต็มถึงขอบ
8 และท่านตรัสแก่พวกเขาว่า จงตักน้ำออกและนำไปให้ผู้ว่าการงานเลี้ยง พวกเขาก็นำน้ำนั้นไป
9 เมื่อเจ้าภาพงานเลี้ยงชิมน้ำที่กลายเป็นไวน์แล้ว และไม่รู้ว่ามาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำรู้) เจ้าภาพงานเลี้ยงจึงเรียกเจ้าบ่าว
10 และตรัสแก่ท่านว่า "ทุกคนต่างก็เอาไวน์ดีมาในตอนแรก เมื่อดื่มจนดีแล้วจึงเอาที่แย่กว่ามา แต่ท่านยังเก็บไวน์ดีไว้จนกระทั่งบัดนี้"
11 การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูทรงกระทำที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี และทรงแสดงพระสิริของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็เชื่อในพระองค์
12ภายหลังเหตุการณ์นี้ พระองค์เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอรนาอุม พร้อมด้วยมารดาของพระองค์ พี่น้องของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน
13 เมื่อเทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว พระเยซูจึงเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
14 และได้พบคนขายวัว แกะ และนกพิราบในวิหาร และคนรับแลกเงินนั่งอยู่
15 และเมื่อพระองค์ทรงทำเป็นแส้ด้วยเชือกเล็กๆ แล้ว พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้นทั้งหมดออกจากพระวิหาร พร้อมทั้งแกะและวัว และทรงเทเงินของผู้แลกเงิน และทรงคว่ำโต๊ะ
16 และตรัสแก่ผู้ขายนกพิราบว่า จงเอาสิ่งเหล่านี้ออกไปจากบ้าน อย่าทำให้บ้านของพระบิดาของฉันเป็นบ้านค้าขาย
17 และเหล่าสาวกของพระองค์ก็จำได้ว่ามีคำเขียนไว้ว่า `ความกระตือรือร้นในบ้านของพระองค์ได้กินกินข้าพเจ้าไปแล้ว'
18 พวกยิวจึงตอบพระองค์ว่า "ท่านแสดงหมายสำคัญอะไรให้พวกเราเห็น เมื่อท่านกระทำสิ่งเหล่านี้?"
19 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า จงทำลายพระวิหารนี้เสีย แล้วในสามวันเราจะสร้างขึ้นใหม่
20 พวกยิวจึงกล่าวว่า พระวิหารนี้สร้างเสร็จภายในสี่สิบหกปี แล้วท่านจะสร้างให้เสร็จภายในสามวันหรือ?
21 แต่พระองค์ตรัสถึงวิหารแห่งร่างกายของพระองค์
22 เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์จากบรรดาคนตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้กับพวกเขา และพวกเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และคำที่พระเยซูได้ตรัส
23 เมื่อพระองค์ประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มในวันฉลองเทศกาลปัสกา มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระนามของพระองค์ เพราะพวกเขาเห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ
24 แต่พระเยซูไม่ได้ทรงมอบพระองค์เองแก่พวกเขา เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน
25 และพระองค์ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาเป็นพยานถึงมนุษย์ เพราะพระองค์ทรงทราบว่ามีอะไรอยู่ในมนุษย์

บทที่ 3

1 มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสี ชื่อนิโคเดมัส เป็นประมุขของชาวยิว
2 คนนี้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและกล่าวกับพระองค์ว่า "อาจารย์ พวกเราทราบดีว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดทำสิ่งอัศจรรย์เหล่านี้ได้ เว้นแต่พระเจ้าจะทรงอยู่กับเขา"
3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่เกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้"
4 นิโคเดมัสจึงถามพระองค์ว่า "คนชราแล้วจะเกิดใหม่ได้อย่างไร? จะเข้าในครรภ์มารดาเป็นครั้งที่สองและเกิดใหม่ได้อย่างไร?"
5 พระเยซูตรัสตอบว่า " เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้"
6 สิ่งที่เกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง สิ่งที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ
7 อย่าประหลาดใจที่เราบอกเจ้าว่า เจ้าต้องเกิดใหม่
8 ลมก็พัดไปในที่ที่มันต้องการ และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้ว่าลมมาจากไหนและไปที่ไหน เป็นเช่นนี้ทุกคนที่เกิดจากพระวิญญาณ
9 นิโคเดมัสตอบพระองค์ว่า "เหตุการณ์เหล่านี้จะเป็นไปได้อย่างไร?"
10 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " ท่านเป็นอาจารย์ของอิสราเอลและไม่รู้สิ่งเหล่านี้หรือ?"
11 จริง ๆ จริง ๆ เราบอกท่านว่า เราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานว่าเราได้เห็น และท่านก็ไม่รับคำพยานของเรา
12 ถ้าเราบอกท่านถึงเรื่องของโลกแล้วท่านไม่เชื่อ แล้วเราจะบอกท่านถึงเรื่องสวรรค์ได้อย่างไร ท่านจะเชื่อได้อย่างไร?
13 และไม่มีมนุษย์คนใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์ เว้นเสียแต่ผู้ที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ซึ่งสถิตในสวรรค์
14 และเมื่อโมเสสยกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดาร บุตรมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นเช่นเดียวกัน
15 เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
16 เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
17 เพราะว่าพระเจ้าทรงส่งพระบุตรมาในโลกไม่ใช่เพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อโลกจะได้รับความรอดโดยพระบุตรนั้น
18 ผู้ที่เชื่อในพระองค์ก็จะไม่ถูกพิพากษา แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขาไม่เชื่อในพระนามของพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า
19 หลักของการพิพากษานั้นคือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์กลับรักความมืดมากกว่าความสว่าง เพราะกิจการของพวกเขาชั่วร้าย
20 เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มายังความสว่าง ด้วยเกรงว่าการกระทำของเขาจะถูกตำหนิ
21 แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อให้การกระทำของเขาปรากฏว่าได้กระทำโดยพระเจ้า

22 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นยูเดีย และประทับอยู่ที่นั่นกับพวกเขา และทรงให้บัพติศมา
23 ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้เมืองซาลิมด้วย เพราะที่นั่นมีน้ำมาก ยอห์นจึงมาและรับบัพติศมา
24 เพราะยอห์นยังไม่ถูกจำคุก
25 แล้วเกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์
26 พวกเขาจึงมาหายอห์นและกล่าวแก่ท่านว่า "อาจารย์ คนที่อยู่กับท่านฝั่งฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่ท่านเป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ผู้นั้นกำลังทำพิธีบัพติศมา และคนทั้งปวงก็พากันไปหาเขา"
27 ยอห์นตอบว่า "มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้เลย เว้นแต่จะประทานจากสวรรค์ให้เขา"
28 พวกท่านเองก็เป็นพยานให้ฉันได้ว่าฉันพูดว่า ฉันไม่ใช่พระคริสต์ แต่ฉันถูกส่งมาเฝ้าพระองค์
29 ผู้ที่มีเจ้าสาวคือเจ้าบ่าว แต่มิตรสหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าวก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงเจ้าบ่าว ดังนั้นความชื่นชมยินดีของฉันก็เต็มเปี่ยมแล้ว
30 พระองค์ต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ฉันต้องลดน้อยลง
31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากแผ่นดินโลกย่อมเป็นฝ่ายโลกและพูดตามแผ่นดินโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง
32 และสิ่งที่เขาได้เห็นและได้ยิน เขาก็ยืนยัน และไม่มีใครรับคำพยานของเขา
33 ผู้ใดได้รับคำพยานของพระองค์แล้ว ก็ได้ประทับตราของพระองค์ไว้ว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริง
34 เพราะผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มา ย่อมกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแก่เขา
35 พระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
36 ผู้ใดเชื่อในพระบุตรก็จะมีชีวิตนิรันดร์ ผู้ใดไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่ความพิโรธของพระเจ้าจะตกอยู่กับเขา

บทที่ 4

1 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่าพวกฟาริสีได้ยินว่าพระเยซูทรงสร้างสาวกและให้บัพติศมามากกว่ายอห์น
2 (แม้ว่าพระเยซูเองไม่ได้ทรงทำพิธีบัพติศมา แต่ทรงทำพิธีบัพติศมาแก่สาวกของพระองค์)
3 พระองค์เสด็จออกจากแคว้นยูเดียและเสด็จไปยังแคว้นกาลิลีอีกครั้ง
4 และเขาจะต้องผ่านไปสะมาเรีย
5 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคารในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินแปลงหนึ่งที่ยาโคบยกให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน
6 ในเวลานั้นมีบ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงเหนื่อยจากการเดินทาง จึงประทับนั่งที่บ่อน้ำนั้น ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณบ่ายสามโมง
7 หญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูจึงตรัสกับเธอว่า “ ให้ฉันดื่มน้ำหน่อย”
8 (เพราะว่าสาวกของพระองค์ได้เข้าเมืองไปซื้ออาหาร)
9 หญิงชาวสะมาเรียจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากฉันซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาสมาคมกับชาวสะมาเรียเลย”
10 พระเยซูตรัสตอบนางว่า " ถ้าเจ้ารู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า จงให้น้ำแก่เราเถิด เจ้าคงจะขอจากเขา และเขาคงจะให้น้ำที่มีชีวิตแก่เจ้า"
11 หญิงนั้นจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า ท่านไม่มีอะไรที่จะตัก และบ่อน้ำก็ลึก แล้วท่านได้น้ำแห่งชีวิตนั้นมาจากไหน?”
12 ท่านยิ่งใหญ่กว่ายาโคบบิดาของเรา ผู้ซึ่งให้บ่อน้ำนี้แก่เราและดื่มจากบ่อนั้นทั้งตัวเขาเอง และลูกๆ ของเขา และสัตว์เลี้ยงของเขาหรือ?
13 พระเยซูตรัสตอบเธอว่า “ ผู้ใดดื่มน้ำนี้ก็จะกระหายอีก”
14 แต่ผู้ใดดื่มน้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะเป็นเหมือนบ่อน้ำในตัวเขาซึ่งพุ่งขึ้นสู่ชีวิตนิรันดร์
15 หญิงนั้นทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า โปรดให้น้ำนั้นแก่ฉันเพื่อฉันจะไม่กระหายอีก และจะได้ไม่ต้องมาตักน้ำที่นี่”
16 พระเยซูตรัสแก่เธอว่า “ ไปเรียกสามีของคุณมาที่นี่สิ”
17 หญิงนั้นตอบว่า “ฉันไม่มีสามี” พระเยซูตรัสกับนางว่า “ เจ้าพูดถูกแล้ว ว่าฉันไม่มีสามี”
18 เพราะว่าท่านได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่ท่านมีอยู่ขณะนี้ก็ไม่ใช่สามีของท่าน ในเรื่องนี้ท่านพูดจริง
19 หญิงนั้นกล่าวแก่ท่านว่า "ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์"
20 บรรพบุรุษของพวกเราเคยนมัสการบนภูเขานี้ แต่พวกท่านกลับพูดว่า ที่เยรูซาเล็มเป็นสถานที่ที่มนุษย์ควรนมัสการ
21 พระเยซูตรัสแก่เธอว่า " หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด เวลาจะมาถึงเมื่อพวกเจ้าจะไม่นมัสการพระบิดาบนภูเขาแห่งนี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม"
22 พวกท่านนมัสการอะไรพวกท่านไม่รู้จักเลย เราทราบว่าเรานมัสการอะไร เพราะความรอดมาจากพวกยิว
23 แต่เวลานั้นใกล้จะมาถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้นมัสการอย่างถูกต้องจะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาผู้เช่นนั้นนมัสการพระองค์
24 พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ และบรรดาผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการพระองค์ด้วยจิตวิญญาณและความจริง
25 หญิงนั้นจึงบอกพระองค์ว่า ฉันรู้ว่าพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่าพระคริสต์กำลังจะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงแจ้งให้เราทราบทุกสิ่ง
26 พระเยซูตรัสแก่เธอว่า " เราที่พูดกับเจ้าคือผู้นั้น"
27เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้ว เหล่าสาวกก็เข้ามาหา และประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับสตรีนั้น แต่ไม่มีชายคนใดถามว่า “ท่านต้องการอะไร” หรือ “ท่านสนทนากับนางทำไม”
28 หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำของตนแล้วเข้าไปในเมืองและพูดกับคนเหล่านั้นว่า
29 มาดูบุรุษผู้หนึ่งที่เล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงสิ่งทั้งปวงที่ข้าพเจ้าได้กระทำ ผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ?
30 แล้วพวกเขาออกจากเมืองไปหาพระองค์
31 ในระหว่างนั้น พวกสาวกของพระองค์ก็อ้อนวอนพระองค์ว่า “อาจารย์ โปรดรับประทานอาหารเถิด”
32 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ ข้าพเจ้ามีอาหารกินซึ่งพวกท่านไม่รู้จัก”
33 ดังนั้นสาวกทั้งหลายจึงพูดกันว่า “มีผู้ใดนำอาหารมาให้เขารับประทานหรือไม่?”
34 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า อาหารของเราคือการทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ
35 พวกท่านอย่าพูดว่าอีกสี่เดือนจึงจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวหรือ ดูเถิด เราบอกพวกท่านว่า จงเงยหน้าขึ้นดูทุ่งนา เพราะว่าทุ่งนานั้นขาวโพลนพร้อมที่จะเกี่ยวข้าวแล้ว

36 และผู้ที่เกี่ยวก็รับค่าจ้างและรวบรวมผลไว้เพื่อชีวิตนิรันดร์
เพื่อว่าทั้งผู้หว่านและผู้ที่เกี่ยวจะได้ชื่นชมยินดีด้วยกัน
37 และคำกล่าวนี้เป็นจริง คือ คนหนึ่งหว่าน และอีกคนหนึ่ง
เก็บเกี่ยว
38 ฉันส่งท่านทั้งหลายไปเก็บเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ
คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านทั้งหลายก็ได้ร่วมแรงร่วมใจกัน
เก็บเกี่ยวสิ่งเหล่านั้น
39 และชาวสะมาเรียจำนวนมากในเมืองนั้นก็เชื่อพระองค์
เพราะคำพูดของสตรีผู้เป็นพยานว่า “พระองค์บอกฉันถึงสิ่ง
ทั้งปวงที่ฉันได้ทำ”
40 เมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์ พวกเขาอ้อนวอนขอให้
พระองค์ประทับอยู่กับพวกเขา และพระองค์ก็ประทับอยู่ที่นั่น
สองวัน
41 และคนอื่นอีกมากมายก็เชื่อเพราะคำพูดของเขาเอง
42 และได้ตรัสแก่สตรีนั้นว่า ขณะนี้พวกเราเชื่อนั้น ไม่ใช่
เพราะคำของท่าน แต่เพราะเราได้ยินเอง และรู้ดีว่าท่านผู้นี้
เป็นพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของโลก
43 ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่น และ
เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี
44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่าผู้เผยพระวจนะไม่
ได้รับเกียรติในเมืองของตน
45 เมื่อพระองค์เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีก็ต้อนรับ
พระองค์ เพราะเห็นเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระองค์ทรงกระทำใน
วันฉลองที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาก็ไปร่วมงานฉลองนั้นด้วย
46พระเยซูจึงเสด็จกลับมายังเมืองคานาในแคว้นกาลิลีอีก
ครั้ง ที่นั่นพระองค์ทรงทำให้น้ำกลายเป็นไวน์ มีขุนนางคน
หนึ่งซึ่งมีบุตรป่วยอยู่ที่เมืองคาเปอรนาอุม
47 ครั้นเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยัง
แคว้นกาลิลี จึงไปหาพระองค์และอ้อนวอนขอให้เสด็จลงไป
รักษาบุตรของพระองค์ เพราะบุตรของพระองค์กำลังจะตาย
48 จากนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า " ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมาย
สำคัญและการอัศจรรย์ พวกท่านก็จะไม่เชื่อ"
49 ขุนนางผู้นั้นกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า โปรดลงมา
เถิด ก่อนที่บุตรของข้าพเจ้าจะตาย”
50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ จงไปเถิด บุตรของท่านยังมี
ชีวิตอยู่” ชายคนนั้นก็เชื่อคำที่พระเยซูตรัสกับเขา และเขาก็
ไป
51 ขณะที่เขากำลังลงไป คนรับใช้ของเขามาพบเขาและบอก
เขาว่า บุตรของท่านยังมีชีวิตอยู่
52 แล้วพระองค์ตรัสถามพวกเขาว่าพระองค์จะเริ่มแก้ไข
เมื่อใด พวกเขาจึงบอกพระองค์ว่า เมื่อวานนี้ตอนบ่ายโมง ไข้
ก็หาย
53 ดังนั้นบิดาจึงรู้ว่าเป็นเวลาที่พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ บุตร
ของท่านยังมีชีวิตอยู่” เขาเองก็เชื่อและทั้งบ้านก็เชื่อด้วย
54 นี่เป็นการอัศจรรย์ครั้งที่สองที่พระเยซูได้ทรงกระทำ เมื่อ
พระองค์เสด็จออกจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

บทที่ 5

1 หลังจากนั้นมีงานฉลองของพวกยิว และพระเยซูเสด็จขึ้น
ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
2 ในกรุงเยรูซาเล็มมีสระน้ำแห่งหนึ่งซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่า
เบธสะดา มีระเบียงห้าแห่ง
3 ในที่นี้มีคนป่วยเป็นจำนวนมากมาย ตาบอด เดินโซซัด
โซเซ และเหี่ยวเฉา นอนรอเสียงน้ำไหล
4 เพราะคราวหนึ่งทูตสวรรค์ลงมาในสระน้ำแล้วกวนน้ำ เมื่อ
นั้น ผู้ใดก้าวลงไปในน้ำก่อนหลังจากที่กวนน้ำแล้ว ผู้นั้นก็จะ
หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่
5 และมีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว
6 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นคนนั้นนอนอยู่ และทรงทราบ
ว่าเขาป่วยอยู่เป็นเวลานานแล้ว พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
“ เจ้าปรารถนาจะหายเป็นปกติหรือ?”
7 คนป่วยจึงตอบพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำปั่นป่วน ไม่มี
ใครที่จะเอาข้าพเจ้าลงไปในสระได้ แต่เมื่อข้าพเจ้ากำลังไป
คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว”
8 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไป
เถิด
9 ทันใดนั้น ชายคนนั้นก็หายเป็นปกติ และยกที่นอนของเขา
เดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต
10 พวกยิวจึงพูดกับคนที่หายโรคว่า วันนี้เป็นวันสะบาโต คุณ
ไม่มีสิทธิ์ที่จะแบกที่นอน
11 พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "พระองค์ผู้ทรงทำให้
ข้าพเจ้าหายโรค พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงยกแคร่ของ
เจ้าขึ้นแล้วเดินไป"
12 แล้วพวกเขาถามเขาว่า "คนที่พูดกับคุณว่า "จงยกเตียง
ของคุณเดินไป" นั้นเป็นใคร?"
13 และคนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคก็ไม่รู้ว่าผู้นั้นเป็นผู้ใด
เพราะว่าพระเยซูเสด็จไปที่นั่น ขณะที่มีผู้คนมากมายอยู่ที่นั่น
14 ต่อมาพระเยซูทรงพบคนนั้นที่พระวิหารแล้วตรัสกับเขาว่า
“ ดูเถิด เจ้าหายเป็นปกติแล้ว อย่าทำบาปอีกต่อไป มิฉะนั้น
สิ่งที่เลวร้ายกว่าจะเกิดขึ้นกับเจ้า”
15 ชายคนนั้นจึงออกไปบอกพวกยิวว่าพระเยซูเป็นผู้ที่ทำให้
เขาหายจากโรค
16 เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และพยายามที่จะ
ฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำการดังกล่าวในวันสะบา
โต
17 แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " พระบิดาของเราทรง
กระทำการจนบัดนี้ และเราก็กระทำการด้วย"
18 เพราะฉะนั้นพวกยิวยิ่งพยายามที่จะฆ่าพระองค์ เพราะ
พระองค์ไม่เพียงแต่ละเมิดวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังกล่าว
ด้วยว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ ทำให้พระองค์
เท่าเทียมกับพระเจ้า
19 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า " เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า พระบุตรไม่สามารถทำสิ่งใดตามลำพังได้ เว้นแต่
สิ่งที่ได้เห็นพระบิดาทำ เพราะสิ่งใดที่พระองค์ทำ สิ่งนั้นพระ
บุตรก็ทำเหมือนกัน"
20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงแสดงให้พระ
บุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และพระองค์จะทรง
แสดงการงานที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นให้พระบุตรเห็น เพื่อพวกท่าน
จะได้ประหลาดใจ
21 เพราะว่าพระบิดาทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นและมีชีวิตขึ้น
ฉันใด พระบุตรก็ทรงทำให้ใครก็ตามที่พระองค์ต้องการมีชีวิต
ขึ้นฉันนั้น
22 เพราะพระบิดาไม่ทรงพิพากษาใครเลย แต่ทรงมอบการ
พิพากษาทั้งหมดไว้กับพระบุตร
23 เพื่อให้มนุษย์ทุกคนถวายเกียรติแด่พระบุตร เหมือนที่
ถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้น
ก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ส่งพระบุตรมา
24 แท้จริง แท้จริง เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่ฟังคำของเรา
และเชื่อในพระองค์ที่ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตนิรันดร์และ
จะไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว
25 จริงๆ จริงๆ เราบอกท่านทั้งหลายว่า เวลานั้นใกล้จะมาถึง
แล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อคนตายจะได้ยินเสียงของพระ
บุตรของพระเจ้า และบรรดาคนที่ได้ยินจะมีชีวิต
26 เพราะว่าพระบิดามีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็
ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น
27 และทรงประทานให้พระองค์มีสิทธิอำนาจในการพิพากษา
ด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

28 อย่าประหลาดใจในข้อนี้ เพราะจะถึงเวลาที่ทุกคนที่อยู่ใน
อุโมงค์ฝังศพจะได้ยินเสียงของพระองค์
29 และจะออกมา คือบรรดาผู้ได้ทำดี เพื่อการฟื้นคืนชีวิต
และบรรดาผู้ได้ทำชั่ว เพื่อการฟื้นคืนชีวิตสู่การประณาม
30 เราไม่สามารถทำสิ่งใดตามอำเภอใจได้ แต่สิ่งที่เราได้ยิน
เราก็พิพากษา และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะว่า
เราไม่ได้แสวงหาความประสงค์ของเราเอง แต่แสวงหาความ
ประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
31 ถ้าฉันเป็นพยานให้แก่ตัวฉันเอง พยานของฉันก็ไม่เป็น
ความจริง
32 มีอีกผู้หนึ่งนั้นเป็นพยานถึงฉัน และฉันรู้ว่าพยานที่
พระองค์ทรงเป็นพยานถึงฉันเป็นความจริง
33 ท่านทั้งหลายจึงส่งคนไปหายอห์น และยอห์นก็ได้เป็น
พยานถึงความจริง
34 แต่ฉันไม่ได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ฉันพูดสิ่งเหล่านี้
เพื่อให้พวกท่านได้รับความรอด
35 พระองค์ทรงเป็นแสงส่องสว่างและลุกโชน และท่าน
ทั้งหลายก็เต็มใจที่จะชื่นชมยินดีในความสว่างของพระองค์
ชั่วระยะเวลาหนึ่ง
36 แต่เราก็มีพยานหลักฐานที่ยิ่งใหญ่กว่าพยานของยอห์น
เพราะว่างานที่พระบิดามอบหมายให้เราทำให้สำเร็จ งานที่
เรากระทำก็เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาได้ทรงใช้เรามา
37 และพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา ทรงเป็นพยานถึงเรา พวก
ท่านไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็น
รูปร่างของพระองค์
38 และพระวจนะของพระองค์ก็ไม่ดำรงอยู่ในพวกท่าน
เพราะว่าผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา พวกท่านก็ไม่เชื่อ
39 จงค้นดูพระคัมภีร์ เพราะพวกท่านคิดว่าในนั้นมีชีวิตนิรันดร์
และพระคัมภีร์เหล่านั้นเป็นพยานถึงเรา
40 และท่านทั้งหลายก็ไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต
41 ฉันไม่ได้รับเกียรติจากมนุษย์
42 แต่เรารู้จักท่านทั้งหลายว่าท่านไม่มีความรักของพระเจ้า
อยู่ในท่าน
43 เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายไม่
รับเราไว้ ถ้าผู้อื่นมาในพระนามของตนเอง ท่านทั้งหลายก็จะ
รับผู้นั้นไว้
44 พวกท่านซึ่งรับเกียรติจากกันและกัน และไม่แสวงหา
เกียรติที่มาจากพระเจ้าแต่ผู้เดียว จะเชื่อได้อย่างไร?
45 อย่าคิดว่าเราจะฟ้องพวกท่านต่อพระบิดา มีผู้หนึ่งฟ้อง
พวกท่านคือโมเสสซึ่งพวกท่านไว้วางใจ
46 เพราะถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสสแล้ว ท่านก็คงจะเชื่อเรา
เพราะโมเสสเขียนถึงเรา
47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อข้อเขียนของเขาแล้วท่านจะ
เชื่อถ้อยคำของเราได้อย่างไร?

บทที่ 6

1 หลังจากนั้นพระเยซูก็เสด็จข้ามทะเลกาลิลี ซึ่งคือทะเล
ทิเบเรียส
2 และคนจำนวนมากติดตามพระองค์ไป เพราะพวกเขาเห็น
การอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับบรรดาคนเจ็บป่วย
3 แล้วพระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขา และประทับนั่งที่นั่นกับ
เหล่าสาวกของพระองค์
4 และเทศกาลปัสกาซึ่งเป็นงานฉลองของพวกยิวก็ใกล้จะ
มาถึงแล้ว
5 ครั้นพระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคน
มากมายมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสแก่ฟิลิปว่า “ เราจะซื้อ
อาหารให้คนเหล่านี้กินได้จากที่ไหน?”
6 และพระองค์ตรัสดังนี้เพื่อพิสูจน์พระองค์ เพราะว่าพระองค์
เองทรงทราบว่าพระองค์จะทำอย่างไร
7 ฟิลิปจึงตอบพระองค์ว่า “ขนมปังราคาสองร้อยเพนนีก็ยังไม่
พอให้พวกเขากินกันคนละนิดคนละหน่อย”
8 สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่ออันดรูว์ พี่ชายของซีโมนเป
โตร กล่าวแก่พระองค์ว่า
9 มีอยู่คนหนึ่งมีขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนและปลาเล็กๆ สองตัว
แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากมายเช่นนี้?
10 พระเยซูจึงตรัสว่า “ ให้พวกผู้ชายนั่งลง ที่นั่นมีหญ้ามาก”
พวกผู้ชายจึงนั่งลง มีจำนวนประมาณห้าพันคน
11 แล้วพระเยซูทรงรับขนมปังนั้น และเมื่อทรงขอบพระคุณ
แล้ว พระองค์ก็ทรงแจกให้เหล่าสาวก และเหล่าสาวกก็แจก
ให้ผู้ที่นั่งอยู่ และทรงแจกปลาให้ด้วยตามที่พวกเขาปรารถนา
12 เมื่อพวกเขากินอิ่มแล้ว พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของ
พระองค์ว่า จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อจะไม่ให้สูญ
หายไป
13 ดังนั้นพวกเขาจึงรวบรวมเศษขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่ง
เหลืออยู่จนเต็มตะกร้าสิบสองใบ ซึ่งบรรจุเศษขนมปัง
บาร์เลย์ห้าก้อนที่เหลือไว้สำหรับคนที่กินไปแล้ว
14 ครั้นคนเหล่านั้นเห็นการอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงกระทำ ก็
พูดกันว่า แท้จริงแล้ว ผู้เผยพระวจนะผู้นั้นที่กำลังจะเสด็จมา
ในโลกเป็นผู้สร้าง
15 เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาจะมาจับพระองค์ไปตั้ง
เป็นกษัตริย์ พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปบนภูเขาอีกแต่ลำพัง
พระองค์เอง
16 เมื่อถึงเวลาเย็น สาวกของพระองค์ก็ลงไปที่ทะเล
17 แล้วพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามทะเลไปยังเมืองคาเปอรนา
อุม ขณะนั้นมืดแล้ว และพระเยซูก็ยังไม่เสด็จมาหาพวกเขา
18 ทะเลก็เกิดขึ้นเพราะลมพัดแรง
19 เมื่อพวกเขาพายเรือไปได้ประมาณห้าห้ากิโลเมตร พวก
เขาก็เห็นพระเยซูเดินอยู่บนทะเล และเข้ามาใกล้เรือ พวก
เขาก็เริ่มกลัว
20 แต่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย”
21 แล้วพวกเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ และ
ทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่พวกเขาจะไป
22 ต่อมาวันหนึ่ง เมื่อผู้คนซึ่งยืนอยู่ฝั่งโน้นของทะเลเห็นว่า
ไม่มีเรืออื่นอยู่ที่นั่นเลย เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์
ลงไปด้วย จึงเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จไปกับเหล่าสาวกของ
พระองค์ลงเรือลำนั้น แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตาม
ลำพัง
23 (อย่างไรก็ตาม มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียสใกล้ไปยัง
สถานที่ที่พวกเขากินขนมปังหลังจากที่พระเจ้าทรง
ขอบพระคุณแล้ว)
24เมื่อฝูงชนเห็นว่าพระเยซูและเหล่าสาวกไม่อยู่ที่นั่น จึงลง
เรือไปที่เมืองคาเปอรนาอุมเพื่อตามหาพระเยซู
25 ครั้นพบพระองค์ที่ฝั่งตรงข้ามแล้ว พวกเขาจึงกล่าวแก่
พระองค์ว่า “อาจารย์ ท่านมาที่นี่เมื่อไร”
26 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า พวกท่านแสวงหาเราไม่ใช่เพราะได้เห็นการ
อัศจรรย์ แต่เพราะพวกท่านกินขนมปังและอิ่ม"
27 อย่าทำงานเพื่ออาหารที่เน่าเปื่อย แต่จงทำงานเพื่อ
อาหารที่คงอยู่จนถึงชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระบุตรมนุษย์จะ
ประทานให้แก่ท่าน เพราะว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรง
ประทับตราไว้แก่เขาแล้ว
28 แล้วพวกเขาจึงกล่าวแก่ท่านว่า เราจะต้องทำอย่างไร เพื่อ
เราจะกระทำการงานของพระเจ้าได้?
29 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ นี่แหละเป็นงานของพระเจ้า
คือให้ท่านทั้งหลายเชื่อในผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา”

30 พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้น ท่านแสดงหมายสำคัญอะไรเพื่อให้เราได้เห็นและเชื่อท่าน ท่านจะทำอะไร?”
31 บรรพบุรุษของพวกเราได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร เหมือนที่มีเขียนไว้ว่า พระองค์ทรงประทานอาหารจากสวรรค์ให้พวกเขากิน
32 จากนั้นพระเยซูตรัสตอบเขาว่า " เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า โมเสสไม่ได้ให้ขนมปังจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานขนมปังจริงจากสวรรค์ให้แก่ท่าน"
33 เพราะว่าขนมปังของพระเจ้าคือผู้ที่ลงมาจากสวรรค์และประทานชีวิตให้แก่โลก
34 พวกเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดประทานขนมปังนี้แก่พวกเราตลอดไปเถิด”
35 พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า " เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีกเลย และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย"
36 แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายว่า พวกท่านก็เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ
37 ทุกคนที่พระบิดาประทานให้แก่เราจะมาหาเรา และผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่เขาออกไปเลย
38 เพราะว่าเราลงมาจากสวรรค์ ไม่ใช่เพื่อจะทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อจะทำตามความประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
39 และนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา เพื่อว่าเราจะไม่สูญเสียสิ่งใดๆ เลยจากทุกคนที่พระองค์ได้ประทานให้แก่เรา แต่จะให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นใหม่อีกครั้งในวันสุดท้าย
40 และนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา คือว่าทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระองค์ จะได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นลุกขึ้นมาในวันสุดท้าย
41 พวกยิวจึงบ่นพึมพำกับพระองค์ เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์”
42 พวกเขาจึงพูดว่า “คนนี้ไม่ใช่เยซู บุตรของโยเซฟ ซึ่งพวกเรารู้จักพ่อแม่ของเขาหรือ?” แล้วทำไมเขาจึงพูดว่า ‘ฉันลงมาจากสวรรค์’ ?
43 พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า “ อย่าบ่นกันเองเลย”
44 ไม่มีผู้ใดจะมาหาเราได้ เว้นเสียแต่พระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำเขามา และเราจะให้เขาลุกขึ้นมาในวันสุดท้าย
45 มีเขียนไว้ในหนังสือของผู้เผยพระวจนะว่า “ทุกคนจะได้รับการสั่งสอนจากพระเจ้า ดังนั้น มนุษย์ทุกคนที่ได้ยินและได้เรียนรู้จากพระบิดาก็จะมาหาเรา”
46 ไม่ใช่ว่าผู้ใดได้เห็นพระบิดา เว้นแต่ผู้ที่มาจากพระเจ้า ผู้นั้นได้เห็นพระบิดา
47 แท้จริงเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์
48 ฉันเป็นขนมปังแห่งชีวิต
49 บรรพบุรุษของท่านได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารแล้วก็ตาย
50 นี่แหละเป็นขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้มนุษย์กินแล้วไม่ตาย
51 เราเป็นขนมปังแห่งชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์ ถ้าใครกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะดำรงชีวิตตลอดไป และขนมปังที่เราจะให้ก็คือเนื้อของเรา ซึ่งเราจะให้เพื่อชีวิตของโลก
52 พวกยิวจึงโต้เถียงกันโดยว่า “คนนี้จะให้เนื้อของเขาแก่เรากินได้อย่างไร?”
53 จากนั้นพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่านเลย"
54 ผู้ใดกินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นลุกขึ้นในวันสุดท้าย
55 เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารจริง และโลหิตของเราเป็นเครื่องดื่มจริง
56 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเรา และเราก็อยู่ในเขา
57 ฉันใดพระบิดาผู้ทรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามา และเรามีชีวิตอยู่เพราะพระบิดา ฉันนั้น ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตอยู่เพราะเรา
58 นี่แหละเป็นขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์ ซึ่งไม่เหมือนกับบรรพบุรุษของท่านที่เคยกินมานาแล้วตาย แต่ใครกินขนมปังนี้จะยังคงมีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์”
59 พระองค์ตรัสคำเหล่านี้ในธรรมศาลา ขณะที่ทรงสั่งสอนในเมืองคาเปอรนาอุม
60 เมื่อสาวกของพระองค์หลายคนได้ยินดังนี้ พวกเขาก็พูดว่า คำสอนนี้ยากนัก ใครจะฟังได้?
61 เมื่อพระเยซูทรงทราบในพระองค์เองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ เรื่องนี้ทำให้พวกท่านขุ่นเคืองใจหรือ?”
62 หากท่านจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ซึ่งพระองค์เคยเสด็จมาก่อน จะเป็นอย่างไรบ้าง?
63 จิตวิญญาณเป็นสิ่งที่ทำให้มีชีวิตชีวา เนื้อหนังไม่มีประโยชน์ใดๆ คำพูดที่เรากล่าวกับพวกท่านนั้นเป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต
64 แต่บางคนในพวกท่านก็ไม่เชื่อ เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกแล้วว่าใครบ้างที่ไม่เชื่อ และใครเล่าที่จะทรยศพระองค์
65 และพระองค์ตรัสว่า เพราะฉะนั้นเราจึงได้ตรัสแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดจะมาหาเราได้ เว้นเสียแต่พระบิดาของเราประทานให้แก่เขา”
66 ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็เลิกติดตามพระองค์อีกต่อไป
67 แล้วพระเยซูตรัสแก่สาวกทั้งสิบสองคนว่า พวกเจ้าก็จะไปด้วยเช่นกันหรือ?
68 ซีโมนเปโตรจึงตอบพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพเจ้าจะไปหาใครได้เล่า พระองค์มีพระวจนะแห่งชีวิตนิรันดร์”
69 และพวกเราก็เชื่อและแน่ใจว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงชีวิต
70 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " เราไม่ได้เลือกพวกเจ้าสิบสองคนหรือ และคนหนึ่งในพวกเจ้าเป็นปีศาจหรือ?"
71 พระองค์ตรัสถึงยูดาส อิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน เพราะว่าเขาคือคนที่ทรยศต่อพระองค์ เนื่องจากเขาเป็นหนึ่งในสาวกสิบสองคน

บทที่ 7

1 หลังจากนั้นพระเยซูก็เสด็จไปในแคว้นกาลิลี เพราะพระองค์ไม่ประสงค์จะเสด็จไปในดินแดนของชาวยิว เพราะพวกชาวยิวพยายามที่จะฆ่าพระองค์
2 ในเวลานั้นเทศกาลกระโจมของพวกยิวก็ใกล้จะมาถึงแล้ว
3 พี่น้องของพระองค์จึงบอกพระองค์ว่า “จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อให้เหล่าสาวกของท่านได้เห็นกิจการที่ท่านทำ”
4 เพราะไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดในที่ลับ และแสวงหาที่จะให้ผู้อื่นรู้จักพระองค์ ถ้าท่านทำสิ่งเหล่านี้ จงแสดงตนให้โลกรู้
5 เพราะพวกพี่น้องของพระองค์ก็ไม่เชื่อพระองค์
6 จากนั้นพระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า " เวลาของฉันยังไม่มา แต่เวลาของพวกท่านพร้อมอยู่เสมอ"
7 โลกไม่อาจเกลียดชังพวกท่านได้ แต่โลกเกลียดเรา เพราะเราเป็นพยานถึงโลกว่าผลงานของโลกนั้นชั่วร้าย

8 จงขึ้นไปร่วมงานเลี้ยงนี้เถิด เรายังไม่ขึ้นไปร่วมงานเลี้ยงนี้
เพราะเวลาของเรายังไม่มาถึง
9 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านี้แก่พวกเขาแล้ว พระองค์ยัง
ประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี
10 เมื่อพวกพี่น้องของพระองค์ขึ้นไปแล้ว พระองค์ก็เสด็จไป
ตามงานเลี้ยงนั้นด้วย ไม่ใช่ไปเปิดเผย แต่ไปอย่างลับๆ
11 จากนั้นพวกยิวจึงตามหาพระองค์ในงานเลี้ยงและถามว่า
“เขาอยู่ที่ไหน”
12 และมีเสียงซุบซิบกันมากมายในหมู่ประชาชนเกี่ยวกับ
พระองค์ บางคนกล่าวว่า เขาเป็นคนดี คนอื่นๆ กล่าวว่า
ไม่ใช่เลย แต่เขาหลอกลวงประชาชน
13 แต่ไม่มีใครพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกยิว
14 ครั้นถึงกลางเทศกาลแล้ว พระเยซูก็เสด็จขึ้นไปในพระ
วิหารและทรงสั่งสอน
15 พวกยิวก็ประหลาดใจและพูดว่า "คนนี้รู้จักวรรณกรรมได้
อย่างไร ทั้งๆ ที่ไม่เคยเรียนมาก่อน"
16พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " คำสอนของฉันไม่ใช่ของฉัน
เอง แต่เป็นของผู้ที่ทรงใช้เรามา"
17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้น
จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจเราเอง
18 ผู้ใดที่พูดออกมาจากตัวเขาเองนั้นก็แสวงหาเกียรติ
สำหรับตนเอง แต่ผู้ใดที่แสวงหาเกียรติให้กับตนเองซึ่งทรง
ใช้เขามา ผู้นั้นแหละเป็นผู้สัตย์จริง และไม่มีอธรรมอยู่ในเขา
เลย
19 โมเสสมิได้ให้ธรรมบัญญัติแก่พวกท่านแล้วหรือ แต่ไม่มี
ใครรักษาธรรมบัญญัติเลย ทำไมพวกท่านจึงพยายามจะฆ่า
ฉัน?
20 ประชาชนจึงตอบว่า ท่านมีผีอยู่ ใครเล่าที่พยายามจะฆ่า
ท่าน
21 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " เราได้กระทำการอย่างหนึ่ง
และพวกท่านก็ประหลาดใจ"
22 โมเสสจึงให้พวกท่านเข้าสุหนัต (ไม่ใช่เพราะเป็นของ
โมเสส แต่เพราะเป็นของบรรพบุรุษ) และพวกท่านก็ให้ผู้ชาย
เข้าสุหนัตในวันสะบาโต
23 ถ้าคนใดเข้าสุหนัตในวันสะบาโต เพื่อไม่ให้ละเมิดธรรม
บัญญัติของโมเสส พวกท่านโกรธเราหรือ เพราะเราทำให้คน
หายป่วยในวันสะบาโต?
24 อย่าตัดสินโดยดูที่ลักษณะภายนอก แต่จงตัดสินโดยดูที่
ความถูกต้อง
25 แล้วชาวเยรูซาเล็มบางคนก็พูดว่า “คนนี้ไม่ใช่หรือที่พวก
เขาพยายามจะฆ่า?”
26 แต่ดูเถิด เขาพูดอย่างกล้าหาญ และพวกเขาก็ไม่ยอมพูด
อะไรกับเขาเลย พวกผู้ปกครองรู้จริงหรือว่านี่คือพระคริสต์?
27 แต่เรารู้จักมนุษย์ผู้นี้ว่าเขามาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์
เสด็จมา ไม่มีใครรู้เลยว่าพระองค์ทรงมาจากไหน
28 เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร พระองค์ก็ทรงร้อง
ว่า “ ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน เราไม่ได้
มาจากตัวเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามานั้นทรงเป็นความ
จริง ซึ่งท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์”
29 แต่ฉันรู้จักพระองค์ เพราะว่าฉันมาจากพระองค์ และ
พระองค์ได้ทรงใช้ฉันมา
30 แล้วพวกเขาจึงพยายามที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีใครลงมือ
กับพระองค์ เพราะเวลาของพระองค์ยังไม่มาถึง
31 และประชาชนมากมายก็เชื่อในพระองค์ และพูดว่า เมื่อ
พระคริสต์เสด็จมา พระองค์จะทรงกระทำการอัศจรรย์มากยิ่ง
กว่าที่มนุษย์ผู้นี้กระทำหรือ?
32 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินผู้คนซุบซิบกันเรื่องเช่นนั้นเกี่ยวกับ
พระองค์ พวกฟาริสีและหัวหน้าปุโรหิตจึงส่งเจ้าหน้าที่ไปนำ
พระองค์ไป
33 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาว่า " เราจะอยู่กับพวกท่านอีกสัก
หน่อยหนึ่ง แล้วเราจะไปหาพระองค์ที่ทรงใช้เรามา"
34 พวกท่านจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่
พวกท่านไปที่นั่นไม่ได้
35 พวกยิวจึงพูดกันว่า “เขาจะไปที่ไหนที่เราจะไม่พบเขา
หรือเขาจะไปหาคนต่างชาติที่กระจัดกระจายและสั่งสอนคน
ต่างชาติหรือ?”
36 พระองค์ตรัสว่า “พวกเจ้าจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา
และที่ซึ่งเราอยู่พวกเจ้าไปไม่ได้” หมายความว่าอย่างไร?
37 ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรง
ยืนและทรงร้องว่า “ ถ้าผู้ใดกระหายน้ำ ผู้นั้นจงมาหาเราและ
ดื่ม”
38 ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า จากท้องผู้
นั้นจะมีแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิตไหลออกมา
39 (แต่พระองค์ตรัสถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะ
ได้รับ เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้ประทานมา
เพราะว่าพระเยซูยังไม่ได้รับเกียรติ)
40 เมื่อผู้คนจำนวนมากได้ยินคำตรัสนี้ พวกเขาก็พูดว่า
แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์”
41 คนอื่นๆ พูดว่า “นี่คือพระคริสต์” แต่บางคนก็พูดว่า “พระ
คริสต์จะเสด็จมาจากแคว้นกาลิลีหรือ?”
42 พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวไว้หรือว่า พระคริสต์จะมาจาก
พงศ์พันธุ์ของดาวิด และจากเมืองเบธเลเฮมที่ดาวิดอยู่?
43 ดังนั้นประชาชนก็แตกแยกกันเพราะเรื่องของเขา
44 และบางคนต้องการจะจับพระองค์ แต่ไม่มีใครลงมือกับ
พระองค์เลย
45 แล้วเจ้าหน้าที่จึงไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิตและฟาริสี แล้ว
ถามพวกเขาว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงไม่พาเขาไป?”
46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า ไม่เคยมีใครพูดเหมือนชายผู้นี้เลย
47 พวกฟาริสีจึงตอบพวกเขาว่า พวกท่านก็ถูกหลอกด้วยแล้ว
หรือ?
48 มีผู้ปกครองหรือพวกฟาริสีคนใดเชื่อในพระองค์บ้าง
หรือไม่?
49 แต่ชนชาติเหล่านี้ที่ไม่รู้ธรรมบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง
50 นิโคเดมัสจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า (ผู้ที่มาหาพระเยซูใน
เวลากลางคืน เพราะเขาเป็นคนหนึ่งในพวกเขา)
51 ธรรมบัญญัติของเราพิพากษาคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขา
และรู้ว่าเขาทำอะไรหรือไม่?
52 พวกเขาตอบท่านว่า “ท่านก็มาจากแคว้นกาลิลีด้วยหรือ?”
จงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดเกิดมาจาก
แคว้นกาลิลี”
53 แล้วทุกคนก็กลับไปบ้านของตน

บทที่ 8

1 พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอก
2 และเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในวิหารอีก และประชาชน
ทั้งสิ้นมาหาพระองค์ พระองค์ประทับนั่งและทรงสั่งสอนพวก
เขา
3 พวกธรรมาจารย์และฟาริสีนำหญิงคนหนึ่งซึ่งถูกจับขณะ
ล่วงประเวณีมาหาพระองค์ แล้วให้นางยืนอยู่ท่ามกลางพวก
เขา
4 พวกเขาจึงบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ หญิงคนนี้ถูกจับขณะ
ล่วงประเวณี”
5 โมเสสสั่งเราไว้ในธรรมบัญญัติว่า จงเอาหินขว้างคนเช่นนี้
แต่ท่านว่าอย่างไร?
6 พวกเขาพูดอย่างนั้นเพื่อลองใจพระองค์เพื่อจะได้
กล่าวโทษพระองค์ แต่พระเยซูทรงก้มลงเขียนบนพื้นดินด้วย
นิ้วพระหัตถ์ ราวกับว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขา

7 เมื่อพวกเขาถามพระองค์ต่อไป พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและ
ตรัสแก่พวกเขาว่า ผู้ใดในพวกท่านไม่มีบาป ก็ให้เอาหิน
ขว้างนางก่อน
8 แล้วท่านก็ก้มลงเขียนบนพื้นดินอีกครั้ง
9 ส่วนผู้ที่ได้ยินก็มีสำนึกผิดชอบชั่วดีของตนเอง จึงออกไปที
ละคน เริ่มตั้งแต่คนเฒ่าคนแก่จนคนสุดท้าย เหลือเพียงพระ
เยซูผู้เดียว และสตรีผู้นั้นยังยืนอยู่ท่ามกลางนั้น
10 เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นและไม่เห็นใครอื่นนอกจากผู้หญิง
คนนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เธอว่า " หญิงเอ๋ย พวกที่กล่าวหา
เจ้าอยู่ที่ไหน ไม่มีใครลงโทษเจ้าเลยหรือ"
11 นางตอบว่า “ไม่มีผู้ใดเลย พระเจ้าข้า” พระเยซูจึงตรัสกับ
นางว่า “ เราก็ไม่ลงโทษเจ้าเหมือนกัน ไปเถิด และอย่าทำ
บาปอีก”
12 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “ เราเป็นความสว่างของโลก
ผู้ที่ติดตามเราจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่ง
ชีวิต”
13 พวกฟาริสีจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่
ตนเองเท่านั้น คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง”
14 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " แม้ว่าเราเป็นพยานให้แก่ตัว
เราเอง แต่คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรา
มาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าเรามาจาก
ไหนและจะไปที่ไหน
15 ท่านทั้งหลายตัดสินตามเนื้อหนัง แต่เราไม่ได้ตัดสินใคร
เลย
16 แต่ถ้าเราพิพากษา การพิพากษาของเราก็เป็นความจริง
เพราะว่าเราไม่ได้อยู่คนเดียว แต่เราอยู่กับพระบิดาผู้ทรงใช้
เรามาด้วย
17 ในธรรมบัญญัติของท่านก็มีเขียนไว้ด้วยว่าคำพยานของ
สองคนก็เป็นความจริง
18 ฉันเป็นผู้ที่เป็นพยานถึงตัวฉันเอง และพระบิดาผู้ทรงใช้
ฉันมาเป็นพยานถึงฉัน
19 พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน”
พระเยซูตรัสตอบว่า “ ท่านทั้งหลายไม่รู้จักเราและพระบิดา
ของเรา ถ้าท่านรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”
20 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร
และไม่มีใครวางมือบนพระองค์ เพราะเวลาของพระองค์ยังไม่
มาถึง
21 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาอีกครั้งว่า " เรากำลังไป แต่พวก
เจ้าจะแสวงหาเรา และจะต้องตายในบาปของพวกเจ้า เราไป
ที่ไหน พวกเจ้าไปไม่ได้"
22 พวกยิวจึงกล่าวว่า เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า
ที่ที่เราไปนั้น พวกท่านไปไม่ได้
23 พระองค์ตรัสแก่พวกเขา ว่า พวกท่านมาจากเบื้องล่าง เรา
มาจากเบื้องบน พวกท่านมาจากโลกนี้ เรามิได้มาจากโลกนี้
24 เพราะฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า พวกท่านจะต้องตาย
ในบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านไม่เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น พวก
ท่านจะต้องตายในบาปของท่าน
25 พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นใคร” พระเยซูจึงตรัส
ตอบพวกเขาว่า “ เป็นคนเดียวกับที่เราบอกท่านตั้งแต่ต้น”
26 เรามีเรื่องมากมายที่จะพูดและพิพากษาพวกท่าน แต่
พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาทรงเป็นความจริง และสิ่งที่เราได้ยิน
มาจากพระองค์นั้น เราก็กล่าวแก่โลก
27พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับพวกเขาถึงเรื่องพระ
บิดา
28 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ เมื่อท่านทั้งหลายได้ยกบุตร
มนุษย์ขึ้นแล้ว ท่านก็จะรู้ว่าเราเป็นพระองค์นั้น และเรารู้ว่าเรา
ไม่ได้ทำสิ่งใดตามลำพัง แต่พระบิดาได้สอนเรา เราจึงพูดสิ่ง
เหล่านี้”
29 และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามานั้นทรงอยู่กับเราแล้ว พระบิดา
มิได้ทรงละทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเรากระทำสิ่งที่ชอบ
พระทัยพระองค์อยู่เสมอ
30 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านี้ มีคนเป็นอันมากก็เชื่อใน
พระองค์
31 แล้วพระเยซูตรัสแก่พวกยิวที่เชื่อในพระองค์ว่า ถ้าท่าน
ทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่าง
แท้จริง
32 และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงจะทำให้
ท่านทั้งหลายเป็นอิสระ
33 พวกเขาตอบเขาว่า เราเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม และไม่
เคยเป็นทาสของใครเลย เหตุใดท่านจึงพูดว่า พวกท่านจะ
ได้รับอิสรภาพ?
34 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า ผู้ใดทำบาป ผู้นั้นก็เป็นทาสของบาป"
35 และทาสมิได้อาศัยอยู่ในบ้านตลอดไป แต่บุตรจะคงอยู่
ตลอดไป
36 ดังนั้น ถ้าพระบุตรทรงทำให้ท่านทั้งหลายเป็นอิสระ ท่าน
ก็จะเป็นอิสระอย่างแท้จริง
37 ฉันรู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม แต่ท่าน
ทั้งหลายพยายามที่จะฆ่าฉัน เพราะคำของฉันไม่มีที่อยู่ใน
ท่าน
38 ฉันพูดสิ่งที่ฉันได้เห็นจากพระบิดาของฉัน และคุณทำสิ่ง
ที่คุณได้เห็นจากพ่อของคุณ
39 พวกเขาตอบพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบิดาของเรา” พระ
เยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “ ถ้าท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของ
อับราฮัม ท่านทั้งหลายก็คงทำตามการงานของอับราฮัม”
40 แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายกำลังหาทางที่จะฆ่าข้าพเจ้า ซึ่งเป็น
คนซึ่งบอกความจริงแก่ท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินมาจากพระเจ้า
แต่อับราฮัมมิได้ทำเช่นนี้
41 พวกท่านทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ แล้วพวกเขาจึงพูดกับ
พระองค์ว่า “พวกเราไม่ได้เกิดจากการผิดประเวณี เรามีพระ
บิดาเพียงองค์เดียวคือพระเจ้า”
42 พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของ
ท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะว่าเราออกมาจากพระเจ้าและ
มิได้มาจากตัวเราเอง แต่พระองค์ทรงใช้เรามา
43 เหตุใดท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำของเรา? เพราะท่านไม่ได้
ยินถ้อยคำของเรา.
44 พวกท่านเป็นของมารซึ่งเป็นพ่อของพวกท่าน และพวก
ท่านก็ปรารถนาที่จะทำตามความปรารถนาของพ่อของพวก
ท่าน มารเป็นฆาตกรตั้งแต่ต้น และไม่ได้ดำรงอยู่ในความจริง
เพราะไม่มีความจริงอยู่ในมาร เมื่อมันพูดโกหก มันก็พูดตาม
ความคิดของมันเอง เพราะมันเป็นคนโกหก และเป็นพ่อของ
มัน
45 และเพราะว่าเราบอกความจริงแก่ท่าน ท่านจึงไม่เชื่อเรา
46 มีใครในพวกท่านที่กล่าวหาว่าเราเป็นคนบาป? และถ้าเรา
พูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา?
47 ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็ย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า แต่พวก
ท่านจึงไม่ฟัง เพราะพวกท่านไม่ใช่ของพระเจ้า”
48 พวกยิวจึงตอบพระองค์ว่า “เราพูดถูกไหมว่าท่านเป็นชาว
สะมาเรียและมีผีสิง?”
49 พระเยซูทรงตอบว่า " เราไม่มีปีศาจ แต่เราถวายเกียรติแก่
พระบิดาของเรา และพวกท่านดูหมิ่นเรา"
50 และไม่แสวงหาเกียรติของตนเอง มีผู้หนึ่งที่แสวงหาและ
ทรงพิพากษา
51 จริงๆ จริงๆ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตาม
คำของเรา ผู้นั้นจะไม่เห็นความตายเลย
52 พวกยิวจึงพูดกับพระองค์ว่า “บัดนี้เรารู้แล้วว่าท่านถูกผี
เข้าสิง อับราฮัมและบรรดาผู้เผยพระวจนะตายแล้ว ส่วนท่าน

ยังพูดว่า ‘ถ้าใครประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่มีวันลิ้มรสความตาย’
53 ท่านยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราซึ่งตายไปแล้วหรือ? และบรรดาผู้เผยพระวจนะก็ตายไปแล้ว ท่านตั้งตนเองเป็นใคร?
54 พระเยซูทรงตอบว่า “ ถ้าเราให้เกียรติตนเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย ผู้ที่ให้เกียรติเราคือพระบิดาของเรา และพวกท่านก็พูดถึงพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของพวกท่าน”
55 แต่พวกท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเราพูดว่า เราไม่รู้จักพระองค์ เราก็จะเป็นคนโกหกเหมือนพวกท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และยึดถือคำพูดของพระองค์
56 อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่ได้เห็นวันของเรา และท่านได้เห็นแล้วและมีความยินดี
57 พวกยิวจึงพูดกับเขาว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปีเลย และท่านเคยเห็นอับราฮัมแล้วหรือ?”
58 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็นอยู่แล้ว"
59 แล้วพวกเขาจึงหยิบก้อนหินขึ้นจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงซ่อนพระองค์และเสด็จออกจากพระวิหาร เสด็จผ่านกลางพวกเขา และเสด็จผ่านไป

บทที่ 9

1 เมื่อพระเยซูเสด็จผ่านไป พระองค์ทรงเห็นคนคนหนึ่งตาบอดตั้งแต่กำเนิด
2 เหล่าสาวกจึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ ใครทำบาป ชายคนนี้หรือพ่อแม่ของเขา จึงเกิดมาตาบอด”
3 พระเยซูทรงตอบว่า ไม่ใช่ว่าคนนี้หรือพ่อแม่ของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้การงานของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา
4 เราต้องกระทำการงานของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังเป็นวัน และเมื่อยังมีคืนก็มาถึง เมื่อไม่มีใครสามารถทำงานได้
5 ตราบใดที่ฉันยังอยู่ในโลก ฉันก็เป็นความสว่างของโลก
6 เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ก็ทรงถุยน้ำลายลงดิน แล้วทรงทำให้น้ำลายนั้นกลายเป็นดินเหนียว และทรงเจิมตาของคนตาบอดด้วยดินเหนียวนั้น
7 แล้วตรัสแก่พระองค์ว่า จงไปล้างตัวในสระซีโลอัมเถิด (ซึ่งแปลว่า ส่งไป) พระองค์จึงเสด็จไปล้างตัวแล้วทรงมองเห็นได้
8 เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นเขาตาบอดมาก่อนจึงพูดกันว่า "คนนี้ไม่ใช่คนที่นั่งขอทานหรือ?"
9 บางคนก็ว่า “เขานี่แหละ” คนอื่นๆ ก็ว่า “เขาเหมือนคนนั้น” แต่คนนั้นก็ว่า “ฉันนี่แหละ”
10 ดังนั้นพวกเขาจึงถามท่านว่า "ตาของท่านหายหายอย่างไร?"
11 ท่านตอบว่า มีคนหนึ่งชื่อเยซู ทำดินเหนียวทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออก ข้าพเจ้าก็ไปล้างตา แล้วก็มองเห็นได้
12 แล้วพวกเขาจึงถามเขาว่า “เขาอยู่ที่ไหน” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ”
13พวกเขานำผู้ที่แต่ก่อนตาบอดไปหาพวกฟาริสี
14 วันสะบาโตเป็นวันที่พระเยซูทรงปั้นดินเหนียวแล้วทรงเปิดตาเขา
15 พวกฟาริสีจึงถามเขาอีกว่าเขามองเห็นได้อย่างไร เขาก็ตอบว่า “เขาเอาดินเหนียวทาตาของฉัน แล้วฉันก็ล้างตาแล้วก็มองเห็น”
16 พวกฟาริสีบางคนจึงกล่าวว่า “คนนี้ไม่ใช่ของพระเจ้าเพราะเขาไม่รักษาวันสะบาโต” คนอื่นๆ พูดว่า “คนบาปจะทำอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร” พวกเขาจึงแตกแยกกัน
17 พวกเขาจึงถามคนตาบอดอีกว่า “ท่านว่าอย่างไรเกี่ยวกับคนนั้น ที่เขาได้ทำให้ตาของท่านเปิดได้” เขาตอบว่า “เขาเป็นศาสดาพยากรณ์”
18 แต่พวกยิวไม่เชื่อว่าเขาเคยตาบอดแต่กลับมองเห็นได้ จนกระทั่งพวกเขาเรียกพ่อแม่ของเขาที่มองเห็นเขาได้มา
19 พวกเขาจึงถามพวกเขาว่า “นี่คือบุตรชายของท่านที่พวกท่านบอกว่าตาบอดมาตั้งแต่กำเนิดใช่ไหม? แล้วบัดนี้เขามองเห็นได้อย่างไร?”
20 บิดามารดาของเขาตอบว่า พวกเราทราบว่านี่คือลูกชายของเรา และเขาเกิดมาตาบอด
21 แต่ขณะนี้เขามองเห็นได้อย่างไร เราก็ไม่ทราบว่า หรือใครเป็นผู้ทำให้ตาของเขาเปิด เราก็ไม่ทราบว่า เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว จงถามเขาดู เขาจะพูดเองได้
22 บิดามารดาของพระองค์พูดคำเหล่านี้เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่าถ้าใครยอมรับว่าตนเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นจะต้องถูกไล่จากธรรมศาลา
23 เพราะฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงกล่าวว่า เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว จงถามเขาดูเถิด
24 แล้วพวกเขาจึงเรียกคนตาบอดคนนั้นมาอีกและกล่าวกับเขาว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้อยู่ว่าคนนี้เป็นคนบาป”
25 เขาตอบว่า เขาเป็นคนบาปหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้ารู้คือ ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้
26 แล้วพวกเขาจึงถามเขาอีกว่า "เขาทำอะไรกับท่าน? เขาทำให้ตาของท่านเปิดได้อย่างไร?"
27 พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า “ข้าพเจ้าบอกพวกท่านแล้ว แต่พวกท่านไม่ฟัง เหตุใดพวกท่านยังอยากฟังอีก พวกท่านก็อยากจะเป็นสาวกของพระองค์ด้วยหรือ?”
28 แล้วพวกเขาจึงด่าว่าเขาและกล่าวว่า เจ้าเป็นสาวกของเขา แต่เราเป็นสาวกของโมเสส
29 เราทราบว่าพระเจ้าตรัสกับโมเสส ส่วนคนนี้เราไม่ทราบว่ามาจากไหน
30 ชายผู้นั้นตอบเขาว่า เหตุใดจึงเป็นเรื่องแปลกประหลาดที่พวกท่านไม่ทราบว่าเขามาจากไหน แต่เขากลับทำให้ตาของข้าพเจ้ามองเห็นได้
31 บัดนี้เรารู้แล้วว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนับถือพระเจ้า และกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น
32 ตั้งแต่โลกถือกำเนิดมา ไม่เคยมีใครได้ยินว่ามีมนุษย์คนใดสามารถรักษาตาของคนที่ตาบอดแต่กำเนิดได้
33 ถ้าบุคคลนี้ไม่ใช่ของพระเจ้า เขาคงไม่สามารถทำอะไรได้เลย
34 พวกเขาตอบเขาว่า “เจ้าเกิดมาในบาปทั้งหมด แล้วเจ้าจะมาสอนเราหรือ” แล้วพวกเขาจึงขับไล่เขาออกไป
35 พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาขับไล่คนนั้นออกไป และเมื่อทรงพบเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือไม่”
36 ชายหนุ่มตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้นั้นเป็นใครเล่า ที่ข้าพเจ้าจะได้เชื่อในพระองค์”
37 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เจ้าได้เห็นเขาแล้ว และเป็นผู้ที่กำลังพูดกับเจ้า
38 และเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้า” แล้วเขาก็กราบนมัสการพระองค์
39 พระเยซูตรัสว่า “ เราเข้ามาในโลกนี้เพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนที่มองไม่เห็นกลับมองเห็นได้ และเพื่อให้คนที่มองเห็นกลับตาบอด”
40 ฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นก็กล่าวกับพระองค์ว่า "พวกเราตาบอดด้วยหรือ?"

41 พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า " ถ้าพวกท่านตาบอด พวก
ท่านก็จะไม่มีบาป แต่บัดนี้พวกท่านพูดว่า เราเห็น ดังนั้น
บาปของพวกท่านจึงยังคงอยู่"

บทที่ 10

1 จริงๆ จริงๆ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เข้าไปในคอกแกะ
โดยไม่ผ่านประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่น ผู้นั้นเป็นขโมยและ
โจร
2 แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ
3 ผู้เฝ้าประตูจึงเปิดประตูให้ และแกะก็ฟังเสียงของเขา และ
เขาเรียกชื่อแกะของตนและนำพวกมันออกไป
4 และเมื่อท่านนำแกะของท่านออกไป ท่านก็เดินนำหน้า
และแกะก็จะติดตามท่านไป เพราะว่าพวกมันรู้จักเสียงของ
ท่าน
5 และคนแปลกหน้าจะไม่ติดตามเขา แต่จะหลบหนีจากเขา
เพราะพวกเขาไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า
6 พระเยซูตรัสอุปมาเรื่องนี้แก่พวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่เข้าใจ
สิ่งที่พระองค์ตรัสกับพวกเขา
7 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาอีกว่า " เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า เราเป็นประตูของแกะ"
8 ทุกคนที่มาอยู่ก่อนเราล้วนเป็นขโมยและโจร แต่แกะไม่ฟัง
พวกเขา
9 เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปโดยเรา ผู้นั้นจะรอด และจะเข้า
ออก และจะพบทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
10 ขโมยนั้นมิใช่มาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลาย เรามาเพื่อ
เขาจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์
11 เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี ผู้เลี้ยงแกะที่ดีย่อมสละชีวิตของตน
เพื่อแกะ
12 แต่คนรับจ้างไม่ใช่คนเลี้ยงแกะ และแกะไม่ได้เป็นของเขา
เมื่อเห็นสุนัขป่ามา ก็ละทิ้งแกะแล้วหนีไป แต่สุนัขป่าก็จับ
แกะเหล่านั้น และกระจัดกระจายแกะไป
13 ลูกจ้างหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่สนใจแกะ
14 เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะ
ของเราก็รู้จักเรา
15 พระบิดาทรงรู้จักเราฉันใด เราก็รู้จักพระบิดาฉันนั้น และ
เราสละชีวิตของเราเพื่อแกะ
16 และแกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มี แกะเหล่านั้นเราก็
ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา และจะมี
คอกเดียวและมีผู้เลี้ยงเพียงคนเดียว
17 เพราะฉะนั้นพระบิดาของข้าพเจ้าจึงทรงรักข้าพเจ้า
เพราะว่าข้าพเจ้าสละชีวิตของตน เพื่อจะเอาชีวิตนั้นกลับคืน
มาอีก
18 ไม่มีผู้ใดสามารถเอาชีวิตนั้นไปจากเราได้ แต่เราสละมัน
ไปจากตัวเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละมันไป และเรามีสิทธิที่จะ
เอามันกลับคืนมาได้ บัญญัติข้อนี้เราได้รับมาจากพระบิดา
ของเรา
19 ดังนั้นพวกยิวจึงแตกแยกกันอีกครั้งเพราะคำกล่าวเหล่านี้
20 พวกเขาหลายคนจึงพูดว่า เขามีผีและเป็นบ้า เหตุใดท่าน
จึงฟังเขา?
21 คนอื่นๆ พูดว่า “คำเหล่านี้ไม่ใช่คำพูดของผู้ที่มีผีสิง ผีจะ
ทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ?”
22 และขณะนั้นเองเป็นวันฉลองการถวายพระพรที่กรุง
เยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว
23 และพระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของซาโล
มอน
24 แล้วพวกยิวก็เข้ามาล้อมรอบพระองค์และพูดกับพระองค์
ว่า “ท่านจะทำให้เราสงสัยอยู่นานเพียงไร ถ้าท่านเป็นพระ
คริสต์ ก็จงบอกเรามาตรงๆ เถิด”
25 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " เราบอกพวกท่านแล้ว และ
พวกท่านก็ไม่เชื่อ แต่การงานที่เราทำในพระนามของพระ
บิดาของเราก็เป็นพยานถึงเรา"
26 แต่พวกท่านไม่เชื่อ เพราะพวกท่านไม่ได้เป็นแกะของเรา
ดังที่เราบอกพวกท่านไว้แล้ว
27 แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น
และแกะเหล่านั้นก็ติดตามเรา
28 และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่พวกเขา และพวกเขาจะไม่มีวัน
พินาศ และจะไม่มีใครแย่งชิงพวกเขาไปจากมือของเราได้
29 พระบิดาของเราผู้ประทานแกะเหล่านั้นให้แก่เรา ทรง
ยิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถแย่งแกะเหล่านั้นไป
จากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้
30 เราและพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
31 จากนั้นพวกยิวก็หยิบก้อนหินขึ้นมาอีกครั้งเพื่อจะขว้าง
พระองค์
32 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " ข้าพเจ้าได้แสดงให้ท่าน
เห็นงานดีหลายประการจากพระบิดาของเรา แล้วท่านเอาหิน
ขว้างข้าพเจ้าเพราะงานดีประการใดเล่า"
33 พวกยิวจึงตอบพระองค์ว่า "เราจะขว้างท่านไม่ใช่เพราะ
การกระทำดี แต่เพราะการหมิ่นประมาท และเพราะท่านเป็น
เพียงมนุษย์ แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า"
34พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " ในธรรมบัญญัติของท่าน
ทั้งหลายมิได้เขียนไว้หรือว่า `ท่านทั้งหลายเป็นพระเจ้า?
35 ถ้าพระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่าเป็นพระเจ้า ซึ่งพระวจนะ
ของพระเจ้าได้มาถึงพวกเขา และพระคัมภีร์จะละเมิดไม่ได้
36 พวกท่านจงพูดถึงผู้ที่พระบิดาได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์และ
ส่งมาในโลกว่า ท่านพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะว่าเราพูด
ว่า เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า
37 ถ้าเราไม่กระทำการของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อเราเลย
38 แต่ถ้าเรากระทำเช่นนั้น แม้ว่าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรา ก็
จงเชื่อการงานนั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาอยู่
ในเรา และเราอยู่ในพระองค์
39 ดังนั้นพวกเขาจึงพยายามจะจับพระองค์อีก แต่พระองค์
รอดพ้นจากมือพวกเขาไปได้
40 แล้วเสด็จไปเหนือแม่น้ำจอร์แดนอีก ไปถึงสถานที่ที่ยอ
ห์นให้บัพติศมาครั้งแรก และพักอยู่ที่นั่น
41และมีหลายคนมาหาพระองค์และกล่าวว่า ยอห์นไม่ได้ทำ
สิ่งอัศจรรย์ใดๆ เลย แต่ทุกสิ่งที่ยอห์นพูดเกี่ยวกับบุคคลผู้นี้
เป็นความจริง
42 และมีหลายคนเชื่อพระองค์ที่นั่น

บทที่ 11

1 บัดนี้มีคนคนหนึ่งชื่อลาซารัสป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่ง
เป็นเมืองของมารีย์และมาร์ธาน้องสาวของนาง
2 (คือมารีย์ผู้ซึ่งเอาน้ำมันหอมเจิมพระเยซูและเช็ดพระบาท
ของพระองค์ด้วยผมของนาง ซึ่งมีพี่ชายชื่อลาซารัสกำลัง
ป่วยอยู่)
3 ดังนั้นพี่สาวของพระองค์จึงส่งคนไปทูลพระองค์ว่า "
พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่"
4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสว่า โรคนี้ไม่ถึง
ตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อพระสิริของพระเจ้า เพื่อว่าพระบุตรของ
พระเจ้าจะได้ทรงได้รับเกียรติเพราะโรคนี้
5 พระเยซูทรงรักมาร์ธาและน้องสาวของนางและลาซารัส
6 เมื่อพระองค์ได้ยินว่าพระองค์ทรงป่วย พระองค์ก็ยังประทับ
อยู่ในที่ที่พระองค์อยู่นั้นอีกสองวัน
7 แล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ เรา
กลับไปยังแคว้นยูเดียกันอีกเถิด”

8 เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “อาจารย์ เมื่อเร็วๆ
นี้พวกยิวพยายามจะเอาหินขว้างพระองค์ แต่พระองค์ยังจะ
เสด็จไปที่นั่นอีกหรือ?”
9 พระเยซูตรัสตอบว่า “ วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ?”
ถ้าผู้ใดเดินในเวลากลางวัน เขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขา
มองเห็นแสงสว่างของโลกนี้
10 แต่ถ้าใครเดินในเวลากลางคืนเขาก็สะดุด เพราะไม่มีแสง
สว่างในตัวเขา
11 พระองค์ตรัสดังนี้แล้วตรัสแก่พวกเขาว่า “ ลาซารัสเพื่อน
ของเราหลับอยู่ แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่นจากหลับ”
12 จากนั้นเหล่าสาวกของพระองค์ก็กล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า
หากเขาหลับอยู่ เขาก็จะหายดี”
13 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของพระองค์ แต่พวกเขาคิด
ว่าพระองค์ตรัสถึงการพักผ่อนในการนอนหลับ
14 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาตรงๆ ว่า " ลาซารัสตายแล้ว"
15 และเรามีความยินดีเพื่อประโยชน์ของพวกท่านที่เราไม่ได้
อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ อย่างไรก็ตาม ให้เราไปหาเขากัน
16 โธมัสที่เรียกว่า ดิดิมัส จึงกล่าวกับบรรดาศิษย์ด้วยกันว่า
“พวกเราไปด้วยกันเถิด เพื่อจะได้ตายพร้อมกับพระองค์”
17 เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์พบว่าเขานอนอยู่ในอุโมงค์
ฝังศพมาสี่วันแล้ว
18 ในเวลานั้นเมืองเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างออกไป
ประมาณสิบห้าฟาร์ลอง
19 และพวกยิวจำนวนมากมาหามาร์ธาและมารีย์เพื่อปลอบใจ
พวกเธอเกี่ยวกับพี่ชายของพวกเธอ
20 เมื่อมาร์ธาได้ยินว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ไปต้อนรับ
พระองค์ แต่มารีย์ยังคงนั่งอยู่ในบ้าน
21 แล้วมาร์ธาก็พูดกับพระเยซูว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่
ที่นี่ น้องชายของข้าพเจ้าก็คงไม่ตาย”
22 แต่ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่าบัดนี้ สิ่งใดที่ท่านจะขอจากพระเจ้า พระ
เจ้าจะประทานให้ท่าน
23 พระเยซูตรัสแก่เธอว่า พี่ชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก
24 มาร์ธาบอกพระองค์ว่า ข้าพเจ้าทราบว่าเขาจะฟื้นขึ้นอีก
ครั้งในวันคืนชีพในที่สุด
25 พระเยซูตรัสแก่เธอว่า “ เราเป็นผู้คืนชีพและเป็นชีวิต ผู้ที่
เชื่อในเรา ถึงแม้ว่าเขาจะตายไปแล้ว เขาก็จะกลับมีชีวิตอีก
26 และผู้ใดที่ยังมีชีวิตอยู่และเชื่อในเราจะไม่ตายเลย ท่าน
เชื่อเรื่องนี้หรือไม่?
27 นางจึงทูลพระองค์ว่า “เชื่อพระองค์ ข้าพระองค์เชื่อว่า
พระองค์เป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาใน
โลก”
28 เมื่อนางกล่าวดังนั้นแล้ว นางก็ไปเรียกมารีย์น้องสาวของ
ตนเป็นการลับๆ โดยกล่าวว่า “อาจารย์มาแล้วและทรงเรียก
เจ้า”
29 ครั้นนางได้ยินดังนั้น นางก็รีบลุกขึ้นไปหาพระองค์
30 ขณะนั้นพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าในเมือง แต่ประทับอยู่ในที่
ซึ่งมาร์ธาพบพระองค์
31 พวกยิวที่อยู่กับนางในบ้านและกำลังปลอบใจนาง เมื่อ
เห็นมารีย์ลุกขึ้นอย่างรีบเร่งและออกไป พวกเขาก็ติดตามนาง
ไปโดยกล่าวว่า "นางจะไปร้องไห้ที่หลุมฝังศพที่นั่น"
32 ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่ และเห็นพระองค์
แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ทูลว่า “พระองค์เจ้า
ข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ พี่ชายของข้าพเจ้าก็คงไม่ตาย”
33 เมื่อพระเยซูทรงเห็นนางร้องไห้ และพวกยิวที่มากับนางก็
ร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญและทรงเสียพระทัย
34 และตรัสว่า พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน พวกเขาจึง
กล่าวแก่เขาว่า “ท่านเจ้าข้า มาดูเถิด”
35 พระเยซูทรงร้องไห้
36 พวกยิวจึงกล่าวว่า ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร
37 และบางคนก็พูดว่า บุรุษผู้นี้ที่ทำให้คนตาบอดมองเห็นได้
ไม่สามารถทำให้แม้แต่บุรุษผู้นี้ไม่ต้องตายได้หรือ?
38 พระเยซูทรงคร่ำครวญในพระองค์อีกครั้ง จึงเสด็จไปที่
หลุมฝังศพ ซึ่งเป็นถ้ำแห่งหนึ่ง และมีหินวางทับอยู่
39 พระเยซูตรัสว่า “ จงเอาหินออกเสีย” มารธาน้องสาวของ
ผู้ตายทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ศพของเขามีกลิ่นเหม็น
มาก เพราะเขาตายมาสี่วันแล้ว”
40 พระเยซูตรัสแก่เธอว่า " เราไม่ได้บอกเจ้าหรือว่า ถ้าเจ้า
เชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นพระสิริของพระเจ้า"
41 จากนั้นพวกเขาจึงเอาหินออกจากที่ซึ่งคนตายถูกฝังไว้
แล้วพระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นและตรัสว่า “ พระบิดา
ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงฟังข้าพระองค์”
42 และฉันรู้ว่าพระองค์ทรงฟังฉันเสมอ แต่ที่ฉันได้พูดอย่าง
นั้นก็เพื่อประโยชน์ของประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี่ เพื่อพวกเขาจะ
ได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ฉันมา
43 เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์จึงทรงร้องเสียงดังว่า ลาซารัส
จงออกมาเถิด
44 และคนตายนั้นก็ออกมา โดยมีผ้าพันมือและเท้าไว้ และ
ผ้าพันหน้าไว้ด้วยผ้าเช็ดหน้า พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า จง
แก้เขาและปล่อยเขาไป
45 จากนั้นชาวยิวจำนวนมากที่มาหามารีย์ และเห็นสิ่งต่างๆ
ที่พระเยซูทรงกระทำ ก็เชื่อในพระองค์
46 แต่บางคนไปหาพวกฟาริสีและบอกพวกเขาถึงสิ่งที่พระ
เยซูได้กระทำ
47 ครั้งนั้น พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีจึงเรียกประชุม
สภาแล้วกล่าวว่า เราจะทำอย่างไร เพราะคนนี้ทำการอัศจรรย์
มากมาย
48 ถ้าเราปล่อยเขาไว้เช่นนี้ คนทั้งหลายก็จะเชื่อเขา และ
พวกโรมันก็จะมาเอาทั้งสถานที่และชาติของเราไป
49 และคนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาส เป็นมหาปุโรหิตในปี
นั้น กล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าไม่รู้เรื่องอะไรเลย
50 และอย่าคิดว่าจะเป็นประโยชน์แก่เราหากคนหนึ่งจะต้อง
ตายเพื่อประชาชน และคนทั้งชาติก็จะไม่พินาศ
51 และเขามิได้พูดอย่างนั้นโดยอ้างตนเอง แต่เนื่องจากเขา
เป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น เขาจึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะต้อง
สิ้นพระชนม์เพื่อประชาชาตินั้น
52 และมิใช่แต่เฉพาะแต่ประชาชาตินั้นเท่านั้น แต่เพื่อจะ
รวบรวมบุตรของพระเจ้าที่กระจัดกระจายกันไว้เป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกัน
53 แล้วตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาพวกเขาปรึกษากันจะฆ่า
พระองค์เสีย
54 เพราะฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จไปท่ามกลางพวกยิวอย่าง
เปิดเผยอีกต่อไป แต่เสด็จจากที่นั่นไปยังแคว้นใกล้ถิ่น
ทุรกันดาร เข้าไปยังเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และประทับอยู่ที่
นั่นกับเหล่าสาวกของพระองค์
55 และเทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้จะมาถึงแล้ว และคน
จำนวนมากก็ออกจากชนบทไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อน
เทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว
56 แล้วพวกเขาจึงแสวงหาพระเยซู และขณะที่ยืนอยู่ในพระ
วิหารก็พูดกันว่า "พวกเจ้าคิดอย่างไรที่พระองค์จะไม่เสด็จมา
ในงานฉลองนี้"
57 บัดนี้ ทั้งพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้สั่งไว้ว่า ถ้า
ผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอก เพื่อพวกเขาจะได้พา
พระองค์ไป

บทที่ 12

1 แล้วก่อนเทศกาลปัสกาหกวัน พระเยซูเสด็จมายังหมู่บ้าน
เบธานี ซึ่งเป็นที่ที่ลาซารัสผู้ตายอยู่ ซึ่งพระองค์ทรงปลุกให้
ฟื้นจากความตาย
2 ที่นั่นพวกเขาจัดงานเลี้ยงให้พระองค์ และมาร์ธาก็รับใช้ แต่
ลาซารัสเป็นคนหนึ่งในจำนวนนั้นที่นั่งร่วมโต๊ะกับพระองค์
3 แล้วมารีย์ก็เอาน้ำมันหอมนาร์ดหนึ่งปอนด์ซึ่งมีราคาแพง
มากไปชโลมพระบาทของพระเยซู และเช็ดพระบาทของ
พระองค์ด้วยผมของนาง กลิ่นน้ำมันหอมก็ฟุ้งไปทั่วบ้าน
4 แล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่ง ชื่อยูดาส อิสคาริโอท บุตร
ของซีโมน ผู้ที่จะทรยศพระองค์ ก็พูดว่า
5 เหตุใดจึงไม่ขายน้ำมันหอมนี้ในราคาสามร้อยเดนาริอันแล้ว
แจกให้คนยากจน?
6 เขาพูดอย่างนั้นไม่ใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะ
เขาเป็นขโมย และถือถุงและเอาสิ่งของที่ใส่ไว้ในถุงนั้นไป
7 แล้วพระเยซูตรัสว่า “ ปล่อยนางไว้เถิด นางยังเก็บสิ่งนี้ไว้
เพื่อวันฝังศพของเรา”
8 เพราะว่าคนจนพวกท่านก็มีอยู่กับท่านเสมอ แต่ว่าเราไม่มี
อยู่กับท่านเสมอไป
9 ดังนั้นพวกยิวจำนวนมากจึงรู้ว่าพระองค์อยู่ที่นั่น และพวก
เขามาไม่ใช่เพื่อเห็นพระเยซูเท่านั้น แต่เพื่อจะได้พบลาซารัส
ซึ่งพระองค์ได้ทรงปลุกให้คืนพระชนม์จากความตายด้วย
10 แต่พวกหัวหน้าปุโรหิตปรึกษากันว่าจะฆ่าลาซารัสด้วย
11 เพราะเหตุนั้นพวกยิวมากมายจึงออกไปและเชื่อพระเยซู
12 วันรุ่งขึ้น มีคนจำนวนมากที่มาร่วมงานฉลอง เมื่อพวกเขา
ได้ยินว่าพระเยซูเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม
13 ก็ถือกิ่งต้นปาล์มออกไปต้อนรับพระองค์แล้วร้องว่า โฮซัน
นา ขอให้กษัตริย์แห่งอิสราเอลผู้เสด็จมาในพระนามของพระ
เจ้าได้รับพระพร
14 และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่ง จึงทรงนั่งบนลูกลา
นั้น ตามที่เขียนไว้ว่า
15 อย่ากลัวเลย ธิดาแห่งศิโยน ดูเถิด กษัตริย์ของคุณกำลัง
เสด็จมาโดยประทับบนลูกลา
16 ตอนแรกเหล่าสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้ แต่
เมื่อพระเยซูทรงได้รับเกียรติแล้ว พวกเขาจึงจำได้ว่ามีเขียน
เรื่องเหล่านี้ไว้เกี่ยวกับพระองค์ และพวกเขาได้ทำสิ่งเหล่านี้
ต่อพระองค์
17 เพราะฉะนั้น ประชากรที่อยู่กับพระองค์เมื่อพระองค์ทรง
เรียกลาซารัสออกมาจากหลุมฝังศพของเขา และทรงให้เขา
กลับคืนจากความตาย ก็เป็นหลักฐานชัดเจน
18 เพราะเหตุนี้ผู้คนจึงมาพบพระองค์ เพราะได้ยินว่าพระองค์
ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น
19 พวกฟาริสีจึงพูดกันเองว่า "พวกเจ้าเห็นหรือไม่ว่าพวกเจ้า
ไม่ได้อะไรเลย ดูเถิด โลกได้ติดตามเขาไปแล้ว"
20 และมีพวกกรีกบางคนในหมู่พวกเขาขึ้นไปนมัสการในงาน
ฉลองนั้น
21 บุคคลผู้นี้จึงมาหาฟีลิป ซึ่งมาจากเบธไซดาในแคว้นกาลิลี
และขอร้องพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า พวกเราอยากจะเห็นพระ
เยซู”
22 ฟีลิปมาบอกอันดรูว์ แล้วอันดรูว์กับฟีลิปก็ไปบอกพระเยซู
อีกครั้ง
23พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า " ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์
จะได้รับพระเกียรติ"
24 จริงๆ จริงๆ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าเมล็ดข้าวสาลีไม่
ตกลงไปในดินและตายไป มันก็คงอยู่เพียงลำพัง แต่ถ้ามัน
ตายไป มันก็จะออกผลมาก
25 ผู้ที่รักชีวิตของตนจะเสียชีวิต และผู้ที่เกลียดชีวิตของตน
ในโลกนี้จะรักษาชีวิตนั้นไว้เพื่อชีวิตนิรันดร์
26 ถ้าผู้ใดรับใช้เรา ผู้นั้นก็ต้องติดตามเราไปด้วย และเราอยู่
ที่ไหน ผู้รับใช้ของเราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดรับใช้เรา พระ
บิดาของเราจะทรงให้เกียรติผู้นั้น
27 บัดนี้จิตใจของข้าพเจ้าก็กระวนกระวาย ข้าพเจ้าจะกล่าว
อย่างไรได้ พระบิดา โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเวลานี้เถิด
แต่เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงมาในเวลานี้
28 พระบิดา ขอทรงถวายพระเกียรติในพระนามของพระองค์
เถิด จากนั้นมีเสียงจากสวรรค์ตรัสว่า เราได้ถวายพระเกียรติ
ในพระนามนั้นแล้ว และจะถวายพระเกียรติในพระนามนั้นอีก
29 ฝูงชนที่ยืนอยู่ที่นั่นและได้ยินเสียงก็พูดว่ามีฟ้าร้อง คน
อื่นๆ พูดว่า มีทูตสวรรค์พูดกับเขา
30พระเยซูตรัสตอบว่า " เสียงนี้เกิดขึ้นไม่ใช่เพื่อเรา แต่เพื่อ
พวกท่าน"
31 บัดนี้ถึงเวลาพิพากษาโลกแล้ว บัดนี้ผู้ครองโลกจะถูกขับ
ไล่ออกไป
32 และเมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราจะดึงดูด
มนุษย์ทุกคนมาหาเรา
33 พระองค์ตรัสดังนี้เพื่อแสดงว่าพระองค์จะต้องตายเช่นใด
34 ประชาชนจึงตอบพระองค์ว่า “พวกเราได้ยินจากธรรม
บัญญัติว่าพระคริสต์จะคงอยู่ตลอดไป แล้วท่านพูดได้
อย่างไรว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ บุตรมนุษย์คนนี้เป็น
ใคร?
35 จากนั้นพระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “ ความสว่างยังอยู่กับ
พวกท่านอีกชั่วขณะหนึ่ง จงเดินต่อไปในขณะที่ยังมีความ
สว่างอยู่ เพื่อว่าความมืดจะไม่มาถึงพวกท่าน เพราะว่าผู้ที่
เดินอยู่ในความมืดจะไม่รู้ว่าตนกำลังไปไหน”
36 เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่าง เพื่อ
ท่านทั้งหลายจะได้เป็นบุตรแห่งความสว่าง พระเยซูตรัสดังนี้
แล้วเสด็จไปและซ่อนพระองค์จากความสว่างนั้น
37 แม้ว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายให้พวก
มนุษย์เห็นแล้ว พวกเขาก็ยังไม่เชื่อพระองค์
38 เพื่อคำกล่าวของเอซายาห์ผู้เผยพระวจนะจะได้สำเร็จ ซึ่ง
ท่านพูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ใครเล่าได้เชื่อคำที่เราบอก
เล่า?” และพระกรของพระเจ้าได้ปรากฏแก่ใคร?
39 เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงไม่เชื่อ เพราะเอซายาห์พูดอีกว่า
40 พระองค์ทรงทำให้ตาของพวกเขาบอด และทำให้ใจของ
พวกเขาแข็งกระด้าง เพื่อพวกเขาจะได้ไม่เห็นด้วยตาของ
ตนเอง และไม่เข้าใจด้วยใจของตนเอง และกลับใจใหม่ และ
เราจะได้รักษาพวกเขา
41 เมื่อเอซายาห์เห็นสง่าราศีของพระองค์ และพูดถึง
พระองค์ เขาก็ได้กล่าวคำเหล่านั้น
42 ถึงกระนั้นก็ดี บรรดาผู้ปกครองชั้นผู้ใหญ่หลายคนก็เชื่อใน
พระองค์ แต่เพราะพวกฟาริสีไม่ยอมประกาศพระองค์ให้คน
เหล่านั้นรู้ เพื่อว่าพวกเขาจะไม่ต้องถูกไล่ออกจากธรรมศาลา
43 เพราะพวกเขาชอบคำสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าคำ
สรรเสริญของพระเจ้า
44พระเยซูทรงร้องไห้และตรัสว่า " ผู้ที่เชื่อในเราก็ไม่ใช่เชื่อ
ในเรา แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"
45 และผู้ใดเห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
46 เราได้มาเป็นความสว่างในโลก เพื่อทุกคนที่วางใจในเรา
จะไม่ดำรงอยู่ในความมืดอีกต่อไป
47และถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็จะไม่
พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเราไม่ได้มาเพื่อพิพากษาโลก แต่มา
เพื่อช่วยโลกให้รอด”
48 ผู้ใดปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นก็มีผู้พิพากษา
เขา คำที่เรากล่าวนั้นจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย
49 เพราะว่าเรามิได้พูดจากใจเราเอง แต่พระบิดาผู้ทรงใช้เรา
มา พระองค์ได้ทรงบัญชาเราว่าเราควรพูดอะไร และเราควร
พูดอย่างไร

50 และเรารู้อยู่ว่าพระบัญญัติของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ ดังนั้น สิ่งใดที่เราพูด เราก็พูดอย่างนั้นตามที่พระบิดาตรัสกับเรา

บทที่ 13

1 บัดนี้ก่อนถึงวันฉลองปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าถึงเวลาที่พระองค์จะต้องจากโลกนี้ไปหาพระบิดาแล้ว พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้จนถึงที่สุด
2 และเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว ปีศาจได้ดลใจยูดาส อิสคาริโอท บุตรของซีโมน ให้ทรยศต่อพระองค์
3 พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้มอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า และเสด็จไปหาพระเจ้า
4 พระองค์ทรงลุกขึ้นจากโต๊ะรับประทานอาหาร และทรงถอดฉลองพระองค์ออก และทรงหยิบผ้าเช็ดตัวและคาดเอวไว้
5 แล้วพระองค์ทรงเทน้ำลงในอ่าง แล้วทรงเริ่มล้างเท้าเหล่าสาวก และเช็ดด้วยผ้าเช็ดตัวที่พระองค์ทรงคาดเอวไว้
6 แล้วพระองค์จึงเสด็จมาหาซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าจะทรงล้างเท้าข้าพเจ้าหรือ?”
7 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " ขณะนี้ท่านไม่ทราบถึงสิ่งที่เรากำลังทำ แต่ภายหลังท่านจะทราบ"
8 เปโตรจึงทูลพระองค์ว่า “เจ้าจะไม่มีวันล้างเท้าของข้าพระองค์” พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ ถ้าเราไม่ล้างเจ้า เจ้าก็ไม่มีส่วนกับข้าพระองค์”
9 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่เพียงแต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ทั้งมือและศีรษะของข้าพระองค์ด้วย”
10 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " ผู้ที่ล้างแล้วไม่จำเป็นต้องล้างอะไรนอกจากเท้าเท่านั้น แต่จะสะอาดหมดจด และพวกท่านก็สะอาดแล้วแต่ไม่ทั้งหมด"
11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่าใครจะทรยศพระองค์ จึงตรัสว่าพวกเจ้าทั้งหลายไม่บริสุทธิ์กันทุกคน
12 เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าพวกเขาแล้ว และทรงเอาฉลองพระองค์ของพระองค์ และประทับนั่งลงอีกครั้ง พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าเราทำอะไรแก่พวกเจ้า?
13 ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า “พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า” และท่านก็พูดถูก เพราะเราเป็นเช่นนั้น
14 ถ้าเราซึ่งเป็นพระเจ้าและอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าซึ่งกันและกันด้วย
15 เพราะว่าเราได้วางแบบอย่างให้แก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำอย่างที่เราได้ทำแก่ท่าน
16 แท้จริงเราบอกท่านทั้งหลายว่า บ่าวย่อมไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่านายของตน และผู้ที่ถูกส่งไปก็ไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่าผู้ที่ส่งเขาไป
17 ถ้าท่านทั้งหลายรู้เรื่องเหล่านี้แล้ว ก็เป็นสุขหากท่านกระทำตาม
18 เราไม่ได้พูดถึงพวกท่านทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราเลือก แต่เพื่อให้ข้อพระคัมภีร์สำเร็จซึ่งว่า ผู้ที่กินขนมปังกับเราได้ยกส้นเท้าขึ้นต่อเรา
19 บัดนี้เราบอกพวกท่านก่อนที่เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว พวกท่านจะได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น
20 แท้จริงเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่รับผู้ที่เราส่งไปนั้นก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับผู้ที่ส่งเรามา
21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระวิญญาณ และทรงเป็นพยานว่า เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศต่อเรา
22 ครั้งนั้นเหล่าสาวกก็มองดูกันไปและสงสัยว่าพระองค์กำลังพูดถึงใคร
23 ขณะนั้นมีสาวกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักมาเอนกายลงที่พระทรวงของพระเยซู
24 ซีโมนเปโตรจึงถามพระองค์ว่าผู้ที่พระองค์ตรัสถึงนั้นหมายถึงใคร
25 แล้วคนนั้นซึ่งนอนอยู่ที่หน้าอกของพระเยซูก็ทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้นั้นคือใคร”
26 พระเยซูทรงตอบว่า “ นี่แหละคือผู้ที่เราจะเอาน้ำจิ้มให้เมื่อเราได้จุ่มน้ำจิ้มแล้ว” และเมื่อจุ่มน้ำจิ้มแล้ว พระองค์ก็ทรงส่งให้ยูดาส อิสคาริโอท บุตรของซีโมน
27 และเมื่อได้พูดจบแล้ว ซาตานก็เข้าสิงเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ ถ้าท่านทำอย่างนั้น ก็จงทำโดยเร็ว”
28 ในเวลานั้นไม่มีผู้ใดที่ร่วมโต๊ะรู้ว่าพระองค์ตรัสดังนี้ด้วยจุดประสงค์ใด
29 เพราะบางคนคิดว่า เพราะยูดาสถือถุงเงินนั้น พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งของที่เราต้องการเพื่อกินก่อนวันฉลองนั้น หรือให้เขาแบ่งให้คนยากจนบ้าง”
30 เมื่อรับขนมปังแล้วจึงออกไปทันที ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืน
31 เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า บัดนี้บุตรมนุษย์ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าก็ได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์
32 ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะเขา พระเจ้าจะทรงทำให้เขาได้รับเกียรติในตัวเขาเอง และจะทรงทำให้เขาได้รับเกียรติทันที
33 ลูกน้อยทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะอยู่กับพวกท่านอีกไม่นาน พวกท่านจะแสวงหาข้าพเจ้า และข้าพเจ้าบอกพวกยิวว่า ข้าพเจ้าจะไปที่ใด พวกท่านไปไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงบอกพวกท่านตอนนี้ว่า ข้าพเจ้าจะพูดกับพวกท่าน
34 เราให้บัญญัติใหม่แก่ท่านทั้งหลาย คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เรารักท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านทั้งหลายก็จงรักกันอย่างนั้น
35 ด้วยเหตุนี้คนทั้งปวงจะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกัน
36 ซีโมนเปโตรถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้า พระองค์จะไปไหน” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ เราจะไปไหน ในเวลานี้เจ้าตามเราไม่ได้ แต่เจ้าจะตามเราไปภายหลัง”
37 เปโตรจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ทำไมข้าพเจ้าจึงติดตามพระองค์ไม่ได้ในเวลานี้ ข้าพเจ้าจะสละชีวิตเพื่อพระองค์”
38 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ เจ้าจะสละชีวิตเพื่อเราหรือ?” เราบอกเจ้าจริงๆ ว่า ไก่จะไม่ขัน จนกว่าเจ้าจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง

บทที่ 14

1 อย่าให้ใจของท่านกังวลเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย
2 ในบ้านของพระบิดาของฉันมีที่อยู่มากมาย ถ้าไม่มีฉันคงได้บอกคุณแล้ว ฉันไปจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับคุณ
3 และถ้าเราไปจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับพวกท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกและรับพวกท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน พวกท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย
4 และท่านก็รู้ว่าเราจะไปที่ไหนและรู้ทางอย่างไร
5 โธมัสทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน และพวกข้าพเจ้าจะทราบทางนั้นได้อย่างไร?”
6 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ นอกจากจะมาทางเรา"

7 ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเรา
ด้วย และตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ท่านก็จะรู้จักพระองค์และได้เห็น
พระองค์
8 ฟีลิปจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงแสดงพระ
บิดาให้พวกข้าพระองค์เห็น และแค่นี้ก็เพียงพอสำหรับพวก
ข้าพระองค์แล้ว”
9 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ ฟีลิป เจ้าได้อยู่กับเราเป็น
เวลานานแล้วและยังไม่รู้จักเราเลยหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้
เห็นพระบิดา แล้วเจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ขอให้เราได้เห็น
พระบิดา’
10 ท่านไม่เชื่อว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาอยู่ในเราหรือ?
ถ้อยคำที่เรากล่าวกับท่านนั้น เราไม่ได้กล่าวโดยอาศัยเราเอง
แต่พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเรา พระองค์ทรงกระทำการนั้น
11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาอยู่ในเรา
หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะงานที่เราได้ทำ
12 จริงๆ จริงๆ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเรา ก็จะ
ทำงานที่เราทำเช่นกัน และเขาจะทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น
เพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดาของเรา
13 และสิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น
เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติในพระบุตร
14 ถ้าท่านขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น
15 ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงประพฤติตามบัญญัติของเรา
16 และเราจะอธิษฐานต่อพระบิดา และพระองค์จะประทาน
ผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อจะได้อยู่กับท่านตลอดไป
17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ซึ่งโลกรับไม่ได้ เพราะไม่
เห็นพระองค์ และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จัก
พระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และจะอยู่ใน
ท่าน
18 เราจะไม่ละทิ้งท่านให้ไร้ความช่วยเหลือ เราจะมาหาท่าน
19 อีกไม่นานโลกก็จะไม่เห็นเราอีก แต่ท่านทั้งหลายเห็นเรา
เพราะว่าเรายังมีชีวิตอยู่ ท่านทั้งหลายก็จะยังมีชีวิตอยู่เช่นกัน
20 เมื่อนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดาของเรา และ
ท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน
21 ผู้ใดมีบัญญัติของเราและประพฤติตามบัญญัติเหล่านั้น ผู้
นั้นคือผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรัก
เขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวให้เขาเห็น
22 ยูดาสไม่ใช่อิสคาริโอทจึงพูดกับพระองค์ว่า “พระองค์เจ้า
ข้า เหตุใดพระองค์จึงทรงแสดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์
แต่ไม่ทรงแสดงแก่โลก”
23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " ถ้าผู้ใดรักเรา เขาจะประพฤติ
ตามคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระ
บิดาของเราจะมาหาเขา และเราจะอยู่ร่วมกับเขา"
24 ผู้ที่ไม่รักเราก็ไม่รักษาคำพูดของเรา และคำที่พวกท่านได้
ยินนั้นไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
25 ข้าพเจ้าได้กล่าวเรื่องเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายในขณะที่
ท่านยังอยู่กับท่าน
26 แต่องค์ผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะทรง
ส่งมาในนามของเรา พระองค์จะทรงสอนพวกท่านทุกสิ่ง
และจะทรงทำให้พวกท่านระลึกถึงทุกสิ่งซึ่งเราได้บอกพวก
ท่านแล้ว
27 สันติสุขของเรา เราให้ไว้แก่ท่าน สันติสุขของเรา เราให้ไว้
แก่ท่าน เราไม่ให้แก่ท่านอย่างที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่าน
วิตกและอย่ากลัว
28 พวกท่านได้ยินแล้วว่าเราบอกพวกท่านว่า เราจะไปและจะ
กลับมาหาพวกท่านอีก ถ้าพวกท่านรักเรา พวกท่านก็จะชื่น
ชมยินดีที่เราบอกว่า เราจะไปหาพระบิดา เพราะว่าพระบิดา
ของเรายิ่งใหญ่กว่าเรา
29 และบัดนี้เราได้บอกพวกท่านก่อนที่มันจะเกิดขึ้น เพื่อว่า
เมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว พวกท่านจะได้เชื่อ
30 ต่อไปนี้เราจะไม่สนทนากับพวกท่านมากนัก เพราะว่าผู้
ครองโลกนี้จะมา และไม่มีอะไรอยู่ในตัวเราเลย
31 แต่เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา และพระบิดาได้ทรง
บัญชาเราอย่างไร เราก็กระทำอย่างนั้น จงลุกขึ้น เราไปจาก
ที่นี่กันเถอะ

บทที่ 15

1 เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราเป็นผู้ดูแลรักษา
2 กิ่งทุกกิ่งในฉันที่ไม่เกิดผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้ง และกิ่งทุก
กิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงโค่นทิ้ง เพื่อให้กิ่งเหล่านั้นออก
ผลมากขึ้น
3 บัดนี้ท่านทั้งหลายก็บริสุทธิ์แล้วเพราะถ้อยคำที่เรากล่าวแก่
ท่าน
4 จงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพวกท่าน กิ่งก้านไม่สามารถออก
ผลได้เอง เว้นแต่จะอยู่ในเถาองุ่น ฉันใด พวกท่านก็จะออก
ผลไม่ได้อีก เว้นแต่จะอยู่ในเรา
5 เราเป็นเถาองุ่น และท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่ดำรงอยู่ในเรา
และเราดำรงอยู่ในเขา ผู้นั้นจะออกผลมาก เพราะว่าถ้าไม่มี
เรา พวกท่านทำสิ่งใดไม่ได้เลย
6 ถ้าผู้ใดไม่ดำรงอยู่ในเรา ผู้นั้นก็จะถูกทิ้งไปเหมือนกิ่ง และ
เหี่ยวเฉา และผู้คนก็รวบรวมพวกเขาไว้แล้วทิ้งในกองไฟ
แล้วก็ถูกเผา
7 ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในเรา และคำของเราดำรงอยู่ใน
ท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดตามที่ต้องการ และสิ่งนั้นก็จะเกิด
แก่ท่าน
8 ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงได้รับเกียรติคือเมื่อท่านออก
ผลมาก ท่านก็จะเป็นสาวกของเรา
9 พระบิดาได้ทรงรักเราฉันใด เราก็รักพวกท่านอย่างนั้น จง
ดำเนินต่อไปในความรักของเรา
10 ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามบัญญัติของเรา ท่านก็จะ
ดำรงอยู่ในความรักของเรา เหมือนอย่างที่เราประพฤติตาม
บัญญัติของพระบิดา และดำรงอยู่ในความรักของพระองค์
11 สิ่งเหล่านี้เราได้บอกแก่พวกท่าน เพื่อให้ความชื่นชมยินดี
ของเราอยู่ในพวกท่าน และเพื่อความชื่นชมยินดีของพวก
ท่านจะเต็มเปี่ยม
12 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักกัน
เหมือนดังที่เรารักท่าน
13 ความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์คนหนึ่งจะมีได้คือการสละ
ชีวิตเพื่อมิตรสหายของเขา
14 พวกท่านเป็นเพื่อนเรา ถ้าพวกท่านกระทำสิ่งใด ๆ ที่เรา
สั่งพวกท่านไว้
15 ตั้งแต่นี้ต่อไปเราจะไม่เรียกพวกท่านว่าบ่าวอีก เพราะว่า
บ่าวไม่รู้ว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกพวกท่านว่ามิตร
เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดง
แก่พวกท่านแล้ว
16 พวกท่านไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกพวกท่าน และได้
แต่งตั้งพวกท่านให้ไปทำให้เกิดผล และให้ผลของท่านคงอยู่
เพื่อว่าสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านขอจากพระบิดาในนามของเรา
พระองค์ก็จะประทานให้แก่ท่าน
17 สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ให้ท่านทั้งหลายรักกัน
18 ถ้าโลกเกลียดชังพวกท่าน พวกท่านก็รู้ว่าโลกได้เกลียด
ชังเราก่อน
19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักของท่านที่เป็น
ของโลก แต่เพราะท่านไม่ได้เป็นของโลก แต่เราได้เลือก
ท่านออกจากโลก ฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน
20 จงจำคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บ่าวย่อมไม่
ยิ่งใหญ่กว่านายของเขา ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา พวกเขาก็จะ

ข่มเหงพวกท่านด้วย ถ้าพวกเขาประพฤติตามคำของเรา พวก
เขาก็จะประพฤติตามคำของท่านด้วย
21 แต่สิ่งเหล่านี้เขาจะทำแก่ท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระ
นามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
22 หากเราไม่ได้มาตรัสแก่พวกเขาแล้ว พวกเขาก็คงจะไม่มี
บาป แต่บัดนี้พวกเขาก็ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับบาปของตนอีก
แล้ว
23 ผู้ที่เกลียดเราก็เกลียดพระบิดาของเราด้วย
24 ถ้าเราไม่ได้ทำการงานท่ามกลางพวกเขาซึ่งไม่มีมนุษย์
อื่นใดทำได้ พวกเขาก็จะไม่มีบาป แต่บัดนี้พวกเขาก็เห็นและ
เกลียดทั้งเราและพระบิดาของเรา
25 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อให้คำที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติ
ของพวกเขาสำเร็จ ซึ่งก็คือ พวกเขาเกลียดชังเราโดยไม่มี
เหตุผล
26 แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบโยนซึ่งเราจะส่งมาจากพระบิดา
คือพระวิญญาณแห่งความจริงซึ่งมาจากพระบิดา พระองค์จะ
ทรงเป็นพยานถึงเรา
27 และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่าน
ทั้งหลายได้อยู่กับเราตั้งแต่ต้น

บทที่ 16

1 เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านจะไม่สะดุดใจ
2 เขาจะไล่พวกท่านออกไปจากธรรมศาลา แท้จริง เวลานั้น
มาถึงแล้ว ที่ใครก็ตามที่ฆ่าพวกท่าน จะคิดว่าเขาปฏิบัติต่อ
พระเจ้า
3 และเขาจะทำสิ่งเหล่านี้แก่พวกท่าน เพราะเขาไม่รู้จักพระ
บิดาและไม่รู้จักเรา
4 แต่เราได้บอกเรื่องเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อถึง
เวลา ท่านทั้งหลายจะได้ระลึกว่าเราบอกเรื่องเหล่านี้แก่ท่าน
แล้ว และเราไม่ได้บอกเรื่องเหล่านี้แก่ท่านตั้งแต่แรก
เพราะว่าเราอยู่กับท่านแล้ว
5 แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา และ
ไม่มีใครในพวกท่านถามข้าพเจ้าว่า “เจ้าจะไปไหน”
6 แต่เพราะเราได้กล่าวสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ความ
โศกเศร้าจึงเต็มเปี่ยมในใจของท่าน
7 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า การที่เราจากไป
นั้นเป็นประโยชน์แก่ท่าน เพราะว่าถ้าเราไม่ไป พระผู้ช่วยก็จะ
ไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราจากไป เราจะส่งพระองค์มาหา
ท่าน
8 และเมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงตำหนิโลกในเรื่อง
บาปและความชอบธรรมและการพิพากษา
9 ของบาป เพราะเขาไม่เชื่อในเรา
10 ในเรื่องความชอบธรรม เพราะว่าเราไปหาพระบิดาของเรา
และท่านทั้งหลายไม่เห็นเราอีก
11 เรื่องการพิพากษา เพราะว่าเจ้าแห่งโลกนี้กำลังถูก
พิพากษาอยู่
12 ฉันยังมีเรื่องอีกมากมายที่จะบอกกับพวกท่าน แต่ขณะนี้
พวกท่านยังรับไม่ได้
13 เมื่อพระองค์คือพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว
พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งมวล เพราะ
พระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสทุกสิ่ง
ที่พระองค์ได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลาย
ทราบสิ่งที่จะเกิดขึ้น
14 พระองค์จะทรงถวายพระเกียรติแก่เรา เพราะว่าพระองค์จะ
ทรงรับสิ่งที่เราถือไว้และแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย
15 ทุกสิ่งที่พระบิดามีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า
พระองค์จะเอาสิ่งนั้นมาจากของเราและจะแสดงสิ่งนั้นแก่
ท่านทั้งหลาย
16 อีกไม่นานพวกท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกไม่นาน
พวกท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปหาพระบิดา”
17 ครั้นแล้วสาวกบางคนของพระองค์ก็พูดกันเองว่า “ที่
พระองค์ตรัสแก่พวกเราว่า ‘อีกหน่อยพวกท่านก็จะไม่เห็นเรา
และต่อไปอีกหน่อยพวกท่านก็จะเห็นเรา’ และ ‘เพราะเราไป
หาพระบิดา’ หมายความว่าอะไร?
18 พวกเขาจึงพูดว่า “นี่หมายความว่าอย่างไรที่พระองค์ตรัส
ว่า ‘อีกหน่อย’ เราไม่รู้ว่าพระองค์ตรัสว่าอย่างไร”
19 บัดนี้พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาปรารถนาจะถาม
พระองค์ จึงตรัสแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าถามกันเองถึงเรื่องที่
เราพูดว่า ‘อีกหน่อยพวกเจ้าก็จะไม่เห็นเรา’ หรือ ‘อีกหน่อย
พวกเจ้าก็จะเห็นเรา’
20 จริง ๆ จริง ๆ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และ
คร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านจะเศร้าโศก แต่
ความเศร้าโศกของท่านจะเปลี่ยนไปเป็นความยินดี
21 เมื่อสตรีจะคลอดบุตรก็มีความโศกเศร้าเพราะถึงเวลาของ
นาง แต่เมื่อนางคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกถึงความทุกข์
ระทมอีกต่อไป เพราะมีความยินดีที่ชายคนหนึ่งเกิดมาในโลก
22 และบัดนี้ท่านทั้งหลายก็มีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็น
ท่านอีก และใจของท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดพราก
ความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้
23 และในวันนั้น คุณจะไม่ถามอะไรเราอีกเลย จริงๆ จริงๆ
เราบอกท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดที่ท่านจะขอจากพระบิดาใน
นามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน
24 จนกระทั่งบัดนี้ท่านทั้งหลายยังไม่เคยขอสิ่งใดในนามของ
เราเลย จงขอเถิดแล้วท่านจะได้รับ เพื่อความชื่นชมยินดีของ
ท่านจะเต็มเปี่ยม
25 สิ่งเหล่านี้เราเคยกล่าวแก่ท่านทั้งหลายเป็นสุภาษิต แต่
เวลาจะมาถึงเมื่อเราจะไม่พูดกับท่านเป็นสุภาษิตอีกต่อไป
แต่เราจะแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบอย่างแจ่มแจ้งถึงพระ
บิดา
26 ในวันนั้น พวกท่านจะขอในนามของเรา และเราไม่บอก
พวกท่านว่า เราจะอธิษฐานพระบิดาเพื่อพวกท่าน
27 เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะว่าท่าน
ได้รักเราและเชื่อว่าเราออกมาจากพระเจ้า
28 เรามาจากพระบิดา และมาในโลกแล้ว และเราจากโลกนี้
ไปหาพระบิดาอีกครั้ง
29 เหล่าสาวกของพระองค์ก็บอกพระองค์ว่า “ดูเถิด บัดนี้
พระองค์พูดชัดเจนแล้ว และไม่ได้พูดเป็นสุภาษิตเลย”
30 บัดนี้เราแน่ใจแล้วว่าพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่
จำเป็นที่ใครจะถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้เราจึงเชื่อว่า
พระองค์ทรงมาจากพระเจ้า
31พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " บัดนี้พวกท่านเชื่อแล้ว
หรือ?"
32 ดูเถิด เวลานั้นมาถึงแล้ว แท้จริง ก็มาถึงแล้ว ณ บัดนี้ ที่
พวกท่านจะถูกกระจัดกระจายไปต่างถิ่นตามถิ่นของตน และ
จะทิ้งเราไว้ตามลำพัง แต่เราไม่อยู่ตามลำพัง เพราะพระบิดา
อยู่กับเรา
33 เราได้กล่าวสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย เพื่อว่าท่านจะได้มี
สันติสุขในตัวเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่
จงมีใจชื่นบาน เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว

บทที่ 17

1 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้แล้วทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นสู่ฟ้าและ
ตรัสว่า “ พระบิดา เวลานั้นมาถึงแล้ว ขอทรงถวายพระเกียรติ
แด่พระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรของพระองค์จะได้
ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ด้วย

2 เพราะพระองค์ได้ทรงมอบอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้นแก่
เขา เพื่อให้เขาประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์
ได้ประทานแก่เขา
3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรง
เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่
พระองค์ทรงใช้มา
4 ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติพระองค์บนแผ่นดินโลกแล้ว ข้า
พระองค์ได้ดำเนินงานที่พระองค์มอบหมายให้ข้าพระองค์ทำ
สำเร็จแล้ว
5 และบัดนี้ ข้าแต่พระบิดา โปรดให้พระองค์ทรงได้รับเกียรติ
แก่ข้าพเจ้าตามพระพักตร์ของพระองค์เอง คือเกียรติที่
ข้าพเจ้าเคยมีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกจะเกิดขึ้น
6 ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนเหล่านั้นที่
พระองค์ประทานจากโลกให้แก่ข้าพระองค์ คนเหล่านั้นเคย
เป็นของพระองค์ และพระองค์ได้ประทานพวกเขาให้แก่ข้า
พระองค์ และพวกเขาได้รักษาพระวจนะของพระองค์
7 บัดนี้เขาทั้งหลายรู้แล้วว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทาน
ให้แก่ข้าพเจ้านั้น ล้วนมาจากพระองค์ทั้งสิ้น
8 เพราะว่าถ้อยคำที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้น ข้า
พระองค์ได้มอบให้แก่เขาทั้งหลายแล้ว และพวกเขาได้รับ
ถ้อยคำเหล่านั้นไว้ และรู้แน่ว่าข้าพระองค์ออกมาจาก
พระองค์ และพวกเขาก็เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา
9 ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อพวกเขา ข้าพระองค์ไม่ได้
อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทาน
ให้แก่ข้าพระองค์ เพราะพวกเขาเป็นของพระองค์
10 และทุกสิ่งของฉันก็เป็นของคุณ และทุกสิ่งของคุณก็เป็น
ของฉัน และฉันก็ได้รับเกียรติเพราะสิ่งเหล่านั้น
11 และบัดนี้ข้าพระองค์ไม่มีอยู่ในโลกอีกต่อไป แต่คนเหล่านี้
ยังอยู่ในโลก และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ พระบิดา
ผู้ศักดิ์สิทธิ์ โปรดทรงรักษาผู้ที่พระองค์ประทานให้แก่ข้า
พระองค์ไว้ในพระนามของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้เป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนกับเรา
12 เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็
ปกป้องพวกเขาไว้ในพระนามของพระองค์ ผู้ที่พระองค์
ประทานให้แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ปกป้องพวกเขาไว้
และไม่มีผู้ใดสูญหายไป เว้นแต่ลูกแห่งความพินาศเท่านั้น
เพื่อพระคัมภีร์จะได้สำเร็จ
13 และบัดนี้ ข้าพระองค์มาหาพระองค์ และพูดสิ่งเหล่านี้ใน
โลก เพื่อให้ความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์เต็มเปี่ยม
14 ข้าพระองค์ได้มอบพระวจนะของพระองค์ให้แก่พวกเขา
แล้ว และโลกได้เกลียดชังพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ใช่ของ
โลก เหมือนอย่างที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก
15 ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานขอให้พระองค์เอาพวกเขา
ออกไปจากโลก แต่ขอให้ทรงปกป้องพวกเขาไว้จากความชั่ว
ร้าย
16 พวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าไม่ใช่ของ
โลก
17 ขอทรงทำให้พวกเขาบริสุทธิ์โดยความจริงของพระองค์
พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง
18 พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาในโลกฉันใด ข้าพเจ้าก็ทรงใช้
พวกเขาไปในโลกฉันนั้น
19 และเพื่อประโยชน์ของพวกเขา ฉันก็ชำระตัวฉันเองให้
บริสุทธิ์ เพื่อให้พวกเขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยความ
จริง
20 ฉันไม่ได้อธิษฐานเพื่อพวกเขาเหล่านี้เท่านั้น แต่เพื่อผู้ที่
เชื่อในตัวฉันเพราะคำพูดของพวกเขาด้วย
21 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นที่
พระองค์ผู้เป็นพระบิดาทรงอยู่ในข้าพระองค์ และข้าพระองค์
อยู่ในพระองค์ เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพวก
เรา เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา
22 และความรุ่งโรจน์ที่พระองค์ประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ได้ประทานให้แก่เขาทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกัน เหมือนอย่างที่เราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
23 ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขา และพระองค์อยู่ในข้าพระองค์
เพื่อพวกเขาจะได้สมบูรณ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และเพื่อ
โลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรง
รักพวกเขาเหมือนอย่างที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์
24 ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่
พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ทุกที่
ที่ข้าพระองค์อยู่ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เห็นสง่าราศีของข้า
พระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ เพราะว่า
พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก
25 ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้า
พระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ทรงส่งข้า
พระองค์มา
26 และข้าพระองค์ได้ประกาศพระนามของพระองค์แก่พวก
เขาแล้ว และจะประกาศต่อไป เพื่อความรักที่พระองค์ทรงรัก
ข้าพระองค์จะอยู่ในพวกเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในพวกเขา
ด้วย

บทที่ 18

1 เมื่อพระเยซูตรัสคำเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เสด็จไปกับเหล่า
สาวกของพระองค์ข้ามลำธารขีดรอนซึ่งมีสวนแห่งหนึ่ง
พระองค์และเหล่าสาวกของพระองค์เข้าไปในสวนนั้น
2 แม้แต่ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็รู้จักสถานที่นั้นด้วย เพราะ
พระเยซูมักจะไปที่นั่นกับเหล่าสาวกของพระองค์อยู่เสมอ
3 ยูดาสจึงรับพวกผู้ชายและเจ้าหน้าที่จากพวกหัวหน้า
ปุโรหิตและพวกฟาริสี แล้วก็ไปที่นั่นพร้อมกับโคมและคบ
เพลิงและอาวุธ
4 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ จึงเสด็จ
ออกไปและตรัสแก่พวกเขาว่า " พวกเจ้ากำลังหาใคร"
5 พวกเขาตอบว่า “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ” พระเยซูตรัสตอบ
พวกเขาว่า “ เราคือผู้นั้น” และยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่
กับพวกเขาด้วย
6 เมื่อพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “เราเป็น” พวกเขาก็ถอย
หลังและล้มลงกับพื้น
7 แล้วพระองค์ตรัสถามพวกเขาอีกว่า “ ท่านตามหาใคร”
พวกเขาตอบว่า “พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ”
8 พระเยซูตรัสตอบว่า " เราบอกท่านแล้วว่าเราเป็นผู้นั้น ถ้า
ท่านแสวงหาเรา ก็ให้คนเหล่านี้ไปตามทางของพวกเขาเถิด"
“ข้าพระองค์มิได้สูญเสียผู้ใดที่พระองค์ประทานให้แก่ข้า
พระองค์เลย” จะเป็นความจริง
10 ซีโมนเปโตรมีดาบจึงชักดาบออกฟันคนรับใช้ของมหา
ปุโรหิตและตัดหูขวาของเขาออก คนรับใช้คนนั้นชื่อมัลคัส
11 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า จงเอาดาบใส่ฝักเสีย ถ้วย
ที่พระบิดาของเราประทานให้แก่เรา เราจะไม่ดื่มมันหรือ?
12 จากนั้นพวกทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิว
ก็จับพระเยซูมัดไว้
13 และนำพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตา
ของคายาฟาส ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น
14 ไคอาฟาสเป็นผู้ให้คำแนะนำแก่พวกยิวว่า ควรที่คนหนึ่ง
จะตายแทนประชาชน
15 ซีโมนเปโตรติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็
ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และ
ได้เข้าไปกับพระเยซูที่พระราชวังของมหาปุโรหิต

16 แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกที่ประตู แล้วสาวกคนนั้นที่มหา
ปุโรหิตรู้จักก็ออกไป และพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วพาเป
โตรเข้าไป
17 แล้วหญิงเฝ้าประตูจึงพูดกับเปโตรว่า “เจ้าก็เป็นสาวกของ
คนนั้นด้วยหรือ?” เปโตรตอบว่า “ข้าพเจ้ามิใช่”
18 ส่วนคนใช้และเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่น พวกเขาก่อไฟด้วย
ถ่านเพราะอากาศหนาว และพวกเขาก็ผิงไฟกัน ส่วนเปโตรก็
ยืนอยู่กับพวกเขาและผิงไฟกัน
19 มหาปุโรหิตจึงถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์และ
คำสอนของพระองค์
20 พระเยซูทรงตอบเขาว่า “ เราพูดอย่างเปิดเผยต่อโลก เรา
สอนอยู่เสมอในธรรมศาลาและในวิหารซึ่งพวกยิวไปอยู่เสมอ
และเราไม่ได้พูดอะไรในที่ลับเลย”
21 เหตุไฉนท่านจึงถามเรา จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่าเราได้พูด
อะไรแก่พวกเขา ดูเถิด พวกเขารู้ว่าเราได้พูดอะไร
22 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่ยืนอยู่ใกล้ๆ
ก็ได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของพระองค์โดยกล่าวว่า “ท่าน
ตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ?”
23พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " ถ้าเราพูดชั่ว จงเป็นพยานถึง
ความชั่วนั้น แต่ถ้าพูดดี ทำไมท่านจึงตบเรา"
24 อันนาสส่งพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสมหา
ปุโรหิต
25 ซีโมนเปโตรจึงยืนผิงไฟอยู่ พวกเขาจึงพูดกับเขาว่า
“ท่านก็ไม่ใช่สาวกของเขาด้วยหรือ?” เขาปฏิเสธและกล่าวว่า
“ข้าพเจ้าไม่ใช่”
26 ผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตคนหนึ่งซึ่งเป็นญาติของมหา
ปุโรหิตซึ่งเปโตรตัดหูของเขาทิ้งก็พูดว่า "ข้าพเจ้าไม่เห็นเจ้า
อยู่กับเขาในสวนหรือ?"
27 เปโตรปฏิเสธอีกครั้ง แล้วไก่ก็ขันทันที
28 จากนั้นพวกเขานำพระเยซูจากคายาฟาไปยังศาล
พิพากษา ตอนนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองก็ไม่เข้าไปใน
ศาลพิพากษา เพราะเกรงว่าตนเองจะถูกทำให้แปดเปื้อน แต่
เพื่อจะได้กินปัสกาแทน
29 ปีลาตจึงออกไปหาพวกเขาแล้วกล่าวว่า พวกท่านมี
ความผิดอะไรต่อคนนี้?
30 พวกเขาตอบเขาว่า ถ้าเขามิใช่ผู้กระทำความผิด เราก็จะ
ไม่มอบเขาให้แก่ท่าน
31 ปีลาตจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “จงนำเขาไปพิพากษาตาม
ธรรมบัญญัติของท่าน” พวกยิวจึงกล่าวแก่ปีลาตว่า “พวกเรา
ไม่มีสิทธิ์ที่จะประหารชีวิตใครเลย
32 เพื่อคำที่พระเยซูตรัสไว้จะสำเร็จ ซึ่งหมายถึงการ
สิ้นพระชนม์เช่นใด
33 แล้วปีลาตเข้าไปในศาลพิพากษาอีก และเรียกพระเยซูมา
ถามเขาว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวใช่ไหม"
34 พระเยซูทรงตอบเขาว่า " ท่านพูดอย่างนั้นด้วยตนเองหรือ
หรือคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา"
35 ปีลาตตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นชาวยิวหรือ? ประชาชาติของ
ท่านเองและพวกหัวหน้าปุโรหิตได้มอบท่านไว้กับข้าพเจ้า
ท่านทำอะไรลงไป?”
36 พระเยซูตรัสตอบว่า " อาณาจักรของเรามิได้เป็นของโลก
นี้ ถ้าอาณาจักรของเราเป็นของโลกนี้ คนของเราก็คงจะต่อสู้
เพื่อไม่ให้เราถูกมอบไว้ในมือของชาวยิว แต่บัดนี้ อาณาจักร
ของเรามิได้มาจากโลกนี้"
37 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้น ท่านเป็นกษัตริย์
หรือ” พระเยซูทรงตอบว่า “ ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์” เราจึง
เกิดมาเพื่อสิ่งนี้ และเพื่อสิ่งนี้เองที่เราเข้ามาในโลกเพื่อเป็น
พยานถึงความจริง ทุกคนที่เชื่อในความจริงย่อมฟังเสียงของ
เรา
38 ปีลาตถามเขาว่า “ความจริงคืออะไร” เมื่อพูดเช่นนี้แล้ว
เขาจึงออกไปหาพวกยิวอีกครั้งและพูดว่า “เราไม่เห็นว่าเขามี
ความผิดเลย”
39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมว่าให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่พวก
ท่านในเทศกาลปัสกา แล้วพวกท่านอยากให้เราปล่อย
กษัตริย์ของชาวยิวให้แก่พวกท่านหรือ?
40 แล้วพวกเขาทั้งหมดก็ร้องขึ้นอีกว่า “ไม่ใช่คนนี้ แต่เป็นบา
รับบัส” บารับบัสเป็นโจร

บทที่ 19

1 จากนั้นปีลาตจึงนำพระเยซูไปเฆี่ยนตี
2 พวกทหารก็เอามงกุฎหนามมาสวมบนศีรษะของพระองค์
และให้พระองค์สวมเสื้อคลุมสีม่วง
3 และกล่าวว่า “สวัสดี กษัตริย์ของชาวยิว!” แล้วพวกเขาจึง
ตบพระองค์ด้วยมือของพวกเขา
4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่พวกเขาว่า “ดูเถิด เรานำ
คนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านทั้งหลายทราบว่า
เราไม่พบความผิดในตัวเขา”
5 แล้วพระเยซูก็เสด็จออกมา ทรงสวมมงกุฎหนามและเสื้อ
คลุมสีม่วง และปีลาตก็พูดกับพวกเขาว่า “นี่คือชายคนนั้น!”
6 เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและเจ้าหน้าที่เห็นพระองค์ พวกเขา
ร้องตะโกนว่า “ตรึงเขาไว้ที่กางเขน ตรึงเขาไว้ที่กางเขน” ปี
ลาตกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าจงนำเขาไปตรึงที่กางเขน
เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิด”
7 พวกยิวตอบเขาว่า "พวกเรามีธรรมบัญญัติ และโดยธรรม
บัญญัติของเรา เขาจะต้องตาย เพราะเขาได้ตั้งตนเป็นพระ
บุตรของพระเจ้า"
8 เมื่อปีลาตได้ยินคำนั้นก็ยิ่งกลัวมากขึ้น
9 แล้วเข้าไปในศาลอีกและถามพระเยซูว่า “เจ้ามาจากไหน”
แต่พระเยซูไม่ทรงตอบเขา
10 แล้วปีลาตก็กล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านไม่พูดกับเราหรือ?
ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่ไม้กางเขน และมี
อำนาจที่จะปล่อยท่านได้?
11 พระเยซูทรงตอบว่า " เจ้าไม่มีอำนาจเหนือเราเลย
เว้นเสียแต่จะมอบอำนาจนั้นแก่เจ้าจากเบื้องบน เพราะฉะนั้น
ผู้ที่มอบเราให้แก่เจ้า จึงมีบาปใหญ่ยิ่งกว่า"
12 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ปีลาตก็พยายามที่จะปล่อยพระองค์
แต่พวกยิวร้องตะโกนว่า “ถ้าท่านปล่อยคนนี้ไป ท่านก็ไม่ใช่
มิตรของซีซาร์ ผู้ใดตั้งตนเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อต้านซีซาร์”
13เมื่อปีลาตได้ยินถ้อยคำนั้น จึงนำพระเยซูออกมา แล้วนั่ง
ลงบนบัลลังก์พิพากษา ณ ที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่า ลานปูถนน
แต่ในภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา
14 และวันนั้นเป็นเวลาเตรียมปัสกา ราวๆ บ่ายสามโมง
พระองค์ตรัสแก่พวกยิวว่า “นี่คือกษัตริย์ของพวกท่าน”
15 แต่พวกเขาร้องตะโกนว่า “เอาเขาไป เอาเขาไป ตรึงเขา
ไว้ที่ไม้กางเขน” ปีลาตถามพวกเขาว่า “ข้าพเจ้าจะตรึง
กษัตริย์ของท่านที่กางเขนหรือ” พวกหัวหน้าปุโรหิตตอบว่า
“พวกเราไม่มีกษัตริย์อื่นใดนอกจากซีซาร์”
16 แล้วพระองค์ก็ทรงมอบพระองค์ให้พวกเขาตรึงบนไม้
กางเขน แล้วพวกเขาก็พาพระเยซูไป
17 และพระองค์ทรงแบกไม้กางเขนเสด็จไปยังสถานที่แห่ง
หนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ซึ่งในภาษาฮีบรู
เรียกว่า โกลโกธา
18 พวกเขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน พร้อมกับคนอื่นอีกสอง
คน คนละข้าง และพระเยซูอยู่ตรงกลาง
19 และปีลาตได้เขียนคำนำหน้าไว้บนไม้กางเขน และจารึก
ไว้ว่า พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ กษัตริย์ของชาวยิว

20 ต่อมาพวกยิวจำนวนมากก็อ่านข้อนี้ เพราะว่าสถานที่ที่
พระเยซูถูกตรึงนั้นอยู่ใกล้กับตัวเมือง และข้อนี้เขียนไว้เป็น
ภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาละติน
21 จากนั้น พวกหัวหน้าปุโรหิตของชาวยิวจึงพูดกับปีลาตว่า
"อย่าเขียนว่า กษัตริย์ของชาวยิว" แต่จงเขียนว่า เขากล่าวว่า
"ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์ของชาวยิว"
22 ปีลาตตอบว่า สิ่งที่ฉันเขียน ฉันก็เขียนแล้ว
23 จากนั้นพวกทหารก็ตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขน พวกเขาก็เอา
ฉลองพระองค์แบ่งเป็นสี่ส่วนให้ทหารแต่ละคนคนละส่วน
และเอาเสื้อของพระองค์ไปด้วย เสื้อตัวนั้นไม่มีตะเข็บ ทอ
ตั้งแต่ด้านบนจรดด้านล่าง
24พวกเขาจึงพูดกันเองว่า “อย่าฉีกมันออกเลย แต่ให้เราจับ
ฉลากกันว่าใครจะได้มันมา” เพื่อให้พระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่า
“พวกเขาแบ่งเสื้อผ้าของเราให้พวกเขา และจับฉลากเสื้อผ้า
ของเราให้กัน” เป็นจริง ดังนั้นพวกทหารจึงทำตามนั้น
25 ในเวลานั้นมีมารดาของพระองค์และน้าสาวของพระองค์
มารีย์ภรรยาของคลีโอฟัส และมารีย์ชาวมักดาลา ยืนอยู่ใกล้
ไม้กางเขนของพระเยซู
26เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และ
สาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์จึงตรัสกับ
มารดาของพระองค์ว่า “ หญิงเอ๋ย นี่คือบุตรของคุณ!”
27 แล้วพระองค์ตรัสแก่สาวกคนนั้นว่า “ นี่คือมารดาของท่าน”
และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สาวกคนนั้นก็พามารดาของท่านกลับ
บ้านของตน
28 หลังจากนั้น พระเยซูทรงทราบว่าทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อ
พระคัมภีร์จะสำเร็จ จึงตรัสว่า “ เราหิวน้ำ”
29 บัดนี้มีภาชนะใส่น้ำส้มสายชูวางอยู่ และเขาทั้งหลายเอา
ฟองน้ำที่ใส่น้ำส้มสายชูใส่ลงบนฮิสโซป แล้วนำไปใส่ที่พระ
โอษฐ์ของพระองค์
30 เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำส้มสายชูแล้ว พระองค์ตรัสว่า สำเร็จ
แล้ว” แล้วทรงก้มพระเศียรสิ้นพระชนม์
31 เพราะเป็นการจัดเตรียมไว้เพื่อไม่ให้ร่างของคนตายอยู่บน
กางเขนในวันสะบาโต (เพราะว่าวันสะบาโตนั้นเป็นวันสำคัญ)
พวกยิวจึงขอร้องปีลาตให้หักขาของคนตาย แล้วนำศพของ
พวกเขาไปเสีย
32 ครั้นแล้วพวกทหารก็มาหักขาของคนแรกและคนที่สองที่
ถูกตรึงอยู่กับพระองค์
33 แต่เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซู และเห็นว่าพระองค์
สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาจึงไม่หักขาของพระองค์
34 แต่ทหารคนหนึ่งใช้หอกแทงเข้าที่สีข้างของพระองค์ แล้ว
โลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที
35 และผู้ที่ได้เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาเป็นความ
จริง และเขารู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อว่าพวกท่านจะได้เชื่อ
36 เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จว่า กระดูก
ของพระองค์จะไม่หักแม้แต่น้อย
37 และพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งกล่าวว่า พวกเขาจะได้เห็น
พระองค์ผู้ที่พวกเขาแทง
38 และหลังจากนี้ โยเซฟจากอาริมาเธียซึ่งเป็นสาวกของ
พระเยซูแต่แอบซ่อนอยู่เพราะกลัวพวกยิว ได้อ้อนวอนปีลาต
ให้นำพระศพของพระเยซูไป ปีลาตจึงอนุญาต เขาจึงไปนำ
พระศพของพระเยซูไป
39 นิโคเดมัสก็มาด้วย ซึ่งมาหาพระเยซูในเวลากลางคืนครั้ง
แรก และนำส่วนผสมระหว่างมดยอบกับว่านหางจระเข้
น้ำหนักประมาณหนึ่งร้อยปอนด์มาด้วย
40 แล้วพวกเขานำพระศพของพระเยซูไปพันด้วยผ้าผ้าลินิน
กับเครื่องเทศตามธรรมเนียมการฝังของชาวยิว
41 ในบริเวณที่พระองค์ถูกตรึงนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง และในสวน
นั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่เคยมีใครฝังมนุษย์ไว้เลย
42 ดังนั้น เขาทั้งหลายจึงนำพระเยซูไปไว้ที่นั่น เพราะเป็นวัน
เตรียมของพวกยิว เพราะว่าอุโมงค์ฝังศพก็ใกล้จะถึงแล้ว

บทที่ 20

1 เช้าตรู่ของวันสัปดาห์ มารีย์มักดาลามาถึงที่หลุมฝังศพ
ขณะที่ยังมืดอยู่ และเห็นว่าหินที่ฝังศพถูกยกออกไปแล้ว
2 แล้วนางก็วิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนที่พระเยซู
ทรงรัก แล้วพูดกับเขาว่า “พวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออก
จากหลุมฝังศพแล้ว และเราไม่รู้ว่าพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้
ที่ไหน”
3 เปโตรจึงออกไปพร้อมกับสาวกคนนั้น และไปถึงอุโมงค์ฝัง
ศพ
4 เขาทั้งสองจึงวิ่งไปด้วยกัน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตร
และไปถึงอุโมงค์ฝังศพก่อน
5 และเขาก้มลงมองเข้าไป เห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้
เข้าไป
6 แล้วซีโมนเปโตรก็ตามพระองค์ไป แล้วเข้าไปในอุโมงค์ฝัง
ศพ เห็นผ้าป่านวางอยู่
7 และผ้าเช็ดปากที่คลุมศีรษะของพระองค์ ไม่ได้วางรวมกับ
ผ้าป่าน แต่พันไว้ด้วยกันเป็นผืนเดียว
8 ต่อมาสาวกคนนั้นที่ไปถึงอุโมงค์ฝังศพก่อนก็เข้าไปด้วย
และเขาได้เห็นและเชื่อ
9 เพราะพวกเขายังไม่เข้าใจพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้อง
คืนพระชนม์จากความตาย
10 จากนั้นสาวกทั้งสองก็กลับบ้านของตนอีกครั้ง
11 แต่มารีย์ยืนอยู่ข้างนอกที่อุโมงค์ฝังศพร้องไห้ และเมื่อ
ร้องไห้ เธอก็ก้มลงมองเข้าไปในอุโมงค์ฝังศพ
12 และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมชุดขาวนั่งอยู่ องค์หนึ่ง
อยู่ตรงหัว และอีกองค์หนึ่งอยู่ตรงเท้าของที่ซึ่งร่างของพระ
เยซูเคยบรรทมอยู่
13 พวกเขาจึงพูดกับนางว่า “หญิงเอ๋ย เหตุใดท่านจึงร้องไห้”
นางจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “เพราะพวกเขาเอาพระเจ้าของ
ฉันไปแล้ว และฉันไม่ทราบว่าพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่
ไหน”
14 เมื่อนางกล่าวอย่างนั้นแล้ว นางก็หันกลับไป และเห็นพระ
เยซูยืนอยู่ แต่ไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู
15 พระเยซูตรัสถามนางว่า “ หญิงเอ๋ย เหตุใดท่านจึงร้องไห้
ท่านตามหาใคร” นางคิดว่าพระองค์เป็นคนดูแลสวน จึงกล่าว
กับพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ถ้าท่านนำพระองค์มาจากที่นี่
โปรดบอกฉันด้วยว่าท่านเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน ฉันก็จะนำ
พระองค์ไป”
16 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “ มารีย์” เธอจึงหันกลับมาและพูด
กับพระองค์ว่า “รับโบนี” ซึ่งแปลว่า “อาจารย์”
17 พระเยซูตรัสแก่เธอว่า “ อย่าแตะต้องเราเลย เพราะว่าเรา
ยังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพี่น้องของเรา
และบอกพวกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระ
บิดาของพวกท่าน และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของ
พวกท่าน”
18 มารีย์มักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ว่านางได้
เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสเรื่องเหล่านี้
กับนาง
19 ครั้นเย็นวันเดียวกันนั้น ซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อ
พวกสาวกกำลังปิดประตูห้องที่พวกยิวอยู่เพราะกลัวพวกยิว
พระเยซูจึงเข้ามายืนท่ามกลางพวกเขาแล้วตรัสว่า “ สันติสุข
จงมีแก่ท่านทั้งหลาย”
20 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้ว พระองค์จึงทรงแสดงพระหัตถ์
และพระปรัศว์ของพระองค์ให้พวกเขาเห็น เมื่อสาวกเห็นองค์
พระผู้เป็นเจ้าก็มีความยินดี

21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า " สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลาย พระบิดาได้ทรงใช้เรามาฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น"
22 เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์จึงทรงเป่าลมใส่พวกเขา และตรัสแก่พวกเขาว่า จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด
23 บาปใดที่ท่านยกให้ บาปนั้นก็ได้รับการยกให้ และบาปใดที่ท่านไม่ยกให้ บาปนั้นก็จะไม่ยกให้
24 แต่โธมัสซึ่งเรียกกันว่า ดิดิมัส หนึ่งในสาวกสิบสองคนไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา
25 สาวกคนอื่นๆ จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "พวกเราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" แต่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ถ้าข้าพเจ้าไม่เห็นรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์ และเอานิ้วสอดเข้าไปในรอยตะปู และเอามือสอดเข้าไปในด้านข้างของพระองค์ ข้าพเจ้าก็จะไม่เชื่อ"
26 และครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็อยู่ข้างในอีก พร้อมทั้งโธมัสด้วย ครั้นแล้ว พระเยซูก็เข้ามา โดยปิดประตูแล้ว ยืนท่ามกลางพวกเขา แล้วตรัสว่า " สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลาย"
27 แล้วพระองค์ตรัสแก่โธมัสว่า จงยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของฉัน จงยื่นมือมาที่นี่และแทงเข้าไปในด้านข้างของฉัน และอย่าไร้ศรัทธา แต่จงเชื่อเถิด
28 โทมัสตอบเขาว่า "พระเจ้าของข้าพเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า"
29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " โธมัส เพราะเจ้าได้เห็นเรา เจ้าจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่กลับเชื่อ ก็เป็นสุข"
30 และพระเยซูทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆ มากมายจริงต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้:
31 แต่สิ่งที่เขียนไว้ก็เพื่อว่าพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว พวกท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

บทที่ 21

1 หลังจากนั้น พระเยซูทรงปรากฏพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งที่ทะเลทิเบเรียส และทรงแสดงพระองค์เองต่อเรื่องนี้ด้วย
2 มีซีโมนเปโตร โธมัสที่เรียกว่า ดิดิมัส และนาธานาเอลจากเมืองคานาในแคว้นกาลิลี และบุตรชายของเศเบดี และสาวกของเขาอีกสองคนอยู่ด้วยกัน
3 ซีโมนเปโตรจึงบอกพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าจะไปตกปลา" พวกเขาจึงบอกพระองค์ว่า "พวกเราจะไปกับท่านด้วย" พวกเขาจึงออกไปและลงเรือทันที แต่คืนนั้นพวกเขาจับปลาไม่ได้เลย
4 แต่เมื่อรุ่งเช้ามาถึงพระเยซูทรงยืนอยู่บนฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู
5 แล้วพระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า " ลูกๆ มีอาหารกินบ้างไหม" พวกเขาตอบว่า "ไม่มี"
6 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า จงทอดแหลงทางด้านขวาของเรือแล้วคุณจะพบ ดังนั้นพวกเขาจึงทอดแหออกไป แต่ไม่สามารถลากแหได้เพราะมีปลามากมาย
7 สาวกที่พระเยซูทรงรักจึงกล่าวแก่เปโตรว่า "เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า" เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็เอาเสื้อคลุมชาวประมงของเขามาให้เขา (เพราะเขาเปลือยกายอยู่) แล้วก็กระโดดลงไปในทะเล
8 ส่วนสาวกคนอื่นๆ ก็มาโดยเรือเล็กๆ (เพราะไม่ไกลจากฝั่งมากนัก แต่ไกลประมาณสองร้อยศอก) พร้อมกับลากอวนที่มีปลามาด้วย
9 ครั้นพวกเขากลับมาถึงฝั่งแล้ว พวกเขาก็เห็นไฟถ่านลุกอยู่และมีปลาและขนมปังวางอยู่บนนั้น
10 พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า จงเอาปลาที่พวกเจ้าจับได้ตอนนี้มาบ้าง
11 ซีโมนเปโตรจึงขึ้นไปลากอวนขึ้นฝั่ง ซึ่งเต็มไปด้วยปลาใหญ่ มีถึงร้อยห้าสิบสามตัว แม้ว่ามีปลามากมายเช่นนั้นก็ตาม อวนก็ยังไม่ขาด
12 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า " มารับประทานอาหารกันเถิด" แต่สาวกคนใดไม่กล้าถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นใคร" เพราะรู้ดีว่าพระองค์คือองค์พระผู้เป็นเจ้า
13 แล้วพระเยซูเสด็จมาทรงหยิบขนมปังแจกให้พวกเขา และยังทรงหยิบปลาแจกให้พวกเขาด้วย
14 นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงปรากฏพระองค์แก่เหล่าสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์จากความตายแล้ว
15 เมื่อรับประทานอาหารแล้ว พระเยซูจึงตรัสกับซีโมนเปโตรว่า " ซีโมน บุตรโยนา เจ้ารักเรามากกว่าพวกนี้หรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ใช่แล้ว พระเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า " จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด"
16 พระเยซูตรัสกับเขาอีกครั้งว่า " ซีโมน บุตรโยนา เจ้ารักเราไหม" เขาตอบว่า "ใช่แล้ว พระเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าเรารักพระองค์" พระองค์ตรัสกับเขาว่า " จงเลี้ยงแกะของเราเถิด"
17 พระเยซูตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า " ซีโมน บุตรโยนา เจ้ารักเราไหม" เปโตรเสียใจเพราะเขาถามเขาเป็นครั้งที่สามว่า "เจ้ารักเราไหม" พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่าฉันรักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า " จงเลี้ยงแกะของเราเถิด"
18 จริง ๆ จริง ๆ เราบอกเจ้าว่า เมื่อเจ้ายังหนุ่ม เจ้าคาดเข็มขัดนิรภัยของตนเอง และเดินไปไหน ๆ ตามที่เจ้าต้องการ แต่เมื่อเจ้าแก่แล้ว เจ้าจะเหยียดมือออก และคนอื่นจะคาดเข็มขัดนิรภัยให้ และพาเจ้าไปที่เจ้าไม่ปรารถนา
19 พระองค์ตรัสดังนี้เพื่อแสดงว่าพระองค์จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์จึงตรัสแก่พระเยซู ว่า จงตามเรามา
20 ครั้นเปโตรหันกลับมาเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักกำลังตามมา ซึ่งเอนกายลงที่อกของพระเยซูขณะรับประทานอาหารเย็นและกล่าวว่า "พระองค์เจ้า ใครคือผู้ทรยศต่อพระองค์?"
21 เมื่อเปโตรเห็นพระเยซูจึงทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า แล้วคนนี้จะทำอย่างไร"
22พระเยซูตรัสตอบเขาว่า " ถ้าเราต้องการให้เขายังอยู่จนกว่าเราจะมา จะเป็นเรื่องอะไรกับท่านเล่า จงตามเรามาเถิด"
23 ครั้นแล้วคำกล่าวนี้จึงแพร่สะพัดไปท่ามกลางพวกพี่น้องว่าสาวกคนนั้นจะไม่ตาย แต่พระเยซูมิได้ตรัสกับเขาว่า "เขาจะไม่ตาย" แต่ ถ้าเราต้องการให้เขายังอยู่จนกว่าเราจะมา จะเป็นเรื่องอะไรกับท่านเล่า?
24คนนี้แหละเป็นสาวกที่เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้และเขียนเรื่องเหล่านี้ไว้ และเรารู้อยู่ว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง
25 และยังมีสิ่งอื่นๆ อีกมากมายที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ซึ่งถ้าจะเขียนไว้ทุกเล่ม ฉันคิดว่าแม้แต่โลกทั้งใบก็คงไม่พอบรรจุหนังสือที่เขียนไว้นั้น อาเมน

กิจการของอัครสาวก

บทที่ 1

1 ข้าพเจ้าได้เขียนข้อเขียนก่อนหน้านี้แล้ว โอ เธโอฟีลัส
เกี่ยวกับทุกสิ่งที่พระเยซูเริ่มทำและสอน
2 จวบจนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไป หลังจากที่พระองค์ได้
ทรงสั่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่บรรดาอัครสาวกที่
พระองค์ทรงเลือกไว้
3 พระองค์ได้ทรงปรากฏพระองค์แก่เขาหลังจากที่พระองค์
ทรงทนทุกข์ทรมาน โดยแสดงหลักฐานหลายประการที่ไม่
อาจผิดพลาดได้ พระองค์ทรงปรากฏพระองค์ต่อพวกเขาเป็น
เวลาสี่สิบวัน และทรงกล่าวถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับอาณาจักร
ของพระเจ้า
4 และเมื่อทรงรวมพลกับพวกเขาแล้ว ทรงสั่งพวกเขาว่าอย่า
ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับคำสัญญาของพระ
บิดา ซึ่ง พระองค์ตรัสว่า ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรา
5 เพราะว่ายอห์นได้ทำพิธีบัพติศมาด้วยน้ำจริง ๆ แต่อีกไม่
นานพวกท่านจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
6 เมื่อพวกเขามารวมกันแล้ว พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า
“พระองค์จะทรงฟื้นฟูราชอาณาจักรให้อิสราเอลอีกครั้งใน
เวลานี้หรือไม่?”
7 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า " ไม่ใช่ธุระของพวกท่านที่จะรู้เวลา
และวาระที่พระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ด้วยอำนาจของพระองค์
เอง"
8 แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพลังเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์
เสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานของเราทั้ง
ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนสุด
ปลายแผ่นดินโลก
9 เมื่อพระองค์ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว ในขณะที่พวกเขากำลังดู
อยู่ พระองค์ก็ถูกยกขึ้นไป และมีเมฆมาปกคลุมพระองค์จน
พ้นสายตาของพวกเขา
10 ขณะที่พวกเขากำลังมองดูฟ้าอย่างมั่นคงขณะที่พระองค์
เสด็จขึ้นไป ก็ปรากฏว่ามีชายสองคนมายืนอยู่ข้างพวกเขา
สวมเสื้อผ้าสีขาว
11 ซึ่งได้กล่าวด้วยว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืน
มองดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งถูกรับขึ้นไปจากพวกท่านสู่
สวรรค์นั้น จะเสด็จมาในลักษณะเดียวกับที่ท่านทั้งหลายเห็น
พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์”
12 แล้วพวกเขากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มจากภูเขาที่เรียกว่า
มะกอก ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นระยะทางเดินได้
ในวันสะบาโต
13 ครั้นเข้าไปแล้ว พวกเขาขึ้นไปห้องชั้นบนซึ่งมีเปโตร ยา
กอบ ยอห์น อันดรูว์ ฟีลิป โธมัส บาร์โทโลมิว มัทธิว ยากอบ
บุตรอัลเฟอัส ซีโมนเซโลเทส และยูดาสพี่ชายของยากอบ
อาศัยอยู่
14 พวกเขาทั้งหมดก็ร่วมใจอธิษฐานและวิงวอนพร้อมกับ
ผู้หญิงและมารีย์มารดาของพระเยซูและพี่น้องของพระองค์
15 ในเวลานั้น เปโตรยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก และกล่าว
ว่า (จำนวนชื่อที่รวมกันมีอยู่ประมาณร้อยยี่สิบชื่อ)
16 พี่น้องทั้งหลาย พระคัมภีร์ข้อนี้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
ตรัสไว้โดยปากของกษัตริย์ดาวิดเกี่ยวกับยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำ
ทางพวกที่จับพระเยซูนั้น คงต้องสำเร็จเป็นจริงแล้ว
17 เพราะท่านได้ถูกนับเข้ากับพวกเรา และได้รับส่วนแบ่งใน
การปรนนิบัตินี้
18 บัดนี้คนผู้นี้ซื้อที่ดินโดยรับผลตอบแทนจากความชั่วช้า
ของตน และเขาก็ล้มลงหัวทิ่มลงกลางหลัง และไส้ของเขาก็
ทะลักออกมาหมด
19 และเรื่องนั้นก็รู้กันทั่วกันไปถึงบรรดาคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่
ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกระทั่งทุ่งนั้นถูกเรียกตามภาษาที่
ถูกต้องว่า อาเคลดามา ซึ่งแปลว่า ทุ่งโลหิต
20 เพราะมีเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า “ขอให้ที่อยู่ของเขารก
ร้างว่างเปล่า และอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่นเลย และให้ผู้อื่น
ยึดตำแหน่งบิชอปของเขาไป”
21 เหตุฉะนั้นในบรรดาคนเหล่านี้ซึ่งได้อยู่ร่วมกับเรา
ตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าเสด็จเข้าออกท่ามกลางเรา
22 เริ่มตั้งแต่การบัพติศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรง
ถูกรับขึ้นไปจากเรา จำเป็นต้องมีคนๆ หนึ่งที่ได้รับการ
สถาปนาให้เป็นพยานร่วมกับเราถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของ
พระองค์
23 พวกเขาจึงแต่งตั้งสองคนคือ โยเซฟที่เรียกว่าบาร์ซับบาส
ซึ่งมีนามสกุลว่ายุสทัส และมัทธีอัส
24พวกเขาจึงอธิษฐานว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรง
ทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอพระองค์ทรงโปรดแสดงให้
เห็นว่าพระองค์ได้ทรงเลือกใครในสองคนนี้”
25 เพื่อว่าเขาจะได้มีส่วนในการปฏิบัติศาสนกิจนี้ และการ
เป็นอัครสาวก ซึ่งยูดาสได้ละทิ้งไปเพราะความผิดของตนเอง
เพื่อจะได้ไปยังสถานที่ของตน
26 พวกเขาจึงจับฉลาก และฉลากนั้นก็ตกแก่มัทธีอัส และ
เขาถูกนับรวมกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน

บทที่ 2

1 เมื่อวันเพ็นเทคอสต์มาถึงเต็มที่ พวกเขาทั้งหมดก็อยู่พร้อม
เพรียงกันอยู่ในที่แห่งเดียว
2 ทันใดนั้น ก็มีเสียงดังมาจากสวรรค์เหมือนเสียงลมแรงกล้า
และดังไปทั่วบ้านที่พวกเขานั่งอยู่
3 และมีเปลวไฟเป็นลิ้นปรากฏแก่พวกเขาแต่ละคน และอยู่
เหนือพวกเขาแต่ละคน
4 และพวกเขาทั้งหมดก็เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ
เริ่มพูดเป็นภาษาอื่น ๆ ตามที่พระวิญญาณทรงประทานให้พูด
5 และมีพวกยิวผู้เคร่งศาสนาจากทุกชาติใต้สวรรค์มาอยู่ที่
กรุงเยรูซาเล็ม
6 ครั้นเกิดเสียงดังขึ้น ฝูงชนจึงมารวมตัวและสับสน เพราะทุก
คนได้ยินพวกเขาพูดภาษาของตนเอง
7 คนเหล่านั้นก็ประหลาดใจและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ดูเถิด
คนเหล่านี้ที่พูดภาษากาลิลีทุกคนนั้นไม่ใช่หรือ?"
8 และเราทุกคนจะได้ยินภาษาของตนเองว่าเราเกิดมาจาก
ภาษานั้นได้อย่างไร?
9 พวกพาร์เธียน มีเดียน เอลาม และผู้ที่อาศัยอยู่ในเมโสโป
เตเมีย ยูเดีย คัปปาโดเซีย ปอนทัส และเอเชีย
10 ฟรีเจียและปัมฟีเลียในอียิปต์ และในแคว้นลิเบียรอบไซรีน
และคนต่างด้าวจากโรม ทั้งชาวยิวและผู้เปลี่ยนศาสนา
11 ชาวครีตและชาวอาหรับ เราได้ยินพวกเขาพูดถึงการงาน
มหัศจรรย์ของพระเจ้าในภาษาของเรา
12 คนทั้งหลายก็ประหลาดใจและสงสัยกัน พูดกันว่า “นี่
หมายความว่าอย่างไร?”
13 คนอื่นๆ ล้อเลียนว่า คนพวกนี้เมาเหล้าองุ่นใหม่
14 แต่เปโตรยืนขึ้นพร้อมกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน แล้วตะโกน
เสียงดังกล่าวแก่พวกเขาว่า "ท่านชาวแคว้นยูเดียและท่าน
ทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้และฟัง
คำพูดของข้าพเจ้า
15 เพราะพวกเขามิได้เมาสุราเหมือนอย่างที่ท่านคิด
เพราะว่าเป็นเวลาเพียงสามโมงเท่านั้น
16 แต่เหตุการณ์นี้ก็เป็นไปตามคำที่ผู้เผยพระวจนะโจเอลก
ล่าวไว้
17 และในวันสุดท้ายจะเกิดขึ้น พระเจ้าตรัสว่า เราจะเทพระ
วิญญาณของเราลงบนมนุษย์ทุกคน บุตรชายและบุตรสาว

ของท่านจะพยากรณ์ ชายหนุ่มของท่านจะเห็นภาพนิมิต และชายชราของท่านจะฝันเห็น
18 และเราจะเทพระวิญญาณของเราลงบนคนใช้และคนรับใช้ของเราในสมัยนั้น และพวกเขาจะพยากรณ์ว่า
19 และเราจะแสดงสิ่งมหัศจรรย์ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน และหมายสำคัญในแผ่นดินเบื้องล่าง เป็นโลหิตและไฟและไอควัน
20 ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด และดวงจันทร์จะกลายเป็นเลือด ก่อนที่วันสำคัญและสำคัญยิ่งของพระเจ้าจะมาถึง
21 และเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นว่า ผู้ใดที่ร้องเรียกพระนามของพระเจ้าก็จะรอด
22 พวกท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอล จงฟังคำเหล่านี้ พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ผู้เป็นมนุษย์ที่พระเจ้าทรงพอใจในพวกท่านโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าทรงกระทำโดยพระองค์ท่ามกลางพวกท่าน ดังที่พวกท่านเองก็รู้อยู่แล้ว
23 พระองค์นั้นทรงถูกมอบไว้โดยแผนการอันแน่นอนและความรู้ล่วงหน้าของพระเจ้า พวกท่านได้จับพระองค์ไป และด้วยมือที่ชั่วร้ายได้ตรึงพระองค์และสังหารเสีย
24 พระเจ้าทรงชุบพระองค์ให้คืนพระชนม์ โดยทรงขจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะไม่สามารถจะทรงยึดพระองค์ไว้ด้วยความเจ็บปวดนั้นได้
25 เพราะดาวิดพูดถึงพระองค์ว่า ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เบื้องหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับอยู่ทางขวามือของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว
26 ดังนั้นใจของข้าพเจ้าจึงชื่นชมยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าก็มีความยินดี อีกทั้งเนื้อหนังของข้าพเจ้าจะได้พักผ่อนในความหวัง
27 เพราะว่าพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก และพระองค์จะทรงไม่ยอมให้ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ต้องเสื่อมสลาย
28 พระองค์ได้ทรงแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบถึงทางแห่งชีวิต และจะทรงทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดีด้วยพระพักตร์ของพระองค์
29 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายอย่างตรงไปตรงมาถึงปฐมบรรพบุรุษดาวิดว่า เขาได้สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้แล้ว และหลุมฝังศพของเขายังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้
30เพราะฉะนั้น เพราะท่านเป็นผู้เผยพระวจนะและทราบว่าพระเจ้าทรงสาบานต่อท่านว่า เขาจะทรงตั้งพระคริสต์ขึ้นจากผลแห่งเอวของท่านตามเนื้อหนัง เพื่อให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน
31 เมื่อเขาเห็นสิ่งนี้ล่วงหน้า จึงพูดถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ได้ถูกทิ้งไว้ในนรก และเนื้อหนังของพระองค์ก็ไม่ได้เน่าเปื่อย
32 พระเจ้าทรงให้พระเยซูนี้คืนพระชนม์ และเราทุกคนเป็นพยานในเรื่องนี้
33เพราะฉะนั้นเมื่อทรงถูกเชิดชูขึ้นโดยพระหัตถ์ขวาของพระเจ้า และเมื่อทรงรับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาแล้ว พระองค์ก็ทรงประทานสิ่งนี้ลงมา ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและได้ยินอยู่ขณะนี้
34 เพราะว่าดาวิดมิได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ แต่เขากล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่พระเจ้าของฉันว่า จงประทับทางขวามือของฉัน
35 จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของคุณเป็นบัลลังก์รองพระบาทของคุณ
36 เพราะฉะนั้น บรรดาพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหลายจงทราบแน่ว่า พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้บนกางเขน ให้เป็นทั้งพระเจ้าและพระคริสต์
37 เมื่อพวกเขาได้ยินดังนี้ ก็รู้สึกขัดเคืองใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆ ว่า พี่น้องทั้งหลาย เราจะต้องทำอย่างไร?
38 แล้วเปโตรจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาทุกคนในพระนามของพระเยซูคริสต์ เพื่อการอภัยบาป และท่านทั้งหลายจะได้รับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
39 เพราะว่าพระสัญญานั้นมีไว้สำหรับท่านทั้งหลายและแก่บุตรหลานของท่านและแก่คนทั้งปวงที่อยู่ไกล คือทุกคนที่พระเจ้าของเราจะทรงเรียก
40 และท่านยังเป็นพยานอีกหลายๆ คำและเตือนสติว่า จงช่วยตัวเองให้พ้นจากคนรุ่นที่ชั่วร้ายนี้
41 จากนั้นบรรดาผู้ที่รับคำของเขาด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา และในวันนั้นเองก็มีคนเข้าร่วมกับพวกเขาเพิ่มขึ้นอีกประมาณสามพันคน
42 และเขาทั้งหลายก็ดำเนินไปอย่างมั่นคงในคำสอนของอัครสาวก และการร่วมสามัคคีธรรม และการหักขนมปัง และการอธิษฐาน
43 จิตวิญญาณทุกคนก็เกิดความกลัว และพวกอัครสาวกก็กระทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ มากมาย
44 และบรรดาผู้เชื่อทั้งหมดก็อยู่รวมกันและมีสิ่งของร่วมกัน
45 และขายทรัพย์สมบัติและสิ่งของของตน แล้วแบ่งปันให้กับทุกคนตามที่แต่ละคนต้องการ
46 และพวกเขาร่วมใจกันไปที่วิหารทุกวัน และหักขนมปังจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่ง กินเนื้อของพวกเขาด้วยความยินดีและด้วยใจบริสุทธิ์
47 สรรเสริญพระเจ้าและเป็นที่โปรดปรานของประชาชนทั้งปวง และพระเจ้าทรงเพิ่มผู้ที่ควรจะได้รับความรอดเข้าในคริสตจักรทุกวัน

บทที่ 3

1 ในเวลานั้น เปโตรกับโยฮันก็ขึ้นไปในพระวิหารด้วยกันเมื่อถึงเวลาอธิษฐาน ซึ่งเป็นเวลาบ่ายสามโมง
2 และมีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ซึ่งเขาทั้งหลายนำมาวางไว้ที่ประตูพระวิหารซึ่งเรียกว่าประตูงามทุกวัน เพื่อขอทานจากคนที่เข้าไปในพระวิหาร
3 ครั้นเห็นเปโตรกับยอห์นกำลังจะเข้าพระวิหารก็ขอทาน
4 ฝ่ายเปโตรและโยฮันจ้องดูเขาและกล่าวว่า “ดูพวกเราสิ”
5 และท่านเอาใจใส่พวกเขาโดยหวังว่าจะได้อะไรจากพวกเขาบ้าง
6 แล้วเปโตรกล่าวว่า เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ามีข้าพเจ้าจะให้ท่าน ในนามของพระเยซูคริสต์แห่งนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นและเดินเถิด
7 แล้วท่านจับมือขวาของเขาพยุงขึ้น ทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง
8 เขาจึงยืนกระโดดและเดินเข้าไปในพระวิหารพร้อมกับพวกเขา เดินและกระโดดไปพร้อมกับสรรเสริญพระเจ้า
9 และคนทั้งหลายเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า
10 และเขาทั้งหลายรู้ว่าเป็นพระองค์นั้นเองที่นั่งขอทานอยู่ ณ ประตูงดงามของพระวิหาร และเขาทั้งหลายก็เต็มไปด้วยความประหลาดใจและความตื่นตะลึงในสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระองค์
11 เมื่อคนง่อยที่ได้รับการรักษาให้หายนั้นกำลังยึดเปโตรและโยฮันไว้ ประชาชนทั้งหมดก็วิ่งไปหาท่านทั้งสองที่เฉลียงซึ่งเรียกว่าเฉลียงของซาโลมอน ด้วยความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง
12 เมื่อเปโตรเห็นดังนั้น จึงตอบแก่ฝูงชนว่า "ท่านชาวอิสราเอล เหตุใดท่านจึงประหลาดใจในเรื่องนี้ และเหตุใด

ท่านจึงจ้องมองเราด้วยสายตาเขม่นว่า เราทำให้คนนี้เดินได้
ด้วยอำนาจหรือความบริสุทธิ์ของเราเอง"
13 พระเจ้าของอับราฮัม และของอิสอัค และของยาโคบ คือ
พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงถวายพระเกียรติแด่พระ
เยซูพระบุตรของพระองค์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้ และได้
ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์
ไป
14 แต่พวกท่านได้ปฏิเสธพระองค์ผู้บริสุทธิ์และผู้ชอบธรรม
และปรารถนาให้ทรงมอบฆาตกรให้แก่พวกท่าน
15 และได้ฆ่าเจ้าผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิต ซึ่งพระเจ้าได้ทรงปลุกให้
คืนพระชนม์จากบรรดาคนตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้
16 และพระนามของพระองค์โดยความเชื่อในพระนามของ
พระองค์ ได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จัก
เข้มแข็งขึ้น แท้จริง ความศรัทธาซึ่งมีโดยพระองค์ได้กระทำ
ให้คนนี้หายเป็นปกติอย่างสมบูรณ์ต่อหน้าท่านทั้งหลาย
17 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า พวกท่าน
กระทำการนั้นเพราะความไม่รู้ เช่นเดียวกับบรรดาผู้ปกครอง
ของพวกท่านก็กระทำเช่นกัน
18 แต่เหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าทรงแสดงไว้ก่อนโดย
ปากของผู้เผยพระวจนะของพระองค์ทุกคนว่า พระคริสต์
จะต้องทนทุกข์ พระองค์ก็ทรงทำให้สำเร็จเป็นจริงแล้ว
19 เพราะฉะนั้น พวกท่านจงกลับใจและหันกลับมามองใหม่
เพื่อบาปของพวกท่านจะได้รับการลบล้าง เมื่อเวลาชื่นชื่นใจ
จะมาจากพระพักตร์ของพระเจ้า
20 และพระองค์จะทรงส่งพระเยซูคริสต์ ซึ่งได้ประกาศแก่
ท่านทั้งหลายก่อนนี้ไป
21 พระองค์ซึ่งสวรรค์จะต้องรับไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่สรรพสิ่ง
จะกลับคืนสู่สภาพเดิม ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาผู้
เผยพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์ทุกคน ตั้งแต่เริ่มโลกมา
22 เพราะโมเสสได้กล่าวจริงแก่บรรพบุรุษว่า พระเจ้าผู้เป็น
พระเจ้าของพวกท่านจะทรงตั้งผู้เผยพระวจนะที่เหมือนอย่าง
เราขึ้นมาให้แก่พวกท่านจากพี่น้องของพวกท่าน พวกท่าน
จะต้องฟังผู้นั้นในสิ่งทั้งปวงที่พระองค์จะตรัสแก่พวกท่าน
23 และจะเกิดขึ้นว่าจิตวิญญาณทุกดวงที่ไม่ฟังผู้เผยพระ
วจนะผู้นั้น จะถูกทำลายจากท่ามกลางประชาชน
24 และบรรดาผู้เผยพระวจนะตั้งแต่ซามูเอลเป็นต้นมา และ
บรรดาผู้สืบต่อมา ทุกคนที่ได้พูดไว้ ก็เคยบอกล่วงหน้าถึงวัน
เวลาเหล่านี้เหมือนกัน
25 ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของบรรดาผู้เผยพระวจนะ และ
ของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับบรรพบุรุษของเรา
โดยตรัสแก่อับราฮัมว่า บรรดาเผ่าพันธุ์ทั้งหลายแห่งแผ่นดิน
โลกจะได้รับพระพรเพราะพงศ์พันธุ์ของท่าน
26 พระเจ้าทรงให้พระบุตรเยซูคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และทรง
ใช้พระองค์มาอวยพรท่านทั้งหลาย โดยทรงหันทุกคนให้พ้น
จากความชั่วของตน

บทที่ 4

1 ขณะที่พวกเขากำลังพูดกับประชาชน พวกปุโรหิต หัวหน้า
วิหาร และพวกสะดูสีก็เข้ามาหาพวกเขา
2 เพราะเสียใจที่ได้สั่งสอนประชาชนและประกาศเรื่องการ
เป็นขึ้นจากความตายโดยทางพระเยซู
3 แล้วพวกเขาจึงจับพวกเขาขังไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น เพราะว่า
ตอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว
4 แต่บรรดาคนที่ได้ยินพระวจนะนั้นก็มีจำนวนมากเชื่อ และ
จำนวนผู้คนนั้นมีประมาณห้าพันคน
5 ครั้นรุ่งขึ้น พวกผู้ปกครอง พวกผู้เฒ่า และพวกธรรมาจารย์
ของพวกเขา
6 แล้วอันนัสมหาปุโรหิต กับคายาฟาส และยอห์น และอเล็ก
ซานเดอร์ กับคนอื่นๆ ที่เป็นเครือญาติของมหาปุโรหิต ก็มา
รวมกันที่กรุงเยรูซาเล็ม
7 เมื่อพวกเขาให้พวกอัครสาวกยืนท่ามกลางพวกเขาแล้ว
พวกเขาจึงถามว่า พวกเจ้าทำการนี้ด้วยอำนาจใด หรือด้วย
นามใด?
8 จากนั้น เปโตรเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงกล่าวแก่
พวกเขาว่า "ท่านผู้ปกครองประชาชนและผู้เฒ่าแห่ง
อิสราเอล
9 ถ้าวันนี้เราถูกสอบสวนถึงความดีที่ได้ทำกับคนที่ป่วยเป็น
โรคนี้ ว่าเขาหายเป็นปกติได้อย่างไร
10 จงให้พวกท่านทั้งหลายและแก่ชนชาติอิสราเอลทั้งปวง
ทราบว่า คนนี้จึงยืนอยู่ต่อหน้าพวกท่านได้อย่างสมบูรณ์โดย
พระนามของพระเยซูคริสต์แห่งนาซาเร็ธ ซึ่งพวกท่านได้ตรึง
บนไม้กางเขน และโดยพระเจ้าได้ทรงชุบให้คืนพระชนม์จาก
บรรดาคนตาย โดยพระองค์นั้น
11 นี่แหละเป็นศิลาที่พวกท่านผู้เป็นช่างก่อสร้างทิ้งเสียแล้ว
จนบัดนี้ได้กลายเป็นศิลามุมเอกไปแล้ว
12 อีกทั้งไม่มีความรอดในผู้อื่นเลย เพราะว่าใต้ฟ้าไม่มีพระ
นามอื่นที่ประทานให้แก่มนุษย์เพื่อให้เรารอดได้
13 ครั้นพวกเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้
ว่าท่านทั้งสองเป็นคนไม่มีการศึกษาและโง่เขลา ก็ประหลาด
ใจ และรู้ว่าท่านทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู
14 และเมื่อเห็นคนซึ่งได้รับการรักษาให้หายยืนอยู่กับพวก
เขา พวกเขาก็ไม่สามารถจะพูดคัดค้านอะไรได้
15 แต่เมื่อพวกเขาสั่งให้พวกเขาออกไปจากสภาแล้ว พวก
เขาจึงปรึกษากัน
16 แล้วกล่าวว่า เราจะทำอย่างไรกับคนเหล่านี้ดี เพราะว่า
พวกเขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่นชัดเป็นที่ประจักษ์แก่คน
ทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้
17 แต่เพื่อไม่ให้เรื่องนี้แพร่งพรายไปในหมู่ประชาชนมากขึ้น
เราจึงควรจะขู่พวกเขาอย่างจริงจังว่าอย่าพูดชื่อนั้นกับใครอีก
ต่อไป
18 แล้วพวกเขาเรียกพวกเขามาและสั่งไม่ให้พูดหรือสอนใน
พระนามของพระเยซูเลย
19 เปโตรกับยอห์นตอบพวกเขาว่า "ในสายพระเนตรของพระ
เจ้า การที่จะฟังพวกท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการ
ถูกต้องหรือไม่ พวกท่านลองตัดสินดูสิ"
20 เพราะเราก็พูดสิ่งที่เราได้เห็นและได้ยินมาไม่ได้
21 เมื่อพวกเขาขู่พวกเขาต่อไป พวกเขาก็ปล่อยพวกเขาไป
โดยไม่พบว่าจะลงโทษพวกเขาอย่างไรได้ เพราะกลัว
ประชาชน เพราะว่ามนุษย์ทั้งหลายต่างก็ถวายพระเกียรติแด่
พระเจ้าสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น
22 เพราะชายผู้นั้นมีอายุกว่าสี่สิบปีซึ่งได้รับการรักษาให้หาย
โดยอัศจรรย์
23เมื่อปล่อยไปแล้ว พวกเขาจึงไปหาพวกของตนและเล่า
เรื่องทั้งหมดที่พวกหัวหน้าปุโรหิตและผู้เฒ่าพูดกับพวกเขา
24เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้น พวกเขาก็พร้อมใจกันเปล่งเสียง
ทูลพระเจ้าว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้
ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่
ในที่เหล่านั้น
25 พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า '
ทำไมคนต่างชาติจึงโกรธแค้น และประชากรคิดเรื่องไร้สาระ'
26 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกก็ลุกขึ้น และบรรดา
ผู้ปกครองก็รวมตัวกันต่อต้านพระเจ้าและพระคริสต์ของ
พระองค์
27 เพราะความจริงแล้ว ทั้งเฮโรดและปอนทิอัสปีลาต พร้อม
กับพวกต่างชาติและชนชาติอิสราเอล ก็ได้รวมตัวกันต่อต้าน

พระเยซูพระกุมารศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้เจิม
ไว้
28 เพื่อจะกระทำสิ่งใดๆ ก็ตามที่พระหัตถ์และพระดำริของ
พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ก่อนให้กระทำ
29 และบัดนี้ ขอทรงโปรดทอดพระเนตรการขู่เข็ญของพวก
เขา และโปรดประทานแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ให้พวกเขา
สามารถกล่าวพระวจนะของพระองค์อย่างกล้าหาญ
30 โดยทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปรักษาโรค และให้เครื่องหมาย
และการอัศจรรย์เกิดขึ้นได้ในนามของพระเยซู พระบุตรผู้
ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
31 และเมื่อพวกเขาอธิษฐานแล้ว สถานที่ที่พวกเขามา
ประชุมกันนั้นก็สั่นสะเทือน และพวกเขาทั้งหมดก็เปี่ยมด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ และกล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วย
ความกล้าหาญ
32 และคนหมู่มากที่เชื่อก็มีใจเดียวกันและจิตวิญญาณ
เดียวกัน ไม่มีใครพูดว่าตนมีสิ่งของที่เป็นของตน แต่ทุกคนมี
สิ่งของที่เป็นของส่วนรวม
33 และทรงให้พวกอัครสาวกเป็นพยานด้วยพลังยิ่งใหญ่ถึง
การคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณใหญ่ก็ได้อยู่กับ
พวกเขาทุกคน
34 และในพวกนั้นก็ไม่มีใครขัดสน เพราะบรรดาผู้มีที่ดินหรือ
บ้านเรือนก็ขายและนำราคาของสิ่งของที่ขายไปนั้นมา
35 แล้ววางไว้ที่เท้าของอัครสาวก และได้แจกจ่ายให้แต่ละ
คนตามที่พวกเขาต้องการ
36 และโยเสส ซึ่งได้รับฉายาว่า บารนาบัส (ซึ่งแปลว่า บุตร
แห่งการปลอบโยน) เป็นชาวเลวีจากดินแดนไซปรัส
37 มีที่ดินก็ขายและนำเงินมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก

บทที่ 5

1 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออะนาเนียกับสะฟีราภรรยาของเขาขาย
ที่ดินของตนไป
2 และได้ยั้งเงินค่าส่วนหนึ่งไว้ โดยที่ภรรยาของเขาก็รู้ด้วย
แล้วนำเงินส่วนหนึ่งมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก
3 แต่เปโตรจึงกล่าวว่า "อะนาเนีย ทำไมซาตานจึงครอบงำใจ
ของคุณให้โกหกต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเก็บค่าที่ดิน
ส่วนหนึ่งไว้?"
4 ขณะที่มันยังเหลืออยู่ มันก็ไม่ใช่ของท่านหรือ? และเมื่อ
ขายมันไปแล้ว มันก็ไม่ใช่ของท่านเองหรือ? ทำไมท่านจึงคิด
เรื่องนี้ในใจ? ท่านไม่ได้โกหกมนุษย์ แต่โกหกต่อพระเจ้า
5 เมื่ออะนาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงและสิ้นใจ ความกลัว
อย่างยิ่งใหญ่ก็เกิดขึ้นแก่ทุกคนที่ได้ยินเช่นนั้น
6 พวกคนหนุ่มจึงลุกขึ้นพันศพเขาแล้วนำศพออกไปฝัง
7 เมื่อล่วงไปประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขาไม่รู้ว่าเกิด
อะไรขึ้นจึงเข้ามา
8 เปโตรจึงตอบนางว่า “บอกฉันหน่อยเถอะว่าเจ้าขายที่ดิน
ได้ราคาเท่านี้หรือไม่” นางตอบว่า “ได้ราคาเท่านี้”
9 เปโตรจึงถามนางว่า “เหตุใดท่านจึงตกลงกันว่าจะทดลอง
พระวิญญาณของพระเจ้า ดูเถิด เท้าของพวกที่ฝังศพสามี
ท่านก็อยู่ที่ประตู และจะพาท่านออกไป”
10 แล้วนางก็ล้มลงแทบพระบาทของเขาทันที และสิ้นใจลง
ชายหนุ่มทั้งหลายเข้ามาพบว่านางตายแล้ว จึงหามนาง
ออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง
11 ความกลัวอย่างยิ่งใหญ่ก็เกิดขึ้นแก่คริสตจักรทั้งสิ้นและ
แก่ทุกคนที่ได้ยินเรื่องเหล่านั้น
12 และโดยมือของอัครสาวก ได้มีการกระทำหมายสำคัญ
และการอัศจรรย์หลายประการท่ามกลางประชาชน (และพวก
เขาทั้งหมดก็อยู่พร้อมเพรียงกันที่ระเบียงของซาโลมอน)
13 และส่วนที่เหลือไม่มีใครสามารถเข้าร่วมกับพวกมันได้ แต่
ผู้คนกลับยกย่องพวกมัน
14 และมีผู้เชื่อเพิ่มมากขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งชายและ
หญิงเป็นจำนวนมาก)
15 ถึงขนาดที่พวกเขานำคนป่วยออกไปที่ถนน แล้ววางพวก
เขาไว้บนเตียงและโซฟา เพื่ออย่างน้อยเงาของเปโตรซึ่งเดิน
ผ่านไปจะได้บังพวกเขาบางคน
16 ฝูงชนจำนวนมากจากเมืองต่างๆ ที่อยู่โดยรอบก็เข้าไปใน
กรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและบรรดาคนที่มีผีโสโครกสิงมา
ด้วย และทุกคนก็หายจากโรค
17 ขณะนั้น มหาปุโรหิตและทุกคนที่อยู่กับเขา (ซึ่งเป็นพวก
สะดูสี) ก็ลุกขึ้น และเต็มไปด้วยความขุ่นเคือง
18 แล้ววางมือบนตัวพวกอัครสาวก และขังไว้ในคุกสาธารณะ
19 แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ของพระเจ้าเปิดประตูคุก
และนำพวกเขาออกไป และกล่าวว่า
20 จงไปยืนในวิหารและประกาศถ้อยคำแห่งชีวิตนี้ให้
ประชาชนฟังทั้งหมด
21 เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็เข้าไปในวิหารแต่
เช้าตรู่และสั่งสอน แต่มหาปุโรหิตกับผู้ที่อยู่กับเขามาเรียก
ประชุมสภาพร้อมกับวุฒิสภาทั้งหมดของบุตรหลานอิสราเอล
แล้วส่งคนไปที่คุกเพื่อให้นำพวกเขาเข้ามา
22 แต่เมื่อเจ้าหน้าที่ไปพบและไม่พบพวกเขาอยู่ในคุก จึง
กลับมาแจ้งว่า
23 แล้วตรัสว่า “แท้จริงพวกเราพบว่าคุกนั้นปิดอยู่อย่าง
ปลอดภัย และคนเฝ้าก็ยืนอยู่ข้างนอกหน้าประตู แต่เมื่อพวก
เราเปิดออกก็ไม่พบใครอยู่ข้างใน”
24เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารและพวก
หัวหน้าปุโรหิตได้ยินเรื่องเหล่านี้ ก็สงสัยพวกเขาว่าเรื่อง
เหล่านี้จะเติบโตไปได้อย่างไร
25 แล้วมีคนหนึ่งมาบอกพวกเขาว่า "ดูเถิด คนเหล่านั้นซึ่ง
ท่านทั้งหลายขังไว้ในคุกกำลังยืนสอนประชาชนอยู่ในพระ
วิหาร"
26 แล้วนายทหารไปและนำพวกทหารไปโดยไม่ใช้ความ
รุนแรง เพราะพวกเขากลัวประชาชน เกรงว่าจะถูกขว้างด้วย
ก้อนหิน
27 เมื่อพวกเขานำพวกเขามา พวกเขาก็วางไว้ต่อหน้าสภา
และมหาปุโรหิตก็ถามพวกเขาว่า
28 โดยกล่าวว่า “พวกเรามิได้สั่งพวกเจ้าไว้อย่างเคร่งครัดว่า
พวกเจ้าไม่ควรสอนในพระนามนี้หรือ? และดูเถิด พวกเจ้าได้
แพร่คำสอนของเจ้าไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และตั้งใจจะนำ
โลหิตของคนนี้มาสู่พวกเรา”
29 เปโตรกับอัครสาวกคนอื่นๆ ตอบว่า เราควรเชื่อฟังพระเจ้า
มากกว่ามนุษย์
30 พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงชุบพระเยซูขึ้นใหม่
ซึ่งพวกท่านฆ่าและแขวนไว้บนต้นไม้
31 พระเจ้าทรงเชิดชูเขาด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ให้
ดำรงตำแหน่งเจ้านายและพระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะประทาน
การกลับใจแก่อิสราเอล และการอภัยบาป
32 และเราทั้งหลายเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้
และพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระเจ้าประทานให้ผู้ที่เชื่อฟัง
พระองค์ก็เป็นพยานเช่นกัน
33 เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกเจ็บใจ และปรึกษากันจะ
ฆ่าพวกท่านทั้งสองเสีย
34 ในเวลานั้นมีคนหนึ่งชื่อกามาเลียล เป็นฟาริสี เขาเป็นพวก
ธรรมาจารย์ที่โด่งดังในสายตาประชาชน ยืนขึ้นในสภา แล้ว
สั่งให้พาพวกอัครสาวกออกไปห่างๆ เล็กน้อย
35 และตรัสแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าคนอิสราเอล จงระวัง
ตัวเองว่าจะทำอะไรกับคนเหล่านี้

36 เพราะก่อนหน้านี้มีทูดาสลุกขึ้นโอ้อวดว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ มี
ผู้คนเข้าร่วมกับเขาประมาณสี่ร้อยคน ทูดาสก็ถูกสังหาร และ
ทุกคนที่เชื่อฟังเขาก็ถูกกระจัดกระจายและสูญสิ้นไป
37 ต่อมาในสมัยที่คนๆ นี้ ยูดาสแห่งแคว้นกาลิลีได้ลุกขึ้นมา
เก็บภาษี และได้ลากผู้คนจำนวนมากติดตามเขาไป เขาก็
พินาศไปด้วย และแม้แต่บรรดาคนที่เชื่อฟังเขาก็กระจัด
กระจายไปหมด
38 และบัดนี้ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า จงละเว้นจากคน
เหล่านี้เสีย และปล่อยพวกเขาไว้ตามลำพัง เพราะว่าถ้า
คำแนะนำหรือการงานนี้มาจากมนุษย์ มันก็จะไร้ผล
39 แต่ถ้าเป็นของพระเจ้า พวกท่านก็ทำลายมันไม่ได้ เกรงว่า
พวกท่านจะกลายเป็นฝ่ายต่อสู้กับพระเจ้า
40พวกเขาจึงตกลงกับพระองค์ และเมื่อพวกเขาเรียกพวก
อัครสาวกมาแล้ว พวกเขาก็เริ่มตีพวกเขา แล้วสั่งไม่ให้พูดใน
พระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยพวกเขาไป
41 แล้วพวกเขาออกไปจากที่ประชุมด้วยความยินดีที่ตน
สมควรได้รับความอับอายเพราะพระนามของพระองค์
42 และพวกเขาสอนและประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ทุกวันใน
วิหารและทุกบ้านไม่หยุด

บทที่ 6

1 ในสมัยนั้น เมื่อจำนวนสาวกเพิ่มขึ้นมาก พวกกรีกก็บ่นต่อว่า
พวกฮีบรู เพราะละเลยพวกม่ายของพวกเขาในการปรนนิบัติ
ประจำวัน
2 ครั้นนั้นอัครสาวกทั้งสิบสองคนจึงเรียกเหล่าสาวกทั้งหมด
มาหาแล้วกล่าวว่า "การที่เราจะละทิ้งพระวจนะของพระเจ้า
แล้วไปแจกอาหารนั้นไม่สมควรเลย"
3 เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงเลือกคนมีชื่อเสียงดีเจ็ดคน
ในพวกท่าน ซึ่งเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และปัญญา
ซึ่งเราจะแต่งตั้งให้ดูแลธุรกิจนี้
4 แต่เราจะอุทิศตนในการอธิษฐานและการประกาศพระวจนะ
อยู่เสมอ
5 คำกล่าวนั้นก็เป็นที่พอใจแก่ฝูงชนทั้งหมด พวกเขาจึง
เลือกสเตฟานผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์
และฟีลิป โปรโครัส นิคาโนร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคลัสผู้
เปลี่ยนมานับถือศาสนาจากเมืองอันทิโอก
6 ซึ่งพวกเขานำมาให้ยืนต่อหน้าพวกอัครสาวก และเมื่อพวก
เขาได้อธิษฐานแล้ว พวกเขาจึงวางมือบนพวกเขา
7 และพระวจนะของพระเจ้าก็เจริญขึ้น และจำนวนสาวกก็เพิ่ม
มากขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตจำนวนมากก็เชื่อฟัง
ความเชื่อ
8 สเตเฟนเต็มไปด้วยความเชื่อและฤทธิ์อำนาจ จึงทำการ
อัศจรรย์และสิ่งมหัศจรรย์ใหญ่ๆ ท่ามกลางประชาชน
9 ครั้งนั้น มีบางคนจากธรรมศาลาที่เรียกว่าธรรมศาลาแห่ง
พวกลิเบอร์ติน และพวกชาวไซรีเนีย และพวกชาวอเล็กซาน
เดรีย และบางคนจากซีลิเซียและเอเชีย ลุกขึ้นมาโต้เถียง
กับสเทเฟน
10 และพวกเขาไม่สามารถต้านทานสติปัญญาและจิต
วิญญาณที่พระองค์ตรัสได้
11 แล้วพวกเขาจึงยุยงคนทั้งหลายให้กล่าวว่า "เราได้ยินเขา
พูดคำหมิ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า"
12 พวกเขายุยงประชาชนและพวกผู้เฒ่าและพวกธรรมาจารย์
ให้ลุกขึ้น แล้วเข้ามาหาพระองค์ จับพระองค์แล้วนำไปยัง
สภา
13 และตั้งพยานเท็จขึ้นมากล่าวว่า "คนนี้ไม่หยุดที่จะพูดคำ
หมิ่นประมาทต่อสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นี้และธรรมบัญญัติ"
14 เพราะเราได้ยินเขาพูดว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธนี้จะ
ทำลายสถานที่นี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมที่โมเสสมอบให้แก่
เรา
15 และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ในสภาก็จ้องมองดูเขาอย่างมั่นคง
เห็นหน้าของเขาเหมือนกับหน้าของทูตสวรรค์

บทที่ 7

1 แล้วมหาปุโรหิตจึงกล่าวว่า "สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงหรือ?"
2 และท่านกล่าวว่า พี่น้องทั้งหลายและบิดาทั้งหลาย จงฟัง
เถิด พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา
เมื่อท่านยังอยู่ในเมโสโปเตเมีย ก่อนที่ท่านจะอาศัยอยู่ใน
เมืองชาราน
3 และตรัสแก่ท่านว่า จงออกไปจากเมืองและจากญาติพี่น้อง
ของเจ้า และมายังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น
4 แล้วท่านออกจากแผ่นดินคัลเดียไปอาศัยอยู่ที่ชาร์ราน และ
เมื่อบิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว ท่านก็ย้ายท่านจากที่นั่นมาอยู่
ในแผ่นดินนี้ที่พวกท่านอาศัยอยู่ทุกวันนี้
5 และพระองค์ไม่ทรงโปรดประทานมรดกใดๆ ในแผ่นดินนั้น
ให้แก่เขา แม้แต่เพียงให้ย่างเท้าเข้าไป แต่พระองค์ก็ทรง
สัญญาว่าจะประทานแผ่นดินนั้นให้แก่เขา และแก่พงศ์พันธุ์
ของเขาภายหลังเขา เมื่อเขายังไม่มีบุตร
6 พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า พงศ์พันธุ์ของเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดิน
แปลกหน้า และพวกเขาจะจับพวกเขาเป็นทาส และปฏิบัติ
อย่างชั่วร้ายต่อพวกเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี
7 และเราจะพิพากษาประชาชาติซึ่งพวกเขาจะตกเป็นทาสอยู่
นั้น พระเจ้าตรัสดังนี้ และภายหลังพวกเขาจะออกมาและรับ
ใช้เราในสถานที่นี้
8 และพระเจ้าได้ทรงมอบพันธสัญญาการเข้าสุหนัตแก่ท่าน
และอับราฮัมก็ได้ให้กำเนิดอิสอัค และให้เข้าสุหนัตในวันที่
แปด อิสอัคก็ได้ให้กำเนิดยาโคบ และยาโคบก็ได้ให้กำเนิด
บรรพบุรุษสิบสองคน
9 บรรพบุรุษอิจฉาจึงขายโยเซฟไปยังอียิปต์ แต่พระเจ้าทรง
อยู่กับเขา
10 และทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งสิ้น และทรง
ประทานความโปรดปรานและปัญญาแก่เขาในสายพระเนตร
ของฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์ และทรงตั้งเขาให้เป็น
ผู้ปกครองอียิปต์และบ้านทั้งสิ้นของเขา
11 บัดนี้เกิดการขาดแคลนอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และคานา
อัน และมีความทุกข์ลำบากใหญ่หลวง บรรพบุรุษของพวก
เราไม่มีอาหารกิน
12 เมื่อยาโคบได้ยินว่ามีข้าวในอียิปต์ จึงส่งบรรพบุรุษของ
เราออกไปก่อน
13 และคราวที่สองโยเซฟก็ได้รู้จักพี่น้องของเขา และฟาโรห์
ก็ได้รู้จักญาติของโยเซฟด้วย
14 โยเซฟจึงเรียกยาโคบบิดาของตนและญาติพี่น้องของตน
ทั้งหมดเจ็ดสิบห้าคนมาหา
15 ยาโคบจึงลงไปยังอียิปต์แล้วสิ้นชีวิต ทั้งเขาและบรรพ
บุรุษของเรา
16 แล้วเขาก็นำศพไปฝังไว้ที่เมืองเชเคมในอุโมงค์ฝังศพที่
อับราฮัมซื้อด้วยเงินจำนวนหนึ่งจากบุตรชายของฮาโมร์บิดา
ของเชเคม
17 เมื่อถึงเวลาแห่งพระสัญญาซึ่งพระเจ้าทรงสาบานไว้กับ
อับราฮัม ประชากรก็เพิ่มขึ้นและทวีมากขึ้นในอียิปต์
18 จนกระทั่งมีกษัตริย์อีกพระองค์หนึ่งขึ้นครองราชย์ ซึ่งไม่
รู้จักโจเซฟ
19 คนนั้นประพฤติอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมกับญาติพี่น้องของเรา
และปฏิบัติอย่างชั่วร้ายต่อบรรพบุรุษของเรา จนพวกเขาขับ
ไล่ลูกๆ ของพวกเขาไปเพื่อไม่ให้พวกเขามีชีวิตอยู่ได้

20 ในเวลานั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงามยิ่งนัก และได้เลี้ยงดูเขาในบ้านของบิดาเป็นเวลาสามเดือน
21 เมื่อเขาถูกขับไล่ออกไป ธิดาของฟาโรห์จึงรับเขาไปเลี้ยงดูเป็นลูกชายของนาง
22 และโมเสสเป็นผู้มีความรู้ในภูมิปัญญาของชาวอียิปต์ทุกอย่าง และมีความกล้าหาญทั้งในการพูดและการกระทำ
23 เมื่อเขามีอายุได้สี่สิบปีเต็ม เขาก็เกิดความคิดที่จะไปเยี่ยมพี่น้องของตนซึ่งเป็นชนชาติอิสราเอล
24 เมื่อเห็นคนหนึ่งถูกข่มเหง เขาก็ปกป้องเขา และแก้แค้นผู้ที่ถูกกดขี่ โดยฆ่าชาวอียิปต์
25 เพราะเขาคิดว่าพี่น้องของเขาคงจะเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยพวกเขาด้วยมือของเขา แต่พวกพี่น้องไม่เข้าใจ
26 ครั้นรุ่งขึ้นเขาปรากฏกายแก่พวกเขาขณะที่พวกเขากำลังทะเลาะวิวาทกัน และต้องการจะให้พวกเขาโต้เถียงกันอีก โดยกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกัน ทำไมท่านจึงละเมิดกันและกัน"
27 แต่ผู้ที่ทำผิดต่อเพื่อนบ้านของเขาผลักเพื่อนบ้านออกไป โดยกล่าวว่า ใครแต่งตั้งคุณให้เป็นผู้ปกครองและผู้พิพากษาเหนือพวกเรา?
28 เจ้าจะฆ่าฉันเหมือนอย่างเจ้าฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ?
29 เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นแล้วจึงหนีไปอยู่เมืองมีเดียน และให้กำเนิดบุตรชายสองคนที่นั่น
30 ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์ของพระเจ้าปรากฏแก่ท่านในเปลวเพลิงที่พุ่มไม้ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนา
31 เมื่อโมเสสเห็นสิ่งนั้น เขาก็ประหลาดใจเมื่อเห็นสิ่งนั้น และเมื่อเขาเข้าไปใกล้เพื่อดูสิ่งนั้น พระสุรเสียงของพระเจ้าก็มาถึงเขา
32 โมเสสกล่าวว่า “เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ” โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นและไม่กล้ามองดู
33 แล้วพระเจ้าตรัสแก่เขาว่า จงถอดรองเท้าออกจากเท้าของเจ้าเสีย เพราะว่าสถานที่ซึ่งเจ้ายืนนี้เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์
34 “ข้าพเจ้าได้เห็นความทุกข์ยากของประชากรของข้าพเจ้าที่อยู่ในอียิปต์แล้ว และข้าพเจ้าได้ยินเสียงคร่ำครวญของพวกเขา และข้าพเจ้าก็ลงมาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดพ้น และบัดนี้ จงมาเถิด เราจะส่งเจ้าไปยังอียิปต์”
35 โมเสสผู้นี้ซึ่งพวกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองและผู้พิพากษา? พระเจ้าทรงส่งโมเสสผู้นี้ไปเป็นผู้ปกครองและผู้ช่วยให้รอดโดยมือของทูตสวรรค์ที่ปรากฏแก่เขาในพุ่มไม้
36 แล้วท่านก็นำพวกเขาออกไป โดยแสดงการอัศจรรย์และหมายสำคัญในแผ่นดินอียิปต์ ในทะเลแดง และในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี
37 โมเสสผู้นี้แหละที่กล่าวแก่บรรดาบุตรหลานอิสราเอลว่า พระเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของพวกเจ้าจะทรงตั้งผู้เผยพระวจนะที่เหมือนอย่างเราให้แก่พวกเจ้าจากพี่น้องของพวกเจ้า พวกเจ้าจงฟังผู้นั้น
38 นี่แหละคือผู้ที่เคยอยู่กับทูตสวรรค์ซึ่งพูดกับเขาในภูเขาซีนาในคริสตจักรในถิ่นทุรกันดาร และอยู่กับบรรพบุรุษของเราซึ่งได้รับพระโอวาทอันศักดิ์สิทธิ์มาประทานแก่เรา
39 บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังเขา แต่กลับผลักไสเขาออกไปจากพวกเขา และในใจของพวกเขาก็หันกลับไปยังอียิปต์อีกครั้ง
40 แล้วตรัสแก่อาโรนว่า จงสร้างพระเจ้าให้แก่เราเพื่อนำหน้าเรา เพราะว่าโมเสสคนนี้ที่นำเราออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้น เราไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา
41 ในสมัยนั้นพวกเขาได้สร้างรูปลูกโค และถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพ และชื่นชมยินดีในงานที่มือของพวกเขาเองทำ
42 แล้วพระเจ้าก็ทรงหันกลับและปล่อยให้พวกเขาไปบูชากองทัพแห่งสวรรค์ เหมือนที่เขียนไว้ในหนังสือของผู้เผยพระวจนะว่า "โอ พวกเจ้าแห่งอิสราเอล เจ้าได้ถวายสัตว์และเครื่องบูชาแด่เราเป็นเวลาสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดารหรือ?"
43 พวกเจ้าทั้งหลายได้เอาพลับพลาของโมโลคและดาวของพระเจ้าเรมแฟนของเจ้า รูปซึ่งเจ้าทำขึ้นเพื่อบูชามัน และเราจะพาพวกเจ้าออกไปให้พ้นบาบิลอน
44 บรรพบุรุษของเรามีพลับพลาแห่งพยานในถิ่นทุรกันดาร ตามที่เขากำหนดไว้โดยตรัสกับโมเสสว่าเขาควรจะสร้างขึ้นตามแบบที่เขาได้เห็น
45 ซึ่งบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลังก็ได้นำมาพร้อมกับพระเยซูไปครอบครองดินแดนของชาวต่างชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา จนถึงสมัยของกษัตริย์ดาวิด
46 ผู้ซึ่งได้พบความโปรดปรานต่อพระพักตร์พระเจ้า และปรารถนาที่จะหาพลับพลาสำหรับพระเจ้าของยาโคบ
47 แต่ซาโลมอนได้สร้างบ้านให้พระองค์
48 แต่องค์ผู้สูงสุดมิได้ประทับอยู่ในวิหารที่สร้างด้วยมือมนุษย์ ดังที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ว่า
49 สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางพระบาทของเรา เจ้าจะสร้างบ้านอะไรให้เรา? พระเจ้าตรัสดังนี้? หรือสถานที่พักผ่อนของเราอยู่ที่ไหน?
50 สิ่งเหล่านี้มือของเรามิได้กระทำหรือ?
51 พวกท่านที่คอแข็งและใจไม่แข็งและหูไม่แข็ง พวกท่านต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของพวกท่านทำเช่นไร พวกท่านก็ทำอย่างนั้น
52 บรรพบุรุษของท่านไม่เคยข่มเหงผู้เผยพระวจนะคนใดเลย? และพวกเขายังฆ่าผู้ที่ประกาศล่วงหน้าถึงการเสด็จมาของผู้ชอบธรรมอีกด้วย; และบัดนี้ ท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและฆ่าผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น
53 ซึ่งรับธรรมบัญญัติมาจากทูตสวรรค์ แต่ไม่ได้รักษาไว้
54 เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งเหล่านี้ ก็รู้สึกเจ็บแปลบที่หัวใจ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่พระองค์
55 แต่เมื่อเขาเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาก็เงยหน้าขึ้นดูฟ้าสวรรค์อย่างมั่นคง เห็นพระสิริของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
56 และกล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิดออก และบุตรมนุษย์ยืนอยู่ทางขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
57 แล้วพวกเขาก็ร้องเสียงดัง และปิดหูของพวกเขา และวิ่งเข้าหาเขาด้วยความพร้อมเพรียงกัน
58 แล้วขับไล่เขาออกจากเมืองและเอาหินขว้างเขา พยานบุคคลเหล่านั้นวางเสื้อผ้าของตนไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่ง ชื่อซาอูล
59 พวกเขาจึงเอาหินขว้างสเตเฟน พร้อมกับอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “พระเยซูเจ้า ขอทรงรับวิญญาณของข้าพระองค์เถิด”
60 แล้วเขาก็คุกเข่าลงและร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้” เมื่อพูดจบเขาก็หลับไป

บทที่ 8

1 และเซาโลก็ยินยอมให้เขาตาย และในเวลานั้นก็เกิดการข่มเหงคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มอย่างรุนแรง และพวกเขาทั้งหมดก็กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียและสะมาเรีย ยกเว้นพวกอัครสาวก
2 และคนมีศรัทธาก็นำสตีเฟนไปฝังศพของเขา และแสดงความเศร้าโศกเสียใจอย่างมากต่อเขา
3 ฝ่ายซาอูลได้ทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปในทุกบ้าน จับผู้ชายและผู้หญิงไปขังคุก

4 เพราะฉะนั้นบรรดาผู้ซึ่งกระจัดกระจายกันไปก็เดินทางไป
ทั่วทุกแห่งเพื่อประกาศพระวจนะ
5 แล้วฟีลิปก็ลงไปยังเมืองสะมาเรีย และประกาศเรื่องพระ
คริสต์แก่พวกเขา
6 และประชาชนก็พร้อมใจกันฟังสิ่งที่ฟีลิปพูด โดยได้ยินและ
เห็นการอัศจรรย์ที่เขากระทำ
7 เพราะผีโสโครกทั้งหลายร้องเสียงดังและออกมาจากคน
จำนวนมากที่ถูกผีโสโครกเข้าสิง และคนเป็นอัมพาตและคน
พิการก็หายเป็นปกติหลายคน
8 ในเมืองนั้นเกิดความชื่นชมยินดีใหญ่หลวง
9 มีชายคนหนึ่งชื่อซีโมน ซึ่งเคยใช้เวทมนตร์ในเมืองนั้น แล้ว
หลอกคนในสะมาเรียโดยบอกว่าตนเป็นผู้ยิ่งใหญ่
10 คนทั้งหลายทั้งผู้ใหญ่และคนเล็กต่างก็สนใจฟังคนนั้น
โดยกล่าวว่า “ชายผู้นี้เป็นฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งของพระเจ้า”
11 พวกเขานับถือเขา เพราะเขาทำให้พวกเขาหลงใหลด้วย
เวทมนตร์มาเป็นเวลานานแล้ว
12 แต่เมื่อพวกท่านมีความเชื่อในฟีลิปและประกาศเรื่อง
อาณาจักรของพระเจ้าและพระนามของพระเยซูคริสต์แล้ว
พวกท่านก็รับบัพติศมาทั้งชายและหญิง
13 ส่วนซีโมนเองเชื่อด้วย และเมื่อรับบัพติศมาแล้ว ก็อยู่ต่อ
กับฟีลิป และรู้สึกประหลาดใจเมื่อเห็นการอัศจรรย์และ
สัญญาณต่าง ๆ ที่ได้กระทำ
14 เมื่อพวกอัครสาวกที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่าชาวสะ
มาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็ส่งเปโตร
และยอห์นไปหาพวกเขา
15 ครั้นพวกเขาลงมาก็อธิษฐานขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้
คนเหล่านั้น
16 (เพราะว่าขณะนั้นพระองค์ไม่ได้ทรงประทับทับพวกเขา
เลย มีแต่พวกเขาที่รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า
เท่านั้น)
17 แล้วพวกเขาจึงวางมือบนพวกเขา แล้วพวกเขาได้รับพระ
วิญญาณบริสุทธิ์
18 เมื่อซีโมนเห็นว่าการวางมือของอัครสาวกทำให้ได้รับพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ จึงนำเงินมาถวายให้พวกเขา
19 และตรัสว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีอำนาจนี้ด้วย เพื่อว่าผู้ใดที่
ข้าพเจ้าวางมือให้ ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”
20 แต่เปโตรกล่าวแก่เขาว่า เงินของคุณให้พินาศไปพร้อมกับ
คุณด้วย เพราะคุณคิดว่าสามารถซื้อของประทานของพระเจ้า
ด้วยเงินได้
21 ท่านไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในเรื่องนี้เลย เพราะว่าใจของ
ท่านไม่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า
22 เพราะฉะนั้น จงกลับใจจากความชั่วนี้ของเจ้า และ
อธิษฐานขอพระเจ้า หากความคิดในใจของเจ้าจะได้รับการ
อภัย
23 เพราะข้าพเจ้าตระหนักว่าเจ้าอยู่ในความขมขื่นและอยู่ใน
พันธนาการแห่งความอยุติธรรม
24 แล้วซีโมนตอบว่า “ขอท่านทั้งหลายโปรดอธิษฐานต่อ
องค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย อย่าให้สิ่งที่ท่านพูด
เหล่านี้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเลย”
25 และเมื่อพวกเขาได้เป็นพยานและประกาศพระวจนะของ
พระเจ้าแล้ว พวกเขาก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และประกาศ
พระกิตติคุณในหมู่บ้านหลายแห่งของชาวสะมาเรีย
26ทูตสวรรค์ของพระเจ้าตรัสแก่ฟีลิปว่า “จงลุกขึ้นไปยังทิศ
ใต้ตามทางที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซาซึ่งเป็น
ทางเปล่า”
27 แล้วท่านก็ลุกขึ้นไป เห็นชายชาวเอธิโอเปียคนหนึ่ง เป็น
ขันทีผู้มีอำนาจมากในสังกัดพระราชินีแคนดาซีแห่งชาว
เอธิโอเปีย ผู้ดูแลทรัพย์สมบัติทั้งหมดของพระนาง และมายัง
กรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการ
28 ขณะที่พระองค์เสด็จกลับไป นั่งอยู่ในรถรบและอ่านเอซา
ยาห์ผู้เผยพระวจนะ
29 จากนั้นพระวิญญาณตรัสแก่ฟีลิปว่า จงเข้าไปใกล้และร่วม
รถม้าคันนี้
30 ฟีลิปจึงวิ่งไปหาเขา และได้ยินเขาอ่านหนังสือเอซายาห์
ของผู้เผยพระวจนะ จึงถามเขาว่า “ท่านเข้าใจสิ่งที่ท่านอ่าน
ไหม?”
31 และท่านตรัสว่า ข้าพเจ้าจะหาผู้ใดมาชี้ทางได้อย่างไร ถ้า
ไม่มีผู้ใดช่วยชี้ทางได้” ท่านจึงขอให้ฟีลิปขึ้นไปนั่งกับเขา
32 ข้อพระคัมภีร์ที่พระองค์อ่านนั้นมีดังนี้ พระองค์ถูกนำไป
เหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่ใบ้ต่อหน้าผู้
ตัดขนของมัน พระองค์ก็ไม่ทรงเปิดปากของมันเช่นกัน
33 ในความอัปยศของพระองค์ การพิพากษาของพระองค์ก็
ถูกยกออกไป และใครจะบอกเล่าถึงยุคสมัยของพระองค์ได้
เพราะชีวิตของพระองค์ถูกยกออกไปจากแผ่นดินโลกแล้ว
34ขันทีจึงตอบฟีลิปและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอร้องท่านว่า ผู้
เผยพระวจนะได้พูดอย่างนี้ถึงใคร พูดถึงตนเองหรือพูดถึง
ผู้อื่น”
35 แล้วฟีลิปก็เปิดปากของเขา และเริ่มต้นจากพระคัมภีร์ตอน
เดียวกัน และประกาศเรื่องพระเยซูแก่เขา
36 เมื่อพวกเขากำลังเดินทางไป พวกเขาก็มาถึงน้ำแห่งหนึ่ง
ขันทีจึงพูดว่า ดูเถิด ที่นี่มีน้ำ มีอะไรขัดขวางไม่ให้ฉันรับบัพ
ติศมาได้?
37ฟีลิปจึงตอบว่า “ถ้าท่านเชื่อด้วยสุดใจ ท่านก็เชื่อได้” เขา
ตอบว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระ
เจ้า”
38 แล้วท่านสั่งให้รถหยุด แล้วเขาทั้งสองลงไปในน้ำ ทั้งฟี
ลิปกับขันที แล้วท่านก็ให้บัพติศมาแก่เขา
39 เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณของพระเจ้า
ทรงรับฟีลิปไป และขันทีไม่เห็นเขาอีก จึงเดินทางต่อไปด้วย
ความยินดี
40 แต่ฟีลิปถูกพบที่เมืองอาโซทัส และเมื่อกำลังเดินทางไป
เขาก็เทศนาสั่งสอนในทุกเมือง จนกระทั่งมาถึงเมืองซีซาเรีย

บทที่ 9

1 ขณะที่เซาโลยังขู่จะฆ่าสาวกของพระเจ้าอยู่นั้น เขาก็ไปหา
มหาปุโรหิต
2 และขอให้เขาเขียนจดหมายไปยังธรรมศาลาต่างๆ ของ
เมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขาพบใครก็ตามที่ถือทางนี้ ไม่ว่าจะ
เป็นชายหรือหญิง เขาจะจับมัดพามาที่กรุงเยรูซาเล็มได้
3 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จมาใกล้เมืองดามัสกัส ทันใดนั้นก็มี
แสงสว่างส่องลงมาจากสวรรค์ล้อมรอบพระองค์
4 และเขาได้ล้มลงกับพื้นดิน และได้ยินเสียงตรัสแก่เขาว่า "
ซาอูล ซาอูล เจ้าข่มเหงเราทำไม"
5 และท่านถามว่า “ท่านเป็นใคร พระเจ้า” และพระเจ้าตรัสว่า
“ เราคือเยซูที่เจ้าข่มเหง เจ้าจะเตะตะปูเข้าที่เจ้าก็ยาก”
6 เขาตัวสั่นและประหลาดใจจึงกล่าวว่า “พระองค์เจ้า
พระองค์ต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร” พระเจ้าจึงตรัสกับเขา
ว่า “ จงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และจะมีคนบอกเจ้าว่าเจ้าต้อง
ทำอะไร”
7 ส่วนคนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนพูดไม่ออก ได้ยิน
เสียงแต่ไม่เห็นใคร
8 แล้วซาอูลก็ลุกขึ้นจากพื้นดิน และเมื่อลืมตาขึ้นก็ไม่เห็นใคร
แต่พวกเขาจูงมือเขาไปพาเข้าไปในเมืองดามัสกัส
9 และพระองค์ก็ทรงมองไม่เห็นอะไรเลยเป็นเวลาสามวัน
และพระองค์ก็ไม่ได้กินหรือดื่มอะไรด้วยเลย

10 ในเมืองดามัสกัสมีสาวกคนหนึ่งชื่ออานาเนีย และพระเจ้าตรัสกับเขาในนิมิตว่า " อานาเนีย" และเขากล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ พระเจ้า"
11 และพระเจ้าตรัสแก่เขาว่า จงลุกขึ้นไปที่ถนนซึ่งเรียกว่าถนนตรง และถามหาชายคนหนึ่งชื่อเซาโลจากเมืองทาร์ซัสในบ้านของยูดาส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานว่า
12 และได้เห็นนิมิตว่ามีคนหนึ่งชื่ออะนาเนียเข้ามาวางมือบนเขาเพื่อให้เขามองเห็นได้
13 แล้วอะนาเนียก็ตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ยินหลายคนพูดถึงคนนี้ว่า เขาทำชั่วต่อบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มมากเพียงไร
14 และที่นี่เขาได้รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่ให้จับกุมทุกคนที่เรียกหาพระนามของพระองค์
15 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่ท่านว่า จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นเครื่องมือที่เราเลือกไว้ เพื่อประกาศพระนามของเราต่อหน้าบรรดาประชาชาติ และกษัตริย์ และบุตรหลานของอิสราเอล
16 เพราะเราจะแสดงให้เขาเห็นว่าเขาจะต้องทนทุกข์ทรมานมากมายเพียงไรเพราะพระนามของเรา
17 แล้วอะนาเนียก็ไปและเข้าไปในบ้าน วางมือบนเขาแล้วกล่าวว่า “พี่ซาอูล องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซูซึ่งปรากฏแก่ท่านระหว่างทางที่ท่านมา ทรงใช้ข้าพเจ้ามา เพื่อท่านจะได้เห็นและเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”
18 ทันใดนั้นก็มีเกล็ดเหมือนเกล็ดปลาร่วงจากตาของเขา และเขาก็มองเห็นได้ทันที และลุกขึ้นรับบัพติศมา
19 เมื่อท่านรับประทานอาหารแล้ว ท่านก็มีกำลังขึ้น ในเวลานั้นเซาโลอยู่กับพวกสาวกที่เมืองดามัสกัสเป็นเวลาหลายวัน
20 แล้วท่านก็เทศนาสั่งสอนตามธรรมศาลาต่างๆ ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
21 แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจและพูดว่า “คนนี้ไม่ใช่หรือที่ทำลายพวกที่ร้องออกพระนามนี้ในกรุงเยรูซาเล็ม แล้วมาที่นี่ด้วยจุดประสงค์ที่จะจับพวกเขาส่งไปให้พวกหัวหน้าปุโรหิต?”
22 แต่ซาอูลยิ่งมีกำลังเพิ่มมากขึ้น และทำให้พวกยิวที่อาศัยอยู่ในเมืองดามัสกัสสับสน โดยพิสูจน์ว่าพระองค์เป็นพระคริสต์จริงๆ
23 และเมื่อผ่านเวลาไปหลายวันแล้ว พวกยิวจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย
24 แต่คนรู้ว่าซาอูลวางแผนร้ายอะไร และพวกเขาเฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อจะฆ่าเขา
25 จากนั้นสาวกของพระองค์ได้นำพระองค์ไปในเวลากลางคืน และหย่อนพระองค์ลงในตะกร้าที่กำแพง
26 เมื่อเซาโลมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว เขาพยายามจะคบหาสมาคมกับพวกสาวก แต่ทุกคนกลัวเขา และไม่เชื่อว่าเขาเป็นสาวกของเขา
27 แต่บารนาบัสได้นำเขาไปหาพวกอัครสาวก แล้วเล่าให้พวกเขาฟังว่าท่านได้เห็นพระเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ได้ตรัสกับพระองค์ และท่านได้เทศนาอย่างกล้าหาญในเมืองดามัสกัสในพระนามของพระเยซู
28 และพระองค์อยู่กับพวกเขาทั้งหลายขณะเสด็จเข้าและเสด็จออกไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
29 และเขาพูดอย่างกล้าหาญในพระนามของพระเยซูเจ้า และโต้เถียงกับพวกกรีก แต่พวกเขาเข้ามาเพื่อจะฆ่าเขา
30 เมื่อพวกพี่น้องทราบเรื่องแล้ว พวกเขาจึงพาเขาไปที่เมืองซีซาเรีย แล้วส่งเขาไปที่เมืองทาร์ซัส
31 ครั้งนั้นคริสตจักรทั้งหลายได้พักผ่อนทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นกาลิลี และแคว้นสะมาเรีย และได้รับการสร้างขึ้นใหม่ และผู้คนที่ดำเนินชีวิตในความเกรงกลัวพระเจ้า และได้รับความปลอบโยนจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็เพิ่มจำนวนขึ้น
32 และเมื่อเปโตรเดินทางไปทั่วทุกแห่งแล้ว เขาก็ลงมาหาพวกธรรมิกชนที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย
33 และที่นั่นเขาพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนียส ซึ่งนอนป่วยเป็นอัมพาตอยู่เป็นเวลาแปดปี
34 เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “ไอเนียส พระเยซูคริสต์ทรงทำให้ท่านหายโรค จงลุกขึ้นและปูที่นอนเถิด” เขาก็ลุกขึ้นทันที
35 และคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาและซาโรนเห็นเขา และหันมาหาพระเจ้า
36 ในเวลานั้นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่า โดรคัส อยู่ในเมืองยัฟฟา เธอเป็นผู้หญิงที่มีคุณธรรมและเป็นคนทำทานมาก
37 ครั้นถึงเวลานั้น นางก็ป่วยถึงแก่ความตาย เมื่อเขาล้างตัวแล้ว เขาก็วางนางไว้ในห้องชั้นบน
38 เนื่องจากเมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา และพวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงส่งคนสองคนไปหาเขา โดยขอร้องให้เขาอย่าชักช้าที่จะไปหาพวกเขา
39 แล้วเปโตรก็ลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อเขามาถึง พวกเขาก็พาเขาไปที่ห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายก็ยืนอยู่ใกล้เขาร้องไห้ และแสดงเสื้อและเสื้อผ้าที่ดอร์คัสทำในขณะที่เธออยู่กับพวกเขา
40 แต่เปโตรพาทุกคนออกไป แล้วคุกเข่าลงอธิษฐาน และหันมาหาศพแล้วกล่าวว่า “ทาบิธา จงลุกขึ้น” ทาบิธาจึงลืมตาขึ้น เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง
41 แล้วท่านก็ทรงยื่นพระหัตถ์ให้แก่เธอ และทรงพยุงเธอขึ้น แล้วทรงเรียกบรรดาธรรมิกชนกับพวกม่ายมาแล้ว จึงทรงนำเธอซึ่งยังมีชีวิตมาให้
42 และเรื่องนี้ก็แพร่หลายไปทั่วเมืองยัฟฟา และมีคนเป็นอันมากเชื่อพระเจ้า
43 พระองค์ประทับอยู่ที่เมืองยัฟฟาหลายวันกับซีโมนช่างฟอกหนัง

บทที่ 10

1 ในเมืองซีซาเรีย มีชายคนหนึ่งชื่อคอร์เนเลียส เป็นร้อยนายในกองร้อยที่เรียกว่ากองร้อยอิตาลี
2 เป็นคนเลื่อมใสในพระเจ้าและยำเกรงพระเจ้าพร้อมทั้งครอบครัวของตน เป็นผู้ให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าอยู่เสมอ
3 เขาเห็นภาพนิมิตอย่างชัดเจนเวลาประมาณบ่ายสามโมง มีทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาเขาและกล่าวแก่เขาว่า “โครเนเลียส”
4 เมื่อท่านเห็นคนนั้นก็ตกใจและถามว่า “มีอะไรหรือ พระเจ้าข้า” ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “คำอธิษฐานและทานของท่านได้ขึ้นมาเป็นอนุสรณ์ต่อพระเจ้าแล้ว”
5 บัดนี้จงส่งคนไปยังเมืองโยปปา และเรียกคนหนึ่งชื่อซีโมนซึ่งมีนามสกุลว่าเปโตรมา
6 ท่านพักอยู่กับช่างฟอกหนังชื่อซีโมน ซึ่งบ้านของท่านอยู่ริมทะเล ท่านจะบอกท่านว่าท่านควรทำอย่างไร
7 เมื่อทูตสวรรค์ที่พูดกับโครเนเลียสไปแล้ว เขาจึงเรียกคนรับใช้ในบ้านสองคนของเขา พร้อมกับทหารผู้เคร่งศาสนาคนหนึ่งซึ่งคอยรับใช้เขาอยู่เสมอ
8 เมื่อท่านได้แจ้งเหตุการณ์เหล่านั้นทั้งหมดให้พวกเขาทราบแล้ว ท่านจึงส่งพวกเขาไปยังเมืองยัฟฟา
9 วันรุ่งขึ้น เมื่อพวกเขากำลังเดินทางไปและใกล้ถึงเมืองแล้ว เปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่ออธิษฐานในเวลาประมาณบ่ายสามโมง
10 พระองค์ทรงหิวมากและอยากจะรับประทานอาหาร แต่ขณะที่พวกเขากำลังเตรียมอาหาร พระองค์ก็ทรงเข้าสู่ภวังค์

11 และเห็นสวรรค์เปิดออก และมีภาชนะชนิดหนึ่งลงมาทอดตัวลงมาหาพระองค์ มีลักษณะเหมือนผ้าผืนใหญ่ที่ผูกไว้ทั้งสี่มุม แล้วหย่อนลงสู่พื้นดิน
12 ซึ่งมีสัตว์สี่เท้าทุกชนิดของแผ่นดิน และสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ
13 และมีเสียงมาถึงท่านว่า “เปโตร จงลุกขึ้น ฆ่าและกินเถิด”
14 แต่เปโตรกล่าวว่า ไม่ใช่เช่นนั้นเลย พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่เคยกินสิ่งใดๆ ที่เป็นของสามัญหรือของที่ไม่บริสุทธิ์เลย
15 และมีเสียงตรัสแก่ท่านครั้งที่สองว่า “สิ่งใดที่พระเจ้าทรงชำระแล้ว อย่าเรียกสิ่งนั้นว่าธรรมดา”
16 สิ่งนี้เกิดขึ้นถึงสามครั้ง แล้วภาชนะนั้นก็ถูกรับขึ้นสู่สวรรค์อีกครั้ง
17 ขณะนั้นเปโตรยังสงสัยอยู่ในใจว่านิมิตที่เขาเห็นนั้นหมายถึงอะไร ดูเถิด คนที่ส่งมาจากโครเนลิอัสได้ไปสืบหาบ้านของซีโมน และมายืนอยู่หน้าประตู
18 แล้วเรียกถามว่า ซีโมนซึ่งมีชื่ออีกว่าเปโตร พักอยู่ที่นั่นหรือไม่
19 เมื่อเปโตรกำลังครุ่นคิดถึงนิมิตนั้น พระวิญญาณก็ตรัสกับเปโตรว่า “ดูเถิด คนสามคนกำลังตามหาเจ้า”
20 จงลุกขึ้นลงไปและไปกับพวกเขาโดยไม่ต้องสงสัยใดๆ เพราะว่าเราได้ส่งพวกเขาไป
21 แล้วเปโตรลงไปหาคนเหล่านั้นที่โครเนลิอัสส่งมาหาเขา และกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านกำลังหาอยู่นี้ เหตุใดท่านจึงมา?”
22 พวกเขาพูดว่า "โครเนลิอัสผู้เป็นนายร้อย ซึ่งเป็นคนชอบธรรม เกรงกลัวพระเจ้า และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางชนชาติยิวทั้งสิ้น ได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ให้ส่งคนไปบอกท่านที่บ้านของเขา และฟังคำพูดของท่าน"
23 แล้วท่านจึงเรียกพวกเขาเข้ามาพัก และให้พักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้น เปโตรก็ไปกับพวกเขา และพี่น้องบางคนจากเมืองยัฟฟาก็ไปด้วย
24 และในวันรุ่งขึ้นหลังจากที่พวกเขาเข้าเมืองซีซาเรีย โครเนเลียสก็คอยพวกเขาอยู่ และได้เรียกญาติพี่น้องและเพื่อนสนิทของเขามาพร้อมกัน
25 เมื่อเปโตรกำลังจะเข้าไป โครเนเลียสก็ออกมาต้อนรับเขา และกราบลงที่พระบาทของเขาและบูชาเขา
26 แต่เปโตรจับพระองค์ขึ้นแล้วกล่าวว่า จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน
27ขณะที่พระองค์กำลังสนทนาอยู่ พระองค์ก็เสด็จเข้าไปและพบคนจำนวนมากกำลังรวมตัวกันอยู่
28 และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าทั้งหลายรู้ว่าการที่คนยิวคบหาสมาคมหรือไปเยี่ยมเยียนคนต่างชาติเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่พระเจ้าทรงสำแดงแก่ฉันแล้วว่า ฉันไม่ควรจะเรียกใครว่าสามัญหรือไม่บริสุทธิ์
29 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมาหาท่านโดยไม่ได้โต้แย้งทันทีที่ถูกเรียก ข้าพเจ้าจึงถามท่านว่าท่านส่งคนมาเรียกข้าพเจ้าด้วยจุดประสงค์ใด?
30 และโครเนเลียสกล่าวว่า เมื่อสี่วันก่อนข้าพเจ้าถือศีลอดจนถึงเวลานี้ และเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าก็อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า และดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า สวมเสื้อผ้าสีสดใส
31 และกล่าวว่า โครเนเลียส คำอธิษฐานของท่านได้รับการฟังแล้ว และทานของท่านก็ได้รับการระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้า
32 จงส่งคนไปยังเมืองยัฟฟา แล้วเรียกซีโมนซึ่งมีนามสกุลว่าเปโตรมา ซึ่งเขาพักอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ริมทะเล เมื่อเขามาถึง เขาจะพูดกับท่าน
33 ข้าพเจ้าจึงส่งคนไปหาท่านทันที และท่านก็ทำได้ดีมากที่ได้มา บัดนี้ เราทุกคนจึงมาอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เพื่อจะฟังทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาท่านไว้
34 เปโตรจึงเปล่งวาจาพูดว่า แท้จริงบัดนี้ข้าพเจ้าเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่า พระเจ้ามิได้ทรงลำเอียงแก่ผู้ใด ๆ เลย
35 แต่ในทุกชาติ คนที่ยำเกรงพระองค์ และประพฤติชอบธรรม ก็เป็นที่โปรดปรานพระองค์
36 พระวจนะที่พระเจ้าทรงส่งไปยังบรรดาบุตรหลานของอิสราเอล โดยประกาศเรื่องสันติภาพโดยทางพระเยซูคริสต์ว่า (พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของทุกคน)
37 เราบอกคำนั้นแก่ท่านทั้งหลายซึ่งได้ประกาศไปทั่วแคว้นยูเดียและเริ่มต้นจากแคว้นกาลิลี หลังจากการบัพติศมาที่ยอห์นประกาศ
38 พระเจ้าทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์เดช พระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาคนทั้งหลายที่ถูกมารข่มเหง เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์
39 และเราเป็นพยานถึงเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำทั้งในแผ่นดินของพวกยิวและในเยรูซาเล็ม ซึ่งพวกเขาได้สังหารพระองค์และแขวนพระองค์ไว้บนต้นไม้
40 พระเจ้าทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ในวันที่สาม และทรงแสดงให้พระองค์เห็นอย่างเปิดเผย
41 ไม่ใช่เพื่อประชาชนทั้งหมด แต่เพื่อพยานที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ล่วงหน้า คือเพื่อพวกเราที่ได้กินและดื่มกับพระองค์หลังจากพระองค์ทรงคืนพระชนม์จากบรรดาคนตาย
42 และพระองค์ตรัสสั่งเราให้ประกาศแก่ประชาชนและเป็นพยานว่า พระเจ้าทรงตั้งพระองค์เองให้เป็นผู้พิพากษาคนเป็นและคนตาย
43 บรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหลายก็เป็นพยานถึงพระองค์ว่าผู้ใดเชื่อในพระองค์ก็จะได้รับการอภัยบาปโดยพระนามของพระองค์
44 ขณะที่เปโตรยังพูดคำเหล่านี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาเหนือทุกคนที่ได้ยินคำนั้น
45 และบรรดาผู้ที่เข้าสุหนัตซึ่งเชื่อก็ประหลาดใจ คือบรรดาคนที่มากับเปโตร เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เทลงบนคนต่างชาติด้วย
46 เพราะพวกเขาได้ยินคนเหล่านี้พูดภาษาแปลกๆ และยกย่องพระเจ้า แล้วเปโตรจึงตอบว่า
47 ผู้ใดจะห้ามไม่ให้คนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรารับบัพติศมาด้วยน้ำได้เล่า?
48 และท่านสั่งให้พวกเขารับบัพติศมาในพระนามของพระเจ้า แล้วพวกเขาจึงอธิษฐานขอให้ท่านอยู่ต่ออีกสักวันหนึ่ง

บทที่ 11

1 และพวกอัครสาวกกับพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่าคนต่างชาติก็รับพระวจนะของพระเจ้าด้วย
2 เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ที่เข้าสุหนัตก็โต้แย้งกับเขา
3 ตรัสว่า เจ้าเข้าไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต และรับประทานอาหารกับเขา
4 แต่เปโตรเล่าเรื่องราวนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าตั้งแต่ต้น และอธิบายให้พวกเขาฟังตามลำดับว่า
5 ข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานอยู่ และในอาการสะกดจิต ข้าพเจ้าเห็นนิมิต มีภาชนะชนิดหนึ่งคล้ายผ้าใบผืนใหญ่หย่อนลงมาจากสวรรค์ โดยหย่อนลงทั้งสี่มุม ภาชนะนั้นก็มาถึงข้าพเจ้า

6 เมื่อข้าพเจ้าเพ่งดูสิ่งนั้น ข้าพเจ้าก็พิจารณาดูและเห็นสัตว์สี่
เท้าของแผ่นดิน และสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกใน
อากาศ
7 แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘เปโตร จงลุกขึ้น
ฆ่าและกินเถิด’
8 แต่ข้าพเจ้าตอบว่า ไม่ใช่เช่นนั้น พระเจ้า เพราะว่าไม่มีสิ่ง
ใดที่เป็นของธรรมดาหรือสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์เข้าไปในปาก
ข้าพเจ้าเลย
9 แต่เสียงตอบข้าพเจ้าจากสวรรค์อีกครั้งว่า "สิ่งใดที่พระเจ้า
ทรงชำระแล้ว อย่าเรียกสิ่งนั้นว่าธรรมดา"
10 และสิ่งนี้เกิดขึ้นถึงสามครั้ง แล้วทุกสิ่งก็ถูกดึงขึ้นสู่สวรรค์
อีกครั้ง
11 ทันใดนั้น มีชายสามคนมาที่บ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ พวกเขาส่ง
มาจากเมืองซีซาเรียมาหาข้าพเจ้า
12 และพระวิญญาณทรงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่สงสัย
เลย พี่น้องทั้งหกคนนี้ก็ไปกับเขาด้วย และเราเข้าไปในบ้าน
ของชายผู้นั้น
13 และท่านได้แสดงให้เราเห็นว่าท่านได้เห็นทูตสวรรค์อยู่ใน
บ้านของท่าน ซึ่งมายืนและกล่าวแก่ท่านว่า จงส่งคนไปยัง
เมืองยัฟฟา และไปเรียกซีโมนซึ่งมีชื่อเล่นว่าเปโตรมา
14 ใครจะกล่าวถ้อยคำให้ท่านและครัวเรือนของท่านทั้งหมด
รอดได้
15 เมื่อข้าพเจ้าเริ่มพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบน
พวกเขา เหมือนอย่างเสด็จลงมาบนพวกเราเมื่อตอนต้น
16 แล้วข้าพเจ้าระลึกถึงพระวจนะของพระเจ้าที่พระองค์ตรัส
ว่า ' ยอห์นให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศ
มาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์'
17 เพราะฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงประทานของประทานอย่าง
เดียวกันกับที่ทรงประทานแก่เรา คือผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์
ฉันเป็นใครเล่าที่สามารถขัดขวางพระเจ้าได้
18 เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็นิ่งอยู่ แล้ว
สรรเสริญพระเจ้าโดยกล่าวว่า "ในกรณีนี้ พระเจ้าได้ทรง
ประทานการกลับใจใหม่แก่คนต่างชาติจนได้รับชีวิตแล้ว"
19 ฝ่ายบรรดาผู้ซึ่งกระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหงที่
เกิดขึ้นเกี่ยวกับสเตเฟน ก็เดินทางไปไกลถึงเมืองฟีนิเซีย
เกาะไซปรัส และเมืองอันทิโอก โดยไม่เทศนาพระวจนะแก่
ใครๆ แต่แก่พวกยิวเท่านั้น
20 มีบางคนเป็นชาวเกาะไซปรัสและไซรีน ซึ่งเมื่อไปถึงเมือง
อันทิโอก ก็ได้กล่าวเทศนาเรื่องพระเยซูเจ้าแก่ชาวกรีก
21 และพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับพวกเขา และคนเป็นอัน
มากก็เชื่อและหันมาหาพระเจ้า
22 ข่าวเรื่องเหล่านั้นจึงไปถึงคริสตจักรที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
พวกเขาจึงส่งบารนาบัสไปตามที่ไกลไปยังเมืองอันทิโอก
23 เมื่อท่านมาถึงและได้เห็นพระคุณของพระเจ้า ก็มีความ
ยินดี และเตือนสติคนทั้งหลายให้ยึดมั่นในพระเจ้าด้วยใจ
มุ่งมั่น
24 เพราะเขาเป็นคนดีและเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
และความเชื่อ และคนเป็นอันมากก็เข้าสนิทกับพระเจ้า
25 จากนั้นบารนาบัสได้ออกเดินทางไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อ
ตามหาเซาโล
26เมื่อพบแล้ว เขาจึงพาเขาไปที่เมืองอันทิโอก และพวกเขา
ได้ประชุมกับคริสตจักรตลอดทั้งปี และสั่งสอนผู้คนมากมาย
และสาวกได้รับการเรียกว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรกในเมือง
อันทิโอก
27 ในเวลานั้นมีผู้เผยพระวจนะจากกรุงเยรูซาเล็มมายังเมือง
อันทิโอก
28 แล้วผู้หนึ่งในพวกเขาชื่ออากาบัสลุกขึ้นแสดงโดยพระ
วิญญาณว่าจะเกิดการขาดแคลนอาหารอย่างใหญ่หลวงทั่ว
ทั้งโลก ซึ่งเกิดขึ้นในสมัยของจักรพรรดิคลอดิอัส ซีซาร์
29 จากนั้นสาวกแต่ละคนก็ตกลงใจกันว่าจะส่งความ
ช่วยเหลือไปให้พี่น้องที่อาศัยอยู่ในแคว้นยูเดียตาม
ความสามารถของตน
30 ซึ่งพวกเขากระทำและส่งไปยังพวกผู้เฒ่าโดยมือของบาร
นาบัสและซาอูล

บทที่ 12

1 ในเวลานั้นเอง กษัตริย์เฮโรดทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปเพื่อ
รบกวนคริสตจักรบางคน
2 และฆ่ายากอบพี่ชายของโยฮันด้วยดาบ
3 และเมื่อทรงเห็นว่าพวกยิวพอใจ พระองค์จึงทรงพาเปโตร
ไปด้วย (ขณะนั้นก็ถึงสมัยขนมปังไร้เชื้อ)
4 และเมื่อจับพระเยซูแล้ว พระองค์ก็ให้ขังไว้ในคุก แล้วมอบ
ไว้ให้ทหารสี่หมู่สี่ควบคุมไว้ โดยตั้งพระทัยว่าจะนำพระองค์
ออกมาให้ประชาชนหลังเทศกาลอีสเตอร์
5 เหตุฉะนั้น เปโตรจึงถูกคุมขังไว้ในคุก แต่คริสตจักรได้
อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเขาโดยไม่หยุดหย่อน
6 และเมื่อเฮโรดต้องการจะพาเปโตรออกมา คืนนั้นเอง เป
โตรกำลังนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นมัด
อยู่ ส่วนคนเฝ้าคุกก็เฝ้าอยู่หน้าประตู
7 ทันใดนั้น ทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็ปรากฏแก่เปโตร และมี
แสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตสวรรค์นั้นตีที่ข้างตัวของเปโตร
แล้วทำให้ลุกขึ้นพร้อมทั้งกล่าวว่า จงลุกขึ้นโดยเร็ว” โซ่ตรวน
ของเปโตรก็หลุดออกจากมือของเขา
8 ทูตสวรรค์จึงตรัสกับเขาว่า จงคาดเข็มขัดและผูกรองเท้า
แตะของเขาไว้ และเขาก็ทำตาม ทูตสวรรค์จึงตรัสกับเขาว่า
จงห่มเสื้อของเจ้าและติดตามเรา
9 และเขาออกไปตามพระองค์ไป โดยไม่รู้ว่าสิ่งที่ทูตสวรรค์
กระทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าตนเห็นนิมิต
10 ครั้นผ่านเขตที่หนึ่งและเขตที่สองแล้ว พวกเขาก็มาถึง
ประตูเหล็กที่จะเข้าเมือง ประตูนั้นเปิดให้พวกเขาเอง พวก
เขาจึงออกไปและเดินผ่านถนนสายหนึ่ง แล้วทันใดนั้น ทูต
สวรรค์ก็ออกไปจากเขา
11 เมื่อเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงกล่าวว่า บัดนี้ข้าพเจ้ารู้แน่ชัดว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วย
ข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของเฮโรด และจากการมุ่งหวังของชาว
ยิวทั้งปวง
12 เมื่อทรงพิจารณาเรื่องราวแล้ว พระองค์จึงเสด็จไปที่บ้าน
ของมารีย์ มารดาของยอห์น ซึ่งมีนามสกุลว่ามาระโก ที่นั่นมี
หลายคนมารวมกันอธิษฐานอยู่
13 เมื่อเปโตรเคาะประตูรั้ว มีสาวคนหนึ่งชื่อโรดาเข้ามาฟัง
14เมื่อจำเสียงของเปโตรได้ เธอจึงไม่เปิดประตูด้วยความ
ยินดี แต่วิ่งเข้าไปและเล่าให้เปโตรฟังว่ายืนอยู่หน้าประตู
15 พวกเขาจึงพูดกับเธอว่า “เจ้าบ้าไปแล้ว” แต่เธอยืนยันว่า
เป็นอย่างนั้นจริงๆ พวกเขาจึงกล่าวว่า “เป็นทูตสวรรค์ของ
เขา”
16 แต่เปโตรยังคงเคาะประตูต่อไป เมื่อพวกเขาเปิดประตูและ
เห็นเขา พวกเขาก็ประหลาดใจ
17 แต่ท่านโบกมือให้พวกเขาเงียบๆ และเล่าให้พวกเขาฟัง
ว่าพระเจ้าทรงนำท่านออกจากคุกอย่างไร ท่านกล่าวว่า จง
ไปบอกเรื่องเหล่านี้แก่ยากอบและพวกพี่น้องเถิด แล้วท่านก็
จากไปและไปยังที่อื่น
18 ครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็แตกตื่นตกใจกันใหญ่ว่าเกิดอะไร
ขึ้นกับเปโตร
19 เมื่อเฮโรดตามหาพระองค์แต่ไม่พบ จึงสอบสวนผู้ดูแล
เมืองและสั่งให้ประหารชีวิตพวกเขา พระองค์จึงเสด็จลงจาก
แคว้นยูเดียไปยังเมืองซีซาเรียและพักอยู่ที่นั่น

20 และเฮโรดไม่พอใจพวกไทร์และไซดอนมาก แต่พวกเขา
ทั้งสองก็พร้อมใจกันมาหาเขา และได้ยอมให้บลาสตัสข้าราช
บริพารของกษัตริย์เป็นเพื่อน และปรารถนาที่จะสงบศึก
เพราะว่าประเทศของพวกเขาได้รับการเลี้ยงดูจากดินแดน
ของกษัตริย์
21 เมื่อถึงวันนัด เฮโรดก็ทรงฉลองพระองค์อย่างกษัตริย์
ประทับบนบัลลังก์ และทรงปราศรัยต่อพวกเขา
22ประชาชนก็ตะโกนว่า “เป็นเสียงของพระเจ้า ไม่ใช่เสียง
ของมนุษย์”
23 ทันใดนั้น ทูตสวรรค์ของพระเจ้าทรงประหารเขา เพราะ
เขาไม่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า และเขาก็ถูกหนอนกัดกิน
จนสิ้นพระชนม์
24 แต่พระคำของพระเจ้าก็เจริญขึ้นและแพร่หลายมากขึ้น
25 เมื่อบารนาบัสกับเซาโลปฏิบัติภารกิจของตนเสร็จสิ้นแล้ว
ก็กลับจากกรุงเยรูซาเล็ม และพาโยฮันซึ่งมีนามสกุลว่ามาระ
โกไปด้วย

บทที่ 13

1 ในเวลานั้นในคริสตจักรที่อยู่เมืองอันทิโอกมีผู้เผยพระวจนะ
และครูบางคน เช่น บารนาบัส ซีเมโอนผู้ถูกเรียกว่านิเกอร์ ลู
ซียสชาวไซรีน มาเนนผู้เติบโตมาพร้อมกับเฮโรดเจ้าเมือง
และเซาโล
2 ขณะที่พวกเขาทั้งหลายกำลังปรนนิบัติพระเจ้าและอด
อาหาร พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า จงแยกบารนาบัสกับเซา
โลไว้เพื่องานที่เราได้เรียกพวกเขาทำ
3 เมื่อพวกเขาได้อดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนพวก
เขาแล้ว พวกเขาก็ไล่พวกเขาไป
4 ดังนั้นพวกเขาจึงได้รับการส่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ
ออกเดินทางไปยังเมืองเซลูเซีย และจากที่นั่นพวกเขาได้
ล่องเรือไปยังเกาะไซปรัส
5 เมื่อมาถึงเมืองซาลามิส พวกเขาก็เทศนาพระวจนะของพระ
เจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว และมีโยฮันคอยรับใช้พวกเขา
ด้วย
6 ครั้นพวกเขาเดินทางไปตามเกาะต่างๆ จนถึงเมืองปาโฟส
แล้ว พวกเขาก็พบหมอผีคนหนึ่ง เป็นผู้เผยพระวจนะเท็จ เป็น
ชาวยิว ชื่อบาร์เยซู
7 ซึ่งอยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเซอร์จิอัส เปาโล ซึ่งเป็นคน
ฉลาดหลักแหลม ผู้เรียกบารนาบัสกับเซาโลมา และ
ปรารถนาจะฟังพระวจนะของพระเจ้า
8 แต่เอลีมาสผู้ทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขาแปลว่าอย่าง
นั้น) ต่อต้านพวกเขา โดยพยายามจะหันเหผู้แทนคนนั้นออก
จากความเชื่อ
9 จากนั้นซาอูล (ซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่าเปาโล) ก็เปี่ยมด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ จ้องมองเปาโล
10 และกล่าวว่า โอ ผู้เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมและความชั่วร้าย
ทุกอย่าง เจ้าลูกของปีศาจ เจ้าศัตรูของความชอบธรรม
ทั้งหมด เจ้าจะไม่หยุดบิดเบือนแนวทางที่ถูกต้องของพระเจ้า
หรือ?
11 ดูเถิด บัดนี้พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับท่านแล้ว ท่านก็จะ
ตาบอดมองไม่เห็นดวงอาทิตย์ชั่วระยะหนึ่ง ทันใดนั้นก็มี
หมอกและความมืดปกคลุมท่าน ท่านจึงเดินไปหาคนที่จะจูง
มือท่านไป
12 เมื่อผู้ช่วยนายอำเภอเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก็มีความเชื่อ
และประหลาดใจในคำสั่งสอนของพระเจ้า
13 ครั้นเปาโลกับพวกของเขาเดินทางจากเมืองปาโฟสไปยัง
เมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟิเลีย ส่วนโยฮันจากพวกเขาไปแล้ว
ก็กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม
14 ครั้นพวกเขาออกเดินทางจากเปอร์กาแล้ว พวกเขาก็มาถึง
เมืองอันทิโอกในแคว้นปิซิเดีย และเข้าไปในธรรมศาลาในวัน
สะบาโต แล้วนั่งลงที่นั่น
15 เมื่ออ่านธรรมบัญญัติกับคำของผู้เผยพระวจนะแล้ว พวก
ผู้นำของธรรมศาลาก็ส่งคนไปหาพวกท่านว่า พี่น้องทั้งหลาย
หากท่านมีคำตักเตือนใดๆ สำหรับประชาชน ก็จงพูดมาเถิด
16 ครั้นแล้วเปาโลก็ยืนขึ้นโบกมือกล่าวว่า “ท่านผู้เป็น
อิสราเอลและท่านทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า จงฟังเถิด”
17 พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเรา
และทรงยกย่องประชากรเมื่อเขาอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าวใน
แผ่นดินอียิปต์ และทรงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินนั้นด้วย
พระกรอันสูง
18 เมื่อพระองค์ได้ทรงประพฤติตามกิริยามารยาทของพวก
เขาในถิ่นทุรกันดารมาประมาณสี่สิบปีแล้ว
19 และเมื่อพระองค์ทรงทำลายเจ็ดประชาชาติออกจาก
แผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็แบ่งดินแดนของพวกเขาโดย
จับฉลาก
20 แล้วพระองค์ก็ทรงมอบผู้พิพากษาแก่พวกเขาเป็นเวลา
ประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงซามูเอลผู้เผยพระวจนะ
21 ภายหลังนั้นพวกเขาปรารถนาให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงทรง
ประทานซาอูลบุตรชายของคิส ซึ่งเป็นคนในเผ่าเบนจามิน
ให้แก่พวกเขาเป็นเวลาสี่สิบปี
22 และเมื่อพระองค์ทรงปลดเขาออกไปแล้ว พระองค์ได้ทรง
ตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา และพระองค์ทรงเป็น
พยานถึงดาวิดและตรัสว่า “เราได้พบดาวิดบุตรเจสซีเป็นคน
ที่ถูกใจเราเอง ซึ่งจะเป็นผู้ทำให้ความประสงค์ของเราทุก
ประการสำเร็จ”
23 พระเจ้าทรงตั้งพระผู้ช่วยให้รอดแก่คนอิสราเอล คือ พระ
เยซู ตามคำสัญญาของพระองค์
24 เมื่อยอห์นได้เทศนาเรื่องบัพติศมาแห่งการกลับใจใหม่แก่
บรรดาคนอิสราเอลเป็นครั้งแรกก่อนที่เขาจะมา
25 เมื่อยอห์นกำลังปฏิบัติหน้าที่ของตนอยู่ เขาก็กล่าวว่า
“ท่านคิดว่าเราเป็นใครเล่า เราไม่ใช่ผู้นั้น แต่ดูเถิด ผู้หนึ่งจะ
มาภายหลังเรา ซึ่งเราไม่คู่ควรที่จะแก้รองเท้าของพระองค์”
26 พี่น้องทั้งหลาย ลูกหลานของอับราฮัม และคนใดในพวก
ท่านที่ยำเกรงพระเจ้า พระวจนะแห่งความรอดนี้ก็ถูกส่งมาถึง
ท่านแล้ว
27 เพราะคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและพวก
ผู้ปกครองของพวกเขา ไม่รู้จักพระองค์ และไม่รู้จักเสียงของ
ผู้เผยพระวจนะซึ่งอ่านกันทุกวันสะบาโต พวกเขาจึงทำให้
เสียงเหล่านั้นสำเร็จโดยกล่าวโทษพระองค์
28 ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่พบสาเหตุใดที่ทำให้พระองค์ต้องตาย
พวกเขาก็ยังขอให้ปีลาตประหารชีวิตพระองค์เสีย
29 เมื่อพวกเขาได้ทำสำเร็จตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์
แล้ว พวกเขาจึงนำพระองค์ลงจากต้นไม้แล้วนำไปฝังไว้ใน
อุโมงค์ฝังศพ
30 แต่พระเจ้าทรงให้พระองค์คืนพระชนม์จากความตาย
31 และพระองค์ได้ทรงปรากฏแก่พวกคนที่ร่วมเดินทางกับ
พระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน
หลายวัน ซึ่งเป็นพยานของพระองค์ต่อประชาชน
32 และเราขอแจ้งข่าวดีแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาที่ทรง
ประทานแก่บรรพบุรุษนั้น
33 พระเจ้าได้ทรงกระทำให้สำเร็จตามนั้นแก่เราซึ่งเป็น
ลูกหลานของพวกเขา โดยที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืน
พระชนม์อีกครั้ง เหมือนที่เขียนไว้ในสดุดีบทที่สองว่า เจ้า
เป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดเจ้าแล้ว
34 และเกี่ยวกับเรื่องที่พระองค์ทรงชุบให้เขากลับคืนจาก
ความตาย และจะไม่กลับไปสู่ความเน่าเปื่อยอีกต่อไป

พระองค์จึงตรัสดังนี้ว่า เราจะมอบความเมตตาอันแน่นอนของดาวิดให้แก่คุณ
35 เพราะเหตุนี้พระองค์จึงตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า “เจ้าจะไม่ปล่อยให้ผู้บริสุทธิ์ของเจ้าเสื่อมสลาย”
36 เพราะดาวิดได้ปรนนิบัติคนรุ่นของตนตามพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว ก็หลับไปและถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของตน และเห็นความเน่าเปื่อย
37 แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าทรงให้คืนพระชนม์ขึ้นจากตายนั้นไม่ได้ทรงประสบความเสื่อมโทรมเลย
38 เพราะฉะนั้น พวกท่านทั้งหลายจงทราบเถิด พี่น้องทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงประกาศการอภัยบาปแก่พวกท่านโดยอาศัยพระองค์ผู้นี้
39 และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจึงได้รับการพิพากษาให้ชอบธรรมจากทุกสิ่ง ซึ่งพวกท่านไม่อาจได้รับการพิพากษาให้ชอบธรรมโดยธรรมบัญญัติของโมเสสได้
40 จงระวังไว้เถิด อย่าให้เหตุการณ์อย่างที่กล่าวไว้ในหนังสือของผู้เผยพระวจนะเกิดขึ้นแก่พวกท่าน
41 ดูเถิด พวกผู้ดูหมิ่น จงประหลาดใจและพินาศไป เพราะว่าเราทำการงานในสมัยของพวกเจ้า เป็นงานที่พวกเจ้าจะไม่เชื่อเลย ถึงแม้ว่ามีคนมาบอกพวกเจ้าก็ตาม
42 เมื่อพวกยิวออกไปจากธรรมศาลาแล้ว ชาวต่างชาติก็ขอร้องให้ประกาศคำเทศนาเหล่านี้ให้พวกเขาฟังในวันสะบาโตหน้า
43 ครั้นคริสตจักรแตกแยกแล้ว พวกยิวและคนเปลี่ยนมานับถือศาสนายิวจำนวนมากก็ติดตามเปาโลกับบารนาบัสไป ทั้งสองจึงชักชวนให้เปาโลกับบารนาบัสดำรงต่อไปในพระคุณของพระเจ้า
44 เมื่อถึงวันสะบาโตถัดไป คนเกือบทั้งเมืองก็มารวมกันเพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า
45 แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็เกิดความอิจฉา และพูดขัดแย้งและดูหมิ่นสิ่งที่เปาโลพูด
46 เปาโลกับบารนาบัสจึงกล้าพูดว่า “จำเป็นที่เราต้องพูดพระวจนะของพระเจ้าแก่พวกท่านก่อน แต่เมื่อพวกท่านปฏิเสธและตัดสินว่าตนเองไม่สมควรได้รับชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด เรากำลังหันไปหาคนต่างชาติ”
47 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสั่งเราไว้อย่างนี้ว่า เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติต่างชาติ เพื่อให้เจ้าเป็นความรอดไปจนสุดปลายแผ่นดินโลก
48 เมื่อบรรดาคนต่างชาติได้ยินดังนี้ ก็มีความยินดี และสรรเสริญพระวจนะของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้มีชีวิตนิรันดร์ก็เชื่อ
49 และพระคำของพระเจ้าก็ถูกประกาศไปทั่วทุกเขต
50 แต่พวกยิวก็ยุยงพวกสตรีที่เคร่งศาสนาและมีเกียรติและบุรุษผู้เป็นใหญ่ในเมือง แล้วข่มเหงเปาโลกับบารนาบัส และขับไล่พวกเขาออกไปจากเขตแดนของตน
51 แต่พวกเขาสะบัดฝุ่นจากเท้าออกต่อพวกเขา และมาถึงเมืองอิโคเนียม
52 และพวกสาวกก็เต็มไปด้วยความยินดี และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทที่ 14

1 ครั้นเมืองอิโคนีอัม ทั้งสองเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว และพูดจาสั่งสอนจนทั้งพวกยิวและพวกกรีกเป็นจำนวนมากเชื่อ
2 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงพวกต่างชาติให้คิดร้ายต่อพี่น้องของตน
3 ดังนั้นพวกเขาจึงอยู่เป็นเวลานานโดยประกาศอย่างกล้าหาญในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นพยานถึงพระวจนะแห่งพระคุณของพระองค์ และทรงประทานหมายสำคัญและการอัศจรรย์ให้กระทำได้ด้วยมือของพวกเขา
4 แต่ฝูงชนในเมืองนั้นก็แตกแยกกัน ส่วนหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกส่วนหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครสาวก
5 และเมื่อเกิดการรุกรานทั้งคนต่างชาติและพวกยิวกับผู้ปกครองของพวกเขา เพื่อใช้ในทางดูหมิ่นและขว้างปาหินใส่พวกเขา
6 พวกเขารู้เรื่องนี้จึงหนีไปยังเมืองลิสตราและเมืองเดอร์เบ ซึ่งเป็นเมืองในแคว้นลิคาโอเนียและไปยังเขตโดยรอบ
7 และพวกเขาก็ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น
8 และมีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่เมืองลิสตรา เท้าของเขาพิการตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา ไม่เคยเดินเลย
9 คนนั้นได้ยินเปาโลพูด และเขาเห็นเปาโลพูดอย่างมั่นคง และรู้ว่าเปาโลมีศรัทธาที่จะรักษาให้หายได้
10 ตรัสด้วยเสียงอันดังว่า จงยืนขึ้นเถิด” เขาก็กระโดดและเดินไป
11 เมื่อประชาชนเห็นสิ่งที่เปาโลกระทำ พวกเขาก็ส่งเสียงพูดเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า “บรรดาพระเจ้าลงมาหาเราในสภาพมนุษย์”
12 พวกเขาเรียกบารนาบัสว่าดาวพฤหัสบดี และเรียกเปาโลว่าดาวพุธ เพราะเปาโลเป็นคนพูดหน้าที่สุด
13 จากนั้น ปุโรหิตแห่งดาวพฤหัสบดี ซึ่งอยู่หน้าเมืองของพวกเขา ได้นำวัวและพวงมาลัยมาที่ประตูเมือง และปรารถนาจะทำการบูชายัญร่วมกับประชาชน
14 เมื่ออัครสาวก บารนาบัส และเปาโล ได้ยินเรื่องนั้น พวกเขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตน แล้ววิ่งเข้าไปท่ามกลางประชาชนร้องตะโกนว่า
15 และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย เหตุใดท่านจึงทำสิ่งเหล่านี้ เราเองก็เป็นมนุษย์ที่มีกิเลสตัณหาเหมือนกับท่าน และประกาศให้ท่านทั้งหลายหันจากความไร้สาระเหล่านี้มาหาพระเจ้าผู้ทรงชีวิต ซึ่งทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น
16 ผู้ทรงเคยยอมให้ประชาชาติต่างๆ ดำเนินตามทางของตนเองในครั้งโบราณ
17 ถึงกระนั้นพระองค์ก็ไม่ทรงละเลยพยาน โดยที่พระองค์ทรงกระทำดี และทรงประทานฝนตกจากสวรรค์แก่เรา และประทานฤดูที่มีผลดก ทำให้จิตใจของเราเต็มเปี่ยมด้วยอาหารและความยินดี
18 และเมื่อได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ พวกเขาก็ห้ามผู้คนไว้แทบไม่ได้ว่าพวกเขายังไม่ได้ถวายเครื่องบูชาแก่คนเหล่านั้น
19 และมีพวกยิวบางคนจากเมืองอันติโอกและเมืองอิโคนีอัมไปที่นั่น พวกเขาชักชวนประชาชน และได้ขว้างหินใส่เปาโลแล้วลากเขาออกไปจากเมือง โดยคิดว่าเปาโลตายแล้ว
20 เมื่อเหล่าสาวกอยู่รอบพระองค์แล้ว พระองค์ก็ทรงลุกขึ้น และเสด็จเข้าไปในเมือง และวันรุ่งขึ้น พระองค์ก็เสด็จไปยังเมืองเดอร์บีกับบารนาบัส
21เมื่อพวกเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนจำนวนมากแล้ว พวกเขาจึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิโคนีอัม และเมืองอันทิโอกอีก
22 โดยเตือนสติจิตใจของบรรดาสาวกให้มั่นคงขึ้นและเตือนสติพวกเขาให้ดำเนินต่อไปในความเชื่อ และเราจะต้องผ่านความยากลำบากมากมายจึงจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้
23 และเมื่อพวกเขาทั้งหลายได้แต่งตั้งพวกเขาให้เป็นผู้อาวุโสในทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานด้วยการอดอาหารแล้ว พวกเขาก็ฝากพวกเขาไว้กับพระเจ้าซึ่งพวกเขาเชื่อ
24 และเมื่อพระองค์ทั้งหลายเสด็จไปทั่วแคว้นปิสิเดียแล้ว พระองค์ก็เสด็จมาถึงแคว้นปัมฟิเลีย

25 และเมื่อพวกเขาประกาศพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว พวกเขาก็ได้ลงไปที่เมืองอัททาเลีย
26 แล้วล่องเรือจากที่นั่นไปยังเมืองอันติโอก ซึ่งจากที่นั่นพวกเขาได้รับการแนะนำเข้าในพระคุณของพระเจ้าเพื่อการงานที่พวกเขากระทำสำเร็จ
27 เมื่อพวกเขามาถึง และได้รวบรวมคริสตจักรเข้าด้วยกันแล้ว พวกเขาก็เล่าถึงทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำกับพวกเขา และว่าพระองค์ทรงเปิดประตูแห่งความเชื่อแก่คนต่างชาติอย่างไร
28 และท่านทั้งสองก็อยู่ที่นั่นกับเหล่าสาวกเป็นเวลานาน

บทที่ 15

1 และมีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สอนพี่น้องทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่เข้าสุหนัตตามแบบอย่างของโมเสส พวกท่านก็จะไม่ได้รับความรอด
2 เมื่อเปาโลกับบารนาบัสมีความขัดแย้งและโต้เถียงกันมากกับพวกเขา พวกเขาจึงตกลงกันว่าให้เปาโลกับบารนาบัสกับคนอื่น ๆ ขึ้นไปหาพวกอัครสาวกและผู้อาวุโสไปยังกรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับปัญหาเรื่องนี้
3 และเมื่อคริสตจักรได้นำพวกเขาไป ท่านทั้งสองก็ผ่านเมืองฟีนิซและเมืองสะมาเรีย ประกาศการกลับใจของบรรดาคนต่างชาติ และทำให้พวกพี่น้องทุกคนมีความปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง
4 เมื่อพวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาก็ได้รับการต้อนรับจากคริสตจักร และจากอัครสาวกและผู้อาวุโส และพวกเขาก็เล่าถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำกับพวกเขา
5 แต่พวกฟาริสีบางคนที่เชื่อได้ลุกขึ้นพูดว่า จำเป็นต้องให้พวกตนเข้าสุหนัต และสั่งให้พวกตนถือธรรมบัญญัติของโมเสส
6 พวกอัครสาวกและผู้อาวุโสก็มาประชุมกันเพื่อพิจารณาเรื่องนี้
7 เมื่อการโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงลุกขึ้นกล่าวแก่เขาว่า พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านทราบดีว่าเมื่อนานมาแล้ว พระเจ้าทรงเลือกเราให้พวกต่างชาติฟังพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐโดยปากของเราและเชื่อ
8 และพระเจ้าซึ่งทรงทราบจิตใจ ทรงเป็นพยานแก่พวกเขาโดยทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกเขา เหมือนที่ทรงประทานแก่พวกเรา
9 และอย่าทรงแบ่งแยกระหว่างเราและพวกเขาเลย แต่ทรงชำระใจพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ
10 เพราะฉะนั้น เหตุใดท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของเหล่าสาวก ซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ไม่สามารถแบกรับได้?
11 แต่เราเชื่อว่าโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงได้รับความรอดเหมือนอย่างพวกเขา
12 จากนั้นฝูงชนทั้งหมดก็เงียบลง และฟังบารนาบัสกับเปาโลเล่าให้ฟังถึงการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำท่ามกลางคนต่างชาติโดยผ่านพวกเขา
13 และเมื่อพวกเขาเงียบแล้ว เจมส์ตอบว่า พี่น้องทั้งหลายจงฟังข้าพเจ้าเถิด
14 ซีเมโอนได้กล่าวไว้ว่าพระเจ้าทรงเสด็จมาเยี่ยมชาวต่างชาติครั้งแรกเพื่อทรงเลือกประชาชนกลุ่มหนึ่งจากพวกเขาให้มาอยู่ในพระนามของพระองค์
15 และถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ตามที่เขียนไว้ว่า
16 หลังจากนี้เราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดที่พังทลายลงขึ้นใหม่ และเราจะสร้างซากปรักหักพังของพลับพลานั้นขึ้นใหม่ และเราจะตั้งมันขึ้นใหม่
17 เพื่อว่าส่วนที่เหลือของมนุษย์จะได้แสวงหาพระเจ้า และบรรดาคนต่างชาติทั้งปวงซึ่งเรียกขานพระนามของเรา พระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นตรัสดังนี้
18 พระเจ้าทรงทราบพระราชกิจของพระองค์ทั้งสิ้นตั้งแต่เริ่มโลก
19 เพราะฉะนั้น คำตัดสินของฉันก็คือ อย่าให้เรารบกวนคนต่างชาติที่หันมาหาพระเจ้า
20 แต่เราจงเขียนถึงพวกเขาว่า ให้งดเว้นจากการแปดเปื้อนของรูปเคารพ และการผิดประเวณี และการถูกรัดคอ และจากการนองเลือด
21 เพราะแต่ก่อนโมเสสมีคนประกาศข่าวประเสริฐอยู่ในทุกเมือง และอ่านข่าวประเสริฐของเขาในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต
22 แล้วพวกอัครสาวกและผู้อาวุโสกับคริสตจักรทั้งหมดก็พอใจจะส่งคนกลุ่มหนึ่งที่พวกเขาเลือกไว้ไปยังเมืองอันทิโอกพร้อมกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาสที่มีนามสกุลว่าบาร์ซับบาส และซีลาส ซึ่งเป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง
23 และพวกเขาเขียนจดหมายถึงพวกเขาในลักษณะนี้ อัครสาวกและผู้อาวุโสและพี่น้องฝากคำทักทายไปยังพี่น้องที่เป็นชาวต่างชาติในอันติโอก ซีเรีย และซิลิเซีย
24 เพราะว่าเราได้ยินมาว่า มีบางคนออกไปจากพวกเรา ที่ทำให้พวกท่านลำบากใจด้วยวาจา หลอกลวงจิตใจของท่าน โดยกล่าวว่า พวกท่านต้องเข้าสุหนัตและประพฤติตามธรรมบัญญัติ ซึ่งเรามิได้บัญญัติให้เป็นเช่นนั้น
25 เราจึงพร้อมใจกันส่งคนที่ได้รับเลือกไปหาท่านพร้อมกับบารนาบัสและเปาโลผู้เป็นที่รักของเรา
26 บุรุษผู้เสี่ยงชีวิตเพื่อพระนามของพระเจ้าของเราพระเยซูคริสต์
27 เพราะฉะนั้น เราจึงส่งยูดาสกับสิลาสไป ซึ่งจะบอกเรื่องเหล่านั้นแก่ท่านทั้งหลายด้วยปากเปล่า
28 เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นชอบที่จะไม่วางภาระใด ๆ แก่ท่านเกินกว่าสิ่งที่จำเป็นเหล่านี้
29 จงงดเว้นจากอาหารที่บูชาแก่รูปเคารพ และจากเลือด และจากของที่ถูกรัดคอ และจากการผิดประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดเว้นจากสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะประพฤติดี จงไปสู่สุขคติ
30 ครั้นพวกเขาออกเดินทางแล้ว พวกเขาจึงมายังเมืองอันทิโอก และเมื่อได้รวบรวมฝูงชนไว้แล้ว พวกเขาจึงมอบจดหมายฉบับนั้น
31 เมื่อพวกเขาอ่านแล้วพวกเขาก็มีความยินดีเพราะการปลอบใจนั้น
32 ทั้งยูดาสกับสิลาสซึ่งเป็นศาสดาพยากรณ์ด้วย จึงได้เตือนสติพี่น้องด้วยวาจาต่างๆ มากมายและยืนยันพวกเขา
33 และเมื่อพวกท่านพักอยู่ที่นั่นสักพักแล้ว พวกท่านก็ปล่อยไปโดยสันติจากพี่น้องไปหาพวกอัครสาวก
34 แม้กระนั้นซีลาสก็พอใจที่จะอยู่ที่นั่นต่อไป
35 แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ในเมืองอันทิโอกต่อไป โดยสั่งสอนและประกาศพระวจนะของพระเจ้าพร้อมกับคนอื่นอีกหลายคนด้วย
36 ครั้นล่วงไปสองสามวัน เปาโลก็กล่าวแก่บารนาบัสว่า “เราจงกลับไปเยี่ยมพี่น้องของเราในทุกเมืองที่เราได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้า และดูว่าพวกเขาทำอย่างไร”
37 บารนาบัสตั้งใจจะพาโยฮันซึ่งมีนามสกุลว่ามาระโกไปด้วย
38 แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพาเปาโลไปด้วย เปาโลจึงละพวกเขาออกจากแคว้นปัมฟีเลีย และไม่ไปกับพวกเขาที่ทำงาน

39 การโต้เถียงกันระหว่างพวกเขารุนแรงมาก จนทำให้พวกเขาแยกย้ายกันไป บารนาบัสจึงพามาระโกล่องเรือไปยังเกาะไซปรัส
40 เปาโลจึงเลือกซีลาสแล้วออกเดินทาง โดยที่พวกพี่น้องได้แนะนำเขาให้ไปอยู่ในพระคุณของพระเจ้า
41 และท่านก็ไปทั่วแคว้นซีเรียและซีลิเซียเพื่อยืนยันคริสตจักรต่างๆ

บทที่ 16

1 แล้วพระองค์เสด็จไปยังเมืองเดอร์เบและเมืองลิสตรา และดูเถิด มีสาวกคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่อทิโมธี เป็นบุตรของหญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นชาวยิวและเชื่อ แต่บิดาเป็นชาวกรีก
2 ซึ่งพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตราและเมืองอิโคนิอัมก็กล่าวถึงเรื่องนี้เป็นอย่างดี
3 เปาโลปรารถนาที่จะให้เขาไปด้วย และพาเขาไปเข้าสุหนัต เพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในชุมชนนั้น เพราะพวกเขารู้ดีว่าบิดาของเขาเป็นชาวกรีก
4 และเมื่อพวกท่านไปตามเมืองต่างๆ พวกเขาก็มอบคำสั่งที่พวกอัครสาวกและผู้อาวุโสในเยรูซาเล็มกำหนดให้พวกเขารักษา
5 และคริสตจักรเหล่านั้นก็ได้ตั้งมั่นคงในความเชื่อ และมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกวัน
6 ครั้นพวกเขาไปทั่วแคว้นฟรีเจียและแคว้นกาลาเทียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามไม่ให้พวกเขาประกาศพระวจนะในแคว้นเอเชีย
7 เมื่อพวกเขามาถึงเมืองมิเซียแล้ว พวกเขาพยายามจะไปที่เมืองบิทิเนีย แต่พระวิญญาณไม่ทรงยอมให้พวกเขาไป
8 เมื่อพวกเขากำลังผ่านเมืองมิเซียก็ลงไปที่เมืองโตรอัส
9 ในเวลากลางคืน เปาโลก็ได้เห็นนิมิต เห็นชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอยู่และขอร้องเขาว่า “จงมาในมาซิโดเนียและช่วยพวกเราด้วย”
10 และหลังจากที่ท่านได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงพยายามจะไปแคว้นมาซิโดเนียทันที ด้วยเชื่อแน่ว่าพระเจ้าทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา
11 เพราะฉะนั้น เราจึงออกเดินทางจากเมืองโตรอัส แล้วมุ่งตรงไปยังเมืองซาโมธราเซีย และวันรุ่งขึ้นเราก็ไปถึงเมืองนีอาโปลิส
12 และจากที่นั่นไปยังเมืองฟีลิปปอย ซึ่งเป็นเมืองเอกในส่วนมาซิโดเนีย และเป็นเมืองอาณานิคม และเราพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน
13 ในวันสะบาโตพวกเราออกไปจากเมืองโดยทางฝั่งแม่น้ำซึ่งผู้คนมักอธิษฐานกัน แล้วพวกเราก็นั่งลงพูดคุยกับสตรีที่กำลังอยู่ที่นั่น
14 และมีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียเป็นคนขายผ้าสีม่วงจากเมืองเทียทิรา ซึ่งเป็นคนนับถือพระเจ้า เธอได้ฟังพวกเรา และพระเจ้าทรงเปิดใจของเธอให้ใส่ใจกับสิ่งที่เปาโลได้กล่าวไว้
15 เมื่อเธอและครอบครัวของเธอรับบัพติศมาแล้ว เธอได้ขอร้องเราว่า “ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าแล้ว ก็เชิญเข้ามาในบ้านของข้าพเจ้าและอยู่ที่นั่นเถิด” และเธอได้บังคับเรา
16 ครั้นพวกเราไปสวดมนต์ มีสาวคนหนึ่งซึ่งมีวิญญาณทำนายดวงเข้าสิงอยู่ เธอก็ทำนายให้เจ้านายของเธอได้กำไรมาก โดยเธอทำนายว่า
17 คนดังกล่าวนั้นได้ติดตามเปาโลกับพวกเราไปและร้องว่าคนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด ซึ่งแสดงหนทางแห่งความรอดแก่พวกเรา
18 และนางก็ทำเช่นนี้อยู่หลายวัน แต่เปาโลเสียใจ จึงหันไปพูดกับวิญญาณนั้นว่า “ข้าพเจ้าสั่งเจ้าในนามของพระเยซูคริสต์ ให้ออกมาจากนาง” และวิญญาณนั้นก็ออกมาในเวลานั้น
19 เมื่อพวกนายของนางเห็นว่าความหวังที่จะได้กำไรของตนหมดไปแล้ว จึงจับเปาโลกับซีลาสลากเข้าไปในตลาดไปหาพวกผู้มีอำนาจ
20 แล้วนำพวกเขาไปหาเจ้าหน้าที่ปกครองกล่าวว่า คนเหล่านี้เป็นชาวยิว ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายแก่เมืองของเรามาก
21 และจงสั่งสอนธรรมเนียมซึ่งเราชาวโรมไม่ควรรับหรือปฏิบัติ
22 และฝูงชนก็ลุกขึ้นพร้อมกันต่อต้านพวกเขา และบรรดาผู้พิพากษาก็ฉีกเสื้อผ้าของพวกเขาออก และสั่งให้เฆี่ยนตีพวกเขา
23 เมื่อพวกเขาเฆี่ยนพวกเขาหลายครั้งแล้ว พวกเขาก็โยนพวกเขาเข้าไปในคุก และสั่งผู้คุมให้คุมพวกเขาไว้ให้ปลอดภัย
24 ผู้ซึ่งรับคำกำชับเช่นนั้นแล้ว ก็ได้จับพวกเขาไปขังไว้ในคุกชั้นใน แล้วตรึงเท้าของพวกเขาไว้ในโซ่ตรวน
25 เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน เปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และผู้ถูกจำขังก็ได้ยินพวกเขา
26ทันใดนั้นก็เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ จนรากฐานของคุกสั่นสะเทือน และประตูคุกทั้งหมดก็เปิดออกทันที และโซ่ตรวนของทุกคนก็หลุดออก
27 เมื่อผู้ดูแลเรือนจำตื่นจากการหลับ และเห็นประตูเรือนจำเปิดอยู่ เขาก็ชักดาบออกมา และหมายจะฆ่าตัวตาย โดยคิดว่านักโทษหนีไปแล้ว
28 แต่เปาโลร้องเสียงดังกล่าวว่า “อย่าทำร้ายตนเองเลย เพราะเราทุกคนอยู่ที่นี่”
29 แล้วเขาจึงเรียกไฟ แล้ววิ่งเข้าไป ตัวสั่น และล้มลงต่อหน้าเปาโลกับซีลาส
30 แล้วพาพวกเขาออกไปแล้วกล่าวว่า ท่านทั้งหลายจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้?
31 พวกเขาจึงกล่าวว่า จงเชื่อในพระเยซูคริสต์ แล้วเจ้าและครอบครัวของเจ้าจะรอดด้วย
32 แล้วพวกเขานำพระวจนะของพระเจ้ามาบอกเขาและแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านของเขา
33 ในชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายได้พาพวกเขาไปล้างบาดแผลของพวกเขา และเขาก็รับบัพติศมาทั้งเขาและทุกคนของเขาทันที
34 และเมื่อท่านได้นำพวกท่านเข้าไปในบ้านของท่านแล้ว ท่านจัดอาหารให้ท่านทั้งหลายและมีความชื่นชมยินดี เพราะท่านได้เชื่อพระเจ้าพร้อมกับทุกคนในบ้านของท่าน
35 เมื่อรุ่งเช้า พวกผู้พิพากษาจึงส่งพวกยศสารวัตรไปสั่งว่า “จงปล่อยคนเหล่านั้นไป”
36 เจ้าหน้าที่คุมขังจึงบอกแก่เปาโลว่า “เจ้าหน้าที่ได้ส่งคนมาเพื่อปล่อยพวกท่านไป บัดนี้จงไปเสียเถิด”
37 แต่เปาโลกล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเขาเฆี่ยนตีเราอย่างเปิดเผยโดยไม่ได้รับการพิพากษาลงโทษ เนื่องจากเราเป็นชาวโรมัน และได้ขังเราไว้ในคุก แล้วบัดนี้พวกเขาจะไล่เราออกไปอย่างลับๆ จริงหรือ? แต่ให้พวกเขามาเองและพาเราออกไปเถอะ"
38 และพวกข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ก็บอกคำเหล่านี้แก่พวกผู้พิพากษา เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพวกนั้นเป็นคนโรมัน พวกเขาก็เริ่มกลัว
39 พวกเขามาวิงวอนท่านทั้งสองแล้วพาออกไป และขอให้ท่านออกไปจากเมือง
40 แล้วพวกเขาออกจากคุกไปในบ้านของลีเดีย เมื่อพวกเขาเห็นพี่น้องเหล่านั้นแล้ว พวกเขาก็ปลอบใจพวกเขาแล้วออกเดินทาง

บทที่ 17

1 ครั้นผ่านเมืองอัมฟีโปลิสและเมืองอพอลโลเนียแล้ว พวกเขาก็มาถึงเมืองเทสซาโลนิกา ซึ่งมีธรรมศาลาของพวกยิวอยู่
2 และเปาโลก็เข้าไปหาพวกเขาตามกิริยามารยาทของเขา และโต้แย้งกับพวกเขาโดยใช้พระคัมภีร์เป็นเวลาสามวันสะบาโต
3 เปิดและอ้างว่าพระคริสต์จำเป็นต้องทรงทนทุกข์และทรงคืนพระชนม์จากความตาย และพระเยซูผู้ที่ฉันประกาศแก่ท่านนี้คือพระคริสต์
4 และบางคนในพวกเขาก็เชื่อ และคบหาสมาคมกับเปาโลและซีลาส และมีชาวกรีกที่เคร่งศาสนาเป็นจำนวนมาก และสตรีผู้เป็นใหญ่จำนวนไม่น้อย
5 ส่วนพวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา จับคนลามกบางคนที่มีพฤติกรรมต่ำช้ามารวมกัน แล้วก่อจลาจลทั่วเมือง แล้วบุกไปที่บ้านของยาโสน และพยายามจะพาพวกเขาออกไปหาประชาชน
6 เมื่อไม่พบแล้ว พวกเขาจึงลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาพวกผู้ครองเมืองร้องว่า “พวกที่ทำให้โลกกลับหัวกลับหางก็มาที่นี่ด้วย”
7 ซึ่งยาโสนได้ต้อนรับไว้ และพวกเหล่านี้ล้วนขัดต่อคำสั่งของซีซาร์ โดยกล่าวว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือเยซู
8 เมื่อได้ยินสิ่งเหล่านี้พวกเขาจึงก่อความเดือดร้อนแก่ผู้คนและผู้ปกครองเมือง
9 เมื่อพวกเขารับประกันตัวยาโสนและคนอื่น ๆ แล้ว พวกเขาก็ปล่อยพวกเขาไป
10 ครั้นกลางดึก พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับซีลาสไปที่เมืองเบโรอาทันที เมื่อเขาไปถึงที่นั่น เขาก็เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว
11 คนเหล่านี้มีจิตใจสูงส่งกว่าผู้คนในเมืองเธสซาโลนิกา เพราะพวกเขารับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน เพื่อดูว่าข้อความเหล่านั้นจะจริงดังที่กล่าวหรือไม่
12 เพราะฉะนั้นคนเป็นอันมากในหมู่พวกเขาจึงได้เชื่อ รวมทั้งสตรีผู้มีเกียรติชาวกรีกด้วย และผู้ชายก็มีไม่น้อย
13 แต่เมื่อพวกยิวในเมืองเธสซาโลนิการู้ว่าเปาโลประกาศพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอา พวกเขาก็ไปที่นั่นด้วยและปลุกปั่นผู้คน
14 แล้วพวกพี่น้องก็ส่งเปาโลไปทันทีราวกับว่าจะลงเรือไป แต่ซีลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น
15 และคนเหล่านั้นที่นำเปาโลไปส่งเขาไปยังกรุงเอเธนส์ และได้รับคำสั่งให้บอกซีลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาเขาแล้ว พวกเขาก็ออกเดินทาง
16 เมื่อเปาโลกำลังคอยท่านทั้งสองอยู่ในกรุงเอเธนส์ จิตใจของเขาก็ปั่นป่วนเมื่อเห็นว่าเมืองนั้นเต็มไปด้วยการบูชารูปเคารพ
17 เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงโต้เถียงกับพวกยิวและกับผู้นับถือศาสนาในธรรมศาลา และกับผู้ที่มาพบพระองค์ที่ตลาดทุกวัน
18 ต่อมามีนักปรัชญาบางคนในพวกเอพิคิวเรียนและพวกสโตอิกมาพบเขา และบางคนก็พูดว่า “เจ้าคนเพ้อเจ้อคนนี้จะพูดอะไร” บางคนก็พูดว่า “ดูเหมือนเขาจะเป็นคนนำเทพเจ้าต่างถิ่นมาเผยแพร่ เพราะเขาเทศนาเรื่องพระเยซูและการฟื้นคืนพระชนม์แก่พวกเขา”
19 พวกเขาจึงนำพระองค์ไปยังอาเรโอปากัสแล้วพูดว่า “เราขอทราบได้ไหมว่าหลักคำสอนใหม่ที่ท่านพูดถึงนั้นคืออะไร”
20 เพราะท่านนำเรื่องแปลกๆ บางอย่างมาสู่หูของเรา เราจึงอยากทราบว่าสิ่งเหล่านี้หมายถึงอะไร
21 (เพราะชาวเอเธนส์และคนแปลกหน้าที่อยู่ที่นั่นไม่ได้ใช้เวลาไปกับการบอกเล่าหรือฟังเรื่องใหม่ๆ เลย)
22 ขณะนั้นเปาโลยืนอยู่กลางเนินเขามาร์สแล้วกล่าวว่า “ท่านชาวเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเป็นคนงมงายเกินไปในทุกเรื่อง
23 เพราะเมื่อข้าพเจ้าผ่านไปและเห็นความศรัทธาของท่าน ข้าพเจ้าพบแท่นบูชามีจารึกว่า “แด่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก” ข้าพเจ้าจึงประกาศให้ท่านทราบว่าท่านบูชาพระองค์แต่ไม่รู้จักพระองค์
24 พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกและสรรพสิ่งในโลก ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสวรรค์และโลก มิได้ประทับในวิหารที่สร้างด้วยมือมนุษย์
25 และพระองค์มิได้ทรงนมัสการด้วยมือมนุษย์เสมือนว่าทรงต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพราะว่าพระองค์ประทานชีวิต ลมหายใจ และสิ่งทั้งปวงแก่คนทั้งปวง
26 และทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติจากเลือดเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน และทรงกำหนดเวลาไว้ล่วงหน้าและเขตแดนที่อยู่อาศัยของพวกเขา
27 เพื่อพวกเขาจะได้แสวงหาพระเจ้า หากพวกเขาจะคลำหาพระองค์ได้และพบพระองค์ ถึงแม้ว่าพระองค์จะไม่ทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนก็ตาม
28 เพราะว่าเรามีชีวิต เคลื่อนไหว และดำรงอยู่โดยพระองค์ ดังที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวไว้ว่า "พวกเราเป็นลูกหลานของพระองค์"
29 เพราะฉะนั้น เมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้า เราไม่ควรคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ที่แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์
30 และในช่วงเวลาแห่งความไม่รู้นี้ พระเจ้าทรงมองข้ามไป แต่บัดนี้ พระองค์ทรงบัญชาให้มนุษย์ทุกคนทุกแห่งกลับใจใหม่
31 เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ซึ่งพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยบุคคลนั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ และพระองค์ได้ทรงให้ความมั่นใจแก่คนทั้งปวงในเรื่องนั้น โดยที่พระองค์ได้ทรงชุบบุคคลนั้นขึ้นจากบรรดาคนตาย
32 เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องการคืนชีพของคนตาย บางคนก็เยาะเย้ย และคนอื่นๆ ก็กล่าวว่า เราจะฟังท่านพูดเรื่องนี้อีก
33 ดังนั้นเปาโลจึงออกไปจากพวกเขา
34 อย่างไรก็ตาม มีบางคนติดตามพระองค์และเชื่อ ในจำนวนนั้นมี ไดโอนีเซียสแห่งอาเรโอปากอส และผู้หญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และมีคนอื่นๆ อีกอยู่กับพวกเขา

บทที่ 18

1 หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้แล้ว เปาโลก็ออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์
2 และได้พบชาวยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลา เกิดที่แคว้นปอนทัสและเพิ่งมาจากอิตาลีกับภรรยาชื่อพริสซิลลา (เพราะคลอดิอัสสั่งชาวยิวทุกคนให้ออกไปจากกรุงโรม) จึงไปหาพวกเขา
3 และเพราะว่าเขาเป็นผู้มีอาชีพเดียวกัน เขาจึงอาศัยอยู่กับพวกเขาและทำงาน เพราะว่าในอาชีพของพวกเขา พวกเขาจึงเป็นช่างทำเต็นท์
4 และท่านก็ได้ถกเถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต และได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก
5 เมื่อซีลาสกับทิโมธีกลับมาจากมาซิโดเนียแล้ว เปาโลก็เกิดกำลังใจและเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์
6 เมื่อพวกเขาขัดขวางตนเองและพูดดูหมิ่นพระเจ้า พระองค์ก็สะบัดเสื้อผ้าของพระองค์และตรัสแก่พวกเขาว่า เลือดของ

พวกท่านจงตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ฉันสะอาดแล้ว
ตั้งแต่นี้ต่อไปฉันจะไปหาคนต่างชาติ”
7 แล้วท่านก็ออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคน
หนึ่ง ชื่อยุสทัส ซึ่งเป็นคนเคารพบูชาพระเจ้า และบ้านของ
เขาติดกับธรรมศาลา
8 และคริสปัสซึ่งเป็นหัวหน้าธรรมศาลาพร้อมทั้งครอบครัว
ของเขาเชื่อในพระเจ้า และชาวโครินธ์จำนวนมากที่ได้ฟัง
แล้วก็เชื่อและรับบัพติศมา
9 แล้วพระเจ้าตรัสกับเปาโลทางนิมิตในเวลากลางคืนว่า อย่า
กลัวเลย จงพูดต่อไป อย่าเงียบ
10 เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีใครพยายามทำอันตราย
เจ้าได้ เพราะว่าเรามีประชากรมากในเมืองนี้
11 และท่านก็อยู่ที่นั่นเป็นเวลาหนึ่งปีกับหกเดือน โดยสั่งสอน
พระวจนะของพระเจ้าแก่พวกเขา
12 เมื่อกัลลิโอเป็นผู้แทนของอาคายา พวกยิวก็รวมใจกันก่อ
กบฏต่อต้านเปาโล และนำตัวเขาไปที่บัลลังก์พิพากษา
13 กล่าวว่า คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้บูชาพระเจ้าโดยขัด
ต่อธรรมบัญญัติ
14 เมื่อเปาโลกำลังจะเปิดปากพูด กัลลิโอก็พูดกับพวกยิวว่า
“ถ้าเป็นเรื่องผิดหรือลามกที่ชั่วร้าย พวกยิว ข้าพเจ้าก็ควรจะ
อดทนกับพวกท่าน
15 แต่ถ้าเป็นเรื่องของคำพูดและชื่อและธรรมบัญญัติของ
ท่าน พวกท่านก็จงพิจารณาดูเถิด เพราะเราจะไม่เป็นผู้ตัดสิน
เรื่องเหล่านั้น
16 แล้วท่านก็ขับไล่พวกเขาออกจากบัลลังก์พิพากษา
17 ชาวกรีกทั้งหมดจึงจับโซสเธเนส หัวหน้าธรรมศาลา ไปตี
เขาที่บัลลังก์พิพากษา แต่กัลลิโอไม่สนใจเรื่องเหล่านี้เลย
18 แล้วเปาโลก็พักอยู่ที่นั่นอีกสักพักหนึ่ง แล้วอำลาพี่น้อง
แล้วล่องเรือจากที่นั่นไปยังแคว้นซีเรีย โดยมีปริสกิลลาและ
อาควิลาไปด้วย โดยเขาได้โกนศีรษะที่เมืองเคนเครีย เพราะ
เขาได้ปฏิญาณไว้
19 แล้วท่านมายังเมืองเอเฟซัสแล้วละทิ้งพวกเขาไว้ที่นั่น
ส่วนท่านเองเข้าไปในธรรมศาลาและโต้เถียงกับพวกยิว
20 เมื่อพวกเขาขอให้พระองค์อยู่กับพวกเขาต่อไปอีก
พระองค์ก็ไม่ยินยอม
21 แต่ท่านก็กล่าวอำลาพวกเขาโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้า
จะต้องรักษาเทศกาลที่จะจัดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มนี้ให้ได้ แต่
ข้าพเจ้าจะกลับไปหาท่านอีกหากพระเจ้าจะทรงประสงค์”
แล้วท่านก็ออกเดินทางจากเมืองเอเฟซัส
22 เมื่อท่านมาถึงเมืองซีซาเรียแล้ว ท่านขึ้นไปทักทาย
คริสตจักร แล้วลงไปยังเมืองอันทิโอก
23 และเมื่อทรงอยู่ที่นั่นสักพักหนึ่งแล้ว พระองค์ก็เสด็จ
ออกไป และเสด็จไปทั่วแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับ
เพื่อทรงเสริมกำลังเหล่าสาวกทั้งหมด
24 และมีชาวยิวคนหนึ่งชื่ออพอลโลส เกิดที่เมืองอเล็กซาน
เดรีย เป็นคนพูดจาไพเราะและมีความรู้มากในพระคัมภีร์ เขา
เดินทางมายังเมืองเอเฟซัส
25 บุคคลนี้ได้รับการสั่งสอนตามทางของพระเจ้า และ
เนื่องจากมีจิตใจแรงกล้า จึงพูดและสอนเรื่องของพระเจ้า
อย่างขยันขันแข็ง โดยรู้จักแต่พิธีบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น
26แล้วท่านก็เริ่มพูดในธรรมศาลาอย่างกล้าหาญ เมื่ออาควิล
ลากับปริสกิลลาได้ยินดังนั้น พวกเขาจึงพาท่านมาหาพวก
เขา แล้วอธิบายทางของพระเจ้าให้เขาฟังอย่างแจ่มแจ้ง
ยิ่งขึ้น
27 เมื่อท่านพร้อมที่จะไปยังแคว้นอาคายา พี่น้องก็เขียน
จดหมายเตือนบรรดาศิษย์ให้ต้อนรับท่านไว้ ครั้นท่านมาถึง
พวกเขาก็ช่วยเหลือบรรดาศิษย์ที่เชื่อโดยพระคุณมาก
28 เพราะท่านได้โน้มน้าวพวกยิวให้เชื่ออย่างเข้มแข็งและ
เปิดเผยต่อหน้าสาธารณชน โดยแสดงให้พวกยิวเห็นโดยพระ
คัมภีร์ว่าพระเยซูคือพระคริสต์

บทที่ 19

1 ครั้นอโปลโลสอยู่ในเมืองโครินธ์แล้ว เปาโลได้เดินทางไป
ถึงเขตตอนบนแล้ว และพบสาวกบางคน
2 พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “ตั้งแต่ท่านเชื่อแล้ว ท่าน
ทั้งหลายได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วหรือยัง?” พวกเขาจึง
กล่าวแก่พระองค์ว่า “พวกเราไม่เคยได้ยินว่ามีพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ด้วยซ้ำ”
3 แล้วพระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “แล้วพวกท่านรับบัพติศ
มาเพื่ออะไร” พวกเขาจึงตอบว่า “รับบัพติศมาเพื่อยอห์น”
4 แล้วเปาโลกล่าวว่า ยอห์นได้ทำพิธีบัพติศมาแห่งการกลับ
ใจจริง โดยบอกประชาชนว่าพวกเขาควรเชื่อในพระองค์ที่จะ
มาภายหลังเขา คือในพระเยซูคริสต์
5 เมื่อพวกเขาได้ยินดังนี้ พวกเขาก็รับบัพติศมาในพระนาม
ของพระเยซูเจ้า
6 เมื่อเปาโลวางมือบนพวกเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็
เสด็จลงมาเหนือพวกเขา และพวกเขาก็พูดภาษาแปลกๆ
และทำนายด้วย
7 และผู้ชายทั้งหมดนั้นมีประมาณสิบสองคน
8 ท่านเข้าไปในธรรมศาลาและเทศนาอย่างกล้าหาญเป็น
เวลาสามเดือน โดยโต้แย้งและชักชวนกันในเรื่องอาณาจักร
ของพระเจ้า
9 แต่เมื่อคนหลายคนใจแข็งขึ้นและไม่เชื่อ แต่พูดร้ายเรื่อง
ทางนั้นต่อหน้าฝูงชน พระองค์ก็ทรงออกไปจากพวกเขา และ
แยกสาวกออกไป โดยโต้เถียงกันทุกวันในโรงเรียนของทีรัน
นัสผู้หนึ่ง
10 และเหตุการณ์นี้ดำเนินต่อไปเป็นเวลาสองปี จนคนทั้งปวง
ที่อยู่ในเอเชียทั้งชาวยิวและชาวกรีกได้ยินพระวจนะของพระ
เยซูเจ้า
11 และพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์พิเศษด้วยมือของเปา
โล:
12 จนผ้าเช็ดหน้าและผ้ากันเปื้อนจากร่างกายของเขาถูก
นำมาวางให้คนเจ็บป่วย โรคภัยก็หายไป และวิญญาณร้ายก็
ออกไปจากคนเหล่านั้น
13 คราวนั้น พวกยิวบางคนซึ่งเป็นพวกที่ขับไล่ผีได้พยายาม
ใช้พระนามพระเยซูเจ้าเหนือพวกที่มีวิญญาณชั่วร้าย โดย
กล่าวว่า "เราขอสาบานต่อท่านโดยอ้างพระเยซูที่เปาโล
ประกาศอยู่"
14 และมีบุตรชายเจ็ดคนของเสวาซึ่งเป็นชาวยิวและเป็น
หัวหน้าปุโรหิตซึ่งกระทำการดังกล่าว
15วิญญาณชั่วจึงตอบว่า พระเยซูฉันรู้จัก และเปาโลฉันก็รู้จัก
แต่พวกคุณเป็นใคร?
16 แล้วคนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่ในตัวก็กระโจนเข้าใส่คน
เหล่านั้น และเอาชนะพวกเขา และเอาชนะพวกเขาได้ จน
พวกเขาต้องหนีออกจากบ้านนั้นในสภาพเปลือยกายและ
ได้รับบาดเจ็บ
17 และเรื่องนี้ก็แพร่หลายไปจนทั่วทุกแห่งทั้งพวกยิวและ
พวกกรีกที่อาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัส และพวกเขาทุกคนต่างก็
มีความกลัว และพระนามของพระเจ้าเยซูก็ได้รับการยกย่อง
18 และมีหลายคนที่เชื่อมาสารภาพและแสดงให้เห็นการ
กระทำของตน
19 และคนจำนวนมากที่ใช้ศิลปะแปลกๆ นำตำราของตนมา
รวมกันและเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง และพวกเขาคำนวณ
ราคาตำราเหล่านั้น และพบว่าเป็นเงินห้าหมื่นเหรียญ

20 พระวจนะของพระเจ้าจึงเจริญขึ้นอย่างมากและประสบชัยชนะ
21ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้สิ้นสุดลงแล้ว เปาโลตั้งใจไว้ในจิตวิญญาณว่า เมื่อผ่านแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายาแล้ว เขาจะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม โดยกล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเยี่ยมชมกรุงโรมด้วย”
22 ท่านจึงส่งผู้ช่วยท่านสองคน คือ ทิโมธีกับเอรัสทัส ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย แต่ท่านเองยังพักอยู่ในแคว้นเอเชียชั่วระยะหนึ่ง
23 ในเวลานั้นก็เกิดความปั่นป่วนไม่น้อยเกี่ยวกับทางนั้น
24 เพราะมีคนคนหนึ่งชื่อเดเมทริอัส เป็นช่างเงินซึ่งทำแท่นบูชาเงินสำหรับไดอาน่า ทำให้ช่างฝีมือเหล่านั้นมีรายได้ไม่น้อย
25 พระองค์จึงทรงเรียกคนงานที่ทำอาชีพเดียวกันมาประชุมแล้วตรัสว่า ท่านทั้งหลายทราบดีว่าเราร่ำรวยเพราะอาชีพนี้
26 ยิ่งกว่านั้น ท่านทั้งหลายก็เห็นและได้ยินว่า ไม่ใช่แต่ในเมืองเอเฟซัสเท่านั้น แต่เกือบตลอดทั่วเอเชีย เปาโลคนนี้ได้โน้มน้าวใจผู้คนจำนวนมากให้ละทิ้งไป โดยกล่าวว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่พระเจ้า ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์
27 เพราะฉะนั้น ไม่เพียงแต่การงานของเราจะตกอยู่ในอันตรายที่จะต้องสูญเปล่า แต่ยังทำให้พระวิหารของเทพีไดอาน่าผู้ยิ่งใหญ่จะต้องถูกดูหมิ่น และทำลายความยิ่งใหญ่ตระการตาของพระนาง ซึ่งคนเอเชียทั้งหลายแห่งโลกต่างบูชาพระองค์
28 เมื่อพวกเขาได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ก็โกรธจัด และร้องตะโกนว่า “พระแม่ไดอาน่าของชาวเอเฟซัสนั้นยิ่งใหญ่”
29 และคนทั้งเมืองก็สับสนอลหม่านไปหมด และเมื่อจับกายอัสกับอาริสทารคัสชาวมาซิโดเนียซึ่งเป็นเพื่อนร่วมทางของเปาโลได้ ก็รีบรุดเข้าไปในโรงละครทันที
30 เมื่อเปาโลอยากเข้าไปหาประชาชน เหล่าสาวกก็ไม่ยอมให้ท่านเข้าไป
31 หัวหน้าบางคนในเอเชียซึ่งเป็นเพื่อนของพระองค์ก็ส่งคนไปหาพระองค์ โดยขอร้องพระองค์ไม่ให้เข้าไปในโรงละคร
32 บางคนก็ร้องอย่างนี้ บางคนก็ร้องอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมเกิดความสับสน และคนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่าพวกเขามารวมกันทำไม
33 พวกเขาจึงลากอเล็กซานเดอร์ออกจากฝูงชน พวกยิวก็ผลักเขาออกไป อเล็กซานเดอร์โบกมือและต้องการจะแก้ต่างให้ประชาชน
34 เมื่อพวกเขารู้ว่าเขาเป็นชาวยิว ทุกคนก็ร้องเป็นเสียงเดียวกันประมาณสองชั่วโมงว่า “พระไดอาน่าแห่งชาวเอเฟซัสทรงยิ่งใหญ่”
35 เมื่อเจ้าหน้าที่เมืองสงบสติอารมณ์ของประชาชนแล้ว เขากล่าวว่า “ชาวเมืองเอเฟซัสเอ๋ย มีใครบ้างที่ไม่รู้ว่าชาวเมืองเอเฟซัสเป็นผู้บูชาเทพีไดอาน่าผู้ยิ่งใหญ่ และบูชารูปเคารพที่ตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี?”
36 เมื่อเห็นว่าเรื่องเหล่านี้ไม่อาจพูดต่อต้านได้ พวกท่านก็ควรจะนิ่งเงียบและไม่ทำอะไรโดยหุนหันพลันแล่น
37 เพราะท่านทั้งหลายได้นำคนเหล่านี้มา ซึ่งมิใช่เป็นโจรปล้นคริสตจักร หรือเป็นผู้ดูหมิ่นเทวีของท่าน
38 เหตุฉะนั้น ถ้าเดเมทริอัสกับพวกช่างฝีมือที่อยู่กับเขามีเรื่องกับใคร กฎหมายก็เปิดเผยและมีตัวแทนอยู่ ให้พวกเขาฟ้องกันเองเถอะ
39 แต่ถ้าพวกท่านซักถามเรื่องอื่นใด ก็ต้องตัดสินกันในที่ประชุมอันชอบธรรม
40 เพราะเราอยู่ในอันตรายที่จะถูกซักถามเกี่ยวกับความวุ่นวายในวันนี้ เพราะไม่มีสาเหตุใดที่เราจะต้องให้คำอธิบายเกี่ยวกับความวุ่นวายครั้งนี้
41 เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ทรงให้เลิกประชุม

บทที่ 20

1 เมื่อความวุ่นวายยุติลงแล้ว เปาโลจึงเรียกเหล่าสาวกมาหาพระองค์ แล้วกอดพวกเขาไว้ แล้วออกเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย
2 และเมื่อท่านได้ไปเยี่ยมเยียนเขตเหล่านั้นแล้ว และได้ให้คำเตือนสติแก่พวกเขาเป็นอย่างมาก ท่านจึงได้มายังประเทศกรีก
3 และอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามเดือน เมื่อพวกยิวดักโจมตีพระองค์ ขณะที่พระองค์กำลังจะลงเรือไปยังซีเรีย พระองค์ก็ตั้งพระทัยจะเสด็จกลับผ่านมาซิโดเนีย
4 พระองค์เสด็จเข้าไปในแคว้นเอเชียโสปาเตอร์แห่งเบโรอาด้วย และของชาวเธสะโลนิกา อาริสตาร์คัสและเสคุนดัส; และกายอัสแห่งเดอร์บี และทิโมธี; และของเอเชียทีคิกัสและโตรฟีมัส
5 พวกเหล่านี้ได้ไปรออยู่ข้างหน้าเพื่อเราที่เมืองโตรอัส
6 แล้วพวกเราก็ล่องเรือออกจากฟีลิปปอยหลังจากวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ และมาถึงพวกเขาที่เมืองโตรอัสในเวลาห้าวัน และอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน
7 ครั้นถึงวันแรกของสัปดาห์ เมื่อพวกสาวกมาประชุมกันเพื่อหักขนมปัง เปาโลก็เทศนาสั่งสอนพวกเขา และเตรียมจะออกเดินทางในวันรุ่งขึ้น และพูดต่อไปจนเที่ยงคืน
8 และมีตะเกียงหลายดวงในห้องบนที่เขาทั้งหลายประชุมกันอยู่
9 และมีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยุทิคัสนั่งอยู่ที่หน้าต่าง นอนหลับสนิท เมื่อเปาโลกำลังเทศนาอยู่นาน เขาก็หลับไป และพลัดตกจากชั้นสาม และถูกอุ้มขึ้นไปในอากาศจนตาย
10 เปาโลลงไปกราบพระองค์และกอดพระองค์ไว้แล้วกล่าวว่า “อย่าลำบากเลย ชีวิตของเขาอยู่ในตัวเขา”
11 ครั้นท่านขึ้นมาหักขนมปังและรับประทานอาหารและสนทนาต่อไปอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็จากไป
12 แล้วพวกเขานำชายหนุ่มนั้นมาโดยมีชีวิต และก็มีความสบายใจไม่น้อย
13 และพวกเราก็ลงเรือไปก่อนและแล่นไปยังเมืองอัสโซส โดยตั้งใจว่าจะรับเปาโลไว้ที่นั่น เพราะเปาโลตั้งใจไว้เช่นนั้น โดยตั้งใจว่าจะออกเดินทางต่อไป
14 เมื่อเขามาพบพวกเราที่เมืองอัสโซส พวกเราก็รับเขาเข้าไปและมายังเมืองมิทิลีเน
15 แล้วพวกเราก็ล่องเรือจากที่นั่น และวันรุ่งขึ้นเราก็มาถึงฝั่งตรงข้ามเกาะคิออส และวันรุ่งขึ้นเราก็มาถึงเกาะซามอส และพักอยู่ที่เมืองโตรกิลเลียม และวันรุ่งขึ้นเราก็มาถึงเมืองมิเลทัส
16 เพราะว่าเปาโลตั้งใจไว้ว่าจะแล่นเรือผ่านเมืองเอเฟซัส เพราะไม่อยากจะใช้เวลาอยู่ในเอเชีย แต่เขาเร่งรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็มในวันเพ็นเทคอสต์หากเป็นไปได้
17 และจากเมืองมิเลทัส เขาส่งคนไปยังเมืองเอเฟซัส และเรียกบรรดาผู้อาวุโสของคริสตจักรมา
18 เมื่อพวกเขามาหาพระองค์ พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าทั้งหลายก็รู้ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในเอเชียว่าข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพวกท่านอย่างไรมาตลอด
19 โดยรับใช้พระเจ้าด้วยความถ่อมใจอย่างยิ่ง และด้วยน้ำตาและความยากลำบากมากมาย ซึ่งเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเนื่องจากพวกยิวคอยดักจับ
20 และฉันไม่เคยปิดบังสิ่งใดที่เป็นประโยชน์ต่อท่านเลย แต่ได้แสดงให้ท่านเห็นและได้สอนท่านต่อหน้าสาธารณชนและตามบ้านเรือน
21 โดยเป็นพยานต่อทั้งพวกยิวและพวกกรีกถึงการกลับใจใหม่ต่อพระเจ้า และความเชื่อต่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

22 ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าจะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยถูกผูก
ไว้โดยวิญญาณ โดยไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่น
23 เว้นแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกเมืองว่า
พันธนาการและความทุกข์ยากยังคงอยู่กับข้าพเจ้า
24 แต่สิ่งเหล่านี้มิได้ทำให้ข้าพเจ้าหวั่นไหวเลย และข้าพเจ้า
ไม่ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่รักสำหรับข้าพเจ้าเอง เพื่อ
ข้าพเจ้าจะได้บรรลุเป้าหมายของตนด้วยความยินดี และการ
ปรนนิบัติที่ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระเยซูเจ้า คือเป็นพยาน
ถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า
25 และบัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า พวกท่านทุกคนที่ข้าพเจ้า
ได้ไปประกาศข่าวอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน จะ
ไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีกต่อไป
26 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเอาท่านเป็นพยานในวันนี้ว่า
ข้าพเจ้าบริสุทธิ์จากโลหิตของมนุษย์ทุกคน
27 เพราะข้าพเจ้ามิได้เลี่ยงที่จะบอกให้ท่านทั้งหลายทราบ
ถึงพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้า
28 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงระวังตัวและดูแลฝูงแกะทั้ง
ปวงที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ดูแล เพื่อ
เลี้ยงดูคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ไว้ด้วยพระ
โลหิตของพระองค์เอง
29 เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัข
ป่าตัวร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และไม่ละเว้นฝูงแกะเลย
30 ในหมู่พวกท่านเองก็จะมีคนลุกขึ้นมาพูดจาบิดเบือนเพื่อ
ชักชวนสาวกให้ติดตามพวกเขา
31 เพราะฉะนั้น จงเฝ้าระวังและจำไว้ว่าตลอดระยะเวลาสามปี
ข้าพเจ้าไม่หยุดที่จะเตือนสติทุกคนด้วยน้ำตาทั้งกลางวันและ
กลางคืน
32 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและ
กับพระวจนะแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งสามารถสร้างท่าน
ขึ้นได้ และประทานมรดกให้ท่านทั้งหลายร่วมกับบรรดาผู้ที่
ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์
33 ข้าพเจ้ามิได้โลภเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด
34 พวกท่านเองก็รู้อยู่แล้วว่ามือเหล่านี้ได้ช่วยเหลือข้าพเจ้า
ในเรื่องที่จำเป็นและแก่ผู้ที่อยู่กับข้าพเจ้าด้วย
35 ฉันได้แสดงให้ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่า การที่ท่านทำงาน
หนักเช่นนี้ควรช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอ และควรระลึกถึงพระ
วจนะของพระเยซูเจ้าที่พระองค์ตรัสว่า การให้มีความสุขยิ่ง
กว่าการรับ
36 เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ก็ทรงคุกเข่าลงอธิษฐานกับ
พวกเขาเหล่านั้นทุกคน
37 พวกเขาทั้งหมดก็ร้องไห้อย่างหนัก และก้มลงที่คอของ
เปาโล และจูบเขา
38 พวกเขาโศกเศร้าเสียใจเป็นอย่างยิ่งเพราะถ้อยคำที่
พระองค์ตรัสว่า พวกเขาจะไม่เห็นหน้าพระองค์อีกต่อไป พวก
เขาจึงพาพระองค์ไปที่เรือ

บทที่ 21

1 ครั้นเราออกจากที่นั่นแล้วและออกเดินทางต่อไป เราก็มุ่ง
ตรงไปยังเกาะโคส และในวันรุ่งขึ้นก็มาถึงเกาะโรดส์ และ
จากที่นั่นก็มาถึงเมืองปาทารา
2 เมื่อพบเรือลำหนึ่งกำลังจะไปฟีนิเซีย เราจึงลงเรือแล้วออก
เดินทาง
3 เมื่อเราพบเกาะไซปรัสแล้ว เราจึงออกจากเกาะนั้นทางซ้าย
แล้วแล่นเรือไปซีเรีย แล้วขึ้นฝั่งที่เมืองไทร์ เพราะว่าเรือ
จะต้องขนถ่ายสิ่งของลงที่นั่น
4 และเมื่อพวกเราพบสาวกเหล่านั้น เราจึงอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน
สาวกเหล่านั้นได้กล่าวกับเปาโลโดยพระวิญญาณว่าเขาไม่
ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
5 ครั้นครบกำหนดวันเหล่านั้นแล้ว เราจึงออกเดินทาง พวก
เขาพาเราพร้อมด้วยภรรยาและบุตรทั้งหลาย จนกระทั่งเรา
ออกจากเมือง แล้วเราก็คุกเข่าลงที่ฝั่ง และอธิษฐาน
6 เมื่อเราลากันแล้ว เราก็ลงเรือแล้วพวกเขาก็กลับบ้าน
7 เมื่อเราเดินทางจบจากเมืองไทร์แล้ว เราจึงมายังเมืองปโต
เลไมส์ และทักทายพี่น้อง และพักอยู่กับพวกเขาวันหนึ่ง
8 วันรุ่งขึ้นพวกเราซึ่งเป็นพวกของเปาโลก็ออกเดินทาง และ
มาถึงเมืองซีซาเรีย แล้วเข้าไปในบ้านของฟีลิปผู้ประกาศข่าว
ประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกเจ็ดคนนั้น และพักอยู่กับเขา
9 และชายผู้นั้นก็มีลูกสาวพรหมจารีสี่คน ซึ่งทำนายได้
10 ครั้นพวกเราพักอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้เผยพระวจนะคน
หนึ่งชื่ออากาบัสลงมาจากแคว้นยูเดีย
11 ครั้นมาถึงเราแล้ว เขาเอาผ้าคาดเอวของเปาโลมัดมือและ
เท้าของเขาเอง แล้วกล่าวว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า
พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะมัดคนที่เป็นเจ้าของผ้าคาดเอวนี้
อย่างนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของบรรดาคนต่างชาติ”
12 เมื่อเราได้ยินเช่นนั้น เรากับคนที่นั่นก็ขอร้องท่านอย่าขึ้น
ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
13 แล้วเปาโลจึงตอบว่า “เหตุใดท่านจึงร้องไห้และทำให้ใจ
ข้าพเจ้าสลาย ข้าพเจ้าก็เต็มใจไม่เพียงแต่จะต้องถูกผูกมัด
เท่านั้น แต่ยังพร้อมที่จะตายที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อพระนาม
ของพระเยซูเจ้าด้วย”
14 เมื่อท่านไม่ยอมเชื่อ เราก็หยุดโดยกล่าวว่า ขอให้พระ
ประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ
15 และภายหลังวันเหล่านั้น เราได้ขนรถม้าของเราขึ้นไปยัง
กรุงเยรูซาเล็ม
16 มีสาวกบางคนจากเมืองซีซาเรียไปกับเราด้วย และนำคน
หนึ่งชื่อมนาสันจากเกาะไซปรัสมาด้วย เป็นสาวกเก่าแก่ที่เรา
จะให้พักอยู่กับเขา
17 เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พี่น้องก็ต้อนรับเราด้วย
ความยินดี
18 ครั้นวันรุ่งขึ้น เปาโลกับพวกเราก็เข้าไปหาเจมส์ และพวก
ผู้เฒ่าก็อยู่ที่นั่นด้วย
19 และเมื่อท่านทักทายพวกเขาแล้ว ท่านก็ได้บอกเล่า
โดยเฉพาะถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำท่ามกลาง
ชาวต่างชาติโดยการรับใช้ของท่าน
20 เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้น พวกเขาก็สรรเสริญพระเจ้าและ
กล่าวแก่ท่านว่า “พี่ชาย ท่านเห็นไหมว่ามีชาวยิวที่เชื่อเป็น
จำนวนนับพันคน และทุกคนล้วนแต่มีใจศรัทธาในธรรม
บัญญัติ”
21 และพวกเขาได้รับแจ้งถึงท่านว่า ท่านสั่งสอนชาวยิวทั้ง
ปวงที่อยู่ท่ามกลางคนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส โดยบอกว่า
พวกเขาไม่ควรให้บุตรหลานของตนเข้าสุหนัต และไม่ควร
ดำเนินตามธรรมเนียม
22 เพราะฉะนั้น เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ฝูงชนจึงต้องมารวมกัน
เพราะเขาจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว
23 เพราะฉะนั้น จงทำอย่างนี้ตามที่เราบอกท่าน คือ เรามีคน
สี่คนที่ได้ปฏิญาณไว้แล้ว
24 จงพาพวกเขาไปชำระตัวพร้อมกับพวกเขา และรับผิดชอบ
ร่วมกับพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้โกนหัว และให้ทุกคนรู้ว่า
เรื่องที่พวกเขาได้ยินมาเกี่ยวกับคุณนั้นไม่จริง แต่คุณเองก็
ดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบและรักษาธรรมบัญญัติด้วย
25 ในส่วนของชาวต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนและสรุปว่า
พวกเขาไม่ปฏิบัติตามสิ่งดังกล่าวเลย ยกเว้นแต่ว่าพวกเขางด
เว้นจากสิ่งของที่บูชารูปเคารพ และงดเว้นจากเลือด งดเว้น
จากการถูกรัดคอ และงดเว้นจากการผิดประเวณี
26 แล้วเปาโลก็พาคนเหล่านั้นไป และวันรุ่งขึ้น เขาได้ชำระ
ตัวพร้อมกับพวกเขาแล้ว จึงเข้าไปในพระวิหาร เพื่อแสดงว่า

วันชำระตัวนั้นได้สำเร็จ จนกว่าจะมีการถวายเครื่องบูชาเพื่อพวกเขาแต่ละคน
27 เมื่อใกล้จะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่อยู่ในเอเชียเมื่อเห็นพระองค์ในพระวิหารก็ยุยงให้คนทั้งหลายลุกขึ้น แล้ววางมือบนพระองค์
28 และร้องออกไปว่า พวกอิสราเอล จงช่วยกันเถิด ชายคนนี้คือคนที่สอนมนุษย์ทั่วทุกแห่งให้ต่อต้านประชากรและธรรมบัญญัติและสถานที่นี้ และยังพาพวกกรีกเข้ามาในวิหารอีกด้วย และทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นมลทิน
29 (เพราะพวกเขาเคยเห็นโตรฟิมัสชาวเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง และคิดว่าเปาโลได้พาเขาเข้าไปในพระวิหาร)
30 คนทั้งเมืองก็แตกตื่นและผู้คนก็วิ่งรวมกันจับเปาโลออกจากพระวิหาร แล้วประตูก็ปิดทันที
31 เมื่อพวกเขากำลังจะฆ่าเขา ก็มีข่าวไปถึงนายทหารสูงสุดของกองทหารว่าคนทั้งเมืองเยรูซาเล็มกำลังวุ่นวาย
32 ผู้ซึ่งนำทหารกับนายร้อยวิ่งลงไปหาทั้งสองคนทันที เมื่อพวกเขาเห็นนายร้อยและทหารแล้ว จึงหยุดตีเปาโล
33 นายทหารคนสนิทจึงเข้ามาจับเขาแล้วสั่งให้ล่ามโซ่สองเส้นไว้ และถามว่าเขาเป็นใครและทำอะไร
34 บางคนก็ร้องอย่างนี้ บางคนก็ร้องอย่างนั้น ท่ามกลางฝูงชน และเมื่อไม่รู้ว่าการจลาจลจะเกิดแน่นอนเมื่อใด เขาจึงสั่งให้นำตัวคนนั้นเข้าไปในปราสาท
35 เมื่อเขามาถึงบันได ก็ถูกทหารพาตัวไปเนื่องจากความรุนแรงของประชาชน
36 เพราะฝูงชนจำนวนมากตามมาและร้องว่า “เอาเขาไปเสีย”
37 เมื่อจะพาเปาโลเข้าไปในปราสาท เขาก็พูดกับนายทหารผู้บังคับบัญชาว่า “ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านได้ไหม” ใครพูดว่า “ท่านพูดภาษากรีกได้ไหม”
38 ท่านไม่ใช่ชาวอียิปต์นั้นหรือ ซึ่งก่อนนี้เคยก่อความวุ่นวายและนำคนฆ่าคนสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร?
39 แต่เปาโลกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งมาจากเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่งในซีลิเซีย เป็นพลเมืองของเมืองที่ไม่เลวนักและข้าพเจ้าขอร้องท่าน ขอให้ข้าพเจ้าพูดกับประชาชน
40 เมื่ออนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนบนบันไดและโบกมือเรียกผู้คน เมื่อทุกคนเงียบกันหมดแล้ว เปาโลจึงพูดกับพวกเขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

บทที่ 22

1 พี่น้องทั้งหลาย ท่านผู้เป็นบิดา จงฟังคำแก้ตัวของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าจะแก่ให้ท่านตอนนี้เถิด
2 (และเมื่อพวกเขาได้ยินเขาพูดเป็นภาษาฮีบรูกับพวกเขา พวกเขาก็ยิ่งเงียบลง และเขากล่าวว่า)
3 ข้าพเจ้าเป็นชายชาติยิวโดยกำเนิดในเมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลิเซีย แต่เติบโตในเมืองนี้ภายใต้การดูแลของกามาเลียลและได้รับการสอนตามหลักธรรมบัญญัติที่สมบูรณ์แบบของบรรพบุรุษ และมีใจร้อนรนต่อพระเจ้า เหมือนกับพวกท่านทุกคนอยู่ในทุกวันนี้
4 ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคนเหล่านั้นจนตาย โดยมัดและส่งมอบให้คุกทั้งชายและหญิง
5 ขณะที่มหาปุโรหิตและพวกผู้เฒ่าทั้งหมดก็เป็นพยานแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้รับจดหมายจากท่านเหล่านั้นไปยังพี่น้อง และข้าพเจ้าก็ไปที่เมืองดามัสกัส เพื่อจับตัวผู้ที่อยู่ที่นั่นมัดไว้ที่เยรูซาเล็มเพื่อทำการลงโทษ
6 ครั้นข้าพเจ้าเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัสในเวลาประมาณเที่ยง ทันใดนั้นก็มีแสงสว่างใหญ่ฉายลงมาจากสวรรค์ล้อมรอบข้าพเจ้าอยู่
7 ข้าพเจ้าก็ล้มลงกับพื้น และได้ยินเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า " ซาอูล ซาอูล เจ้าข่มเหงข้าพเจ้าทำไม?"
8 ข้าพเจ้าจึงตอบว่า “ท่านเป็นใคร พระเจ้าข้า” พระองค์จึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “ ข้าพเจ้าคือเยซูชาวนาซาเร็ธซึ่งท่านข่มเหง”
9 ส่วนคนเหล่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้าเห็นแสงสว่างและกลัว แต่ไม่ได้ยินเสียงผู้ที่พูดกับข้าพเจ้า
10 ข้าพเจ้าจึงถามว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไร พระเจ้าข้า” พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ จงลุกขึ้นและไปยังเมืองดามัสกัสและที่นั่นจะมีคนบอกเจ้าถึงทุกสิ่งที่ถูกกำหนดให้เจ้าทำ”
11 ครั้นข้าพเจ้าไม่เห็นอะไรเพราะเห็นแสงสว่างนั้น จึงมีคนมาจูงมือข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส
12 และมีอะนาเนียคนหนึ่งเป็นผู้เคร่งศาสนาตามธรรมบัญญัติและมีชื่อเสียงดีในหมู่ชาวยิวทุกคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น
13 ข้าพเจ้ามาหาท่านและยืนขึ้นกล่าวกับข้าพเจ้าว่า “พี่ซาอูล จงมองเห็นเถิด” และในตอนนั้น ข้าพเจ้าก็มองดูเขา
14 และท่านกล่าวว่า พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ เพื่อท่านจะรู้จักพระประสงค์ของพระองค์ และเพื่อให้ท่านเห็นว่าพระองค์ผู้ชอบธรรมนั้นเป็นใคร และเพื่อให้ท่านได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์
15 เพราะเจ้าจะเป็นพยานของพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงสิ่งที่เจ้าได้เห็นและได้ยิน
16 และบัดนี้ เหตุใดท่านจึงยังรออยู่ จงลุกขึ้น รับบัพติศมาและชำระบาปของท่านเสีย โดยเรียกขานพระนามของพระเจ้า
17 ครั้นข้าพเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็มอีก ขณะที่กำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็อยู่ในภวังค์
18 และได้เห็นพระองค์ตรัสกับฉันว่า จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว เพราะว่าคนเหล่านั้นจะไม่รับคำเป็นพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา
19 ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นรู้ว่าข้าพเจ้าได้ขังและเฆี่ยนตีบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ไว้ในธรรมศาลาทุกแห่ง
20 และเมื่อโลหิตของสเตเฟนผู้พลีชีพเพื่อท่านถูกหลั่ง ฉันก็ยืนอยู่ใกล้ ๆ และยินยอมให้เขาตาย และดูแลเสื้อผ้าของคนที่ฆ่าเขา
21 แล้วพระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า จงไปเถิด เราจะส่งเจ้าไปยังคนต่างชาติไกลๆ
22 พวกเขาจึงฟังคำนั้นแล้วตะโกนว่า “จงเอาคนอย่างนี้ไปจากแผ่นดินเถิด เพราะว่าไม่สมควรที่เขาจะอยู่ต่อไป”
23 เมื่อพวกเขาร้องตะโกน และถอดเสื้อผ้าของตนออก และโปรยฝุ่นขึ้นไปในอากาศ
24 นายทหารสั่งให้นำเขาเข้าไปในปราสาท และสั่งให้สอบสวนเขาโดยการเฆี่ยนตี เพื่อเขาจะได้รู้ว่าเหตุใดพวกเขาจึงร้องตะโกนต่อต้านเขาเช่นนั้น
25 และเมื่อพวกเขามัดเขาด้วยเชือก เปาโลก็พูดกับนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงนั้นว่า "เป็นการถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ที่เจ้าจะเฆี่ยนคนที่เป็นชาวโรมันและยังไม่ถูกตัดสินลงโทษ"
26เมื่อนายร้อยได้ยินดังนั้น จึงไปแจ้งนายร้อยว่า “จงระวังสิ่งที่ท่านทำ เพราะว่าผู้นี้เป็นชาวโรมัน”
27 นายทหารจึงมาบอกเขาว่า “บอกข้าพเจ้าหน่อย ท่านเป็นชาวโรมันหรือเปล่า” เขาตอบว่า “ใช่”
28 นายทหารจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าได้รับอิสรภาพนี้ด้วยเงินจำนวนมาก” และเปาโลจึงกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าเกิดมาเป็นอิสระ”
29 แล้วพวกผู้ที่จะสอบสวนเขาออกไปทันที และนายทหารผู้บังคับบัญชาก็กลัวเช่นกัน เมื่อทราบว่านายทหารคนนั้นเป็นชาวโรมัน และเพราะว่าเขาได้มัดเขาไว้
30 ครั้นรุ่งขึ้น เขาอยากทราบความจริงว่าเหตุใดพวกยิวจึงกล่าวโทษเขา เขาจึงปลดพันธนาการของเขาออก แล้วสั่งให้

พวกหัวหน้าปุโรหิตกับสภาทั้งหมดมาปรากฏตัว แล้วนำเปาโลลงมาให้ยืนต่อหน้าพวกเขา

บทที่ 23

1 ครั้นเปาโลเพ่งดูสภาก็เห็นว่า พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพฤติตนอยู่ในมโนธรรมอันบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้
2 และอะนาเนียมหาปุโรหิตก็สั่งผู้ที่ยืนอยู่ใกล้เขาให้ตบปากเขา
3 แล้วเปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า "พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็นกำแพงที่ฉาบด้วยปูนขาว เพราะเจ้ามานั่งพิพากษาข้าตามธรรมบัญญัติ และยังสั่งให้ตบข้าซึ่งขัดต่อธรรมบัญญัติหรือ?"
4 และบรรดาคนที่ยืนอยู่นั้นก็พูดว่า เจ้าดูหมิ่นมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ?
5 แล้วเปาโลจึงกล่าวว่า พี่น้องทั้งหลาย ฉันไม่ทราบว่าเขาเป็นมหาปุโรหิต เพราะมีคำเขียนไว้ว่า อย่าพูดจาหมิ่นประมาทผู้ปกครองชนชาติของคุณ
6 แต่เมื่อเปาโลรู้ว่าพวกหนึ่งเป็นพวกสะดูสี และอีกพวกหนึ่งเป็นพวกฟาริสี จึงร้องตะโกนในสภาว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี เป็นบุตรของฟาริสี ข้าพเจ้าถูกตั้งคำถามถึงความหวังและการกลับคืนชีพของคนตาย"
7 เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว ก็เกิดการโต้เถียงกันระหว่างพวกฟาริสีกับพวกสะดูสี และฝูงชนก็แตกแยกกัน
8 เพราะพวกสะดูสีกล่าวว่าการฟื้นคืนจากตายไม่มี ทั้งทูตสวรรค์และวิญญาณไม่มี แต่พวกฟาริสีกล่าวว่าทั้งสองมี
9 จึงเกิดร้องเสียงดังขึ้น และพวกธรรมาจารย์ฝ่ายฟาริสีก็ลุกขึ้นโต้แย้งว่า พวกเราไม่พบความชั่วใดๆ ในตัวคนนี้เลย แต่ถ้ามีวิญญาณหรือทูตสวรรค์พูดกับเขา เราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย
10 เมื่อเกิดการขัดแย้งกันอย่างรุนแรง นายทหารผู้บังคับบัญชาเกรงว่าเปาโลจะถูกฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย จึงสั่งทหารให้ลงไปนำเปาโลออกไปจากพวกนั้นโดยใช้กำลังและนำเข้าไปในปราสาท
11 ครั้นคืนต่อมา พระเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลและตรัสว่า จงมีใจร่าเริงเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานถึงเราในกรุงเยรูซาเล็มอย่างไร เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมอย่างนั้นด้วย
12 เมื่อรุ่งเช้า พวกยิวบางคนก็มารวมตัวกันและสาบานว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะฆ่าเปาโลได้
13 และมีกว่าสี่สิบคนที่ร่วมกันวางแผนร้ายเช่นนั้น
14พวกเขามาหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้เฒ่าแล้วกล่าวว่า พวกเราได้ผูกมัดตนเองไว้ด้วยคำสาปอันใหญ่หลวงว่า เราจะไม่กินอะไรเลยจนกว่าจะฆ่าเปาโลได้
15 บัดนี้ พวกท่านกับสภาจงแจ้งให้หัวหน้านายร้อยทราบว่า ให้พาเขาลงมาหาพวกท่านพรุ่งนี้ เหมือนกับว่าพวกท่านอยากจะซักถามเรื่องเขาอย่างละเอียดถี่ถ้วนยิ่งขึ้น และพวกเราหรือเขามาใกล้ก็พร้อมที่จะฆ่าเขา
16 เมื่อบุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องที่พวกเขาคอยดักจับอยู่ เขาก็เข้าไปในปราสาทและแจ้งให้เปาโลทราบ
17 จากนั้นเปาโลเรียกนายร้อยคนหนึ่งมาหาพระองค์แล้วกล่าวว่า จงพาชายหนุ่มคนนี้ไปหาผู้บังคับบัญชาทหาร เพราะเขามีเรื่องหนึ่งที่ต้องบอกเขา
18 จึงนำคนนั้นไปหาผู้บังคับการตำรวจ แล้วกล่าวว่า “เปาโลผู้ถูกจำเลยเรียกข้าพเจ้าไปหาเขา และขอร้องให้พาชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน ซึ่งมีเรื่องจะพูดกับท่าน”
19 นายร้อยตำรวจจึงจูงมือเขาไปกับเขาโดยลำพังแล้วถามเขาว่า “ท่านมีอะไรจะบอกฉัน?”
20 แล้วท่านกล่าวว่า พวกยิวตกลงกันจะขอร้องท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาพรุ่งนี้ เหมือนกับว่าพวกเขาจะซักถามเขาอย่างละเอียดมากขึ้นอีกหน่อย
21 แต่ท่านอย่ายอมตามพวกเขาเลย เพราะมีพวกซุ่มคอยเขาอยู่มากกว่าสี่สิบคน ซึ่งได้สาบานตนไว้ว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะฆ่าเขาได้ และบัดนี้พวกเขาก็พร้อมแล้ว คอยคำสัญญาจากท่าน”
22 นายทหารจึงให้ชายหนุ่มออกไป และกำชับเขาว่า “อย่าบอกใครว่าเจ้าได้แจ้งเรื่องเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า”
23 แล้วท่านจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า จงเตรียมทหารสองร้อยนาย พร้อมกับทหารม้าเจ็ดสิบนาย และทหารหอกสองร้อยนาย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มของคืนวันนั้น
24 และจงเตรียมสัตว์ไว้ให้พวกเขา เพื่อให้พวกเขาขี่เปาโลแล้วนำเขาไปหาเฟลิกซ์ผู้ว่าราชการอย่างปลอดภัย
25 แล้วท่านก็ทรงเขียนจดหมายดังต่อไปนี้
26 คลอดิอัส ลีเซียส ส่งคำทักทายถึงผู้ว่าราชการที่เก่งกาจที่สุด เฟลิกซ์
27 บุคคลนี้ถูกพวกยิวจับไป และควรจะต้องถูกฆ่าเสียจากพวกเขา แต่ข้าพเจ้าก็มาพร้อมกับกองทัพ และช่วยเขาไว้ได้ เพราะข้าพเจ้าเข้าใจว่าเขาเป็นชาวโรมัน
28 และเมื่อข้าพเจ้าอยากทราบสาเหตุที่พวกเขาฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขามายังสภาของพวกเขา
29 ฉันถือว่าเขาถูกฟ้องในข้อกล่าวหาต่างๆ เกี่ยวกับกฎหมายของพวกเขา แต่ไม่มีข้อกล่าวหาใดๆ ที่ควรจะต้องได้รับโทษถึงตายหรือต้องถูกจำขัง
30 เมื่อมีคนบอกฉันว่าพวกยิวคอยจ้องจับผิดชายคนนั้น ฉันก็ส่งคนมาหาคุณทันที และสั่งให้พวกที่กล่าวหาเขาไปบอกเรื่องที่พวกเขากล่าวหาเขาต่อหน้าคุณ ลาก่อน
31 จากนั้นพวกทหารจึงนำเปาโลไปที่เมืองแอนทิปาตริสตามคำสั่งของพวกเขาในเวลากลางคืน
32 รุ่งขึ้นพวกเขาก็ให้ทหารม้าไปกับเขา และกลับไปยังปราสาท
33 ครั้นมาถึงเมืองซีซาเรียแล้ว และได้มอบจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการแล้ว จึงได้นำเปาโลมาพบเขาด้วย
34เมื่อผู้ว่าราชการได้อ่านจดหมายนั้นแล้ว จึงถามว่าท่านมาจากแคว้นไหน และเมื่อทราบว่าท่านมาจากแคว้นซิลิเซีย
35 พระองค์ตรัสว่า “ข้าพเจ้าจะฟังท่าน เมื่อพวกโจทก์ของท่านมาด้วย” และพระองค์ตรัสสั่งให้คุมขังเขาไว้ในห้องพิพากษาของเฮโรด

บทที่ 24

1 เมื่อล่วงไปได้ห้าวัน อะนาเนียสมหาปุโรหิตก็ลงไปกับพวกผู้อาวุโสและกับปราศรัยคนหนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส ซึ่งไปแจ้งความต่อผู้ว่าราชการเกี่ยวกับเปาโล
2 และเมื่อเขาถูกเรียกตัวไป เทอร์ทูลลัสก็เริ่มกล่าวโทษเขาโดยกล่าวว่า เมื่อเห็นว่าพวกเราได้รับความสงบสุขมากโดยอาศัยคุณ และเห็นว่างานอันสมควรก็เกิดขึ้นกับประชาชาติของเราโดยการดูแลของคุณ
3. เราขอรับไว้เสมอและในทุกสถานที่ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณท่านเฟลิกซ์ผู้สูงศักดิ์ที่สุด
4 แม้กระนั้นก็ตาม เพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้ไม่ทำให้ท่านเบื่อหน่ายอีกต่อไป ข้าพเจ้าขอร้องท่านว่าข้าพเจ้าจะฟังเราสักสองสามคำถึงความเมตตาของท่าน
5 เพราะเราพบว่าชายผู้นี้เป็นคนชั่วร้ายและเป็นผู้ก่อความวุ่นวายในหมู่ชาวยิวทั้งหลายทั่วโลก และเป็นหัวหน้าของพวกนาซารีน
6 ซึ่งได้ไปหาเพื่อทำให้พระวิหารเป็นมลทิน เราจับเขาไปและจะได้พิพากษาเขาตามธรรมบัญญัติของเรา

7 แต่นายทหารใหญ่ลีเซียสเข้ามาหาเรา และนำเขาออกไปจากมือเราด้วยความรุนแรง
8 โดยสั่งให้พวกที่กล่าวหาเขามาหาท่าน และท่านเองก็จะได้สอบสวนพวกเขาด้วยว่าเรื่องทั้งหมดนี้ที่เรากล่าวโทษเขานั้นเป็นอย่างไร
9 พวกยิวก็เห็นด้วย โดยกล่าวว่าสิ่งเหล่านี้เป็นความจริง
10 เมื่อผู้ว่าราชการได้เรียกเปาโลให้พูดแล้ว เปาโลจึงตอบว่า "เนื่องจากข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นผู้พิพากษาของประชาชาตินี้มานานหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าจึงจะตอบด้วยความเต็มใจยิ่งขึ้น
11 เพื่อให้ท่านเข้าใจได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการนั้น ยังอีกเพียงสิบสองวันเท่านั้น
12 และพวกเขาไม่พบข้าพเจ้าในวิหารกำลังโต้เถียงกับใคร หรือยุยงประชาชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าในธรรมศาลาหรือในเมือง
13 และพวกเขาก็พิสูจน์เรื่องที่พวกเขาฟ้องข้าพเจ้าขณะนี้ไม่ได้
14 แต่ข้าพเจ้าสารภาพต่อท่านว่า ข้าพเจ้านับถือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้าตามทางที่เรียกว่าลัทธินอกรีต เพราะข้าพเจ้าเชื่อทุกสิ่งที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติและในหนังสือของผู้เผยพระวจนะ
15 และมีความหวังในพระเจ้าซึ่งพวกเขาเองก็หวังเช่นกันว่าการกลับคืนชีพจากความตาย ทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรมจะเกิดขึ้น
16 และในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าฝึกฝนตนเองให้มีจิตสำนึกที่บริสุทธิ์เสมอ ปราศจากความผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์
17 ครั้นล่วงไปหลายปีแล้ว ข้าพเจ้ามานำทานและเครื่องบูชามาให้ประชาชาติของข้าพเจ้า
18 ครั้นนั้น พวกยิวบางคนจากเอเชียก็พบข้าพเจ้าอยู่ในพระวิหาร ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ไม่มีคนมากมายและไม่วุ่นวาย
19 ใครจะอยู่ที่นี่ต่อท่านก่อนและคัดค้านฉัน
20 หรือถ้าพวกเขาพบการกระทำชั่วใด ๆ ในตัวฉัน ขณะที่ฉันยืนอยู่ต่อหน้าสภา
21 เว้นแต่เสียงนี้เท่านั้นที่ข้าพเจ้าร้องขึ้นเมื่อยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาว่า ข้าพเจ้าถูกพวกท่านซักถามถึงเรื่องการคืนชีพของคนตายในวันนี้
22เมื่อเฟลิกซ์ได้ยินเรื่องเหล่านี้และมีความรู้ดีขึ้นเกี่ยวกับเรื่องนั้นแล้ว เขาเลื่อนไปก่อนแล้วกล่าวว่า เมื่อลีเซียสผู้เป็นแม่ทัพนายกองลงมา ฉันจะทราบเรื่องราวของคุณให้หมดสิ้น
23 และท่านได้สั่งนายร้อยให้ดูแลเปาโลไว้ และให้ปล่อยเขาเป็นอิสระ และห้ามไม่ให้ผู้รู้จักเปาโลคนใดปฏิบัติศาสนกิจหรือมาหาท่าน
24เมื่อล่วงไปได้หลายวันแล้ว เมื่อเฟลิกซ์มากับดรูซิลลาภรรยาของเขาซึ่งเป็นชาวยิว เขาจึงให้คนไปเรียกเปาโลมาและฟังเรื่องความเชื่อในพระคริสต์
25 ขณะที่เขากำลังถกเถียงถึงความชอบธรรม ความพอประมาณ และการตัดสินที่จะมาถึง เฟลิกซ์ก็ตัวสั่นและตอบว่า "คราวนี้เจ้าจงไปเถิด เมื่อมีเวลาเหมาะสม เราจะเรียกเจ้า"
26 เขาหวังด้วยว่าเปาโลจะได้รับเงินเพื่อจะปล่อยเปาโลไป จึงส่งคนไปตามเปาโลมาบ่อยขึ้นและสนทนากับเขา
27 แต่หลังจากผ่านไปสองปี ปอร์ซิอัส เฟสตัสก็เข้ามาในห้องของเฟลิกซ์ และเฟลิกซ์ต้องการแสดงความพอใจต่อชาวยิว จึงปล่อยให้เปาโลถูกมัดไว้

บทที่ 25

1 เมื่อเฟสทัสมาถึงจังหวัดนั้นแล้ว หลังจากสามวัน เขาก็เดินทางจากเมืองซีซาเรียไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
2 จากนั้นมหาปุโรหิตและพวกหัวหน้าชาวยิวก็แจ้งความต่อเปาโลและวิงวอนเขา
3 และขอความเมตตาต่อเขาโดยส่งคนไปตามพระเยซูไปยังกรุงเยรูซาเล็ม โดยคอยซุ่มอยู่กลางทางเพื่อจะฆ่าพระองค์
4 แต่เฟสทัสตอบว่า ให้คุมเปาโลไว้ที่เมืองซีซาเรีย แล้วเขาจะจากไปที่นั่นในไม่ช้า
5 เพราะฉะนั้น พระองค์จึงตรัสว่า "ผู้ใดในพวกท่านสามารถเชิญลงไปกับข้าพเจ้าและกล่าวโทษบุคคลนี้ ถ้าเขามีพฤติกรรมชั่วร้ายประการใด"
6 และเมื่อท่านพักอยู่กับพวกเขาเกินสิบวันแล้ว ท่านก็ลงไปยังเมืองซีซาเรีย วันรุ่งขึ้น ท่านนั่งบนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นำเปาโลเข้ามา
7 ครั้นท่านมาถึงแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยืนล้อมรอบและกล่าวโทษเปาโลเป็นอันมาก แต่ก็พิสูจน์ไม่ได้
8 ขณะที่เขากำลังแก้ต่างให้แก่ตนเองว่า "ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดต่อธรรมบัญญัติของพวกยิว ต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์เลย ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดเลย"
9 แต่เฟสทัสต้องการจะทำให้พวกยิวพอใจจึงตอบเปาโลว่า "เจ้าจะขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มและให้ข้าพเจ้าพิพากษาเรื่องเหล่านี้ที่นั่นหรือ?"
10 จากนั้นเปาโลกล่าวว่า ข้าพเจ้ายืนอยู่ ณ บัลลังก์พิพากษาของซีซาร์ ซึ่งข้าพเจ้าควรจะถูกพิพากษาที่นั่น ข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดต่อพวกยิวแต่อย่างใด ดังที่ท่านทราบดี
11 เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำการอันควรแก่ความตาย ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมตาย แต่ถ้าไม่มีเรื่องเหล่านี้ซึ่งคนเหล่านั้นกล่าวโทษข้าพเจ้า ก็ไม่มีผู้ใดจะมอบข้าพเจ้าให้พวกเขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ต่อซีซาร์
12 เมื่อเฟสทัสหารือกับสภาแล้ว เขาก็ตอบว่า "ท่านได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ?" ท่านจะไปฟ้องซีซาร์หรือ?
13 เมื่อล่วงไปได้หลายวัน กษัตริย์อากริปปาและเบอร์นิสก็เสด็จมายังเมืองซีซาเรียเพื่อทักทายเฟสทัส
14 ครั้นพวกเขาอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว เฟสทัสก็เล่าเรื่องของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า "มีชายคนหนึ่งถูกเฟลิกซ์จองจำไว้
15 เมื่อข้าพเจ้าอยู่กรุงเยรูซาเล็ม พวกหัวหน้าปุโรหิตและผู้เฒ่าของชาวยิวมาแจ้งความเกี่ยวกับเขา ข้าพเจ้าหวังว่าจะมีการพิพากษาลงโทษเขา
16 ข้าพเจ้าตอบว่า ไม่ใช่ลักษณะที่ชาวโรมันมีที่จะส่งตัวผู้ต้องหาไปตาย ก่อนที่ผู้ต้องหาจะได้เผชิญหน้ากับผู้ต้องหาและมีสิทธิชี้แจงเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหาต่อเขา
17 ครั้นเมื่อพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าก็นั่งบนบัลลังก์พิพากษาโดยไม่ชักช้าในวันรุ่งขึ้น และสั่งให้นำชายคนนั้นออกมา
18 เมื่อพวกโจทก์ลุกขึ้นมา พวกเขาก็ไม่ได้กล่าวหาสิ่งใด ๆ ตามที่ฉันคิดเลย
19 แต่พวกเขาก็มีข้อสงสัยบางประการต่อพระองค์ด้วยเรื่องความเชื่อโชคลางของตนเอง และเรื่องพระเยซูผู้หนึ่งซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว แต่เปาโลยืนยันว่าพระองค์ยังมีชีวิตอยู่
20 และเพราะข้าพเจ้าสงสัยในคำถามลักษณะนั้น จึงถามเขาว่าเขาจะยอมไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อให้มีการพิจารณาคดีที่นั่นหรือไม่
21 แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้สงวนตัวไว้เพื่อนำไปให้ออกัสตัสพิจารณา ฉันจึงสั่งให้คุมตัวเขาไว้จนกว่าจะส่งเขาไปหาซีซาร์ได้
22 แล้วอากริปปาก็พูดกับเฟสทัสว่า "ข้าพเจ้าเองก็อยากจะฟังชายคนนั้นเหมือนกัน" เฟสทัสกล่าวว่า "พรุ่งนี้เจ้าจะได้ฟังเขา"
23 ครั้นรุ่งขึ้นเมื่ออากริปปาและเบอร์นิสมาถึง พร้อมกับผู้บังคับบัญชาชั้นผู้ใหญ่ และผู้นำของเมือง เปาโลก็ถูกนำตัวออกมาด้วยท่าทางโอ่อ่าโอ่อ่า ตามคำสั่งของเฟสทัส

24เฟสทัสจึงกล่าวว่า "ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา และบรรดาคน
ที่อยู่ที่นี่กับพวกเรา ท่านทั้งหลายเห็นชายผู้นี้ที่พวกยิว
ทั้งหมดได้โต้ตอบข้าพเจ้า ทั้งที่เยรูซาเล็มและที่นี่ด้วย โดย
ร้องว่าเขาไม่ควรมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก"
25 แต่เมื่อฉันพบว่าเขาไม่ได้ทำสิ่งใดที่สมควรต้องตาย และ
เขาเองก็ได้อุทธรณ์ต่อออกัสตัส ฉันจึงตัดสินใจจะส่งเขาไป
26 ข้าพเจ้าไม่มีเรื่องใดแน่นอนที่จะเขียนถึงท่านผู้เป็นนาย
ข้าพเจ้าจึงได้นำเขามาเฝ้าท่านโดยเฉพาะต่อหน้าท่าน โอ
กษัตริย์อากริปปา เพื่อว่าเมื่อได้ตรวจสอบแล้วจะได้มีเรื่องที่
จะเขียนถึงท่านบ้าง
27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าการส่งนักโทษไปนั้นไม่สมควร และ
มิได้กล่าวถึงความผิดที่ถูกกล่าวหาต่อเขาด้วย

บทที่ 26

1 แล้วอากริปปาจึงกล่าวแก่เปาโลว่า “เจ้ามีสิทธิที่จะพูดแทน
ตนเองได้” แล้วเปาโลก็ยื่นมือออกไปและตอบคำถามของ
ตนเองว่า
2 ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าเป็นสุข กษัตริย์อากริปปา เพราะว่า
ข้าพเจ้าจะต้องตอบคำถามของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระองค์
ในวันนี้ เกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดที่ข้าพเจ้าถูกกล่าวหาจากชาว
ยิว
3 เพราะข้าพเจ้าทราบดีว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในธรรมเนียม
ปฏิบัติและปัญหาต่างๆ ของพวกยิว ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอน
ท่านให้อดทนฟังข้าพเจ้า
4 การดำเนินชีวิตของข้าพเจ้าตั้งแต่เยาว์วัย คือครั้งแรกที่อยู่
ท่ามกลางประชาชาติของข้าพเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็มนั้น เป็นที่
ทราบกันดีแก่พวกยิวทั้งหลาย
5 ซึ่งรู้จักข้าพเจ้าตั้งแต่ต้น หากเขาจะยืนยัน ว่าข้าพเจ้าเป็น
พวกฟาริสีตามนิกายที่เคร่งครัดที่สุดในศาสนาของเรา
6 และบัดนี้ข้าพเจ้ายืนขึ้นและถูกพิพากษาเพราะความหวัง
ของคำสัญญาที่พระเจ้าทรงประทานแก่บรรพบุรุษของพวก
เรา
7 เผ่าทั้งสิบสองของพวกเราซึ่งรับใช้พระเจ้าทันทีทั้งกลางวัน
และกลางคืน หวังว่าจะได้รับคำสัญญานั้น เพราะความหวังนี้
กษัตริย์อากริปปา ข้าพเจ้าจึงถูกพวกยิวกล่าวหา
8 เหตุไฉนท่านจึงคิดว่าการที่พระเจ้าทรงทำให้คนตายฟื้นขึ้น
เป็นเรื่องเหลือเชื่อ?
9 ฉันเคยคิดในใจของฉันเองว่าฉันควรทำหลายสิ่งหลาย
อย่างที่ขัดต่อพระนามของพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ
10 ซึ่งฉันได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม และฉันได้ขังพวกวิสุทธิ
ชนจำนวนมากไว้ในคุก โดยรับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่
และเมื่อพวกเขาถูกประหารชีวิต ฉันก็แสดงท่าทีต่อต้านพวก
เขา
11 และฉันก็ลงโทษพวกเขาบ่อยๆ ในทุกธรรมศาลา และ
บังคับให้พวกเขาพูดหมิ่นประมาท และเนื่องจากฉันโกรธ
พวกเขาอย่างมาก ฉันก็ข่มเหงพวกเขาไปจนถึงเมืองต่างถิ่น
12 เมื่อข้าพเจ้าไปยังเมืองดามัสกัสด้วยอำนาจและคำสั่งจาก
หัวหน้าปุโรหิต
13 เมื่อเวลาเที่ยงวัน ข้าแต่พระราชา ข้าพเจ้าเห็นแสงสว่าง
จากสวรรค์สาดส่องลงมาเหนือความสว่างไสวของดวง
อาทิตย์ ส่องอยู่โดยรอบข้าพเจ้าและผู้ที่ร่วมเดินทางไปกับ
ข้าพเจ้า
14 ครั้นพวกเราล้มลงกับพื้นแล้ว ข้าพเจ้าได้ยินเสียงตรัสกับ
ข้าพเจ้าเป็นภาษาฮีบรูว่า “ ซาอูล ซาอูล ทำไมเจ้าจึงข่มเหง
ข้าพเจ้า การที่เจ้าจะเตะตะปูก็ยากนัก”
15 ข้าพเจ้าจึงถามว่า “ท่านเป็นใคร พระเจ้า” เขาจึงตอบว่า
“ ข้าพเจ้าคือเยซูผู้ที่ท่านข่มเหง”
16 แต่จงลุกขึ้นยืนเถิด เพราะว่าเราปรากฏแก่เจ้าก็เพื่อจะตั้ง
เจ้าให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานทั้งสองถึงสิ่งต่างๆ ที่เจ้าได้
เห็น และถึงสิ่งต่างๆ ที่เราจะปรากฏแก่เจ้า
17 และทรงช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาติและจากบรรดา
ประชาชาติซึ่งบัดนี้เราจะส่งเจ้าไปหาพวกเขา
18 เพื่อเปิดตาพวกเขา และหันพวกเขาจากความมืดมาสู่
ความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า เพื่อ
พวกเขาจะได้รับการอภัยบาป และได้รับมรดกท่ามกลางคน
เหล่านั้นที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อที่อยู่ในฉัน
19 ดังนั้น ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ข้าพระองค์มิได้ขัดขืนต่อ
นิมิตจากสวรรค์
20 แต่พระองค์ได้ทรงสำแดงแก่พวกที่อยู่ในเมืองดามัสกัส
และที่กรุงเยรูซาเล็มและทั่วทุกเขตแดนของแคว้นยูเดียและ
ต่อจากนั้นก็แก่คนต่างชาติว่าพวกเขาควรกลับใจและหันมา
หาพระเจ้า และกระทำการที่สมควรกับการกลับใจใหม่
21 เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ในพระวิหาร และ
พยายามจะฆ่าข้าพระองค์
22 เมื่อฉันได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้าแล้ว ฉันก็ยังคงอยู่
จนถึงทุกวันนี้ โดยเป็นพยานให้ทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อยเห็น โดย
ไม่พูดอะไรอื่นใดนอกจากสิ่งที่บรรดาผู้เผยพระวจนะและ
โมเสสกล่าวไว้ว่าจะเกิดขึ้น
23 ว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และว่าพระองค์จะเป็น
คนแรกที่จะคืนพระชนม์จากความตาย และจะแสดงความ
สว่างแก่คนทั้งหลายและแก่คนต่างชาติ
24 ขณะที่เขากำลังพูดเรื่องนี้ เฟสทัสก็พูดด้วยเสียงอันดังว่า
“เปาโล เจ้าเสียสติไปแล้ว ความรู้มากทำให้เจ้าคลั่ง”
25 แต่ท่านกล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่ได้บ้า ท่านเฟสทัสผู้สูงศักดิ์
แต่ข้าพเจ้าจะพูดแต่คำจริงและคำที่มีสติสัมปชัญญะเท่านั้น
26 เพราะว่ากษัตริย์ทรงทราบเรื่องเหล่านี้ และข้าพเจ้าก็พูด
ต่อหน้าพระองค์อย่างเปิดเผย ข้าพเจ้าแน่ใจว่าเรื่องเหล่านี้ไม่
มีสักเรื่องเดียวที่ซ่อนเร้นจากพระองค์ เพราะสิ่งนี้ไม่ได้
กระทำกันในที่ลับ
27 กษัตริย์อากริปปา ท่านเชื่อบรรดาผู้เผยพระวจนะหรือไม่
ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเชื่อ
28 แล้วอากริปปาจึงตรัสแก่เปาโลว่า “เจ้าเกือบจะชักชวน
ข้าพเจ้าให้เป็นคริสเตียนได้แล้ว”
29 และเปาโลกล่าวว่า ข้าพเจ้าปรารถนาให้ไม่เพียงแต่ท่าน
เท่านั้น แต่ทุกคนที่ฟังข้าพเจ้าในวันนี้เป็นเหมือนข้าพเจ้า
เกือบทุกประการ ยกเว้นเครื่องพันธนาการเหล่านี้
30 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้ว กษัตริย์ก็ทรงลุกขึ้น พร้อมทั้ง
ผู้ว่าราชการ และเบอร์นิส และคนที่นั่งอยู่กับพวกเขา
31 เมื่อพวกเขาไปแล้ว พวกเขาพูดคุยกันเองว่า “คนนี้ไม่ได้
ทำอะไรที่สมควรแก่ความตายหรือต้องถูกจองจำ”
32 แล้วอากริปปาจึงตรัสแก่เฟสทัสว่า “ถ้าคนนี้ไม่ยื่นอุทธรณ์
ต่อซีซาร์ เขาก็อาจจะได้รับอิสรภาพก็ได้”

บทที่ 27

1 เมื่อเราตกลงกันว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศ
อิตาลี พวกเขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษคนอื่น ๆ บางคนไว้
กับผู้หนึ่งชื่อยูเลียส ซึ่งเป็นนายร้อยในกองทหารของออ
กัสตัส
2 เราจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัดรามิททิอุม โดยตั้งใจจะ
แล่นไปตามฝั่งเอเชีย มีอริสทารคัส ชาวมาซิโดเนียจากเมือง
เทสซาโลนิกาอยู่กับเราด้วย
3 วันรุ่งขึ้นเราก็มาถึงเมืองซีดอน ยูเลียสได้อ้อนวอนเปาโล
อย่างสุภาพ และอนุญาตให้เขาไปหาเพื่อนๆ เพื่อพักผ่อน
4 เมื่อเราออกจากที่นั่นแล้ว เราก็แล่นไปทางด้านใต้เกาะ
ไซปรัส เพราะลมพัดสวนทาง

5 ครั้นเราล่องเรือไปเหนือทะเลซีลิเซียและทะเลปัมฟีเลีย แล้ว จึงมาถึงเมืองไมราซึ่งเป็นเมืองในแคว้นลีเซีย
6 ณ ที่นั้น นายร้อยพบเรือลำหนึ่งจากเมืองอเล็กซานเดรีย กำลังแล่นไปประเทศอิตาลี จึงให้เราอยู่ในเรือลำนั้น
7 เมื่อเราล่องเรือไปช้า ๆ หลายวันแล้ว และเกือบจะมาถึงที่เมืองกนีดัส โดยที่ลมไม่พัดแรงพอ เราจึงล่องเรือไปทางด้านใต้ของเกาะครีต ตรงข้ามกับเมืองซัลโมเน
8 และเมื่อผ่านไปได้สักพักก็มาถึงที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า ท่าเรืออันงดงาม ใกล้ ๆ กับเมืองลาเซีย
9 ครั้นเวลาล่วงไปมากแล้ว และการเดินเรือก็เป็นอันตราย เพราะเวลาอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงตักเตือนพวกเขาว่า
10 และได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าการเดินทางครั้งนี้จะมีอันตรายและได้รับความเสียหายมาก ไม่เพียงแต่กับสินค้าและเรือเท่านั้น แต่รวมถึงชีวิตของเราด้วย"
11 ถึงกระนั้นนายร้อยก็เชื่อกัปตันและเจ้าของเรือมากกว่าสิ่งที่เปาโลพูดไว้
12 และเนื่องจากท่าเรือนั้นไม่เหมาะแก่การจอดในช่วงฤดูหนาว ผู้คนส่วนใหญ่จึงแนะนำให้ออกเดินทางจากที่นั่นด้วยหากพวกเขาจะสามารถไปถึงเมืองเฟนิซได้ และไปจอดในช่วงฤดูหนาวที่นั่น ซึ่งเป็นท่าเรือในเกาะครีต และตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้และตะวันตกเฉียงเหนือ
13 เมื่อลมใต้พัดเบาๆ คิดว่าตนบรรลุเป้าหมายแล้ว จึงออกเดินเรือไปใกล้เกาะครีต
14 แต่ไม่นานก็มีลมพายุรุนแรงที่เรียกว่า ยูโรไคลดอน พัดเข้ามา
15 เมื่อเรือถูกพายุพัด และไม่อาจต้านลมได้ เราจึงปล่อยให้เรือแล่นออกไป
16 และเมื่อวิ่งไปใต้เกาะแห่งหนึ่งชื่อคลอดา เราต้องทำงานมากเพื่อจะแล่นเรือมา
17 เมื่อพวกเขายกขึ้นแล้ว พวกเขาก็ใช้เชือกช่วยรองรับเรือ และกลัวว่าจะตกลงไปในทรายดูด พวกเขาจึงถอดใบเรือและแล่นไป
18 ครั้นพวกเราถูกพายุพัดกระหน่ำอย่างหนัก วันรุ่งขึ้นพวกเขาก็ผ่อนเรือให้เบาลง
19 และในวันที่สามเราก็ทิ้งอุปกรณ์เรือออกไปด้วยมือเราเอง
20 เมื่อดวงอาทิตย์และดวงดาวไม่ปรากฏให้เห็นติดต่อกันหลายวัน และพายุใหญ่กำลังโหมกระหน่ำพวกเรา ความหวังทั้งหมดที่ว่าเราจะรอดก็หมดไป
21 แต่หลังจากอดกลั้นอยู่เป็นเวลานานแล้ว เปาโลก็ยืนขึ้นท่ามกลางพวกเขาและกล่าวว่า ท่านทั้งหลาย ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้า และไม่ควรหลบหนีออกจากเกาะครีต แต่กลับได้รับอันตรายและสูญเสียเช่นนี้
22 และบัดนี้ฉันขอเตือนพวกท่านให้มีใจชื่นบาน เพราะว่าจะไม่มีการสูญเสียชีวิตผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่เรือเท่านั้น
23 เพราะเมื่อคืนนี้ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าเป็นและเป็นผู้รับใช้ ได้ยืนอยู่ข้างข้าพเจ้า
24กล่าวว่า “อย่ากลัวเลย เปาโล เจ้าจะต้องถูกนำตัวไปเฝ้าซีซาร์ และดูเถิด พระเจ้าได้ทรงมอบทุกคนที่ล่องเรือไปกับเจ้าให้กับเจ้า”
25 เหตุฉะนั้น ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย จงมีใจกล้าเถิด เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่าเหตุการณ์จะเป็นไปตามที่ทรงบอกข้าพเจ้าไว้
26 แต่เราจะต้องถูกทิ้งไว้บนเกาะแห่งหนึ่ง
27 เมื่อคืนที่สิบสี่แล้ว ขณะที่เรากำลังถูกพัดไปมาในอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืน พวกกะลาสีเรือเห็นว่าใกล้จะถึงแผ่นดินแล้ว
28 และเมื่อเป่าแตรไปก็พบว่าลึกถึงยี่สิบวา เมื่อพวกเขาไปไกลกว่านี้อีกหน่อย พวกเขาเป่าแตรอีกและพบว่าลึกสิบห้าวา
29 พวกเขากลัวว่าเราอาจจะตกลงไปบนโขดหิน จึงทอดสมอท้ายเรือสี่อันและอธิษฐานขอให้วันนั้นมาถึง
30 ขณะที่พวกกะลาสีกำลังจะหนีออกจากเรือ โดยปล่อยเรือลงในทะเล พวกเขาก็ทำหน้าบูดบึ้งราวกับว่าจะทอดสมอออกจากหัวเรือ
31 เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า "ถ้าพวกท่านไม่อยู่ในเรือ พวกท่านก็จะรอดไม่ได้"
32 พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือให้ตกลงไป
33 เมื่อรุ่งเช้าเปาโลก็ขอร้องคนเหล่านั้นให้กินอาหาร โดยกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายอยู่และอดอาหารโดยไม่รับประทานอาหารใดๆ เลย”
34 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านให้กินอาหารบ้าง เพราะนี่เพื่อสุขภาพของท่าน เส้นผมแม้เส้นเดียวจะไม่ร่วงจากศีรษะของพวกท่านเลย
35 เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์จึงทรงหยิบขนมปังและถวายการขอบพระคุณพระเจ้าต่อหน้าพวกเขาทุกคน แล้วทรงหักขนมปังแล้วทรงเริ่มเสวย
36 แล้วทุกคนก็มีใจร่าเริง และรับประทานอาหารด้วย
37 และพวกเราอยู่ในเรือทั้งหมดสองร้อยหกสิบหกคน
38 เมื่อพวกเขากินอิ่มแล้ว พวกเขาก็ผ่อนเรือให้เบาลง และโยนข้าวสาลีลงในทะเล
39 เมื่อรุ่งเช้าพวกเขาก็ยังไม่รู้จักแผ่นดินนั้น แต่ได้พบลำธารสายหนึ่งมีฝั่ง จึงคิดจะยัดเรือเข้าไปในลำธารนั้นถ้าเป็นไปได้
40 และเมื่อพวกเขาได้ยกสมอเรือขึ้นแล้ว พวกเขาก็ทอดสมอลงไปในทะเล คลายเชือกผูกหางเสือ และชักใบหลักขึ้นรับลม แล้วแล่นเข้าฝั่ง
41 และเรือก็ตกลงไปในบริเวณที่ทะเลสองฝั่งมาบรรจบกัน เรือก็เกยตื้น ส่วนลำหน้าก็ติดแน่นไม่เคลื่อนตัวได้ แต่ลำท้ายก็แตกเพราะแรงของคลื่น
42 พวกทหารจึงปรึกษากันว่า จะฆ่าพวกนักโทษเสีย เพื่อว่าไม่มีใครจะว่ายน้ำหนีไปได้
43 แต่ร้อยนายต้องการช่วยเปาโลจึงขัดขวางพวกเขาไม่ให้ทำตามที่ตั้งใจไว้ และสั่งให้ผู้ที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดลงทะเลก่อนแล้วจึงขึ้นฝั่ง
44 ส่วนที่เหลือก็อยู่บนกระดาน และบางส่วนก็อยู่บนชิ้นส่วนที่แตกหักของเรือ และแล้วพวกเขาก็หนีขึ้นฝั่งได้อย่างปลอดภัย

บทที่ 28

1 เมื่อหนีออกไปแล้วพวกเขาจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อเมลิตา
2 และพวกคนป่าเถื่อนก็แสดงความกรุณาต่อเราไม่ใช่น้อยเลย โดยก่อไฟต้อนรับเราทุกคนเพราะฝนที่ตกในขณะนี้และความหนาวเย็น
3 เมื่อเปาโลรวบรวมกิ่งไม้มามัดหนึ่งแล้ววางลงในไฟ ก็มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาจากความร้อน แล้วเกาะที่มือของเปาโล
4 เมื่อพวกคนป่าเถื่อนเห็นสัตว์ร้ายติดอยู่บนมือของชายคนนั้น พวกเขาก็พูดกันว่า “ชายคนนี้เป็นฆาตกรแน่นอน ถึงแม้ว่าเขาจะหนีรอดจากทะเลมาได้ แต่การแก้แค้นก็ไม่ยอมให้เขาตาย”
5 และเขาสลัดสัตว์ร้ายนั้นลงไปในกองไฟ แต่ไม่เป็นอันตรายใดๆ
6 อย่างไรก็ตาม พวกเขาเห็นว่าพระองค์บวมขึ้นหรือล้มลงตายทันที แต่เมื่อได้ดูอยู่พักหนึ่งและไม่เห็นมีอันตรายใด ๆ เกิดขึ้นกับพระองค์ พวกเขาก็เปลี่ยนใจและกล่าวว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

7 ในบริเวณเดียวกันนั้นมีทรัพย์สมบัติของหัวหน้าเกาะคน
หนึ่งชื่อปูบลิอัส ซึ่งต้อนรับเราและพักกับเราอย่างมีน้ำใจเป็น
เวลาสามวัน
8 ครั้นบิดาของปูบลิอัสก็ล้มป่วยเป็นไข้และเป็นแผลเลือด
เปาโลจึงเข้าไปอธิษฐานภาวนาและวางมือบนเขาแล้วก็
รักษาเขาให้หาย
9 เมื่อทำอย่างนี้แล้ว คนอื่นๆ ที่มีโรคภัยไข้เจ็บบนเกาะก็มา
หาและหายจากโรคด้วย
10 พวกเขาได้ให้เกียรติเราด้วยเกียรติยศมากมาย และเมื่อ
เราจากไป พวกเขาก็ตักเตือนเราด้วยสิ่งของที่จำเป็น
11 และเมื่อล่วงไปสามเดือน เราก็ออกเดินทางโดยเรือลำ
หนึ่งแห่งเมืองอเล็กซานเดรีย ซึ่งจอดพักอยู่บนเกาะในช่วง
ฤดูหนาว ซึ่งมีสัญลักษณ์ของแคสเตอร์และพอลลักซ์
12 และเราจอดเรือที่เมืองซีราคิวส์และพักอยู่ที่นั่นสามวัน
13 และจากที่นั่นเราก็ไปเอาเข็มทิศมาและมาถึงเรจีอุม วัน
หนึ่งลมใต้ก็พัดมา และวันรุ่งขึ้นเราก็มาถึงปูเตโอลี
14 ซึ่งพวกเราพบพี่น้องและถูกขอให้พักอยู่กับพวกเขาเจ็ดวัน
แล้วพวกเราก็เดินทางไปยังกรุงโรม
15 และเมื่อพวกพี่น้องที่นั่นได้ยินข่าวถึงพวกเรา พวกเขาก็
ออกมาต้อนรับเราที่อัปปีโอรัวและตามร้านเหล้าสามแห่ง เมื่อ
เปาโลเห็นพวกเรา ก็ขอบคุณพระเจ้าและมีกำลังใจขึ้น
16 เมื่อเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยก็มอบนักโทษให้แก่ผู้
บัญชาการทหารรักษาพระองค์ แต่เปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่
คนเดียวกับทหารคนหนึ่งซึ่งคอยดูแลเขา
17 ครั้นล่วงไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเรียกพวกหัวหน้าชาวยิว
มาประชุมกัน และเมื่อพวกเขามาประชุมกันแล้ว เขาจึงกล่าว
กับพวกเขาว่า "พี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิด
อะไรต่อประชาชนหรือต่อธรรมเนียมของบรรพบุรุษของ
ข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าก็ยังถูกมอบเป็นเชลยจากกรุงเยรูซาเล็ม
ไปอยู่ในมือของพวกโรมัน"
18 ซึ่งเมื่อได้สอบสวนข้าพเจ้าแล้ว ก็ทรงยอมปล่อยข้าพเจ้า
ไป เพราะว่าไม่มีเหตุอันใดให้ต้องตายในตัวข้าพเจ้าเลย
19 แต่เมื่อพวกยิวพูดต่อต้าน ฉันจึงถูกบังคับให้ยื่นอุทธรณ์ต่อ
ซีซาร์ ไม่ใช่ว่าฉันควรจะกล่าวโทษประชาชาติของฉันด้วย
เรื่องนี้
20เพราะเหตุนี้เองที่ข้าพเจ้าเรียกท่านมาเพื่อจะพบท่านและ
พูดคุยกับท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนนี้
ก็เพื่อความหวังของอิสราเอล
21 พวกเขาจึงกล่าวแก่ท่านว่า “พวกเราไม่ได้รับจดหมายจาก
แคว้นยูเดียเกี่ยวกับท่าน และไม่มีพี่น้องคนใดที่มาแสดงหรือ
พูดร้ายถึงท่านเลย”
22 แต่เราอยากฟังความคิดเห็นของท่าน เพราะเรารู้ว่ามี
คำพูดที่กล่าวร้ายลัทธินี้ทุกแห่ง
23 และเมื่อพวกเขาได้นัดวันกับพระองค์แล้ว ก็มีหลายคนมา
หาพระองค์ที่ที่พักของพระองค์ พระองค์จึงอธิบายและเป็น
พยานถึงอาณาจักรของพระเจ้าแก่เขา โดยชักชวนพวกเขา
ให้เชื่อในพระเยซู ทั้งจากธรรมบัญญัติของโมเสส และจาก
บรรดาผู้เผยพระวจนะ ตั้งแต่เช้าจนเย็น
24บางคนก็เชื่อสิ่งที่เขาพูด และบางคนก็ไม่เชื่อ
25 และเมื่อพวกเขาไม่ตกลงกันจึงออกไป หลังจากที่เปาโล
พูดคำเดียวว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษของ
เราโดยผ่านเอซายาห์ผู้เผยพระวจนะว่า ถูกต้องแล้ว"
26 ตรัสว่า จงไปหาชนชาติเหล่านี้และกล่าวว่า พวกเจ้าได้ยิน
ก็จะได้ยิน แต่จะไม่เข้าใจ พวกเจ้าเห็นก็จะเห็น แต่จะไม่
เข้าใจ
27 เพราะว่าใจของชนชาติเหล่านี้กลายเป็นหยาบ และหูของ
พวกเขาก็ตึง และตาของพวกเขาก็ปิด เกรงว่าพวกเขาจะเห็น
ด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และเข้าใจ
ด้วยจิตใจของพวกเขา และจะกลับใจใหม่ และเราจะได้รักษา
พวกเขา”
28 เพราะฉะนั้น จงให้พวกท่านทราบเถิดว่า ความรอดของ
พระเจ้าได้ถูกส่งไปยังคนต่างชาติแล้ว และพวกเขาจะได้ยิน
เรื่องนี้
29 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านี้แล้ว พวกยิวก็จากไป และ
ถกเถียงกันอย่างดุเดือด
30 และเปาโลได้อาศัยอยู่ในบ้านที่เช่าของตนเป็นเวลาสองปี
เต็ม และได้ต้อนรับทุกคนที่เข้ามาหาเขา
31 โดยประกาศข่าวอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอน
เรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างมั่นใจ
และไม่มีใครห้ามพระองค์ได้